

Giới thiệu Tận Thế Ca

Bạn sẽ làm gì trong ngày tận thế? Truyện Tận Thế Ca của tác giả Thích nhất người khác khen ta vẽ tranh đẹp mắt sẽ có các bạn biết thế nào là ngày tận thế nhé. Và đây chỉ là một câu chuyện hư cấu nhằm giải trí sức tưởng tượng của bạn. Nội dung kiếp trước, nàng chết trên bàn mổ khu căn cứ. Lại trọng sinh về ngày đầu tiên bắt đầu tận thế. Vận mệnh biến chuyển, nàng từ một kẻ yếu nhược bị người kinh thường trưởng thành cường đại không gian dị năng giả. Tại thế giới ngập tràn huyết lệ, nhân tính đánh mất, nàng và thâm nghĩ sống sót. Mời các bạn đón theo dõi truyện ngôn tình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Tê... Rống..."

"Tê... Rống..."

Tiếng kêu khủng bố của tang thi tuần hoàn không dứt ở bên tai, Tiêu Diêu thống khổ nắm chặt tay, ánh mắt ngập tràn hận ý nhìn chằm chằm nam nhân đứng ở trước mặt nàng. Đó là một nam nhân trung niên mặc quân phục, ở cách hắn không xa có ba tên bác sĩ mang khẩu trang đang dùng cụ cạy rút đi máu huyết của một tang thi mất tim bị khóa chặt trong lồng.

Tiêu Diêu biết thứ máu màu đen ghê tởm kia sẽ lập tức truyền vào trong người mình, sau đó nàng sẽ biến thành tang thi, bị bọn họ nuôi dưỡng tiến hóa. Mỗi ngày ăn các loại thịt người, thẳng đến khi trong óc nàng hình thành tinh hạch...

Đây là thành quả nghiên cứu suốt ba năm của căn cứ khi lần đầu tiên có người phát hiện thông qua đưa vào máu của dị năng giả cao cấp có thể đề cao sức miễn dịch của dị năng giả cấp thấp, hơn nữa có cơ hội nhất định phát sinh tình huống chuyển đổi dị năng, căn cứ liền thành lập tiểu tổ nghiên cứu, chuyên môn nghiên cứu tình trạng tiến hóa cùng chuyển đổi dị năng.

Trải qua ba năm nỗ lực, bọn họ rốt cục nghiên cứu thành công, bất quá loại phương pháp này phi thường tàn nhẫn, nó cần đem máu của một dị năng giả cao cấp rút toàn bộ rút đi, lại trước khi nàng chết truyền vào máu của tang thi ngang cấp, khiến nàng cấp tốc biến bị, khi trong đầu nàng xuất hiện tinh hạch, liền giết chết nàng đem tinh hạch lấy ra, đồng thời phối hợp với máu của nàng cùng nhau hấp thu, có 60% cơ hội đạt được kháng thể cùng dị năng của nàng.

Tiêu Diêu là dị năng giả không gian hệ, ở mặt thể là thấp phần hi hữu, càng trọng yếu hơn là trong không gian của nàng so với người khác có hơn một vật phẩm sinh mệnh trọng yếu, chính là nước, không gian của nàng chẳng những diện tích lớn, hơn nữa có thể vô hạn hấp thu cùng tuần hoàn sinh ra nguồn nước, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hiện tại nàng phải nằm trên bàn thí nghiệm.

Dụng cụ rút máu thông thả cắm vào mạch máu của nàng, Tiêu Diêu cảm giác được sinh mệnh của bản thân đang chậm rãi trôi đi. Nàng hung tợn nhìn chằm chằm trung niên nhân trước mặt, kêu lên: "Ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha ngươi..."

Tên trung niên nhân kia hồ hững nhìn nàng: "Đây là mặt thể, mỗi người đều nên vì bản thân tính toán, lực lượng của ngươi quá yếu, căn bản vô pháp phát huy tác dụng lớn nhất của không gian, để nó chuyển đến người có lực lượng mạnh hơn, nó có thể trợ giúp càng nhiều người... Đây không phải là nguyện vọng của ngươi sao?"

"Phi... Chỉ có 60% cơ hội dị năng có thể chuyển đổi, ngươi không sợ thất bại sao? Kháng thể của ta là màu đỏ cấp 5... Bằng kháng thể màu tím cấp 4 của ngươi đã nghĩ hấp thu tinh hạch của ta, ngươi không sợ bị cảm nhiễm biến thành quái vật sao?"

"Dị năng của ngươi không phải là chuyển sang cho ta...". Trung niên nam nhân chỉ vào gian vòng thí nghiệm cách vách. "Là muốn chuyển cho nàng."

Tiêu Diêu quay đầu, nhìn thấy phòng thí nghiệm cách vách cũng có một người đang nằm, đó là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, hai mắt nhắm nghiền, màu da tái nhợt. Tiêu Diêu nhận thức nàng, nữ hài này cũng là một trong số không nhiều người mang kháng thể màu đỏ trong căn cứ, càng trọng yếu hơn, nàng là con gái của trung niên nhân trước mặt.

"Nàng không phải là 2 năm trước đã bị cảm nhiễm rồi sao? Thế nào lại còn sống?". Tiêu Diêu trừng lớn mắt.

Trung niên nam nhân dùng ánh mắt tràn ngập thương tiếc nhìn thiếu nữ kia. "Sau khi nàng cảm nhiễm được 3 giờ, ta liền đem nàng đóng băng lại, 2 năm này nàng đều nằm ở kho đông lạnh... Vài năm nay ta dốc sức thí nghiệm, hiện thời rốt cục tìm được một loại phương pháp... Tin tưởng không bao lâu nữa, nàng sẽ tỉnh lại, tất cả đều phải cảm tạ ngươi."

Tiêu Diêu nghe nói như thế liền thống khổ nhìn nữ hài cách vách, đáy lòng hận ý so với vừa rồi càng mạnh, nữ hài này mặc dù có cao cấp kháng thể, nhưng chưa từng cống hiến cho căn cứ, bản thân mình vài năm vì căn cứ vào sinh ra tử, hiện thời lại vì một bệnh nhân đã cảm nhiễm hy sinh, hơn nữa là dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy mà hy sinh... Rất không cam lòng... Là vì bản thân mình yếu nhược, mà nàng kia lại là con gái của đầu mục căn cứ sao... Thật đáng giận.

Nàng giãy dụa, suy nghĩ muốn đứng dậy, nhưng toàn thân đều bị khóa chặt không thể di động, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ vừa giãy dụa vừa mắng .

Máu trong thân thể đã bị rút đi gần 3 thành, Tiêu Diêu cảm giác được ý thức của bản thân dần mờ hồ, trước mắt dâng lên một tầng sương trắng, ta không muốn chết... Không muốn chết... Không muốn biến thành thứ quái vật ghê tởm kia... Không muốn bị người đào ra đầu óc... Tiêu Diêu mang theo hận ý mãnh liệt không ngừng nhắc nhở bản thân, muốn kiên trì, lại kiên trì, nàng không ngừng ở trong đầu nhớ kỹ tên của những kẻ muốn giết nàng, chống đỡ bản thân không cần nhanh như vậy mất đi ý thức.

Nghe nói người ý niệm càng mạnh năng lượng não hạch cũng càng mạnh, tương ứng lượng bệnh độc mang theo cũng càng nhiều, nàng muốn bản thân trở nên cường đại, muốn não hạch tràn ngập bệnh độc... Nàng không muốn cho bọn họ thỏa mãn tâm nguyện..

Trong lúc nàng hoảng hốt, một giọng nói ở bên tai vang lên: "Vương tướng quân, máu của An Nhiễm tiểu thư đã được rút ra, bắt quá hàm lượng bệnh độc biến dị trong máu so với lần kiểm tra trước càng nhiều, ngài xác định muốn hiện tại truyền vào người Tiêu Diêu?"

"Truyền vào!"

"Vâng!"

Tiêu Diêu cảm giác được có thứ chất lỏng nóng rực tiến vào cơ thể mình, thân thể của nàng tựa hồ ấm áp hơn, nhưng lại lập tức biến thành lạnh lẽo thấu xương, đau đớn kịch liệt theo xương sống của nàng trực tiếp nhảy vào trong óc, trải rộng đến từng tế bào, nàng không kiềm chế được hét âm lên. . .

"Vương tướng quân, máu của bệnh nhân phát sinh phản ứng biến dị, phản ứng trình độ rất mãnh liệt, tế bào kháng thể cấp tốc hoại tử, không tốt! Nàng giống như sắp biến đổi!"

"Làm sao có thể? Thời gian biến dị không phải là 72 giờ sao? Làm sao có thể nhanh như vậy! Mau! Lại thêm hai tầng khóa! Khóa trụ nó!"

Mấy tầng khóa hợp kim cường hóa vô tình cuốn lấy cổ tay, cổ chân cùng phần eo của Tiêu Diêu, nàng chịu đựng đau nhức trong từng tế bào, dùng một điểm thần trí còn lại cầu nguyện bản thân kiên trì thêm một lát, lại kiên trì thêm một lát...

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói kia lại vang lên: "Tướng quân, kháng thể của Tiêu Diêu đã ổn định, vẫn tiếp tục tiến hành rút máu của nàng sao?"

"Tiếp tục!"

"Nhưng tế bào kháng thể của nàng đã tử vong hơn nửa, An Nhiễm tiểu thư chưa hẳn có thể thừa nhận lượng bệnh độc lớn như vậy... Tướng quân, nếu truyền kháng thể này sang An Nhiễm tiểu thư, có khả năng sẽ đẩy nhanh sức biến dị của các tế bào bệnh độc trong thân thể An Nhiễm tiểu thư!"

"Trước lấy một lượng nhỏ rót vào linh hào huyết thanh!"

"Vâng!"

Tiêu Diêu mơ mơ màng màng tiếp tục thừa nhận tra tấn, thân thể lúc nóng lúc lạnh, qua không biết bao lâu, nàng cảm giác được ý thức của bản thân dần trở nên rõ ràng, bên tai vẫn như cũ có nói tiếng: "Tướng quân, trao đổi máu đã hoàn thành 80%... Số lượng kháng thể trong máu An Nhiễm tiểu thư đề cao... Bắt quá số lượng bệnh độc trong máu Tiêu Diêu lại giảm bớt... Tướng quân, trong kháng thể của nàng dường như sinh ra tân vật chất, tựa hồ là bệnh độc lại biến dị... Nàng tạm thời không thể biến thành tang thi!"

"Là vì nguyên nhân gì tạo thành?"

"Có thể là bởi vì tiêm vào máu của tang thi cấp bậc không đủ, hoặc là máu của An Nhiễm tiểu thư cùng máu của nàng sau khi dung hợp lại sinh ra kháng thể càng mạnh."

"Ân... Đáng tiếc lấy lực lượng của căn cứ không thể đối phó với tang thi màu đỏ, vì bất con tang thi màu tím cấp 4 này, chúng ta đã hy sinh rất nhiều người... Bắt quá kháng thể của Tiêu Diêu tuy rằng là màu đỏ cấp 5, nhưng dựa theo thể chất yếu nhược của nàng, hẳn là không chịu được virus bệnh độc của tang thi màu tím quá lâu, cứ quan sát một chút."

"Tướng quân, nếu nàng không thể hoàn toàn biến dị, vậy không thể sinh ra tinh hạch, đến lúc đó xử lý nàng thế nào."

"Cứ quan sát hai tuần, nếu thật sự vô pháp hoàn thành biến dị, liền bắt nàng đánh gục, tuyệt đối không thể để nàng trở thành biến bị thể có được trí tuệ của nhân loại, nhớ kỹ tận lực giữ lại đầu óc, phương tiện về sau làm thí nghiệm."

"Nhưng dị năng giả mang kháng thể màu đỏ không gặp nhiều, cứ như vậy giết chết rất đáng tiếc, hơn nữa dị năng của nàng đối căn cứ cũng có tác dụng trọng yếu."

"Thứ nguy hiểm như vậy nếu để lại có khả năng dẫn đến tai họa ngầm trong căn cứ, đã cứu được An Nhiễm, không có dị năng của nàng cũng được! Tiếp tục quan sát! Chuẩn bị tùy thời đánh gục!"

"Dạ! Tướng quân!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 2

Tiêu Diệu cảm giác được hai tay cùng thân thể chậm rãi khôi phục tri giác, nằng hơi hơi mờ to mắt, phát hiện trước mắt một mảnh màu đỏ... Giống như trên mắt bị đắp lên một tầng máu tươi.

Ngón tay giật giật, liên tác động đến khóa trên cổ tay phát ra âm thanh, bên cạnh tựa hồ có người đang hô hấp, có người đến gần, sau đó vang lên tiếng súng lên đạn.

"Nó giống như tỉnh... Mau thông báo tướng quân."

Sau một lúc lâu, một thanh âm khác truyền đến: "Tướng quân chỉ thị, lập tức đánh gục."

"Phanh! ! ! !" Tiếng nổ mãnh liệt quanh quần ở bên tai, Tiêu Diệu cảm giác được đầu óc một trận đau nhức, nằng kinh hoàng muốn đứng lên, mờ mịt vươn tay như muốn bắt trụ cái gì.

Ý thức chậm rãi tiêu tán... Bốn phía một mảnh hắc ám, cái gì đều không có, cái gì đều bắt không được.

Cứ như vậy mà chết sao? Cứ như vậy mà biến mất sao? Thật không cam lòng, ta thật không cam lòng...

Nghĩ đến hình ảnh cuối cùng trước khi chết, Tiêu Diệu trong lòng toát ra vô hạn oán khí cùng hối hận!

Thật vất vả vượt qua nhiều năm như vậy, thật vất vả còn sống, thật vất vả có điểm trụ cột, cho rằng có thể lập tức đến đón cha mẹ, không nghĩ tới liền như vậy đã chết.

Sớm biết rằng sẽ không nên nghe lời bọn hắn nói, không nên ở lại căn cứ, không nên như vậy dễ tin người khác, cứu nhiều người như vậy, cuối cùng bản thân lại lạc đến kết cục này! !

Nàng rất hối hận... Rất hối hận! ! !

Qua rất lâu sau đó, vào thời điểm Tiêu Diệu cho rằng bản thân sẽ tới địa ngục nằng phát hiện nằng cư nhiên còn có ý thức, còn có thể suy xét...

Chẳng lẽ người thật sự có linh hồn sao? Tiêu Diệu thông thả mờ to mắt... Phát hiện bản thân đang nằm tại một địa phương vừa xa lạ vừa quen thuộc, cách đỉnh đầu 30 cm chính là trần nhà, trên bức tường bên cạnh dán một cái móc áo, phía trên treo một cái áo đã bị tẩy đến trắng bệch.

Bên trái là giường, dưới sàng là bàn học, trên bàn học còn bày cái máy tính xách tay cổ lỗ sĩ.

Tiêu Diệu quắc mắt ngồi dậy, mờ mịt nhìn quanh bốn phía, đầy kinh ngạc.

Nơi này hình như là phòng ngủ của nằng tại đại học, nằng không là đã chết sao, làm sao có thể đi đến nơi này? Chẳng lẽ đây là ở trong mộng?

Dùng sức tự nhéo chính mình, rất đau, không phải là mộng.

Nhưng lúc trước rõ ràng đã là tận thế, nhiều tang thi như vậy, nhiều máu tươi như vậy... Chẳng lẽ đó mới là mộng?

Tiêu Diệu lắc đầu, có chút bất khả tư nghị từ trên giường bước xuống, nằng cảm thấy cổ họng thật khát, muốn uống nước, nhưng mà tìm nửa ngày cũng không thấy trong phòng có nước, nằng theo trí nhớ mở ra một cái ngăn tủ, ở ngăn tủ một góc tìm ra một bình đồ uống liền mở nắp, dốc ngược lên uống.

Đây là thói quen nhiều năm của nằng, thích để trong ngăn tủ mấy bình đồ uống, lúc đói có thể uống, nhưng mà... Đây đều là chuyện của nhiều năm trước, ít nhất là ba năm, vào năm 2012 thì bệnh độc bùng nổ, sau đó nằng cũng chưa từng trở lại căn phòng này.

"A! !" Tiêu Diệu nghĩ đến đây liền ném mạnh bình đồ uống trong tay xuống đất, cúi đầu nhìn xuống tay mình, không có gì trên cổ tay, nằng cấp tốc vọt tới trước bàn học mở ra máy tính xách tay, ngay tại giây vừa rồi đầu óc nằng rốt cuộc thanh tỉnh... Trong trí nhớ vô số hình ảnh giống như một cuốn phim dài đánh sâu vào thần kinh của nằng, tang thi, cảm nhiễm, nhân loại điên cuồng, thể giới dơ bẩn, ghê tởm... Còn có máu tang thi màu đen.

Không sai, đây cũng không phải là mộng! ! Ngay tại vài phút trước nằng còn bị khóa trong phòng thí nghiệm, tiêm máu tang thi, nằng bị người bắn, cảm giác viên đạn đánh vỡ đầu là rõ ràng như vậy, đó cũng không phải mộng! ! !

Laptop chậm chạp mở ra, Tiêu Diệu đánh xuống từ khóa tìm kiếm "Tang thi! Phóng xạ! Giờ Bắc kinh!"

Kết quả tìm kiếm chỉ xuất hiện vài tin tức về tang thi tiểu thuyết cùng bài thi thảo luận, giờ Bắc kinh biểu hiện hiện tại là 9 giờ sáng thứ bảy, ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Tiêu Diệu nhìn đến đó xem chút nữa hết lên, lại quay lại tìm xem có thứ gì đó để xác minh thời gian, trên bàn có thư, là bạn học thời cấp 2 của nàng. Mặt trên đích xác viết ngày nhận là ngày 22 tháng 12 năm 2012. (khúc này hơi chế vì ta ko hiểu convert lắm)

Sau đó nàng quay sang nhìn gương nhỏ treo trước cửa phòng ngủ, người trong gương thật trẻ tuổi, non nớt, gương mặt có chút mập mạp, đúng là nàng ba năm trước ...

Không phải là mộng, nếu những kí ức vừa rồi không là mộng, như vậy nàng chính là thông qua một loại kỳ ngộ đặc biệt quay về lại năm 2012, Tiêu Diệu mạnh mẽ cán bản thân một ngục, lúc này đây nước mắt đau đớn của nàng đều chảy ra.

Đau đớn chân thật và mãnh liệt lại khiến nàng vừa cao hứng vừa khổ sở, bởi vì nếu nàng nhớ không lầm, chỉ còn có 3 giờ là phóng xạ sẽ đến ! !

Tuy rằng về lại trước lúc bệnh độc bùng nổ, nhưng nàng lại chỉ có 3 giờ, 3 giờ có thể thay đổi cái gì sao? Có thể ngăn cản sự tình phát sinh sao?

Tiêu Diệu hoảng loạn ở trong phòng xoay quanh, bỗng nhiên nàng trèo lên giường thò tay xuống dưới gối đầu lấy ra một cái điện thoại, nhấn xuống một dãy số quen thuộc.

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng kết nối, 3 giây sau, cuộc gọi được nhận, một thanh âm thân thiết vang lên: "Alô? Tiểu Diệu? Con sao lại gọi về lúc này, đã ăn sáng chưa?"

Tiêu Diệu nước mắt không ngừng chảy xuống, hơn nửa ngày nói không nên lời, bệnh độc bùng nổ không hề báo trước, khi đó trường học một mảnh hỗn loạn, nơi nơi đều là người bị biến thành tang thi... Nàng không kịp liên hệ cha mẹ, càng không có cách nào đi tìm bọn họ. Sau này nàng bị người trong quân khu thu lưu, trở thành một thành viên trong căn cứ, nàng từng vô số lần muốn liên hệ cha mẹ, muốn đi phía nam đón bọn họ, nhưng mà nàng không có năng lực đó, Vương tướng quân đáp ứng nàng chỉ cần căn cứ ổn định xuống liền phái người cùng nàng trở về, về sau nàng chính là dựa vào ý niệm này mà sống, mỗi ngày nỗ lực cùng tang thi chiến đấu, nỗ lực cứu người.

Mỗi khi cứu một người, nàng đều đem bọn họ tưởng tượng thành cha mẹ của chính mình, tưởng tượng ở phía nam xa xôi cũng có sẽ có người cứu trị, chiếu cố bọn họ, nhưng hết thảy đều sai lầm rồi...

Nàng cứu nhiều người như vậy, vẫn là không thể cùng người nhà đoàn tụ, thậm chí... đến phút cuối cùng nàng cũng không thể nhìn thấy họ.

Trong điện thoại truyền đến tiếng lo lắng: "Tiểu Diệu, con sao vậy, sao lại không nói chuyện? Alô? Alô?"

"Mẹ... Mẹ..."

"Alô... Ồ, ờ, con làm sao vậy, vừa rồi sao lại không nói chuyện?"

"Con không sao." Tiêu Diệu cầm chặt điện thoại, đốt ngón tay bởi vì dùng lực quá độ, nắm chặt đến trắng bệch. "Mẹ... Mẹ hãy nghe con nói... Trường học vừa tuyên bố cảnh cáo, hôm nay buổi sáng 11 giờ đến buổi tối 7 giờ, bề mặt Mặt Trời sẽ phóng ra dòng điện mang điện từ bạo mãnh liệt, đến lúc đó ánh nắng sẽ có biến hóa đặc biệt, nếu bị mặt trời chiếu đến, rất dễ bị cháy da... Mẹ... Mẹ cùng cha đều ở nhà đi, mẹ nói cho cha biết, đừng đi ra ngoài, đem rèm cửa sổ đều kéo kĩ, các người tránh ở trong phòng, nhớ phải đem cửa khóa chặt... Mẹ..."

Tiêu Diệu nói tới đây liền nói không được nữa, nàng rất muốn nói ra chân tướng, hoặc là lập tức ngồi máy bay về nhà, nhưng mà nàng biết là không thể, trong nhà cách trường học quá xa, cho dù đi máy bay cũng hơn 2 giờ, hơn nữa xuống máy bay còn phải ngồi xe lửa... Lại bắt xe đồ... Vô luận như thế nào đều không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nếu hiện tại đem chân tướng nói cho cha mẹ, bọn họ nhất định sẽ chế cười, căn bản không tin tưởng, còn không bằng nói dối, làm cho bọn họ tạm thời tránh thoát đợt phóng xạ đầu tiên.

Nửa phút sau, trong điện thoại truyền đến tiếng của cha nàng - Tiêu Cảnh Dương: "Tiểu Diệu... Mẹ con vừa rồi nói với cha cái gì bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ bạo, con nghe được ở đâu vậy, sao cha xem tin tức trên tivi không thấy thông báo?"

Tiêu Diệu ngừng tâm tình kích động, cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh: "Trường học vừa tuyên bố, có lẽ nhà chúng ta tương đối xa xôi, không kịp thông báo tin tức, cha tin con đi, từ 11 giờ đến buổi tối 7 giờ đừng đi ra ngoài, đem cửa nhà khóa kĩ, có chuyện gì thì chờ con gọi điện thoại, cha... Cha nhất định phải tin tưởng con! ! Ngàn vạn lần không được ra ngoài!"

"Biết rồi, biết rồi, vậy còn con làm sao bây giờ, hôm nay không phải đi học sao?"

"Hôm nay không học, trường học tổ chức chúng con đều ở lại phòng ngủ."

"Vây thì tốt! Vây con cũng đừng ra ngoài, bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ bạo cha cũng có nghe qua, quả thật rất độc hại... Con cũng đừng phơi nắng!" Tiêu Cảnh Dương lúc này trái lại dẫn dò Tiêu Diệu, Tiêu Diệu nghe được lời của phụ thân trong lòng kiên định một ít, phụ thân là người cẩn thận, chuyện hấn tin tưởng nhất định sẽ nghiêm túc làm theo.

Lại liên hệ được với cha mẹ đã lâu không gặp, Tiêu Diệu kiên định hơn nhiều, không còn hoảng loạn như vừa rồi, nàng biết thời gian cấp bách, lại dẫn dò cha mẹ không được tắt máy, tùy thời bảo trì liên hệ, liền cúp điện thoại, nàng một bên mặc áo khoác một bên lại cọi cho chị họ Tiêu Dương "Chị!Chị! Chị đang ở đâu vậy? Đang đi làm sao, em có chuyện rất trọng yếu muốn nói với chị!"

Đầu kia điện thoại Tiêu Dương nhàn nhả nói: "Chị ở nhà, em có chuyện gì vậy, có phải hay không tìm được bạn trai muốn chị giúp em tư vấn?"

Tiêu Diệu nghe được giọng điệu nhẹ nhàng của tỷ tỷ tâm tình lại một trận kích động.

"Chị... Chị tin là có tận thế không? Tận thế ngày 22 tháng 12 năm 2012!"

Tiêu Dương ở đầu kia điện thoại phá lên cười, Tiêu Diệu biết nàng không tin, nàng nhẹ giọng một chút, nói: "Chị, tuy rằng em thích cùng chị đùa, nhưng lần này em thật sự nghiêm túc, sau 3 tiếng nữa sẽ có một hồi bề mặt Mặt Trời phóng ra dòng điện mang điện từ bạo bùng xuống Trái Đất, khi đó bị người bị Mặt Trời chiếu đến sẽ bị nổi mẩn đỏ, còn có nguy cơ rất lớn dẫn đến cháy da, đây là em nhìn thấy trên trang web của nước ngoài, chị hãy tin lời em nói, hôm nay cứ ở trong nhà, đem rèm cửa sổ đều kéo lại, tận lực đừng để ánh nắng chiếu vào phòng, trước 3 giờ chiều ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài, có chuyện gì đợi đến buổi tối lại nói?" Thời điểm nàng nói những lời này đã tìm được túi du lịch ở trong góc phòng, lại mở ngăn kéo bàn học lục ra bóp tiền, pin dự phòng di động, chỉ phiếu, trong trí nhớ cha mẹ hàng tháng đều sẽ cho nàng 800 nguyên tiền sinh hoạt, bất quá nàng mỗi tháng đều dùng hết... Nghĩ đến đây nàng lại do dự kéo ra tủ quần áo, sờ soạn túi của một bộ quần áo cũ, sau vài giây, quả nhiên lấy ra ba tờ tiền 100 nguyên.

Tiêu Dương ở đầu kia điện thoại kích động hô: "Làm sao được, chị buổi chiều còn có cuộc hẹn, đều hẹn xong rồi sao có thể tùy tiện hủy bỏ?" Cách một giây nàng lại lập tức nói: "Em nói bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ bạo ta giống như cũng từng nghe qua, thật sự có thể làm cháy da nghiêm trọng vậy sao?"

"Có, thật sự có! Dù không cháy cũng sẽ bị nổi mẩn đỏ!" Tiêu Diệu tăng thêm giọng điệu nói, kỳ thực bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ bạo chuyện là nàng thuận miệng nói bừa, nàng chỉ biết là hôm nay giữa trưa khoảng 12 giờ, bầu trời bỗng nhiên tối đen, sau đó sẽ có ánh sáng quỷ dị chiếu rọi thế giới, vài phút sau, khi trời sáng lại bình thường, những người bị cảm nhiễm cũng đã té xỉu. Nhóm người té xỉu đầu tiên rất nhanh sẽ biến thành tang thi, không chút lưu tình cắn chết người bên cạnh, Tiêu Diệu nhớ được, thời điểm phóng xạ bệnh độc bùng nổ, nàng đang ngồi ăn cơm trong căn tin trường học, lúc đó căn tin có ít nhất hai người té xỉu bị biến dị, nàng ngồi ở góc, cách phòng bếp căn tin rất gần, sau khi nhóm tang thi đầu tiên xuất hiện nàng chạy đến sau bếp trốn vào ngăn tủ mới có thể tránh thoát kiếp nạn, chờ nàng từ trong tủ bò ra, trong trường học đã có gần một nửa người bị tang thi cắn.

Tiêu Dương tại đầu kia điện thoại trầm mặc một lát, nói: "Được rồi, thả tin là có còn hơn không tin! Tiểu muội, em hiện tại đang làm cái gì vậy?"

"Em đi mua đồ dùng này nọ, tài khoản ngân hàng của chị còn tiền không? Chuyển cho em ba ngàn, em cần dùng gấp, tháng sau trả lại cho chị!". Tiêu Diệu bỗng nhiên nghĩ đến bản thân mua vật dụng này nọ tiền có thể không đủ, liền lập tức mở miệng mượn Tiêu Dương, Tiêu Dương không chút do dự đáp ứng.

Tiêu Diệu cúp điện thoại, cấp tốc đi đến cửa phòng ngủ, thời gian đã là 9 giờ 22 phút.

Còn lại 2 giờ 8 phút.

Theo kiến trúc quen thuộc xuất hiện trước mắt, trí nhớ cũng dần rõ ràng, Tiêu Diệu nhớ được phía bên trái cửa nam của trường học có một siêu thị lớn, nàng cấp tốc xoay người tiến về phía cửa nam.

Tiêu Diệu vừa chạy vừa nghĩ đến những chuyện phải làm, trước mua đồ ăn cùng vũ khí, Sau đó tìm một địa phương an toàn trốn đi, chờ thời điểm xảy raphóng xạ lúc 12 giờ, sau đó... sau đó...

Tiêu Diệu nghĩ đến đây dùng sức lắc lắc đầu, thời gian thật cấp bách, nàng thật sự không nghĩ được nhiều lắm, nàng hiện tại chỉ biết là bản thân nhất định phải sống sót, chỉ có trước sống sót mới có thể nghĩ đến chuyện sau này.

Bên trái là phòng học khoa Tiếng Anh, bên phải là sân thể dục, đi về phía đông chính là cái căn tin mà kiếp trước nàng trốn vào...

Nghĩ đến căn tin, Tiêu Diệu trong đầu lại nảy ra một ý tưởng mới, nếu nói nàng hiện tại tìm được địa phương khác trốn đi, có phải hay không vì vậy sẽ làm thay đổi tình tiết, phát sinh những chuyện mà kiếp trước không xảy ra, ví dụ như là...dị năng của nàng..

Có lẽ dị năng sinh ra chính là bởi vì lần đầu tiên thân thể tiếp nhận phóng xạ... Nếu bởi vì chút khác biệt này mà làm vốn nên có không gian dị năng lại biến mất hoặc là cấp bậc kháng thể bị tụt xuống... Vậy phải làm sao bây giờ?

Tuy rằng tỉ lệ phát sinh loại sự tình này cực kỳ bé nhỏ, nhưng Tiêu Diệu vẫn không dám mạo hiểm như vậy!

Nàng bởi vậy liền quyết định, sau khi mua đồ sẽ trở về căn tin, cùng kiếp trước giống nhau trốn tránh, kiếp trước làm cái gì thì kiếp này nàng sẽ làm cái đó, trước khi sinh ra dị năng sẽ cố gắng dựa theo trí nhớ kiếp trước mà làm, quyết không thể bởi vì bản thân trọng sinh mà khiến dị năng kiếp trước nên có biến mất.

Đồn dập lại cuống quýt dốc sức chạy, tới khi Tiêu Diệu đến cửa nam mới phát hiện lộ trình vốn dĩ tốn mất 20 phút, nàng cư nhiên chỉ dùng có 8 phút.

Không để ý đến dòng xe trên đường, nàng cấp tốc chạy đến đầy cửa vào siêu thị bên kia đường, chạy thẳng lên lầu hai, nơi đó bán dụng cụ gia dụng cùng đồ dùng nhà bếp, nàng muốn mua gạo... Còn phải mua bả đao.

Trong siêu thị có rất nhiều loại gạo, Tiêu Diệu chọn lấy một bao gạo lớn loại tốt khoảng 10 cân (cỡ 5kg), sau đó liền đi đến khu vực đao cụ, đáng tiếc nàng chọn nửa ngày cũng tìm không thấy vũ khí thuận tay, đao ở đây đều quá ngắn, hơn nữa quá mỏng, đối mặt với tang thi có khi không đợi chém tới đầu tang thi liền bị cào cho mấy cái... Nàng đi một vòng lớn quanh lầu hai vẫn không chọn được một món vũ khí có thể dùng được, thời gian cũng đã qua 20 phút, Tiêu Diệu càng khẩn trương, nàng mang theo túi gạo chạy xuống cầu thang, tại quầy ăn vặt tầng một chọn lấy một đồng bánh quy, sữa bột, sôcôla các loại, cuối cùng lại tìm được quầy vật dụng hằng ngày, cầm ba túi băng vệ sinh ném vào xe đẩy, vật này chỉ cần là phụ nữ còn sống liền phải dùng đến.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tính tiền xong thì 10 phút đã trôi qua, thời gian còn lại không đến hai tiếng, Tiêu Diệu đeo balô lớn trên lưng đứng ngẩn ngơ trước cổng siêu thị không biết tiếp theo nên làm thế nào, thời tiết tuy rằng rét lạnh, nhưng mồ hôi trên trán nàng lại ngày càng nhiều... Nàng cố gắng nhớ lại những khôn cảnh của bản thân ba năm trước khi sơ ngộ mặt thể, lúc đó cần nhất là cái gì?

Đồ ăn... Quần áo... Nước... Vũ khí... Thuốc... Đúng rồi! Thuốc! Cần nhất chính là thuốc! Chất kháng sinh cùng các loại thuốc trị ngoại thương!

Tiêu Diệu nghĩ đến đây liền chạy đến tiệm thuốc cách đó không xa, chò chạy đến cửa tiệm thuốc mới phát hiện tiền trên người đã không còn đủ để mua thuốc, nàng lại cuống quýt chạy đến ngân hàng phố bên rút tiền, may mà Tiêu Dương đã kịp gửi tiền đến. Từng tờ tiền chạy ra từ trong máy ATM, ba ngàn nguyên không thể rút ra ngay lập tức, nàng lại càng khẩn trương, mắt thấy thời gian cứ từng giây một trôi qua, nàng thực hận bản thân sao không có bốn chân, ba lô nặng trĩu ép nàng có chút không thở nổi, nàng bất chấp nghỉ ngơi lại cấp tốc quay trở về tiệm thuốc.

Mua một lượng lớn các loại thuốc cơ bản thường dùng, chất kháng sinh, thuốc trị ngoại thương cùng với các vật dụng khử trùng, băng bó tổn của nàng hơn phân nửa tài sản. Đi ra khỏi tiệm thuốc, Tiêu Diệu đem mục tiêu cuối cùng đặt tại —— vũ khí! Vô luận như thế nào nàng nhất định phải tìm được một kiện vũ khí, tốt nhất là những loại dễ cầm và có chiều dài như mã tấu hoặc là búa, kiếp trước các loại vũ khí nàng dùng đều do căn cứ cấp cho, trong trí nhớ của nàng cũng không biết phải đi mua những thứ này ở đâu, trong lúc cuống quýt nàng bèn gọi điện thoại cho Tiêu Dương. "Chị, chị có biết mã tấu hay búa mua ở đâu không?"

Tiêu Dương chế nhạo nàng: "Sao vậy, gần trường học của em có lưu manh à?"

"Chị, mau trả lời em!" Tiêu Diệu chẳng còn tâm trí để giải thích, vội vã nói.

"Hmm... Đi cửa hàng bán đồ dùng quân đội thử xem, có lẽ có tiểu đao, búa thôi, hoặc là đi chợ kim khí!"

"Cảm ơn chị!" Tiêu Diệu trực tiếp cúp điện thoại, nâng tay giữ chặt một bác gái đi ngang bên cạnh, hỏi: "Bác ơi, gần trường học có cửa hàng kim khí hoặc là cửa hàng bán đồ dùng quân đội không ạ?"

Bác gái kia nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Cháu đi sang đường Hoa Dương, ở đó hẳn là có!"

Tiêu Diệu cũng không kịp nói cảm ơn, lập tức xoay người chạy, đường Hoa Dương cách trường học không xa, ngồi xe 10 phút liền đến, cúi đầu nhìn nhìn thời gian, chỉ còn lại 1 tiếng 25 phút nữa là đến 12 giờ...

Tiêu Diệu cắn chặt răng, chui vào chiếc taxi đỗ bên lề đường. "Mau đến chợ kim khí lớn nhất đường Hoa Dương, nhanh lên!"

"Được rồi!" Tài xế taxi đáp một tiếng liền khởi động xe, Tiêu Diệu xanh mặt nhìn dòng xe ô tô chật ních trên đường cái, ban ngày ban mặt, hôm nay lại là cuối tuần, học sinh, giáo viên đều tập trung ở cổng trường đợi xe, chờ phóng xạ đến, không ai có thể tránh khỏi... Hơn phân nửa số người đều biến thành tang thi, khó trách kiếp trước trốn trong trường học khó khăn đến vậy, mấy con phố này quả thật đúng là xương ché tạo tang thi...

Có phải là nên đổi địa điểm trốn khác không, hoặc là cứ như vậy trực tiếp tìm cái siêu thị, hay khách sạn nào đó trốn đi, không, không được, vạn nhất vì sự thay đổi này mà mất đi kháng thể cùng dị năng của kiếp trước thì mất còn nhiều hơn được, bất luận thế nào cũng không thể mạo hiểm như vậy!

"Em gái, em là người nơi khác đến sao? Đến học đại học H à?"

Lời nói của lái xe kéo Tiêu Diệu ra khỏi suy nghĩ, nàng không trả lời, lúc ngừng đầu nhìn đường thì sắc mặt liền tái nhợt, đây không phải là hướng đến đường Hoa Dương!

Lái xe tựa hồ nhìn ra cảm xúc của Tiêu Diêu, giải thích nói: "Đường Cảnh Hưng bây giờ đang sửa, chỉ có thể đi bằng đường nhỏ nhưng rất dễ kẹt xe, chúng ta đi đường khác rồi vòng về đường Hoa Dương thì nhanh hơn!" Hắn nói xong lại hỏi Tiêu Diêu một câu: "Em gái đi chợ kim khí làm gì vậy, lúc người vừa nói xong, ta liền có ý đi hướng khác, bây giờ đang kẹt xe dữ lắm!"

Tiêu Diêu nắm chặt nắm tay lớn tiếng nói. "Dừng xe!"

"Hắc! Sao vậy, em gái nhìn xem mặt em đen hết cả rồi, có phải cho là ta cố ý đi đường vòng để tăng tiền xe không, người cũng đừng quá khinh thường người, ta là người thành phố H sao lại làm chuyện này chứ?"

Tiêu Diêu lại hô một câu dừng xe, lái xe liền hùng hùng hồ hồ thắng lại.

Tiêu Diêu ném tiền rồi đẩy cửa xe bước ra, cấp tốc chạy sang bên kia đường, vừa rồi lúc nàng quay đầu lại nhìn thấy ven đường có một xưởng sửa xe, Tiêu Diêu lấy lui làm tiến chạy đến xưởng sửa xe, muốn từ những công cụ sửa xe chọn lấy một cái có thể sử dụng làm vũ khí, kết quả nàng coi trọng cái cò-lê dài hơn 1 thước, xưởng sửa xe người ta nói gì cũng không chịu bán cho nàng, cuối cùng nàng phải lấy tiền trên người đưa ra mới có thể mua được.

Lại ngồi taxi trở về, lúc đến cổng trường học đã là 11 giờ 5 phút, thời gian gấp gấp cùng áp lực cực lớn khiến Tiêu Diêu không thể suy nghĩ kỹ càng, nàng vội vàng chạy đến căn tin, cho đến khi nhìn thấy cửa căn tin từ đằng xa, mới có thể bình tĩnh lại một chút.

Đường đến căn tin người qua lại đông đúc, Tiêu Diêu vừa đi vào trong vừa cố gắng giữ vững hô hấp, đến cửa căn tin, nàng đem ba lô ôm chặt vào trong ngực chậm rãi đẩy ra cửa thủy tinh trước mặt.

Căn tin giữa trưa đúng là thời khắc náo nhiệt nhất. Vô số người trẻ tuổi bụng đói ăn đi tới đi lui trên hành lang chật hẹp, Tiêu Diêu cũng chen chúc vào trong đám người, quan sát xung quanh, nàng đang tìm lại ngăn tủ trong trí nhớ.

"A! Cậu cũng ở đây hả, vừa vặn cùng nhau ăn cơm!" Một nữ sinh từ đằng sau vỗ vào vai Tiêu Diêu, Tiêu Diêu quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt đã lâu không gặp. "Đàm Hiểu Quyên..."

"Hi hi... Tớ vừa mua đồ ăn, lại mua hơi nhiều, cậu ăn cùng tớ luôn, cậu đang cầm cái gì đấy? Tớ cầm giúp cho, cậu đi mua cơm đi, tớ qua bên kia ngồi chờ!" Đàm Hiểu Quyên vừa nói vừa tiếp nhận đồ trong tay Tiêu Diêu rồi đi về phía cái bàn nhỏ bên trái cửa phòng bếp.

Tiêu Diêu nhìn bóng lưng nàng đến đại cả người ra, Đàm Hiểu Quyên bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Cậu đừng mua thêm đồ ăn nha, bằng này đủ cho hai người ăn rồi."

Giống y hệt như trong trí nhớ...

Tiêu Diêu theo bản năng đi đến quầy tính tiền gọi hai phần cơm, đồng thời gọi thêm 1 đĩa thịt xào ớt xanh, đây là món Đàm Hiểu Quyên thích ăn nhất.

Tiêu Diêu đặt đồ ăn lên bàn nhưng lại không ăn nổi, nàng an vị xem Đàm Hiểu Quyên vừa ăn cơm vừa nói chuyện, Đàm Hiểu Quyên nói về thời tiết hôm nay, nói Lí Vũ Minh lại cãi nhau với nàng, nói nàng năm nay chỉ sợ phải thi lại...

11 giờ 50 phút, Tiêu Diêu gọi điện cho cha mẹ, buộc bọn họ phải kéo rèm cửa sổ, cũng khóa cửa lại.

Cha mẹ ở trong điện thoại nhắc đi nhắc lại nàng phải ăn nhiều cơm trưa...

Thời gian trôi qua chậm nhưng cũng thật nhanh... Ngay lúc Tiêu Diêu cho rằng bản thân chờ đợi đến sắp phát điên... Bầu trời tối sầm lại!

Tín hiệu điện thoại bị cắt đứt!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hắc ám vô hạn vô biên không hề dự liệu bùng nổ, trong khoảnh khắc bóng tối bao phủ tầm mắt mọi người, bốn phía vang lên tiếng thét chói tai cùng thanh âm va chạm bàn ghế, Tiêu Diêu tìm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng ôm ba lô cùng cò-lê ngồi thấp xuống, tận lực tránh né, rồi xa đám người...

Khi mọi thanh âm dần lắng xuống, trong đám người lại vang lên những tiếng thét chói tai, có người hô to: "Mau nhìn! Ánh sáng đó là gì vậy!"

Một đạo tia chớp mang theo loại ánh sáng kỳ lạ từ phía chân trời truyền đến, ngay sau đó lại là một đạo... Chúng nó tựa như lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén) thi nhau xé rách bầu trời... Càng ngày càng nhiều ánh sáng truyền đến trong mắt Tiêu Diêu, khoảng cách nơi này là gần nhất với đạo ánh sáng kia thậm chí nó còn chiếu rọi cả căn tin hắc ám trong phút chốc, Tiêu Diêu nhân lúc đó thấy được đám người hoảng loạn trong căn tin... Bọn họ còn đang kinh hãi, còn đang nghị luận... Giấy tiếp theo đã ngã rạp xuống mặt đất, khi tia chớp và ánh mặt trời cùng nhau chiếu sáng trở lại, trong phòng ăn đã có mấy chục người nằm trên mặt đất.

Di động vẫn như cũ không có tín hiệu, Tiêu Diêu lẳng lặng ngồi xổm trên mặt đất xem vài học sinh không có té xỉu hô to gọi điện thoại kêu xe cứu thương, có người chạy trốn, có người dựa vào bả vai bạn học.

Một nữ sinh tóc dài vừa khóc vừa ôm lấy bạn trai, đem đầu của hắn đặt trên đùi mình, một tiếng lại một tiếng kêu gọi hắn, nàng lấy tay chạm mặt hắn, lại sờ qua trán... Tiêu Diêu nhìn thấy khi bàn tay kia sờ đến bên miệng nam sinh, miệng của hắn bỗng nhiên mở ra, một loạt răng nanh nhanh chóng từ miệng mọc ra trong nháy mắt cắn vào tay nữ sinh!

"A! ! ! !" Nữ sinh lập tức hét âm lên, nàng đẩy mạnh mặt bạn trai, bạn trai lúc này lại giống như lệ quỷ đòi mạng cắn chặt tay nàng không buông, trong lúc vừa khóc vừa đẩy dụa, một khối thịt đỏ tươi đầy máu bị cắn đứt, nữ sinh trơ mắt nhìn huyết nhục của chính mình bị bạn trai "Gầm gừ" cắn nuốt...

"A! ! ! ! ! A! ! ! !" Vô số tiếng thét chói tai cao thấp nối tiếp vang lên... Căn tin vừa rồi còn tràn ngập tiếng nói tiếng cười đã biến thành tu la địa ngục...

Tiêu Diêu nhìn thoáng qua đồng dạng Đàm Hiểu Quyên nằm trên mặt đất hơn nửa lập tức có dấu hiệu trợn mắt, mặt nàng đã biến xanh, răng nanh cũng mau chóng mọc ra.

"Vĩnh biệt, bằng hữu..." Tiêu Diêu dưới đáy lòng yên lặng mặc niệm một câu, cầm lấy chiếc đĩa trên bàn hưng hăng đâm vào mắt Đàm Hiểu Quyên, sau đó nàng ôm chặt ba lô đi đến phía sau cửa phòng bếp, khoảng cách hai thước rất nhanh liền đến nơi, Tiêu Diêu đi đến bên chiếc bàn để khoai tây, củ cải trắng, cấp tốc kéo ra ngăn tủ chui đi vào.

Bên ngoài tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng thê lương, Tiêu Diêu ôm chặt bả vai, sắc mặt lại càng bình tĩnh, so với vừa rồi thái bình ca múa nàng càng thấy quen thuộc hơn với thể giới hiện tại.

Ở trong ngăn tủ ngồi nửa phút, nàng lại lấy ra điện thoại, vạch sóng đã có tín hiệu mỏng manh, nàng vừa định gọi cho cha mẹ, tiếng chuông tin nhắn liền vang lên, mở ra thì thấy là Tiêu Dương nhắn đến, chỉ có vồn vện tám chữ. "Bên ngoài nguy hiểm! Mau tìm chỗ trốn!"

Tiêu Diêu đáy lòng một trận cảm động, nàng nhanh chóng nhắn tin trả lời: "Em rất an toàn, Chị đừng ra ngoài! Chờ em gọi điện!". Sau đó nàng liền gọi đến di động của mẹ.

Kiếp trước di động của nàng sặc pin ở trong phòng ngủ, sau khi phóng xạ bệnh độc bùng nổ nàng bị dọa chỉ lo ở trong ngăn tủ run rẩy, căn bản không dám đi ra ngoài tìm điện thoại liên hệ với người nhà, chờ nàng tìm được một cái điện thoại có thể sử dụng đã là ba ngày sau, khi đó điện thoại của cha mẹ đều đã mất tín hiệu.

Tuy rằng trong lòng nàng biết cha mẹ có khả năng đã biến thành tang thi, nhưng nàng vẫn bắt buộc bản thân tin tưởng rằng cha mẹ đều còn sống tốt đang chờ nàng nghỉ cách cứu viện, bởi vì phóng xạ lần đầu tiên tỉ lệ cảm nhiễm cũng chỉ có 20%, hơn nữa trong căn cứ cũng có nghiên cứu về kháng thể di truyền, nghiên cứu chứng minh trong gia đình nếu có một người mang kháng thể cao cấp, như vậy người nhà của nàng cũng rất có khả năng đều có kháng thể cao cấp, cho nên Tiêu Diêu có rất nhiều lý do để tin tưởng phụ mẫu nàng đã tránh thoát trận kiếp nạn này, sau đó nàng vẫn luôn luôn dựa vào tín niệm này mà sống sót.

Hiện thời chuyện xưa tái diễn, nàng so với kiếp trước còn vững tin hơn. Điện thoại chỉ vang lên ba tiếng mẹ liền tiếp được. "Alô... Vừa rồi điện thoại sao tự nhiên lại bị ngắt, Tiểu Diêu... Mẹ nói con nghe, vừa rồi bầu trời thành phố L bỗng dưng tối om, hiện tại bên ngoài có thật nhiều tiếng la hét... Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì... Thật là làm mẹ sợ muốn chết... Con không có sao chứ?"

"Con không sao." Tiêu Diêu trấn an một chút, nhẹ giọng nói: "Mẹ, mẹ chuyển điện thoại cho cha đi!"

"Ồ... Được rồi... Cha con đang ở phòng khách, con đợi chút..."

Cách một lúc lâu, thanh âm của Tiêu Cảnh Dương mới truyền tới. "Tiểu Diêu, con không sao chứ?". Ngữ khí của hắn thật trầm trọng, hơn nữa tràn ngập lo lắng.

Tiêu Diêu lập tức đáp lời nói: "Cha, con vừa rồi nhìn thấy thật nhiều tang thi... Cha ngàn vạn lần đừng ra ngoài, cửa chính phải khóa thật chặt, vừa rồi con nhìn thấy bên ngoài những người bị tang thi cắn trúng đều bị truyền nhiễm, cha nhất định đừng chạm vào chúng nó, một chút cũng không được chạm vào!"

Trong điện thoại trầm mặc một lát, Tiêu Cảnh Dương mới trầm trọng nói: "Có thể là có loại bệnh truyền nhiễm nào đó bạo phát, con trước tiên ở trong phòng ngủ đừng đi ra, chờ tin tức của chính phủ... Ngày mai hoặc ngày kia cha sẽ đến thành phố H đón con, mấy ngày nay con phải bảo hộ bản thân cho tốt... Không cần sợ hãi!"

Tiêu Diêu nghe được lời nói của Tiêu Cảnh Dương liền giật nảy mình, vội vàng kêu: "Cha đừng đến đón con, bên ngoài tất cả đều là tang thi, con tốt lắm, con có thể bảo hộ bản thân, cha đừng ra ngoài đón con!"

Tiêu Cảnh Dương không nói chuyện, Tiêu Diêu vội vàng hô: "Cha à! Cha!"

"Cha đây, Tiểu Diêu, bây giờ con đang ở đâu?"

"Con trốn trong ngăn tủ ở phòng ngủ, trong phòng ngủ không có người, chỉ có mình con, cửa phòng rất chắc chắn, trong phòng còn có rất nhiều đồ ăn, cha không cần phải lo lắng."

Tiêu Cảnh Dương nghe được Tiêu Diệu nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm: "VẬY được rồi... Con mấy ngày nay đừng tắt máy, để cha còn có thể tùy thời biết được tình huống của con."

"Dạ! Con biết rồi!" Tiêu Diệu đáp ứng, lại dùng giọng điệu sốt ruột dặn dò phụ thân nhất định không được tới thành phố H tìm nàng.

Tiêu Cảnh Dương đáp ứng một tiếng rồi buông điện thoại, sau đó hần lập tức đi đến bên cửa sổ xốc lên một góc rèm cửa, tuy rằng nữ nhi luôn luôn dặn dò hần đừng kéo rèm cửa sổ, nhưng hần vừa rồi nghe được dưới lầu phát ra tiếng kêu thảm thiết vẫn là nhìn không được đến nhìn thoáng qua bên ngoài, hần là quân nhân xuất ngũ, trải qua tình huống huyết tính, đầu óc cũng không xơ cứng, vừa rồi lúc xốc rèm cửa sổ lên hần nhìn thấy dưới lầu có một người đang cắn một người khác, hần đang định lao xuống cứu người, lại bị cuộc gọi của Tiêu Diệu ngăn lại.

Lời con gái nói có lẽ là thật sự... Thật sự sai lầm, Tiêu Cảnh Dương nghĩ đến đây bèn gọi điện cho một lão chiến hữu, người này nhậm chức ở chính phủ, có lẽ sẽ biết được tin tức gì đó, đáng tiếc gọi bao nhiêu lần cũng đều không thể chuyển được.

"Lão Tiêu! Đem rèm cửa sổ kéo lại!" Dương Vân ở phía sau Tiêu Cảnh Dương kêu lên.

Tiêu Cảnh Dương kéo lại rèm cửa sổ đi tới cửa chính kiểm tra một chút, lại hướng phòng bếp, hỏi: "Trong nhà còn có bao nhiêu gạo?"

Trong phòng bếp Dương Vân rõ ràng không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, thuận miệng nói: "Lần trước siêu thị giảm giá đặc biệt, vừa mua hai túi, hơn nữa lúc trước cũng còn khoảng hơn ba túi... Bên ngoài như thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

"Bên ngoài không có chuyện gì!" Tiêu Cảnh Dương đáp một câu liền không có nói nữa, hần trở lại phòng khách nắm chặt nắm tay lâm vào suy nghĩ.

Hần không tin tang thi gì đó mà Tiêu Diệu nói đến, nhưng hần dám khẳng định những tên đang cắn người bên ngoài không bình thường, có lẽ là bệnh chó dại, cũng có thể là dịch bệnh lợi hại hơn phát tác, tóm lại bên ngoài rất rối loạn, có lẽ thật lâu cũng chưa thể khôi phục lại bình thường.

Tiêu Diệu lá gan nhỏ như vậy, thân thể lại không tốt, nếu nàng gặp phải mấy cái tên cắn người ngoài kia... Tiêu Cảnh Dương nghĩ đến đây thật sự không dám tưởng tượng nữa, hần hạ quyết tâm nội trong ba ngày phải mua bằng được vé máy bay đi đến thành phố H.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Tiêu Diệu cúp điện thoại, lại cấp tốc nhắn tin cho Tiêu Dương. 【Nhà chị có an toàn không?】

Mười phút sau, Tiêu Dương hồi đáp: 【Trong nhà coi như an toàn, bên ngoài thật loạn, người trong khu nhà chị đều lái xe chạy ra ngoài, chị cũng chuẩn bị đi, em thế nào rồi?】

Tiêu Diệu vội vàng nhắn: 【Chị đừng ra ngoài, trừ khi có quân đội đến đón, em trong vòng một tháng sẽ đến thành phố S đón chị cùng về nhà!】. Cách một lát, nàng lại nhắn: 【Nhà chị có đủ lương thực để ăn trong một tháng không?】

Tiêu Dương đáp: 【Có mì ăn liền, sủi cảo đông lạnh, hạt bo bo, yến mạch, đủ ăn hai mươi ngày.】

Di động sắp hết pin, Tiêu Diệu vội vàng nhắn: 【Tiết kiệm một chút, nhớ kỹ không được ra ngoài, mười ngày sau còn có một lần phóng xạ, nhớ ngăn trở cửa sổ, chờ tin tức của em.】

Tiêu Dương rất nhanh nhắn lại: 【Em có phải đã biết cái gì rồi hay không?】

Di động đúng lúc này hết pin liền tự động tắt máy, Tiêu Diệu vội vàng lấy ra pin dự phòng trong túi thay vào, sau khi khởi động máy nàng cũng không có trả lời vấn đề của Tiêu Dương, chỉ nhắn: 【Tạm thời nghe theo lời em, hết thấy chờ gặp mặt lại nói.】

Tiêu Dương hồi âm đồng ý, Tiêu Diệu lại đem vài cách đối phó tang thi nhắn sang cho Tiêu Dương, điện thoại còn hơn 100 nguyên tiền phí, tin tưởng cũng đủ để sử dụng hai mươi ngày trước khi đường dây mạng tê liệt, nàng nghĩ vậy, cũng gửi tin nhắn đồng dạng cho cha mẹ.

Mười ngày sau sẽ có lần phóng xạ thứ hai, đến lúc đó sẽ có càng nhiều người cùng động vật biến thành tang thi. Hai mươi ngày sau phóng xạ lần thứ ba, mạng lưới thông tin trên toàn thế giới đồng loạt tê liệt, sau đó điện thoại di động sẽ hoàn toàn không thể sử dụng được nữa. Trước đó nàng muốn đem những chuyện mình biết dặn dò người nhà cho ổn thỏa.

Tang thi trong căn tin đều tụ tập ở phòng ăn, tiếng giấy dựa cùng tiếng thét chói tai vẫn bắt chợt truyền đến, Tiêu Diệu căng thẳng thần kinh đem tủ quần áo ra một khe nhỏ, nhìn thấy bên ngoài không có gì, đập vào mắt chỉ có sàn nhà lạnh lẽo cùng rau dưa bị cắt nát, đại đa số những người không bị cảm nhiễm đều đã sớm chạy ra khỏi nhà ăn, phục vụ cùng đầu bếp cũng đi theo cùng nhau chạy, Tiêu Diệu hít sâu mấy hơi, lại đem tủ quần áo đóng lại.

Theo thời gian trôi qua, động tĩnh bên ngoài dần dần yếu đi, thanh âm của người càng ngày càng ít, tiếng gầm rú của quái vật lại càng ngày càng nhiều,

Tiêu Diệu tính toán sơ qua một chút, vừa rồi trong phòng ăn có ít nhất một trăm năm mươi đến một trăm tám mươi người, dựa theo tỉ lệ cảm nhiễm 20%, hẳn là phải có đến ba mươi người trực tiếp bị biến thành tang thi, giả dụ ba mươi người này mỗi người cắn bị thương một bạn học, vậy bên ngoài có khoảng sáu mươi con tang thi, bất quá người bị tang thi cắn phải chờ tới 72 giờ sau mới có thể biến dị... Hơn nữa vừa rồi người sống sót lúc hướng ra phía ngoài chạy hẳn là cũng dẫn đi một phần rồi.

Tính theo như vậy, hiện tại bên ngoài trong phòng ăn hẳn là chỉ có hai mươi mấy con tang thi, Tiêu Diệu nghĩ đến đây thực sự có một cỗ xúc động muốn lao ra ngoài đem hai mươi mấy con tang thi kia toàn bộ giết chết.

Nhưng nàng lại có chút khiếp đảm, nàng nhắm mắt lại tự nói với bản thân, vẫn là dựa theo quy luật kiếp trước lẳng lặng mà chờ đi...

Kiếp trước, nàng trong tù trốn bốn năm giờ, cho đến khi bên ngoài tiếng kêu của tang thi càng ngày càng xa, nàng mới có gan đi ra.

Sau này nàng đụng phải một người sống sót khác trốn trong ngăn tủ... Các nàng cùng nhau dọc theo cầu thang phía sau phòng bếp chạy đến nhà ăn lầu 2, nơi đó là căn tin cao cấp, dành cho các giáo sư và học sinh giàu có, bởi vì đồ ăn tương đối đắt, cho nên cũng không có nhiều khách, đến lầu hai các nàng lại gặp được vài người sống sót, bọn họ cùng nhau tốn rất nhiều công sức mới có thể đem mấy con tang thi trên lầu hai toàn bộ giết chết.

Sau đó, nàng cùng bốn người sống sót liền núp ở phía sau quầy bếp chờ đợi bên ngoài cứu viện, đáng tiếc thời gian cứ dần trôi, bên ngoài không có người tới cứu bọn họ, trong vườn trường tang thi ngược lại càng ngày càng nhiều.

Ngày 25 tháng 12, vài người tìm kiếm đồ ăn ở bên ngoài căn tin cầu cứu, đám người Tiêu Diệu dùng dây thừng kéo bọn họ lên, không nghĩ tới mấy người này sau khi vào được căn tin liền biến thành súc sinh không có nhân tính.

Đời này Tiêu Diệu không muốn để những chuyện như vậy tiếp tục tái diễn, nàng cũng không định cùng kiếp trước giống nhau ở trong căn tin nhỏ bé trốn suốt hai tháng.

Nàng chỉ cần trốn trong phòng ăn chín ngày, chín ngày sau kháng thể cũng không gian dị năng có thể toàn bộ hiện ra.

Chỉ cần kháng thể cùng dị năng xuất hiện nàng là có thể an tâm xung phong liều chết đi ra ngoài, bởi vì nàng có kháng thể màu đỏ cấp 5, cho dù có bị tang thi cắn phải cũng sẽ không biến dị, đến lúc đó nàng tìm chiếc xe đi thành phố S đón Tiêu Dương, rồi lại cùng nàng về Tây Nam tìm cha mẹ.

Tiêu Diệu nghĩ đến đây, lấy ra di động đem một ít thời gian mấu chốt, sự kiện trọng yếu cùng với các hạng mục công việc cần chú ý ghi lại, để phòng ngừa về sau thời điểm cần dùng đến lại quên mất.

Bên ngoài tiếng thét chói tai rớt cục đình chỉ, trong yên tĩnh ngẫu nhiên truyền đến thanh âm tang thi khàn khàn gầm nhẹ cùng tiếng cắn nuốt huyết nhục của nhân loại.

Tiêu Diệu cúi đầu nhìn di động, buổi chiều 4 giờ 15 phút, thời gian không sai biệt lắm, nàng ở trong ngăn tủ đơn giản bóp nhẹ một chút tay chân có phản tề cứng, tay phải gắt gao nắm giữ cờ-lê, nhẹ nhàng đẩy cửa tủ ra.

Bên ngoài vẫn như cũ thật yên tĩnh, cửa tủ quầy bị đẩy phát ra một tiếng kết, Tiêu Diệu bị dọa vội vàng ngừng tay, một lát sau thấy không có động tĩnh gì, nàng liền đem tủ quầy hoàn toàn đẩy ra, nhẹ nhàng cẩn thận bước ra ngoài.

Đi về phía trước vài bước, bên tai mơ hồ truyền đến một trận âm thanh "Khách khách khách", Tiêu Diệu lập tức đem thân thể lui về đằng sau cái bàn, cẩn thận nhìn sang hướng âm thanh truyền đến, cách cửa phòng bếp khoảng ba thước có một nam sinh bị cắn chết đang nằm dưới đất, một con nữ tang thi tóc dài đang đè trước ngực hắn, hai tay dính đầy máu tươi hung hăng xé rách xương sườn nam sinh, thanh âm chính là theo nơi đó vọng lại. Tiêu Diệu trơ mắt nhìn xương sườn của nam sinh kia bị bứt ra, nữ tang thi cúi đầu điên cuồng cắn nuốt những bộ phận bên dưới xương sườn cùng trái tim... Mái tóc thật dài của nó bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ sẫm, phối hợp với ánh nắng chiều cùng vết máu loang lổ trên mặt đất, thật sự là so với phim kinh dị bom tấn của Mỹ còn ghê tởm hơn.

Tiêu Diệu đem thân thể lui về phía sau, con tang thi kia đang ăn hết sức vui vẻ, hoàn toàn không có chú ý tới nàng, nàng men theo cái bàn đi đến mặt sau của quầy hàng bằng inox, nhẹ nhàng hít thở một chút liền đi về phía cầu thang cuối hành lang...

Thời điểm đi qua được nửa đoạn hành lang, Tiêu Diệu nhìn thấy dưới quầy bày biện đồ ăn, giữa hai cửa tủ bằng gỗ màu vàng có mở ra một khe hở, đằng sau khe hở, một đôi mắt hoảng sợ gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, nàng vội vã làm một động tác im lặng, rồi vẫy tay với người đằng sau khe hở.

Nữ sinh trong ngăn tủ chậm rãi mở cửa ra, cả người run run bò đến, động tác của nàng phi thường cẩn thận, âm thanh phát ra khi di động so với Tiêu Diệu còn nhỏ hơn.

Hai người run như cây sậy đi đến cửa cầu thang, cái cửa này mang hình chữ L, mặt trên thông với lầu hai, bên cạnh là một hành lang dài.

Thấy chung quanh đều không có nguy hiểm, Tiêu Diệu lôi kéo nữ sinh nữ sinh chạy đến lầu trên, khóa lại cửa sắt phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lên hết cầu thang trước mắt vẫn là một hành lang thật dài, trong hành lang không có tang thi, chỉ có một dãy dài quầy thức ăn.

Tiêu Diệu theo cửa bên hông hành lang vọt vào phòng bếp, nhìn thấy trong phòng bếp rộng khoảng hai mươi mấy mét vuông có bảy tám người, ba nam sinh đang đẩy một cái kệ bếp đến chặn lại cửa nhỏ thông ra phòng ăn, một người đang nằm nghiêng dựa vào bức tường bên trái, một nữ sinh ngồi xổm trên đất mà khóc, một bác gái hơn bốn mươi tuổi đang cầm dao bếp chặt một con tang thi với vào cửa sổ, phía sau bác gái còn có một nữ sinh đang đứng run rẩy.

Tiêu Diệu liền thả lỏng, ho khan một tiếng hấp dẫn sự chú ý của vài người trong phòng bếp, bác gái đang cầm dao kia nghe được thanh âm lập tức quay đầu lại thấp phần hung dữ, ánh mắt nàng đỏ bừng, thịt trên mặt co lại, xem ra phi thường điên cuồng.

"A! Người từ đâu tới đây? Có bị thương không?". Nam sinh đang chuyển kệ bếp hỏi Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu lắc đầu, tiến lên hỗ trợ cùng nhau chuyển kệ bếp, chờ bọn hắn đem kệ bếp đẩy đến trước cửa, Tiêu Diệu lại giơ cò-lê lên hung hăng đập xuống con tang thi đang không ngừng la hét ở cửa sổ, cánh tay đang quơ quào của con tang thi kia ngay lập tức bị đánh đến biến dạng, tay của Tiêu Diệu cũng bởi vì lực phản chấn mà phi thường đau đớn, tê mỏi, nàng vội vã buông cò-lê, xoa bóp cánh tay.

Thân thể nhu nhược hiện tại còn chưa thể thích ứng với những động tác sử dụng đại lực, Tiêu Diệu một bên xoa tay một bên hồi hận vừa rồi quá mức lỗ mãng, tư duy của nàng vẫn còn giữ lại thói quen trước khi trọng sinh, lần đầu tiên đối mặt tang thi, nàng có chút quá kích động.

Tiêu Diệu mất xa cánh tay vài cái lại giơ cò-lê lên, nàng ý bảo bác gái cầm dao lui về phía sau, sau đó nàng liền xoay người, hai tay dùng sức quét ngang một cái, đầu cò-lê hung hăng đập vào mặt con tang thi ngoài cửa sổ, đáng tiếc lực lượng vẫn là không đủ.

Tang thi bị đánh khàn giọng gào thét ngã về phía sau, thế nhưng đầu vẫn không bị đập nát. Rất nhanh nó lại vặn vẹo thân thể tiến lên, may mà cửa sổ phòng bếp rất cao, tang thi đứng dậy cũng chỉ lộ ra phần thân từ cánh tay trở lên, Tiêu Diệu vừa muốn lại huy động cò-lê, bác gái phía sau bỗng nhiên hô to một câu: "Đưa ta, ta đến! !". Nói xong nàng đoạt lấy cò-lê trong tay Tiêu Diệu đi qua, hét lớn một tiếng hung hăng đập xuống đầu tang thi, oành một tiếng vang lên, một dòng chất lỏng ấm nóng phun tung tóe lên cửa sổ thủy tinh trước mặt, con tang thi kia bùm một tiếng ngã xuống.

Trong phòng bếp vài học sinh lập tức xông vào nhìn, trong đó một người trẻ tuổi, thân hình cao lớn, ánh mắt có chút hung phần nhìn về phía bên ngoài, xem một chút lại nhìn không được che miệng ới.

Tiêu Diệu vội vàng trốn sang một bên.

Bởi vì lâu một bị tang thi ngăn cản, người sống sót ở lầu hai so với lầu một cũng nhiều hơn, Tiêu Diệu nhìn vài người trước mắt, trong lòng tổng cảm thấy cùng trí nhớ của bản thân kiếp trước có chút khác biệt.

Đáng tiếc khi đó chuyện đối nàng mà nói là quá kinh khủng, hơn nữa nàng lúc đó chỉ lo sợ hãi, căn bản không còn tâm chú ý người khác, nàng chỉ nhớ rõ cuối cùng còn trụ lại tại đây cũng chỉ có năm người. Người trẻ tuổi đang ới mưa này là sống lâu nhất. Bác gái chặt tang thi kia khẳng định đã chết, còn lại mấy người khác lúc nào chết thì nàng cũng không nhớ rõ. Tiêu Diệu bỗng nhiên đem ánh mắt đặt trên người nữ sinh xinh đẹp trong góc phòng, nàng nhớ được nữ sinh tên Triệu Đồng Đồng này là người bị thảm nhất, đám cầm thú kia sau khi tiến vào nhà ăn liền đem nàng coi thành đồ chơi, nàng liên tục chịu đựng đau khổ suốt hai tháng, cuối cùng còn bị hủy dung, ném vào đám tang thi.

"Học muội, lá gan của em thật ghê gớm." Một nam sinh khác vừa rồi chuyển kệ bếp hướng đến Tiêu Diệu nói.

Tiêu Diệu thuận miệng ừ một tiếng, tâm tư còn đang suy nghĩ chuyện kiếp trước. Đang hết sức tập trung, bên cạnh bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai nàng, làm nàng sợ tới mức xém nữa nhảy lên.

"Học muội, anh đang nói chuyện với em đấy, em đang nghĩ cái gì vậy?" Tiêu Diệu quay đầu lại thì thấy nam sinh vừa rồi nói chuyện đang bắt mắt nhìn nàng.

Tiêu Diệu sắc mặt lập tức khó coi, nàng nhận ra người trước mặt này, là một tên tiểu nhân vô sỉ điển hình, nàng khẩu khí không tốt nói: "Người vừa nói cái gì?"

"Anh hỏi em tình huống dưới lầu thế nào rồi?"

"Dưới lầu không có người sống, trong phòng ăn tất cả đều là tang thi."

Nam sinh kia đựng phải thái độ không tốt của Tiêu Diệu, sắc mặt có chút âm trầm, hắn về mặt mắt hướng đến mọi người xung quanh nhìn một vòng, ánh mắt đảo một chút, bỗng nhiên vỗ tay vài cái thu hút sự chú ý của mọi người.

"Tốt lắm! Tốt lắm! Nguy hiểm tạm thời đã được giải trừ, mọi người đều tập trung một chút, nghe ta nói!"

Vài người ở đây đều nhìn về phía thanh niên vỗ tay, hắn thanh thanh cổ họng, nói: "Mọi người khỏe chứ, ta là Khang Tư Thành, là học sinh năm tư khoa tiếng Trung, ta đã từng là cán bộ của hội học sinh... Tin tưởng mọi người đều đã thấy chuyện đang phát sinh phía ngoài, ta hiện tại biểu đạt một chút ý nghĩ của ta, đầu tiên ta hi vọng các vị ở đây có thể đoàn kết cùng nhau, cộng đồng nghĩ biện pháp đối mặt khó khăn."

Thời điểm hắn nói những lời này có chút lên giọng, trong giọng nói tràn ngập ý tứ hách dịch, cũng không có ý nghĩa thực chất gì, nhưng mọi người ở đây đều bị biến cố xảy ra bất thành linh dọa đến choáng váng, lời nói của Khang Tư Thành lại mang đến cho bọn họ phương hướng, khiến họ không tự chủ gật đầu.

Khang Tư Thành thấy mọi người gật đầu, vội vàng nói: "Hiện tại mọi người trước tự giới thiệu một chút đi!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không có ai mở miệng trước, lúc này nữ sinh xinh đẹp vừa rồi đứng sau lưng bác gái cầm dao tiến về phía trước một bước. "Ta là Triệu Đồng Đồng, học sinh năm ba khoa Vũ Đạo."

Nam sinh thanh tú đeo mắt kính đứng bên cạnh Triệu Đồng Đồng lập tức đi theo nói: "Ta là Tôn Thông, năm ba khoa Luật, ta là bạn trai của Đồng Đồng."

Nam sinh mới mới nôn mửa kia thấy người khác đã tự giới thiệu, bèn xoa xoa miệng nói: "Ta là Hứa Dương, năm nay mới vừa vào học, khoa Thử Dục."

Bác gái cầm dao đỡ lấy một thanh niên vóc dáng thấp bé đi tới, trên một cánh tay của hắn có thương tích, vừa rồi luôn luôn nằm nghiêng ở cạnh tường, sắc mặt hắn tái nhợt nói: "Ta là Chu Lâm, năm ba khoa Vũ Đạo... Đây là mẹ của ta... là công nhân ở đây..."

"Được rồi, ta đã biết." Khang Tư Thành cũng hướng mẫu tử Chu Lâm gật gật đầu, đem ánh mắt đặt ở trên người Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu nói: "Ta là Tiêu Diêu, năm hai khoa Mỹ Thuật Tạo Hình."

Nữ sinh vừa rồi cùng Tiêu Diêu chạy trốn đến lầu hai thấy tầm mắt của Khang Tư Thành chuyển đến mình, nàng có chút ngại ngùng nói: "Ta là Lưu Quyên, ta là người phục vụ ở lầu dưới..."

Nữ sinh từ nãy vẫn ngồi dưới đất mà khóc lúc này cũng đứng lên, vừa lau nước mắt vừa nói: "Ta là Phương Nhã Lan, là học sinh năm ba khoa Quảng Cáo... Nhà của ta ở thành phố này... Hu hu... Ta... Ta muốn về nhà." Nàng vừa nói xong liền bật khóc.

Triệu Đồng Đồng vội đi đến bên cạnh ôm lấy vai nàng. "Bạn học, mọi người ai cũng đều sợ hãi, người đừng khóc, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp..."

"Tốt lắm!" Khang Tư Thành hay tay lại vỗ vài cái, lớn tiếng nói: "Hiện tại khóc cũng không giải quyết được vấn đề, ta cảm thấy trước mắt mấu chốt là tìm biện pháp liên hệ người bên ngoài, gọi người của cảnh sát hoặc là quân đội đến cứu chúng ta, ta vừa rồi luôn luôn gọi điện thoại, 110 cùng 120 đều không gọi được, các người có ai liên lạc được với người nhà không?"

Tất cả mọi người lắc đầu.

Không khí nhất thời lâm vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau vài giây, Hứa Dương là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc, hắn run run giọng, nói: "Các người nói xem mấy thứ bên ngoài kia có phải hay không là tang thi? Chính là cái loại trong phim Mỹ..."

Không có người trả lời hắn, qua hơn nửa ngày Tôn Thông mới nói: "Ta cảm thấy đó là virus sinh hóa do nước ngoài bắn tới..."

Tang thi ở ngoài cửa bỗng nhiên gầm rú hai tiếng, làm Tôn Thông sợ tới mức đem nửa lời còn lại chưa nói nuốt trở vào.

Không khí lại yên lặng, mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Khang Tư Thành ở một bên quan sát sắc mặt của mọi người, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ta là học trưởng của mọi người, lại từng chủ trì công tác của hội học sinh, ta cảm thấy ta có trách nhiệm đứng ra, ta đề nghị mọi người trước hết lập thành một chính thể, tạm thời do ta lãnh đạo, các người đồng ý không?"

Hứa Dương lập tức đồng ý gật gật đầu, mấy nữ sinh sớm bị dọa không có chủ ý, đều đồng ý gật đầu, Tiêu Diêu chau chau mày, định mở miệng phản đối, trong trí nhớ của nàng Khang Tư Thành chính là cái tên quỷ quân tử, đời trước hắn vì an toàn của bản thân cổ động mọi người giết tang thi, nhưng chính hắn lại không chịu ra sức, kết quả hành động giết tang thi lần đầu tiên thất bại, chẳng những chết mất một người, còn bỏ lỡ thời điểm giết tang thi tốt nhất.

Nhưng nàng nghĩ đến thực lực cùng đầu óc Khang Tư Thành đều khá tốt, bản thân chín ngày sau sẽ rời đi, nếu hiện tại đắc tội với hắn cũng không có gì tốt, Tiêu Diêu cường chế lại xúc động nơi đáy lòng.

Khang Tư Thành thấy không có người phản đối, trong mắt ẩn ẩn lộ ra đắc ý, hắn vỗ tay một chút nói: "Nếu các người đều đồng ý, chúng ta trước hết nói rõ, tại trong phòng bếp này các người tạm thời do ta lãnh đạo, vô luận ai có ý tưởng gì trước tiên đều phải cùng ta thương lượng, không thể tự tiện hành động, đương nhiên ta cũng sẽ cố gắng hết sức vì mọi người suy nghĩ, tranh thủ sớm ngày giúp mọi người thoát ly nguy hiểm, các người chắc là không có dị nghị gì chứ?"

Mọi người lại gật đầu.

"Tốt!" Khang Tư Thành lớn tiếng nói: "Ta hiện tại có hai cái chủ ý, thứ nhất là chúng ta cùng nhau cầm vũ khí lao ra, bất quá ta cảm thấy phương pháp này rất nguy hiểm, vừa rồi ta cũng thử chạy ra ngoài, cuối cùng không thành công, các người xem dưới lầu còn có nhiều quái vật như vậy, chúng ta vội vàng chạy đi nhất định sẽ bị chúng cản được."

"Chủ ý thứ hai của ta là chúng ta tạm thời ở lại chỗ này, chờ bên ngoài cứu viện, nơi này đồ ăn tương đối sung túc, hẳn là cũng đủ ăn mấy tháng, có lẽ cũng không dùng được bao lâu thì sẽ có quân đội hoặc là tổ chức cứu viện tới cứu chúng ta thôi."

Hắn nói chuyện khẩu khí tựa như đang diễn thuyết trước lễ đường, đồng đặc lại có lý, thật có thể mê hoặc nhân tâm. Tôn Thông cùng Hứa Dương nghe được lời hắn nói lập tức đồng ý lưu lại.

Chỉ có Phương Nhã Lan khóc sụt sùi, nói: "Ta muốn về nhà..."

Khang Tư Thành nói: "Nếu người phải về nhà, ta cũng không phản đối, bất quá người chỉ có thể tự mình đi ra ngoài, có hậu quả gì thì chính người gánh chịu."

Phương Nhã Lan nhìn về phía mọi người xung quanh xin giúp đỡ, không ai để ý đến nàng, nàng cuối cùng nổi giận ôm bả vai ngồi xồm xuống góc tường khóc nức lên.

Bầu trời lúc này dần tối lại, Tiêu Diêu nhìn nhìn thời gian, đã sắp 5 giờ chiều, phương bắc ngày ngắn đêm dài, lại thêm nửa tiếng nữa bầu trời sẽ hoàn toàn tối đen, thành phố H cung cấp điện dựa vào nhiên môi, sau khi bệnh độc bùng nổ hệ thống cung cấp điện liên tục tiếp tê liệt, bắt đầu từ tối nay, buổi đêm của thành phố H chỉ còn lại một mảnh hắc ám.

Buổi sáng ngày mai tang thi bên ngoài ăn người chết đến phát ngán, sẽ như ong vỡ tổ lao về phía phòng bếp, trải qua một hồi huyết chiến, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại có 5 người sống sót.

Tiêu Diêu mặc dù có trí nhớ kiếp trước làm chỗ dựa, nhưng cứ như vậy trở mặt nhìn thời cơ tốt nhất để giết tang thi trôi qua vô ích nàng thật sự không cam lòng, hơn nữa tràng huyết chiến trong phòng bếp kiếp trước có thể nói là cứu tử nhất sinh, nàng có thể sống sót tất cả đều là nhờ vào vận khí cùng may mắn, trước mắt nàng ít nhất có chín thành năm chắc có thể vô hiểm vô nguy tiêu diệt toàn bộ tang thi phía bên ngoài, thật sự không tất yếu phải đợi đến ngày mai.

Nàng nghĩ đến đây liền dùng cờ-lê gõ lên kệ bếp, cao giọng nói: "Trời sắp tối rồi, cửa phòng bếp không chắc chắn, ta đề nghị lập tức đem mấy con tang thi bên ngoài giết chết, tránh cho chúng nó nửa đêm vọt vào căn người."

Tôn Thông trên mặt lộ ra vài phần do dự. "Nếu về sau quốc gia phát hiện phương pháp trị liệu cho chúng nó, vậy chúng ta hiện tại giết chết chúng nó chính là phạm pháp."

Hứa Dương cười nhạo nói: "Người bị ngốc sao? Người xem chúng nó còn có tính người sao? Người không phát hiện chúng nó đang ăn thịt người sao? Chúng nó căn bản chính là tang thi, không thể cứu, cho dù người có giết đến một trăm con cảnh sát cũng sẽ không thể bắt người!"

Tang thi canh giữ ở ngoài cửa lại thét lên, Khang Tư Thành quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc mặt liên tiếp thay đổi vài lần, quay đầu lại nói với mọi người: "Ta đồng ý với ý kiến của Tiêu Diêu, chúng ta hẳn là hiện tại liền đem bọn nó giết chết."

"Được! ! Khang đại ca, ta theo người, người chỉ huy!" Hứa Dương cao giọng hô.

Khang Tư Thành thấy có người duy trì hắn, sắc mặt cũng tốt hơn, hắn nâng tay lên làm tư thế chỉ huy, nói: "Trước tìm vài món vũ khí thích hợp, mọi người chia nhau ra ở trong phòng bếp tìm một chút đi."

Vì thế mọi người ở trong phòng bếp đứng lên tìm kiếm, cuối cùng Tôn Thông tìm thấy trong tủ một cái búa nhỏ dùng để gõ xương, Hứa Dương tìm thấy một chong bát (lấy bát ném cho vỡ đầu tang thi hả? =)), Chu Lâm cùng mẹ của hắn tìm được mấy con dao chặt thịt, Phương Nhã Lan cái gì cũng chưa tìm được, Triệu Đồng Đồng tìm được một cây lau nhà, nàng đem phần khăn lau vứt đi, chỉ để lại thanh sắt dài tầm một thước.

Tất cả mọi người giờ vũ khí đứng trước cửa, nhưng không có ai dám làm người đầu tiên lao ra.

Tiêu Diêu nhìn tình cảnh trước mắt cùng trí nhớ kiếp trước giống y hệt, nàng đứng ở trước mặt mọi người, nói: "Ta có chủ ý này, chúng ta trước đem cửa mở ra khe hở chỉ đủ cho một người tiến vào, sau đó một người sẽ ra ngoài dụ tang thi, sau khi tang thi tiến vào liền lập tức đóng cửa, bắt nó kẹt ở cạnh cửa, chúng ta chọn một người khỏe mạnh chuyên môn đánh vào đầu nó, vì đề phòng vạn nhất, phía sau còn phải có người làm công tác che chắn, dùng vật thể cứng rắn chắn lại vai hoặc bụng của tang thi, phòng ngừa nó nhân cơ hội chen vào."

Đây là biện pháp đối phó tang thi ổn thỏa nhất dành cho người bình thường, Tiêu Diêu sau khi nói ra lập tức chiếm được mọi người duy trì.

Khang Tư Thành bỗng nhiên mặt khó xử nói: "Ta đồng ý biện pháp này, bất quá ai sẽ đi ra ngoài dụ tang thi đây?"

Mọi người lại hai mặt nhìn nhau, không có người nói chuyện, Khang Tư Thành ánh mắt ở trong phòng bếp tuần tra một vòng, hần nhìn đến ai, người đó liền lùi bước cúi đầu.

"Hứa Dương, nơi này chỉ có thân thể của người tốt nhất, hơn nữa người lại học khoa Thể Dục, phản ứng cũng mau, hay là người đi ra ngoài dụ tang thi đi." Tôn Thông bỗng nhiên nói.

"Dựa vào cái gì chứ!" Hứa Dương lập tức đỏ mặt tía tai rống lên. "Dụ tang thi cũng không phải việc tốn sức, hần là tìm một người có thể chạy nhanh, ta cảm thấy phải là người đi mới đúng!"

Tôn Thông nghe được lời nói của Hứa Dương, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau hai bước, lại đem ánh mắt đặt trên người Chu Lâm, không đợi hần kịp mở miệng, bác gái cầm dao liền che ở trước mặt Chu Lâm, hô lớn: "Con ta đang bị thương, ai dám bắt nó đi ra ngoài dụ quái vật, ta liền cùng hần liều mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

"Không bắt hần đi, vậy người đi đi! !" Tôn Thông kêu.

"Được rồi, ta đi dụ tang thi! Trời sắp tối rồi, còn trì hoãn sẽ không kịp ." Tiêu Diêu đánh gãy bọn họ đối thoại, đi lên phía trước đem cò-lê đặt vào tay Hứa Dương. "Người khí lực lớn nhất, vậy do người tới đánh tang thi, Chu Lâm người cầm búa làm trợ thủ của Hứa Dương, có cơ hội liền đập vào đầu tang thi, bác gái, Triệu Đồng Đồng mỗi người lấy một cái cây lau nhà phụ trách ngăn trở tang thi, bác gái chần phần ngực, Triệu Đồng Đồng chần bả vai, Tôn Thông cùng Lưu Quyên thủ vệ, đợi ta đem tang thi dụ đến, các người đứng phía sau cửa liền phụ trách đóng lại, chề trụ tang thi."

Tiêu Diêu cuối cùng đem ánh mắt hướng đến Khang Tư Thành. "Đội trưởng, người theo ta đi ra ngoài dụ tang thi, người đã là đầu lĩnh của chúng ta, nên làm gương cho binh sĩ, làm gương cho mọi người."

Khang Tư Thành biểu cảm rõ ràng không đồng ý, nhưng vừa nãy hần đã nói sẽ vì mọi người suy nghĩ, đảo mắt liền lùi bước, hần thật sự chịu không nổi mất mặt, đành phải kiên trì gật đầu đáp ứng.

"Tốt, mọi người đều chuẩn bị một chút, 5 phút sau hành động, bác gái người lại đi tìm thêm vài cái đồ lau, Hứa Dương người trước khởi động cho nóng người, những quái vật này toàn bộ đều dựa vào người."

Mọi người được Tiêu Diêu an bày gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa nàng lại đem công tác nguy hiểm nhất đặt ở trên thân, nên tất cả đều phi thường phối hợp cùng nhau chuẩn bị.

Tôn Thông bỗng nhiên chỉ vào Phương Nhã Lan hô lớn: "Chờ một chút, chúng ta đều có nhiệm vụ, sao chỉ có mình nàng nhàn rồi?"

Tiêu Diêu nhìn Phương Nhã Lan liếc mắt một cái, đời trước cô nương này lúc đối mặt tang thi chỉ biết khóc.

"An bày nhiệm vụ cho nàng ngược lại thêm phiền toái, cứ để nàng ở đó đi!"

"Không được! Mỗi người đều nên vì đoàn đội xuất lực, dựa vào cái gì để nàng ngồi mát ăn bát vàng!"

Phương Nhã Lan lúc này ngẩng đầu, khóc thút thít ghen nói: "Ta... Ta..." Ta hơn nửa ngày cũng không có câu dưới.

Tiêu Diêu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay. "Được rồi! Về sau lại an bày nhiệm vụ khác cho nàng, hiện tại mọi người đều chuẩn bị bắt đầu hành động!"

Bác gái cầm dao lúc này đã tìm đến ba cái đồ lau, một cái bằng sắt, hai cái bằng gỗ, nàng tay chân lanh lẹ đem khăn lau vứt xuống, đưa một cái cho Lưu Quyên, bản thân cầm hai cái.

Tiêu Diêu lại nói: "Chu Lâm, người đi lại đây đứng trên bàn này, nhắm đầu tang thi mà đập! Hứa Dương người đứng đối diện với Chu Lâm. Bác gái người đứng bên cạnh Chu Lâm... Triệu Đồng Đồng trước lui về sau, đợi lát nữa không kìm được tang thi người lại lấy cây lau tiến lên." Nàng nói xong đem cái bàn Chu Lâm sẽ đứng dịch về phía trước cửa. Vị trí này thoạt nhìn rất cao, rất an toàn, nhưng nếu để tang thi tiến vào đây nhất định là nơi nguy hiểm nhất, cho nên bác gái kia vì bảo hộ con mình nhất định sẽ liều mạng ngăn trở tang thi.

An bày trước cửa xong, Tiêu Diêu lại quay sang nói với Khang Tư Thành: "Đội trưởng người giúp ta đem kệ bếp dịch về phía sau một chút, như vậy mới có thể ngăn lại tang thi."

Khang Tư Thành theo Tiêu Diêu đứng ở phía sau kệ bếp, hai người dùng sức đem kệ bếp đẩy về phía sau.

Kệ bếp cùng mặt đất ma sát phát ra tiếng vang chói tai, Tôn Thông chen chúc tại cạnh cửa nói: "Đây xích ra sau một chút, xích ra một chút, được rồi!"

Lúc này giữa cửa và kệ bếp hình thành khe hở vừa với một người, Tôn Thông đứng ở sau cửa kéo khóa ra, tang thi canh giữ bên ngoài nhìn thấy cửa mở giống như nổi điên chen chúc tiến vào.

"A! A!" Tôn Thông thấy một cánh tay của tang thi vói vào quơ quào loạn xạ, liền bị dọa nhảy lên phía sau kệ bếp, Tiêu Diêu vội hô một tiếng: "Cửa bị chặn lại, nó không vào được đâu! Người mau xuống dưới, chúng ta phải kéo vào thêm một chút nữa!"

Tôn Thông nghiêng mặt từ trên kệ bếp nhảy xuống, tang thi kia vẫn cố gắng dùng sức tiến về phía hắn, Tiêu Diêu thuận thể đem kệ bếp kéo về phía sau một chút... Cánh tay kia của tang thi vói vào phòng bếp.

Tiêu Diêu lại đem kệ bếp kéo về phía sau, đầu của tang thi cũng tiến vào. Tiêu Diêu vội vàng kêu Khang Tư Thành dùng sức đẩy về phía trước, đồng thời hướng Tôn Thông hô to: "Mau đề lại ván cửa, đừng để cho nó tiếp tục tiến lên! ! !"

Tôn Thông vội vàng nhảy đến trên kệ bếp dùng lưng gắt gao đề chặt ván cửa. Trong tiếng thét điên cuồng cùng tiếng va chạm kịch liệt, thân thể tang thi bị kẹp chặt giữa khe hở chưa đến ba mươi cm. Mặt trên có Tôn Thông dùng sức ấn, phía dưới có Tiêu Diêu cùng Khang Tư Thành gắt gao đẩy... Mặc cho nó có đại khí lực cũng không thể đem cửa đẩy ra nửa phân.

"Thời cơ đến rồi! Hứa Dương! Mau đập vào đầu của nó! !"

Hứa Dương giờ phút này lại bị dọa ngây người, hấn hai tay giờ cò-lê, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm tang thi trước mặt, tang thi này vẫn mang bộ dáng nhân loại, nhưng trên mặt tràn đầy máu tươi, đồng tử hai mắt khuếch tán, trên răng cùng bên miệng còn mang theo những mảnh thịt vụn màu đỏ.

"Hứa Dương! ! Mau đánh! ! Con mẹ người ngán người cái gì! !!" Khang Tư Thành lại hô lớn, những người khác cũng hét lên.

"A! ! ! A! ! !!" Hứa Dương bỗng nhiên nhắm mắt lại hét lên như điên, cò-lê trong tay không đầu không đuôi đập xuống đầu tang thi trước mặt, tiếng trầm đục vang lên trong phòng bếp.

"Phốc! ! Phốc! ! Phốc! ! Phốc! !" Một cổ chất lỏng ảm áp văng tung tóe lên mặt Hứa Dương, hấn mở mắt, nhìn thấy tang thi trước mặt đã bị đánh nát nhừ, cái đầu như quả dưa hấu bị bỏ đói dường như có thể thấy cả não trắng, trên đất tràn đầy huyết dịch màu đỏ sậm.

"Qe... Qe..." Hứa Dương ném cò-lê đi ôm bụng ới.

"Qe..." Chu Lâm cùng Triệu Đồng Đồng đứng ở cách đó không xa cũng ới theo... Chỉ một thoáng khắp phòng toàn là người đang nôn mửa.

Tiêu Diêu đi đến bên cửa sổ hít sâu một hơi, chờ mọi người ới xong mới đến bên cạnh cái thớt cầm lên một con dao chặt xương dài, bén nhọn: "Ta đi ra ngoài dụ tang thi, các người cứ như vừa rồi tiếp tục đánh!"

Tất cả mọi người ới đến nhũn ra, tay chân vô lực, miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Tiêu Diêu dùng chân đá văng thi thể tang thi chắn ngay cửa, nằng bả Khang Tư Thành đuổi theo, Khang Tư Thành vội vàng đoạt lấy một cây lau nhà trong tay bác gái, hai tay nắm chặt cây gỗ, cẩn thận, chậm rãi đi ra ngoài.

Mọi người trong phòng bếp đều không hiểu, nhưng Tiêu Diêu đã ở mặt thế gãy dựa qua ba năm lại thập phần rõ ràng đặc tính của phổ thông tang thi, chúng nó không có cảm giác đau, không có tư tưởng, chỉ cảm thấy hứng thú với thịt sống, cho nên tại thời điểm chúng nó ăn cơm trừ phi người tiến lên giật lấy đồ ăn của bọn nó hoặc là đem đồ ăn ngon hơn đến hấp dẫn, bằng không chúng nó sẽ không dễ dàng đi chuyển. (ừ thì trời đánh tránh miếng ăn mà :-")

Vừa rồi con tang thi ở cửa kia là vì bị những người trốn đến phòng bếp hấp dẫn, không có tìm được đồ ăn nào khác cho nên mới canh giữ ở cửa không chịu đi, giờ phút này mấy con tang thi bên ngoài đều có sẵn đồ ăn, chúng nó tất cả đều bận rộn cần nuốt thi thể trên đất, cần bản không rảnh để ý tới người khác.

Tiêu Diêu đếm sơ qua, trong phòng ăn hiện tại có sáu con tang thi, trong đó hai con ở xa bị cái bàn ngăn cách, tạm thời cũng không tạo thành uy hiếp.

Trước mắt không có nguy hiểm, Tiêu Diêu đem lực chú ý đặt ở con nữ tang thi gần nhất, nằng đang ôm cánh tay người chết tập trung cắn, đầu hoàn toàn buông xuống, thanh âm răng rắc bất chợt theo bên miệng truyền đến.

Khang Tư Thành bỗng nhiên dừng lại, Tiêu Diêu quay đầu thấy hắn che miệng muốn ới. Vội nâng tay bảo hắn đứng ở tại chỗ, chính nằng tự mình tiến đến gần tang thi.

Kỳ thực thời điểm tuyên bố kế hoạch với mọi người trong phòng bếp, nằng còn có một cái kế hoạch khác cho chính mình, biến dị sơ kỳ tang thi ngũ cảm thoái hóa, hành động cứng ngắc, ngoại trừ khí lực lớn liên chẳng còn ưu điểm nào khác... Chỉ cần cẩn thận một chút tới gần chúng nó cũng có thể giống như đối mặt với bia ngắm dễ dàng đánh chết chúng nó, Tiêu Diêu biết đối phó mấy con tang thi này chỉ cần một mình nằng là đủ rồi, nhưng vì an toàn là trên hết, nằng vẫn là hướng người trong phòng bếp an bày chuyện xấu.

"Rống... Rống..." Nữ tang thi đang ăn cơm trên mặt đất phát hiện Tiêu Diêu tới gần nhẹ răng phát ra một trận gầm nhẹ, Tiêu Diêu lập tức dừng lại, hạ thấp lưng chuẩn bị tùy thời lui về phía sau, nữ tang thi kia kêu hai tiếng lại cúi đầu tiếp tục cắn.

Tiêu Diêu hít sâu một hơi vòng đến phía sau tang thi, hai chân thong thả di động về phía trước, khoảng cách càng ngày càng gần... Một thước... Nửa thước... Tang thi vẫn bất động, khi khoảng cách chỉ còn lại một cánh tay, Tiêu Diêu một chân lùi về phía sau, hai tay giờ dao lên, đem đầu dao nhắm ngay

huyết thái dương trên đầu tang thi đậm mạnh xuống!

Phốc một tiếng vang lên, đầu dao đâm vào trên đầu tang thi, bởi vì khăn trướng cùng thủ pháp không thuần thực, vị trí hơi trật một chút, không có đâm trúng nơi yếu hại, con tang thi kia bị đầu dao đâm nghiêng nằm trên mặt đất, Tiêu Diêu vội vàng chạy về phía sau, không nghĩ tới con nữ tang thi kia sau khi đứng lên lại cầm lấy cánh tay người chết bên cạnh tiếp tục cắn. quá tập trung vào chuyên môn, chị làm gì kệ chị :)))

Tiêu Diêu dờ khóc dờ cười đứng ở bên cạnh, nàng chỉ mơ hồ nhớ được biến dị sơ kỳ tang thi rất dễ đối phó, lại không nghĩ rằng tang thi biến dị ngày đầu tiên cùng tang thi vài năm sau cư nhiên khác biệt lớn đến như vậy, thấy con tang thi kia quả thật không có dấu hiệu công kích, nàng lại nhẹ nhàng đi qua, lúc này đây nàng đã xác định được vị trí đâm cực chuẩn.

Bén nhọn dao phong chuẩn xác đâm vào trong đầu tang thi, con nữ tang thi kia phù phù một tiếng té trên mặt đất.

Tiêu Diêu thở ra một hơi, lại đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên thấy trong túi quần người chết trên mặt đất lộ ra một góc điện thoại di động, nàng vội cúi xuống đem nó nhét vào trong túi.

Khang Tư Thành ở phía sau nhìn thấy hành động của Tiêu Diêu, ánh mắt từ sợ hãi lại biến thành hèn mọn.

Bốn phía còn có năm con tang thi, trải qua một dao vừa rồi, Tiêu Diêu lá gan lại càng lớn... Nàng lại dùng phương pháp đồng dạng giết chết hai con tang thi khác.

Chỉ còn lại ba con, Tiêu Diêu vừa định tiến về phía tang thi còn lại, di động trong túi bỗng nhiên rung lên, nàng vội vã nhận, nói hai câu đơn giản liền cúp máy.

Khang Tư Thành lúc này chạy tới. "Người vừa rồi nhận được điện thoại từ bên ngoài? Bên ngoài thế nào? Có tin tức gì không?"

Tiêu Diêu nhìn bộ dáng vội vàng của Khang Tư Thành, trong đầu nhớ tới những việc xấu hán đã làm kiếp trước, nàng cố ý đề thấp giọng, nói: "Cha mẹ ta bị nhốt ở nhà, không có tin tức tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khang Tư Thành có chút thất vọng lắc đầu, Tiêu Diêu theo dõi biểu cảm của hắn, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí lạnh theo sóng lưng tiến thẳng vào trong óc, đồng tử nàng nháy mắt co rút lại, biểu cảm mặt tự nhiên nói: "Ta đã giết chết ba con, còn thừa lại liên giao cho người." Nói xong nàng ngay lập tức lui về phòng bếp.

Khang Tư Thành không nghĩ tới Tiêu Diêu nói đi là đi, hắn trở mắt quay đầu lại, thấy mọi người trong phòng ăn đều theo dõi hắn, hắn bất đắc dĩ nắm chặt cây lau nhà run run rẩy rẩy đến gần một con tang thi.

Con tang thi kia thấy Khang Tư Thành đến gần, ngẩng đầu thét lên một tiếng uy hiếp, Khang Tư Thành lập tức bị dọa giật mình, dừng khí vừa rồi bỗng chốc đã tan thành mây khói.

"Đại ca! Người nhanh lên chút được không, trời sắp tối rồi, lại chờ một hồi sẽ không nhìn thấy được gì nữa, vậy làm sao mà đánh!" Hứa Dương giọng cò-lè đợi ở cửa hơn nửa ngày, thấy Khang Tư Thành cứ không ngừng đi quanh tang thi, nhin không được mở miệng hô lớn.

Khang Tư Thành quay đầu mắng một câu: "Người kêu cái gì! Nếu không thì người đến giết nó đi!"

Hứa Dương bĩu môi không nói nữa, Lưu Quyên bỗng nhiên tiến đến bên cạnh Tiêu Diêu, nói: "Tiểu muội, người cũng thật lợi hại, lá gan của người thật lớn... Lại dám động thủ giết mấy con quái vật kia..."

Tiêu Diêu liếc mắt nhìn Lưu Quyên một cái, bỗng nhiên lại cúi đầu, hai tay nàng đang phát run, Lưu Quyên nhìn thấy nàng run rẩy lợi hại vội vàng hỏi: "Người làm sao vậy? Người bị thương sao?"

"Không có..." Tiêu Diêu lắc đầu, dùng tay trái hung hăng nắm giữ tay phải, móng tay đâm vào thịt, mảnh liệt đau đớn những vẫn vô pháp tiêu trừ run rẩy trong nội tâm nàng.

Nàng cảm giác từ trong xương sống đang có một cỗ khí lạnh từ từ tiến vào trong óc, cảm giác lạnh lẽo thấu xương khiến nàng nhớ tới cảm giác lúc tên bác sĩ trong khu căn cứ tiêm máu tang thi vào người nàng, loại cảm giác này không chỉ phát ra từ chính thân thể, mà nó còn đến từ sâu thẳm trong trái tim nàng.

Ngay vừa rồi, trong nháy mắt lúc Khang Tư Thành nói ra những lời kia, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh phòng thí nghiệm ở khu căn cứ, đồng thời xuất hiện còn có Vương tướng quân cùng với câu nói. "Ồ mặt thế, mỗi người phải vì bản thân mình mà tính toán, lực lượng của người quá

yếu..."

Mặt của Vương tướng quân không biết tại sao lại cùng mặt của Khang Tư Thành trùng điệp hợp nhất, thời điểm Tiêu Diệu nhìn thấy khuôn mặt kia linh hồn phảng phất thông suốt, bỗng chốc ý thức được bản thân mình "yếu" ở chỗ nào!

Yếu đuối nhất kỳ thực chính là trái tim của nàng.

Nàng không có tâm ích kỷ ngoan tuyệt, tựa như Khang Tư Thành trước mắt, hẳn thời thời khắc khắc, lúc nào cũng vì bản thân mình tính toán, hẳn nắm chặt tất cả cơ hội có ích với bản thân, hẳn trước tiên làm lãnh đạo, chiếm trước những tài nguyên hữu dụng, hẳn cố động người khác đánh tang thi, còn mình thì trốn ở nơi an toàn nhất, lúc mọi người đi ra ngoài tìm đồ ăn, hẳn buộc người khác làm mồi dụ, thậm chí sau khi đám súc sinh Triệu Kiệt tiến vào phòng bếp, hẳn vì địa vị của bản thân, mà đem Triệu Đồng Đồng đưa cho đám cầm thú kia làm đồ chơi...

Nếu không phải xui xẻo, hẳn hẳn đã là người sống lâu nhất... Tiêu Diệu nghĩ đến đây, trào phúng bĩu môi.

Trí nhớ thật là thần kỳ, khi Tiêu Diệu vừa mới trọng sinh bởi vì trải qua một thời gian dài bị tra tấn, nên không nhớ nổi rất nhiều việc, nhưng theo những nhân vật, sự kiện cùng kiếp trước giống nhau xuất hiện ngày càng thường xuyên, những kí ức bị nàng lãng quên này lại bất giác lao ra, nàng nhớ tới kiếp trước Khang Tư Thành đã đối đãi như thế nào với nàng, cũng nhớ lúc đó nàng thật sự rất vất vả mới có thể chạy thoát khỏi trường học, cửu tử nhất sinh chạy trốn tới căn cứ, khi đó nàng đã hết lòng với người khác ra sao... Nàng không chịu giết người, không chịu bỏ mặc người khác, khi đó nàng đối đến bất động, không có nổi một điểm tinh thần lực, lại còn vì người khác mà miễn cưỡng bản thân mở ra không gian chứa nước... Cuối cùng còn mệt đến ngất xỉu.

Sau này nàng thành công dân cao cấp trong căn cứ, vì chiếu cố cho rất nhiều người già cùng trẻ nhỏ không thể tự tìm đồ ăn, nàng thân mang bệnh tật vẫn tham gia mọi hành động, nếu không phải tại vì lúc đó rất vất vả, thể chất của nàng cũng không đến nỗi yếu ớt như vậy, bởi vì thể chất yếu ớt, nàng không thể hấp thụ cao cấp tinh hạch để thăng cấp không gian, cuối cùng còn bị một con thang thi màu tím cấp bốn lấy nhiệm...

"Ha ha..." Tiêu Diệu bỗng nhiên nở nụ cười, nàng ngẩng đầu, nhìn xem Khang Tư Thành qua cửa sổ bị vỡ, lúc vừa mới trọng sinh nàng chính là dựa vào bản năng mà chống đỡ đến giờ phút này, trong lòng chỉ nghĩ đến làm thế nào sống sót qua chín ngày, sớm tìm được cha mẹ, nhưng lại không có nghĩ tới, nếu không có lực lượng nàng lấy gì để tìm cha mẹ, không có lực lượng nàng lấy gì bảo hộ cha mẹ, chẳng lẽ lại hy vọng sẽ có người thiện tâm cứu giúp?

Hai tay lại đang run run, Lưu Quyên bỗng nhiên nắm lấy tay Tiêu Diệu, vừa dùng sức xoa nắn, vừa nói: "Người có phải bị lạnh hay không, ta giúp người xoa bóp nhé."

Ánh mắt Tiêu Diệu biến đổi, nàng nhanh chóng tránh thoát khỏi bàn tay của Lưu Quyên, đứng lên đi đến cạnh tường.

Bên ngoài Khang Tư Thành rốt cục đã động một con tang thi, đáng tiếc con tang thi kia chỉ lo ăn đồ ăn trên đất, mặc cho hắn trêu chọc thế nào cũng không chịu đi tới phòng bếp nửa bước, Khang Tư Thành bắt đầu đi đập vài cái lên xác chết bên cạnh nó, tang thi lại khàn giọng gào thét, càng đẩy nhanh tốc độ ăn com. Khang Tư Thành bắt đầu đi, hướng phòng bếp hô to một câu: "Hứa Dương, người ra đây, mấy thứ này cũng không đi chuyển, người tới dùng vũ khí đánh chúng nó."

Hứa Dương dè dặt cẩn trọng từ trong phòng bếp đi ra ngoài, lúc này trời đã tối đen, hắn hít một hơi đi đến bên cạnh Khang Tư Thành, tang thi trên đất thấy hai người đến đối diện lại càng ăn nhanh hơn, Hứa Dương ghé đầu đến muốn ới, hắn cố nén lại, vận động cánh tay một chút, vừa nãy hẳn đã đánh nát đầu một con tang thi, cho nên giờ phút này cũng không có chương ngại về tâm lý, cảm thấy cơ bắp cánh tay cứng lại, hắn mạnh mẽ vùng cò-lê, dùng động tác đánh bóng chày hung hăng đập mạnh lên đầu tang thi.

Tang thi bùm một tiếng té trên mặt đất, Hứa Dương nhất kích thành công, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ hào khí, hắn bước nhanh đến bên cạnh hai con tang thi khác, rõ ràng lưu loát giải quyết chúng nó.

"Tốt... Thật tốt quá..." Khang Tư Thành thở dài nhẹ nhõm, mấy người trong phòng bếp thấy không có nguy hiểm cũng đều đi ra.

Tiêu Diệu đi đến bên cạnh vài thi thể, xoay người cẩn thận tìm kiếm bên trong túi tiền cùng ba lô của bọn họ, có mấy người di động đã bị máu tươi nhiễm hồng, Tiêu Diệu cũng không ghét bỏ, hết thảy bỏ vào túi tiền của bản thân.

Khang Tư Thành thấy sắc trời đã tối đen, vội chỉ huy mọi người ở cửa cầu thang tạo chướng ngại vật.

Tiêu Diệu không có hỗ trợ, nàng tự mình đi về phía sau phòng bếp, gọi điện thoại báo bình an cho cha, vừa rồi lúc đang giết tang thi nhận điện thoại vội vàng, nàng sợ Tiêu Cảnh Dương lo lắng.

Cúp điện thoại, cỗ khí lạnh xuyên thấu kia lại xuất hiện, Tiêu Diệu cảm giác được thân thể của chính mình thật không thích hợp, nàng dồn dập thở hổn hển mấy hơi, nhắm mắt lại tựa vào bên tường, bắt tri bắt giác ngủ mất, cũng không biết đã ngủ bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận cãi vã.

"Hắn bị thương nặng như vậy, có lẽ đã bị truyền nhiễm, ta không đồng ý để hắn ở lại lâu hai!"

"Hắn chỉ là bị cắn bị thương, cho dù là bệnh chó dại cũng phải ba đến năm năm mới phát bệnh, hơn nữa người làm sao mà biết được bị cắn sẽ truyền nhiễm... Con ta cũng bị cắn, người có phải cũng muốn ném hắn xuống lầu dưới?" Đây là tiếng của mẹ Chu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tiêu Diệu nghe bên ngoài tranh cãi, đoán được Khang Tư Thành bọn họ là phát hiện người sống sót, nàng vừa muốn đứng lên, lại cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng vội vã đỡ vách tường từ từ ngồi xuống đất, kiếp trước cũng không có xuất hiện qua loại tình huống này, Tiêu Diệu có chút lo lắng sờ sờ trán, phát hiện cái trán một mảnh lạnh lẽo, nàng cẩn thận nhớ lại từng chi tiết hành động lúc giết tang thi vừa nãy, khẳng định bản thân không có khả năng bị cảm nhiễm.

Bên ngoài tiếng tranh cãi còn đang tiếp tục, Tôn Thông hô to : "Người này bị thương so với con người còn nghiêm trọng hơn, người không thấy được mặt hẳn đã tái xanh rồi sao, ngay lập tức sẽ biến thành tang thi, vết thương của con người ta cũng sẽ chú ý, bây giờ ta muốn đem hắn trói lại quan sát, chờ xác định hẳn sẽ không thay đổi gì lại mở trói cho hắn! !"

"Người thú vị lắm! Người mới biến dị! ! Người mới biến thành quái vật! Lão nương đã nói rồi! Ai dám bắt con ta, ta liền liều mạng với hắn! !". Mẹ Chu Lâm nói xong liền ngồi xuống một cái ghế, vì lực quá lớn, phát ra một tiếng ầm.

Tiêu Diệu rút cuộc không nghe nổi nữa, nàng lo âu đứng lên đi ra ngoài.

Đi đến cửa cầu thang, Tôn Thông không biết làm sao tìm được cái đèn pin, ánh sáng đèn đang chiếu thẳng vào một nam sinh mặc áo bông màu vàng, nam sinh kia một tay ôm bả vai, tinh thần uể oải ngồi dưới đất.

"Àm ỉ cái gì, các người không sợ đem tang thi ngoài nhà ăn đều dẫn đến đây à!". Tiêu Diệu hung tợn nói.

Lưu Quyên vội vàng nói: "Vừa rồi nhóm bọn ta đang đi dọn bàn, thì thấy người này từ lầu dưới chạy lên, ta cùng Triệu đại tỷ thấy hắn bị thương nghiêm trọng liền muốn kéo hắn lên, nhưng bạn học Tôn cùng bạn học Hứa không chịu..."

Tiêu Diệu giựt lấy đèn pin của Tôn Thông, chiếu vào vết thương của nam sinh kia nhìn nhìn, lạnh lùng nói: "Nơi này không có bác sĩ, lưu lại hắn cũng không sống nổi, để hắn ở lại dưới lầu đi.". Kỳ thực nàng muốn nói cứ trực tiếp giết chết, nhưng lời đến bên miệng lại thu trở về.

Mẹ Chu Lâm mẹ lập tức hô to không đồng ý, mọi người lại lủi thủi âm ỉ cả lên.

Tiêu Diệu cảm xúc không ổn định, thân thể cũng không thoải mái, mọi người tranh cãi khiến đầu óc nàng như muốn nổ tung. Nàng trong lòng luống cuống, nhìn không được hô to một câu: "Câm miệng!"

Mọi người xung quanh đều bị dọa, bọn họ nhìn chằm chằm Tiêu Diệu, Tiêu Diệu cũng không biết bản thân vì sao lại kích động như vậy, nàng giờ phút này, cảm giác đặc biệt giống khi tên bác sĩ trong phòng thí nghiệm ở khu căn cứ tiêm máu tang thi vào người nàng, nàng cảm thấy bản thân chậm rãi biến dị, điên cuồng muốn cắn nuốt những người trước mặt.

Khang Tư Thành bỗng nhiên đoạt lấy đèn pin trong tay Tiêu Diệu, chiếu một vòng quanh mọi người, lớn tiếng nói: "Nơi này hiện tại có tám người, mỗi người một phiếu, đồng ý để người bị thương ở lại lầu hai thì giơ tay."

Chu Lâm cùng mẹ hắn đồng thời giơ tay, Lưu Quyên giơ tay, Triệu Đồng Đồng do do dự dự giơ lên một bàn tay cuối cùng lại buông xuống, nhẹ giọng nói: "Ta bỏ quyền!"

Khang Tư Thành vội vàng nói: "Ba người đồng ý! Một người bỏ quyền, bốn người phản đối! Chúng ta vẫn là đem hắn để lại dưới lầu đi!"

"Không được! Các người không thể đem hắn để lại dưới lầu, ta không đồng ý!". Mẹ Chu Lâm bỗng nhiên hai tay giơ lên che trước mặt người bị thương, vẻ mặt kiên quyết hô.

Tiêu Diệu thấy mẹ Chu Lâm phò ra gương mặt tràn đầy chính nghĩa, đáy lòng chỉ cảm thấy phiền chán, nàng bỗng nhiên giơ tay: "Ta đồng ý để người bị thương ở lại lầu hai."

Khang Tư Thành nhìn chằm chằm Tiêu Diệu lại quay đầu nhìn mẹ Chu Lâm, hơn nửa ngày mới nói: "Được rồi... Bốn người đồng ý, một người bỏ quyền, ba người phản đối, vị đại thẩm này, người là người yêu cầu lưu lại, vậy thì người tự đến chiếu cổ hắn đi."

Mẹ Chu Lâm vội vàng gạt đầu, đem nam sinh bị thương nâng dậy, ngồi lên một cái ghế bên cạnh.

Mọi người nương theo chút ánh sáng mờ nhạt lại tiếp tục chuyển mấy cái bàn lớn, đem cửa cầu thang che chắn kỹ lưỡng, Tiêu Diệu một mình trong phòng ăn tìm một góc ngồi xuống, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mẹ Chu Lâm thu lưu người bị thương kia, trong lòng lại nhớ đến câu nói của Vương tướng quân. "Đây là mặt thế, mỗi người đều phải vì bản thân mình tính toán, người quá yếu..."

Không sai, nơi này là mặt thế, từ nay về sau nàng không muốn lại làm kẻ yếu, cũng không cần quan đến sống chết của người khác... Người tốt không được báo đáp, muốn làm người tốt trước hết phải chuẩn bị thừa nhận hậu quả... Tiêu Diệu nghĩ đến đây liền thở dài, loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương tiếp tục theo xương sống đánh úp nàng, bất quá lần này trong cảm giác lạnh lẽo lại mang theo một điểm ấm áp, Tiêu Diệu bỗng nhiên ý thức được gì đó, nàng nhắm mắt lại, nỗ lực tập trung tinh thần.

"Tiêu Diệu, vừa rồi điện thoại đi động của những người đó có phải đều bị người cầm đi không, điện thoại của Nhã Lan không gọi được, người đem cho nàng một cái". Tiêu Diệu vừa mới tập trung khỏi một điểm tinh thần, chợt nghe đến phía đối diện có người nói chuyện, nàng mở to mắt, nhìn thấy Phương Nhã Lan cùng Khang Tư Thành giờ đèn pin đứng ở trước mặt.

Ánh sáng đèn pin chiếu lên mặt Tiêu Diệu, khiến nàng không thể mở mắt, Khang Tư Thành thấy Tiêu Diệu ngẩn người nhìn hắn, lại nói: "Ta vừa rồi thấy người thu thập điện thoại đi động của những người đó, mong người có thể nhường lại một cái."

Tiêu Diệu bị đánh gãy dòng suy nghĩ, tâm tình nôn nóng vừa rồi lại bốc lên, nàng hí mắt nói: "Ta dựa vào cái gì mà phải đem điện thoại cho các người?"

"Người..." Khang Tư Thành bị Tiêu Diệu hỏi đến ngây ngẩn cả người, Phương Nhã Lan xông lên trước, nói: "Điện thoại này cũng không phải của người, đó là người nhặt được trên người đồng học khác, dựa vào cái gì người một mình chiếm lấy không cho ta dùng!" (thì má cứ ra ngoài mà lùm, ai cầm đâu nó3:)

"..." Tiêu Diệu bỗng nhiên nở nụ cười.

Phương Nhã Lan bị Tiêu Diệu cười trong lòng sợ hãi, nàng kiên trì nói: "Người cười cái gì? Âm dương quái khí hù dọa ai chứ? Đừng cho là ta sợ người, người mau đem đi động lấy ra!"

Tiêu Diệu không nói nữa, nàng từ trong túi lấy ra một cái đi động đặt lên tay Phương Nhã Lan. "Thực xin lỗi, học tỷ, ta vừa rồi tâm tình không tốt..."

Khang Tư Thành cùng Phương Nhã Lan cũng chưa nghĩ đến thái độ của Tiêu Diệu lại chuyển biến nhanh đến thế, Phương Nhã Lan cầm lấy điện thoại, há mồm định nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói xoay người rời đi.

Khang Tư Thành hạ thất lưng ngồi xuống đối diện Tiêu Diệu, nhẹ giọng nói: "Học muội, người đã từng học qua võ thuật sao?"

"Không có... Ta không có học qua võ thuật." Tiêu Diệu nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng nàng như có mưa rền sóng dữ nổi lên, dùng giọng điệu bình tĩnh nói với Khang Tư Thành, nàng giờ phút này không còn chút sức lực, cho dù là một hành động nhỏ bình thường cũng không làm nổi, hiện tại nàng có khả năng cả Phương Nhã Lan kia cũng đánh không lại, cho nên nàng chỉ có thể nhẫn. Khang Tư Thành lại nói: "Người là học muội của ta, ta có nghĩa vụ bảo hộ người, về sau người có gì khó khăn cứ đến tìm ta, ta sẽ tận lực giúp người."

"Được... Cảm ơn học trưởng..."

Khang Tư Thành gật đầu, đứng lên bước đi, hắn vừa mới ly khai, Tiêu Diệu liền cảm giác trong xương sống của bản thân có một cỗ nham thạch nóng chảy thẳng hướng tiền vào trong óc, nàng mạnh mẽ dùng hai tay ôm lấy đầu, môi trên cắn chặt môi dưới không để bản thân bật ra tiếng thét chói tai... Đầu óc đau đớn như đang bị hóa thiêu... Cảm giác này rất giống bị lây bệnh khi đó...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Mỗi một tế bào trong đầu đều đang kêu gào, bạo liệt... Phảng phất như có vô số cương châm đồng thời đâm vào não, Tiêu Diệu nhìn không được cả người run bắn, cắn răng rên rỉ.

Kịch liệt đau đớn khiến nàng sinh ra ảo giác, nàng nhìn thấy ánh mắt màu tím của tang thi đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, sau đó tang thi lại biến ảo thành Vương tướng quân, hắn đang đứng ở một bên mỉm cười... Trong miệng không ngừng nói: "Người quá yếu... Người quá yếu... Ta muốn rút máu của người, khoét xuống đầu óc của người, cứu lấy con gái ta..."

"A! ! ! ! A! ! ! ! Đừng mà! ! ! ! Đừng mà! ! ! !" Tiêu Diệu bỗng nhiên hét lớn, thân thể trên mặt đất điên cuồng lăn lộn, phần nộ mãnh liệt làm nàng mở mạnh mắt.

Trước mắt một mảnh bạch quang long lánh, ánh sáng cường đại khiến người ta muốn chảy nước mắt.

"Phù... Phù... Phù..."

Cảm giác đau đớn từ xương sống truyền đến dần biến mất, ý thức cũng dần dần khôi phục, Tiêu Diệu quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển nửa ngày, chờ tầm mắt thích ứng với ánh sáng đột ngột, nàng mới giựt mình phát hiện hoàn cảnh xung quanh cư nhiên cải biến, nàng không phải đang ngồi trong phòng bếp lạnh lẽo, tối tăm, giờ phút này nàng đang ở trong một khối năng lượng màu vàng kim hình vuông, khối năng lượng này tựa như một cái lồng khổng lồ, trong lồng âm áp lại sáng ngời, tuy rằng không có nước cùng ánh mặt trời, lại vẫn làm cho người ta cảm thấy thoải mái...

Tiêu Diệu có chút bất khả tư nghị neho neho mắt, nơi này rất giống không gian mà nàng có được kiếp trước, nhưng không gian kia là màu trắng, hơn nữa nàng nhớ được khi nàng lần đầu mở ra không gian là chín ngày sau đó, khi đó diện tích không gian chỉ có ba mét vuông... Tuyệt đối không lớn như vậy...

Tiêu Diệu hưng hăng nắm chặt đùi, xúc cảm chân thật có thể tin, chẳng phải ở trong mộng, không khí ẩm áp giúp nàng dần khôi phục thể lực, nàng dùng cả tay lẫn chân cố gắng đứng dậy, cất bước đi đến đoàn ánh sáng vàng kim bên cạnh, nhẹ chạm vào, ngón tay giống như đang chạm vào bọt biển, một loại bọt biển màu vàng trong suốt không có hình dạng, theo ngón tay dần rơi vào bên trong bọt biển, xúc cảm càng ngày càng mãnh liệt, nhưng sau khi tiến vào ba cm lại không thể tiếp tục, phẳng phất có một bức vách vô hình chắn ở nơi đó.

Xúc cảm này cùng kiếp trước cũng không khác nhau quá lớn, Tiêu Diệu có chút chờ mong dùng bước chân đo đạc sơ qua diện tích không gian, ước chừng ba bước một mét vuông, nàng tổng cộng đi được mười lăm bước, tính ra là năm mét vuông... Lớn gần gấp đôi so với kiếp trước, tuy rằng không biết làm sao lại có biến hóa như vậy, nhưng Tiêu Diệu vẫn không nhận được hưng phấn.

Không gian dị năng mỗi khi tăng lên một cấp, diện tích đều sẽ theo bội số mà nhân lên, không gian cấp hai sẽ mở rộng thành chín mét vuông, cấp ba sẽ biến thành tám mươi một mét vuông, nàng hiện tại đếm được diện tích là năm mét vuông, như vậy lên tới không gian cấp hai sẽ trực tiếp biến thành hai mươi lăm mét vuông... Đến cấp ba sẽ càng biến lớn hơn nữa.

Sau khi đạt đến cấp năm, cơ hồ là có thể hình thành cả một tiểu thế giới.

Kiếp trước, bởi vì thể chất suy yếu, Tiêu Diệu thủy chung vô pháp hấp thụ cao cấp tinh hạch, cho nên diện tích không gian của nàng chỉ có thể miễn cưỡng đạt được tám mươi một mét vuông.

Khi đó trong không gian luôn tràn ngập hơi nước, những hơi nước này tề tựu lại sẽ biến thành nước mưa rơi xuống, Tiêu Diệu mỗi lần tiến vào không gian đều cảm thấy bản thân như đang ở phòng tắm hơi... May mà không gian của nàng tốc độ tụ tập hơi nước không nhanh, bằng không với tinh thần lực của nàng, không đợi nàng đem nước tích được mỗi giờ đổ ra ngoài, không gian sẽ bởi vì quá nhiều nước mà biến thành thủy cung.

Tiêu Diệu đưa tay duỗi đến không khí trước mặt, cảm thụ được trong không khí mơ hồ có năng lượng dao động, nàng có một loại cảm giác, không gian của nàng tiến hóa, trước mắt, không gian này tuyệt đối cường đại hơn so với kiếp trước... Nhưng loại cường đại này lại khiến đáy lòng nàng đồng thời sinh ra nghi hoặc, bởi vì nó không có khả năng sản sinh ra nước như của kiếp trước.

"Không thể nào... Đã tiến hóa, hẳn là phải có giá trị hữu dụng hơn chứ..."

Tiêu Diệu có chút không cam lòng ngồi xổm trên mặt đất, chạm vào đoàn năng lượng dưới lòng bàn chân, lại đứng lên nhìn loạn chung quanh, bọt nước dễ dàng hình thành nhất ở bốn phía vách tường của không gian, nàng đi quanh vách tường bên cạnh cẩn thận thăm dò, một bên nhìn một bên sờ, rốt cục ở cuối một góc tìm được dấu hiệu hơi nước đang tụ tập, cái loại cảm giác quen thuộc này khiến tâm tình Tiêu Diệu bình ổn lại, nàng phát hiện trong phạm vi hai mét vuông tại vị trí mình đang đứng, độ dày hơi nước so với những nơi khác lớn hơn rất nhiều.

Bọt nước trên đỉnh đầu chậm rãi tụ tập, rơi xuống mặt nàng, Tiêu Diệu nhẹ nhàng lấy tay tiếp lấy giọt nước, đặt ở bên miệng liếm liếm, mùi vị có chút khác biệt...

Không kịp thăm dò nhiều, Tiêu Diệu bỗng nhiên cảm giác được đầu óc càng ngày càng nặng nề, nàng biết đây là biểu hiện tinh thần lực sắp hao hết, một khi tinh thần lực triệt để dùng hết nàng sẽ trực tiếp té xỉu, hơn nữa bị bắn ra ngoài không gian. Nàng thông thả nhắm mắt lại, lẳng lặng hồi tưởng vị trí của bản thân trước khi tiến vào không gian, sau khoảng bốn năm giây, thân thể một trận lạnh như băng, lại mở to mắt, nàng đã về tới góc phòng bếp vừa rồi vẫn ngồi.

Bốn phía một mảnh tối đen, không có người cũng không có tang thi, Tiêu Diệu thở ra một hơi, nàng nhớ được trước khi dị năng sinh ra nàng đã lẫn lộn, điên cuồng la lớn, không nghĩ tới bọn người Khang Tư Thành cư nhiên không lại xem xét...

Không khí vô cùng lạnh lẽo, vì tinh thần lực ở trong không gian đã hao phí quá nhiều, Tiêu Diệu nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, trong đầu lại dần hiện ra bảng thống kê số liệu dị năng của căn cứ.

Kiếp trước, căn cứ số bảy đã dùng hai năm thời gian, đối với các loại dị năng cùng kháng thể tiến hành kiểm tra rồi phân loại, sau đó thống kê.

Căn cứ theo bảng thống kê số liệu cho thấy, kháng thể của nhân loại tổng cộng có năm loại, phân biệt dùng năm màu sắc để đại biểu: trắng, xanh lá, xanh lam, tím, đỏ. Trong đó, màu trắng thấp nhất, màu đỏ cao nhất, màu trắng là phổ biến nhất, màu đỏ lại cực kỳ hiếm có.

Phân loại dị năng thì có hơi pha tạp, bất quá đại khái có thể chia ra làm hai phương hướng, thể năng cùng tinh thần, thể năng khá phổ biến, tinh thần lại có phần ít ỏi.

Có nhà nghiên cứu từng đưa ra một giả thiết, hẳn nói lúc bầu trời phát sinh ánh sáng quái dị, những người bị ánh sáng chiếu rọi qua thân thể sẽ sinh ra một loại siêu cấp năng lượng, loại năng lượng này chính là "Kháng thể".

Kháng thể chứa đầy trong máu cùng tủy sống của mỗi người, nó có thể tiến hành thay đổi gen của nhân loại, mà nhân loại sau khi thay đổi sẽ sinh ra dị biến mà khoa học không thể giải thích, cũng chính là dị năng mà mọi người thường gọi.

Tình huống thay đổi gen này bình thường chỉ phát sinh một lần, thời gian phát sinh đại khái là vào giữa trưa ngày 22 tháng 12... Mà những người bị biến thành tang khi sau phóng xạ, chính là bởi vì không thể thừa nhận tác dụng phụ do thay đổi gen mang đến, khiến não bộ của họ tử vong, sau khi não bộ tử vong, thân thể họ liền bị siêu cấp năng lượng kia khống chế, không có tư duy, chỉ còn thừa lại bản năng cắn nuốt huyết nhục, khiến huyết nhục trong thân thể họ cũng biến thành bệnh độc, loại bệnh độc này cũng sẽ tiến hóa, tựa như dị năng của những người sống sót có thể tiến hóa giống nhau.

Bất quá dị năng của người sống sót tiến hóa có hạn chế.

Nếu một người cấp bậc kháng thể là màu trắng, như vậy vô luận hán có nỗ lực thế nào, dị năng cũng sẽ vĩnh viễn ở lại cấp một, mặc cho hán hấp thu bao nhiêu tinh hạch cùng rèn luyện cỡ nào chẳng nữa đều vô dụng.

Hơn nữa tuyệt đại đa số người có được kháng thể màu trắng đều chỉ có thể đạt được biến đổi gen cơ bản nhất - thay đổi một bộ vị thân thể, ví dụ một người trước khi biến dị, cánh tay đặc biệt có khí lực, như vậy sau khi thay đổi gen lực lượng nơi cánh tay hán lại càng tăng mạnh, nhưng các bộ vị khác vẫn bình thường như cũ.

Đến mặt thể, người mang theo kháng thể màu trắng cũng giống như người bình thường tại thế giới hòa bình, thời điểm chiến đấu cùng tang thi không chiếm được ưu thế, cho nên bọn họ ở mặt thể cũng vẫn yếu đuối, người mang theo kháng thể xanh lá mạnh hơn bọn họ một chút, có thể cường hóa hai bộ vị, mà người mang kháng thể xanh lam liền có thể trở thành thủ lĩnh, năng lực cùng địa vị khác hẳn người thường.

Cấp bậc kháng thể tựa như kim tự tháp, càng lên cao nhân số càng ít, đời trước trong căn cứ số bảy tổng cộng có hơn mười vạn người, trong đó người có kháng thể màu trắng chiếm 80% tổng nhân số, kháng thể xanh lá chiếm 15%, còn lại 5% là từ màu xanh dương trở lên, người mang kháng thể từ xanh dương trở lên đều là cao đẳng cư dân trong căn cứ, Tiêu Diệu chính là một trong số đó.

Nghĩ đến kháng thể, Tiêu Diệu lại mở to mắt, nàng từ trong túi lấy ra một cái điện thoại, nhờ ánh sáng mờ nhạt phát ra từ màn hình đi vào phòng bếp.

Mọi người trong phòng bếp thấy Tiêu Diệu tiến vào đều dùng ánh mắt hoảng sợ cùng nghi hoặc gắt gao nhìn chằm chằm nàng, Tiêu Diệu không để ý bọn họ. Nàng tìm được một cái bật lửa, nhờ ánh lửa cẩn thận quan sát khuôn mặt của mình soi trên một mặt gương nhỏ treo tại vách tường.

Chỉ cần dị năng xuất hiện, kháng thể cũng sẽ lấy phương thức thực chất hiện ra mặt ngoài thân thể, cho nên quan sát hình ảnh phản quang đồng tử của một người liền có thể biết được cấp bậc kháng thể của người đó, kháng thể của Tiêu Diệu là cấp năm, như vậy phản quang đồng tử của nàng hẳn phải là màu đỏ.

Nhưng Tiêu Diệu soi gương hơn nửa ngày đều không thấy màu đỏ trong mắt mình, nàng kinh dị trừng lớn mắt... Dưới ánh sáng chập chờn, trong con ngươi tối đen của nàng dần hiện ra một đạo quang mang quý dị màu vàng kim.

Ánh chớp lấp lánh, tựa như thủy ngân lưu động...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Tiêu Diệu cho rằng bản thân nhìn lầm rồi, nàng neho mắt, thậm chí dùng một tay vạch mí mắt lên nhìn, từ lúc bảng thống kê số liệu ra đời, chưa bao giờ xuất hiện qua màu sắc kháng thể nào khác trắng, xanh lá, xanh lam, tím, đỏ. Màu vàng kim này thật sự rất quý dị ...

Nàng soi gương thêm một lúc, bỗng nhiên nhớ tới Khang Tư Thành có đèn pin, vội vàng quay lại hướng Khang Tư Thành định mượn.

Khang Tư Thành đang cùng Tôn Thông đứng chung một chỗ, bọn họ châu đầu ghé tai thương lượng cái gì đó, nghe được lời Tiêu Diệu, Khang Tư Thành ho khan một tiếng nói: "Tiêu Diệu, vừa rồi lúc ngươi ở bên ngoài, chúng ta đã mở một cuộc họp, có một số việc cần nói với ngươi."

"Cho ta mượn đèn pin trước đã, chuyện khác đợi lát nữa hãy nói."

Khang Tư Thành sừng sốt, vừa định đưa nàng đèn pin, Tôn Thông lại ở một bên ngăn lại. "Chúng ta vừa rồi nghe được người ở bên ngoài la hét chói tai, hoài nghi người bị lây tang thi truyền nhiễm, người trước đề chúng ta kiểm tra một chút xem trên người có thương tích gì không... Nếu thật sự có, chúng ta phải đem người cách ly, nếu không có thương tổn, chúng ta cần biết người có phải từng có tiền sử tâm thần hay không?"

"Các người hoài nghi ta bị bệnh tâm thần?" Tiêu Diệu có chút dở khóc dở cười, nàng định tiến lên lấy đèn pin, lại nghe Tôn Thông càng kích động lớn tiếng nói: "Hiện tại tình huống đặc thù, vì an toàn của mọi người, người phải chấp nhận kiểm tra, nếu người không đồng ý, xin mời người đi ra ngoài."

"Ta vì sao phải nghe lời người?" Tiêu Diệu giận tái mặt, nhìn chằm chằm Tôn Thông, ánh mắt cũng dần không tốt.

Tôn Thông mới vừa rồi đã bị tiếng hét chói tai khủng bố của Tiêu Diệu dọa sợ, khi đó hán cùng Hứa Dương, mẹ con Chu Lâm nổi lên xung đột, đang thương lượng biện pháp giải quyết, bỗng nhiên nghe được Tiêu Diệu ở bên ngoài hét chói tai, tiếng hét kia tê tâm phế liệt, thật sự so với bệnh nhân tâm thần càng khủng bố gấp mười phần, bỗng nhiên trải qua khủng bố bị tang thi vây khốn đã khiến tinh thần đám người Tôn Thông trở nên yếu ớt, Tiêu Diệu la hét làm bọn họ càng thêm sợ hãi, lúc đó Phương Nhã Lan nói Tiêu Diệu hẳn là bị tang thi dọa điên rồi... Hứa Dương cảm thấy Tiêu Diệu là bị truyền nhiễm, sẽ lập tức biến dị, tóm lại trong phòng bếp tất cả mọi người đều cảm thấy Tiêu Diệu không bình thường, không nghĩ một lát sau Tiêu Diệu lại như không có việc gì từ bên ngoài đi vào.

Tuy rằng thoát nhìn không giống biến dị, nhưng thái độ không coi ai ra gì của nàng cùng hành động không ngừng vạch mắt soi gương càng khiến mọi người cảm thấy thần kinh nàng không ổn định, Khang Tư Thành muốn đề Tiêu Diệu bình tĩnh, không nghĩ tới Tôn Thông thiếu kiên nhẫn hô lên, Phương

Nhã Lan sớm bị dọa có chút thất kinh, hơn nữa nàng đối với Tiêu Diêu có thành kiến, gặp Tôn Thông quát to, nàng cũng hòa theo hô lớn: "Vừa rồi lúc người giết tang thi ta liền cảm thấy không thích hợp, làm gì có nữ sinh nào giống người? Người còn nhặt điện thoại đi động cùng chứng minh thư của người chết..."

Tiêu Diêu nghe nói như thế nheo mắt lại liếc Phuong Nhã Lan một cái, Phuong Nhã Lan bị dọa trốn đến sau lưng Khang Tư Thành, nàng ghé vào bên tai Khang Tư Thành, nói: "Người xem ánh mắt nàng nhìn ta có kì quái không, ta thấy nàng đúng là bị bệnh tâm thần, hẳn là không có sai?"

Khang Tư Thành cũng đề phòng nhìn Tiêu Diêu, ánh mắt Tiêu Diêu nhìn Phuong Nhã Lan đích xác rất quái lạ, ánh mắt kia lạnh như băng không mang theo chút tình cảm, tựa như đang nhìn một người chết...

Hắn lại không biết Phuong Nhã Lan ở trong lòng Tiêu Diêu đích thực là người chết, nếu vừa rồi nàng không an bài mọi người ra giết tang thi, Phuong Nhã Lan sẽ trở thành vật hi sinh thứ nhất, chết ở trong miệng tang thi...

Tiêu Diêu bỗng nhiên lùi về phía sau hai bước, giọng điệu bình thản nói: "Các người không cần kiểm tra trên người ta có thương tích hay không, ta tự đi ra ngoài." Nói xong nàng đẩy cửa phòng bếp, đi đến hành lang bên ngoài.

Người bị thương được mẹ Chu Lâm cứu trở về kia giờ phút này cũng đang nằm ngoài hành lang, mẹ con Chu Lâm ở một bên chiếu cố hẳn, Lưu Quyên cả người phát run ngồi xổm bên cạnh, có thể nhìn thấy được, người sống sót trong phòng bếp đã chia thành hai phái, Khang Tư Thành, Tôn Thông, Hứa Dương bọn họ một đội; mẹ con Chu Lâm, Lưu Quyên một đội, Tiêu Diêu không để ý tới bọn họ phân công thế nào, nàng ra ngoài liền lập tức hướng đến mấy túi gạo đặt ở hành lang. Trong phòng bếp không thể chất đồng nhiều thứ, cho nên các nguyên liệu nấu ăn đều bị đem ra đặt ở một bên hành lang.

Hôm nay là mừng mười, ánh trăng tương đối sáng, Tiêu Diêu nương theo ánh sáng mờ nhạt của trăng cùng điện thoại đi động nhìn ra trong hành lang tổng cộng có hơn mười túi gạo lớn, bảy tám túi bột mì, còn có vỏ sò củ cải trắng, khoai tây, ớt xanh. Nàng biết tinh thần lực của bản thân hiện tại không đủ để mở ra không gian, liền ngồi xuống cạnh một túi gạo lớn, bình ổn tâm tình dao động. Theo thời gian trôi đi, tinh thần lực cũng dần khôi phục, Tiêu Diêu hồi tưởng lại những chuyện đã phát sinh, lòng lại càng bình tĩnh... Ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ cũng dần trở nên vô tình.

Bỗng nhiên nàng tập trung tinh thần vào một vị trí cố định, sau vài giây, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện một vầng sáng màu vàng kim, vầng sáng càng lúc càng lớn, dần dần hình thành một cái cửa đủ cho một người đi qua...

Các nhà nghiên cứu trong căn cứ từng đối với không gian dị năng đưa ra một giả thiết, trong đó nói, người sở hữu không gian dị năng kỳ thực cũng không có năng lực sáng tạo không gian, không gian đó nguyên bản là tồn tại ở một thời không khác, người có được không gian dị năng chính là có được quyền hạn sử dụng không gian, cho nên trừ bỏ chính họ, không ai có thể nhìn thấy cổng vào không gian.

Tiêu Diêu nhắc chân đi vào không gian, đợi sau khi mất thích ứng với ánh sáng liền cẩn thận kiểm tra, nàng phát hiện bốn phần năm không gian quả nhiên không có chút hơi nước, trên mặt không khô lộ nụ cười, tâm tình cũng cực tốt.

Lúc vừa mới trọng sinh nàng sợ dĩ phải đi mua gạo cùng đồ ăn chính là bởi vì không gian của nàng độ ẩm rất cao, không thể bảo quản đồ ăn lâu dài, hơn nữa nàng sợ hãi dị năng xảy ra sai lầm, cho nên mới mua đồ ăn phòng thân. Hiện giờ không gian của nàng phát sinh biến hóa, chẳng những diện tích lớn, hơn nữa hơi nước phân bố cũng bị tập trung tại một phần không gian, xem ra không gian quả nhiên là tiến hóa ... Từ nay về sau không gian này chẳng những có thể hấp thu hơi nước, còn có thể chứa đựng đồ ăn.

Tiêu Diêu nhìn xa xa mẹ con Chu Lâm cùng Lưu Quyên đều co thành một đoàn, hắc ám che giấu hết thảy, chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng bọn họ, vì thế Tiêu Diêu trong bóng tối, yên tâm đem lương thực cùng rau dưa trên hành lang đều chuyển vào không gian của bản thân, sau đó cầm lấy một đĩa thức ăn đã nấu chín hunh hăng nuốt xuống.

Đây là bữa cơm đầu tiên sau khi nàng trọng sinh, cũng là lần duy nhất được ăn tối thư thái suốt ba năm trở lại.

Cơm căn tin trường học vốn không ngon, để lạnh lại càng khó nuốt, nhưng Tiêu Diêu không chút để ý, chỉ biết ăn no, mặt thế về sau, đồ ăn khan hiếm lợi hại, đừng nói đến cơm lạnh canh lạnh, lúc khổ sở nhất nàng cả cò cũng đều đã ăn qua...

Ăn cơm no, Tiêu Diêu lại đem lực chú ý dời đến việc thu thập vật tư, nàng mở cửa mấy cái tủ quầy trên hành lang, tìm kiếm vật tư khả dụng, qua hơn nửa giờ cố gắng, rốt cục tìm ra một cái nồi đồng lớn có thể dùng nấu cơm, nguyên liệu, gia vị, tương cùng với nước khoáng, đồ uống...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Tây Bộ luân hãm...

Đây là lời Trần Hạo mười giờ đêm tìm được Tiêu Diêu nói ra.

Lúc đó Tiêu Diêu vẫn còn đang lo âu, Trần Hạo tìm đến nàng, nàng liền hỏi Trần Hạo có biết tin tức Tây Bộ hay không, kết quả Trần Hạo kinh ngạc một lát mới nói: "Vừa mới thu được tin tức từ thủ đô, Tây Bộ bởi vì giữa trưa phóng xạ, toàn bộ hai tỉnh cạnh khu khai phá xảy ra đại biến dị, đến khi tin tức được truyền ra, nơi đó đã không khống chế được, phòng chừng hiện tại tỉ lệ biến dị cùng tỉ lệ tử vong đã đạt tới 70% hoặc là cao hơn."

Nói cách khác, khu khai phá Tây Bộ cùng hai tỉnh bên cạnh đã bị tang tị chiếm lĩnh.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Tiêu Diêu vẫn ngây người.

Địa phương nàng muốn tìm nơi nương tựa nhất bị luân hãm, càng trọng yếu hơn, thân nhân của nàng hiện tại đang ở nơi đó.

Đối với Tiêu Diêu mà nói, trừ bỏ cha mẹ, Tiêu Dương chính là người nàng thân cận nhất trên thế giới này. Cha của Tiêu Dương từ lúc Tiêu Dương còn rất nhỏ đã qua đời vì tai nạn xe cộ, sau này mẹ Tiêu Dương tái giá, liền đem Tiêu Dương chỉ mới có chín tuổi ném cho cha Tiêu Diêu, cho nên Tiêu Dương và Tiêu Diêu cùng nhau lớn lên, tuy rằng chênh lệch mấy tuổi, nhưng cảm tình so với thân tỷ muội càng thêm sâu đậm, có thể nói, các nàng là bằng hữu cùng tri kỷ tốt nhất...

"Tiêu Diêu! Tiêu Diêu!" Trần Hạo đẩy đẩy bả vai Tiêu Diêu. "Ta đang hỏi ngươi đấy!!!"

Tiêu Diêu ngẩng đầu, nàng vô pháp tập trung, trong lòng tràn đầy hình ảnh của Tiêu Dương, nhất thời vô pháp từ trong lo lắng tỉnh lại, nàng miễn cưỡng tập trung tinh thần hỏi: "Ngươi vừa rồi nói cái gì?"

Trần Hạo lặp lại một lần lời vừa mới nói: "Quân khu thủ đô thương thảo chế định một kế hoạch bồi dưỡng dị năng giả cao cấp, muốn tập hợp những dị năng giả ưu tú trong nước tạo thành một đoàn đội, những dị năng giả sẽ được lãnh đạo tối cao trực tiếp chỉ huy, tuy rằng không thụ quân hàm, nhưng cũng có thể hưởng đãi ngộ cao cấp, cha ta vừa vận phụ trách một phần kế hoạch này, ta cảm thấy thực lực của ngươi thật không sai liền hướng hân đề cử ngươi, ngươi có hứng thú không?"

Tiêu Diêu lắc đầu: "Ta không có hứng thú, ta có chuyện rất trọng yếu phải làm, không có thời gian, ngươi tìm người khác đi."

Trần Hạo giữ chặt nàng: "Ta đại khái biết ngươi muốn làm gì... Ngươi sốt ruột về nhà tìm cha mẹ ngươi, điểm này, nếu ngươi nguyện ý gia nhập kế hoạch bồi dưỡng dị năng giả, ta cảm thấy cha ta có thể giúp một chút, hiện tại tình huống trong nước ngươi cũng thấy đấy, quốc gia hiện tại rất cần những nhân tài có lực lượng đặc thù như ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng tham gia, quân khu thủ đô có thể cung cấp cho ngươi hạn độ tài nguyên lớn nhất, đương nhiên vì miễn cho ngươi lo trước lo sau, bọn họ cũng nguyện ý phải xe thậm chí phải máy bay đem cha mẹ ngươi đón đến địa phương an toàn."

"Bây giờ còn có địa phương an toàn sao?" Tiêu Diêu đột nhiên hỏi.

Ngay cả khu khai phá Tây Bộ cũng bị luân hãm, mấy ngày trước nàng còn tưởng rằng Tiêu Dương sắp đến được địa phương an toàn nhất trên thế giới, tận dưới đáy lòng còn vì nàng mà cảm thấy may mắn, kết quả...

"Vẫn phải có, trừ bỏ quân khu này, trong nước ít nhất còn có bốn quân khu là an toàn..." Trần Hạo nói: "Tiêu Diêu, ngươi bắn súng rất chính xác, tốc độ chạy và tố chất tâm lý đều vượt qua người thường rất nhiều, cho tới bây giờ, ngươi là dị năng giả có thực lực mạnh nhất mà ta từng gặp qua, tại một thế giới như vậy, ngươi có thể dùng năng lực dồi dào lấy rất nhiều thứ, ngươi chẳng lẽ không nghĩ tới hảo hảo lợi dụng thực lực của chính mình sao?"

Dựa vào thực lực để trao đổi, Tiêu Diêu đương nhiên có nghĩ tới, bất quá hết thảy đều phải đợi đến sau khi nàng tìm được cha mẹ, hơn nữa trải qua một kiếp trước, nàng không bao giờ nguyện ý tin tưởng người trong quân đội nữa. Hiện tại hồi tưởng lại, Vương tướng quân vừa mới bắt đầu cũng vâng lệnh quốc gia, cuối cùng sau khi đường thông nam bắc bị gián đoạn, hân liền tự lập thành vương, từ một phó tư lệnh quân khu biến thành tướng quân căn cứ tỉnh, khi đó hân ở trong căn cứ thực hành cơ hồ chính là chế độ quân chủ, quyền lợi cùng dã tâm của hân không can hệ gì tới quốc gia, hoàn toàn là tự mình bành trướng.

Tiêu Diêu cảm thấy mình cho dù muốn bán mạng, cũng phải bán cho bản thân, quyết không thể vì dã tâm của người khác mà đổ máu.

Bất quá lời nói vừa rồi của Trần Hạo cũng nhắc nhở nàng, trước phóng xạ lần thứ ba, từ trường Trái Đất vẫn chưa thay đổi, lúc này máy bay vẫn có thể sử dụng được, nàng làm thị dân phổ thông chưa từng vọng tưởng qua sử dụng máy bay, hiện thời xem ra là có chút hi vọng. Nàng dùng sức lắc lắc đầu vài cái, bắt buộc bản thân đem tâm tư vẫn còn đặt trên người Tiêu Dương thoát ra, trước mắt tình huống của Tiêu Dương vẫn còn là một ẩn số, cha mẹ lại còn đang sống tốt, hơn nữa thời thời khắc khắc chờ nàng trở về.

Nàng hỏi Trần Hạo: "Cha ngươi có năng lực thuyết phục máy bay?"

Trần Hạo do dự một chút, nói: "Trừ bỏ cao tầng thủ đô cùng mấy đại tư lệnh quân khu trong nước, hiện tại không ai có thể điều động máy bay, bất quá..." Trần Hạo nói tới đây dừng một chút, suy nghĩ hơn nửa ngày mới giống như đã hạ quyết tâm nói tiếp: "Vài vị thủ trưởng sau khi phóng xạ phát sinh đã trước tiên mang theo người nhà tiến đến Tây Bộ, hôm nay Tây Bộ bị luân hãm, bên kia một chút tin tức đều không được truyền ra, thủ đô cũng có chút loạn... Hiện thời thể cục chính trị của quốc gia đang phát sinh biến hóa... Theo ta đoán, bằng chức quyền tước mắt của cha ta, lấy bồi dưỡng dị năng giả làm đại tiền đề, điều động một cái máy bay hân là không thành vấn đề, bất quá ta còn phải hỏi qua hân một chút, chuyện này quá trọng yếu, ta không làm chủ được."

Tiêu Diêu gật đầu, trong lòng nghĩ nếu thật sự có thể thuyết phục máy bay đem cha mẹ tiếp đến bên người, nàng có thể tạm thời hy sinh. Trần Hạo gọi đến thủ đô, tin tức thu về lại khiến Tiêu Diêu thất vọng, cha của hân căn bản là không coi trọng Tiêu Diêu. Hân nói thẳng, vì cái loại dị năng giả như Tiêu Diêu, không có khả năng gây chiến, nhiều nhất chỉ có thể phái một chiếc xe đón cha mẹ nàng đến quân khu gần nhất, chuyện khác không thương lượng, cho dù Trần Hạo một lần nữa cường điệu rằng thực lực của Tiêu Diêu rất mạnh, cũng không khiến cha của hân chuyển biến tâm ý.

Một phen trắc trở như vậy, đẩy Tiêu Diêu từ hi vọng đến thất vọng, đồng thời cũng khiến nàng thật sâu ý thức được bản thân vô lực, có lẽ nàng mạnh hơn rất nhiều người, có lẽ nàng có thể từ trong ngàn vạn con tang thi vấy quanh mà toàn thân trở ra, nhưng ở trước mặt những đại lão quân khu kia, nàng một chút giá trị cũng không có, đến tư cách truyền chuyển một cái phi cơ trực thăng đi đón cha mẹ cũng không có... Nàng về mặt mỗi một ghé vào trên giường, mãnh liệt khát vọng có được thật nhiều lực lượng, thật nhiều tài nguyên, nàng lại nghĩ tới Tiêu Dương, muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không thể chảy nổi.

Trong đêm hôm, nữ sinh tóc quần kia bỗng nhiên chạy đến bên giường Tiêu Diêu, luôn luôn không ngừng khóc, nàng nói thân nhân của nàng đều đã chết... Trận chiến ngày hôm qua tại thành phố K lại khiến nàng mất đi một bằng hữu cuối cùng, nàng hiện tại cái gì cũng đều không có .

Tiêu Diêu hỏi nàng: "Vậy ngươi còn muốn sống sót sao?"

Nữ sinh tóc quần nói: "Ta muốn sống, vô luận như thế nào cũng muốn sống sót." Những lời này làm xúc động trái tim Tiêu Diêu, nàng bỗng nhiên nhớ tới, so với rất nhiều người thường nàng đã có được nhiều lắm, nàng còn có thân nhân đang chờ nàng trở về, nàng có cao cấp kháng thể, cao cấp không gian, thậm chí nàng có song hệ dị năng, càng trọng yếu hơn... Nàng so người khác có hơn một cơ hội để bắt đầu lại.

Nàng thật sự không nên sa sút tinh thần.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi mặt trời vừa mọc, ánh mắt Tiêu Diêu lại tràn ngập dũng khí, hơn nữa so với khi vừa mới trọng sinh, trong ánh mắt nàng lại thêm ngập tràn những điều khác.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Nhân tính vốn là thiện ác cùng tồn tại, gặp được hoàn cảnh tốt có thể làm nhiều chuyện tốt, gặp phải hoàn cảnh xấu sẽ làm nhiều chuyện xấu.

Trên thực tế, trải qua một đêm tham dự lễ rửa tội tang thi, mấy tên bảo an tiến vào nhà ăn này đã không còn giống với trước kia, sau một ngày một đêm liêu mạng trốn chạy, bọn họ đều thấy qua tất cả mọi cảnh tượng có thể làm người ta tuyệt vọng thê thảm. Nguy hiểm cùng tuyệt vọng làm cho tâm tính của họ thay đổi long trời lở đất, nói đi nói lại hiện tại cũng không còn là thời đại văn minh lễ phép, cũng chẳng cần phải tuân thủ luật pháp, dưới Triệu Kiệt dẫn dắt, tất cả bảo vệ trường học cơ hồ trong một đêm đều phá vỡ đạo đức, điều này những người ở trong phòng ăn an toàn tránh thoát một đêm như bọn Khang Tư Thành không thể tưởng tượng nổi.

"Mẹ nó, cửa chính bên kia tất cả đều là người chết, đầy đất đều là quái vật ăn thịt người! ! Chúng ta ngày hôm qua thiếu chút nữa đều lưu lại nơi đó, chết mất hai người huynh đệ, con mẹ nó!" Triệu Kiệt vừa được kéo lên nhà ăn liền lập tức mở đầy mồ hôi ồ ồ, hấn về mặt phần khô, khoe mất mạng theo to mấu, lấy tay chụp bả vai Khang Tư Thành. "Có đồ ăn hay không, ta sắp chết đói rồi, chạy gãy cả chân, lại còn không ăn chắc chết đói mất!"

Đối mặt với hán tử lực mạnh trắng kiện trước mắt, Khang Tư Thành sắc mặt có chút khó coi, hấn dùng ngón tay chỉ vào hành lang nhà ăn. Dựa theo ý tưởng ban đầu của hấn, đội bảo an này có thể làm tăng lên hệ số an toàn của hấn, có thể dẫn hấn thoát khỏi vườn trường. Hiện tại hấn thất vọng rồi, đám bảo an này không giống như đền đền bảo hộ, mà càng như là đền đền cướp bóc của bọn hấn, bất quá hấn rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tính của bản thân, cẩn thận bày ra một gương mặt cơ trí.

"Ây da, đói quá! Lạnh quá!" Triệu Kiệt hô to, đi đầu hướng về sau bếp, vừa bước vào hành lang, ánh mắt đã biến đổi. "Thế nào lại chỉ có bấy nhiêu đồ ăn! ! Cái đám người ở căn tin này làm ăn cái kiểu gì vậy! !"

Mẹ Chu Lâm cùng Lưu Quyên đều bị đông lạnh cả người run rẩy, phờ phạc ỉu xù, không ai trả lời hấn.

Tên được mẹ Chu Lâm cứu về bị thương tinh thần uể oải, cuộn mình trên mặt đất, xem ra không đợi đến lúc biến dị, hấn sẽ bị đông chết.

"Thật khó ăn!" Một tên bảo an khác cũng bùng lên một mâm ớt xanh xào khoai tây, một bên vừa ăn vừa ghét bỏ, mắng.

Tiêu Diêu trước khi bọn họ tiến vào căn tin đã nhanh chóng chạy tới cuối hành lang, nàng đi xuống cầu thang, nhẹ nhàng mở ra cửa sắt thông xuống lầu dưới, một dãy hành lang thật dài hiện ra ở trước mắt, một trận khàn khàn tiếng thét từ không xa truyền đến, Tiêu Diêu nhìn thấy giữa hành lang cư nhiên có một con nữ tang thi đầu đầy máu đang vật vờ du dương.

Nàng vội vã lùi về sau, nhẹ nhàng đóng lại cửa sắt.

Dị năng giả không gian không có lực thực chiến, đây là thường thức kiếp trước mọi người trong căn cứ đều biết, tuy rằng bởi vì cấp bậc kháng thể cao, thể lực của Tiêu Diêu sau khi kích phát có thể chống lại lực lượng của một dị năng giả thể năng cấp một, nhưng giờ phút này nàng quả thật tay trái gà không chặt, loại này cảm giác vô lực này khiến nàng ảo não vạn phần, nếu thật có lực lượng nàng hoàn toàn không cần vì Khang Tư Thành, Phương Nhã Lan, Triệu Kiệt, hoặc là một con tang thi nho nhỏ mà phát sầu...

Về sau có cơ hội nhất định phải tìm một dị năng giả thể năng cao cấp, dùng phương pháp căn cứ nghiên cứu ra, chuyển dời dị năng đến chính bản thân.

Trong lòng nghĩ như vậy, Tiêu Diêu kinh ngạc phát hiện, lúc nàng nghĩ tới chủ ý hại người này, cư nhiên lại hoàn toàn không thấy ác cảm.

Xem ra máu của con tang thi kia chẳng những nhiễm đen huyết, cũng nhiễm đen tâm, hiện tại rốt cục cũng có thể lý giải tâm tình của Vương tướng quân lúc đó... Tiêu Diêu có chút tự giễu nghĩ.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, thần kinh nàng một trận khấn trương, đồng tử cũng nhảy mắt co rút lại, nàng cảm giác được phía sau có người đang theo dõi..

Khoe mắt liếc về đằng sau, Tiêu Diêu nhìn thấy chỗ ngã rề cầu thang lầu hai, lộ ra một góc gầy thể thao nam màu đen, nàng bất động thanh sắc mở ra cửa sắt trước mặt.

Con nữ tang thi kia đã du đãng đến cuối hành lang. Tiêu Diêu khinh thủ khinh cước tiến vào hành lang, lấy tay khép hờ cánh cửa, đồng thời đem thân thể giấu sau cửa, tay phải rút ra dao chặt xương cột bên đùi..

Không quá lâu, một người rón ra rón rén đẩy cửa sắt ra, bởi vì không thấy bóng dáng Tiêu Diêu, hấn ngẩng cổ dò xét, Tiêu Diêu liền thừa cơ hội này một tay đè chặt miệng người theo dõi, tay kia cầm dao không chút lưu tình đặt sát cổ hấn. "Đừng lên tiếng, nếu không ta lập tức giết người!"

Trên tay cầm dao không chút cố kỵ, lưỡi dao sắc bén liền lưu lại trên cổ người theo dõi một lần máu.

"Đừng... Đừng giết ta..." Chu Lâm hoảng sợ mở to hai mắt, thanh âm suy yếu theo khe hở ngón tay phát ra.

"Người đi theo ta làm gì?" Tiêu Diêu thấp giọng hỏi.

Chu Lâm dùng ánh mắt ý bảo Tiêu Diêu buông tay ra, Tiêu Diêu đem tay trái nói ra, chuyển tới đè đầu Chu Lâm, đầu dao nơi tay phải lại không di động nửa phần.

"Ta cảm thấy người... Người tựa hồ có siêu năng lực... Là người làm đồ ăn biến mất có phải không?"

Tiêu Diêu không có trả lời vấn đề của Chu Lâm, dao trong tay lại tiến về phía trước một chút, Chu Lâm cảm giác được nguy hiểm, vội vàng hô: "Ta sẽ không nói cho người khác biết, người đừng giết ta."

Tiêu Diêu bỗng nhiên nói: "Nếu không phải nhờ ta, sáng sớm hôm nay người đã chết."

"Đúng vậy, đúng vậy! Ta biết là người đã cứu ta!" Chu Lâm nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của Tiêu Diêu, đành phải phụ họa theo nàng, gặp Tiêu Diêu vẫn không chịu buông dao chặt xương ra, hấn liền thanh cầu xin, nói: "Người đừng giết ta, ta có tình báo trọng yếu muốn nói với người, ta biết phụ cận có chỗ an toàn để tránh nạn, ta dẫn đường cho người, người cho ta cùng mẹ ta nhập bọn... Chúng ta đi cùng với người."

"Chỗ tránh nạn nào? Người nghe ai nói?"

"Đêm qua, ta nghe lén Phương Nhã Lan cùng Tôn Thông bọn họ nói chuyện, Phương Nhã Lan hình như có người nhà làm quan trong quân khu ở thủ đô, người nhà của nàng nói thủ đô hiện tại rất loạn, rất nhiều người biến thành tang thi. Chính phủ liền tổ chức cao tầng rút lui đến phía Tây, trong khu khai phá lớn ở phía Tây, một con tang thi cũng không có... Còn có Tôn Thông cũng liên hệ với người nhà, hấn nói quân khu tỉnh kế bên đã bị biến thành chỗ tránh nạn tạm thời, bộ đội phụ cận lập tức sẽ phái người đến nơi này cứu viện!"

"Khu khai phá phía Tây? Người chắc chắn?" Tiêu Diêu cẩn thận hỏi, nàng cũng không xa lạ chỗ tránh nạn tỉnh bên mà Tôn Thông nói, nhưng chuyện khu khai phá phía Tây lại là lần đầu nghe được, nàng nghĩ đến nhà mình ở Tây Nam, bỗng nhiên cảm thấy tình báo này đối với nàng rất trọng yếu.

Đời trước nàng tới căn cứ số bảy khi đường đến phía Nam đều đã sớm bị tang thi phong tỏa, thông tin về các tỉnh cũng hoàn toàn bị đoạn tuyệt, nàng căn bản không có cách nào nghe được tin tức bên ngoài. Càng không biết căn cứ của người sống sót tại thủ đô cùng các khu vực khác đặt tại nơi nào.

Lời của Chu Lâm nhất thời mang đến cho nàng một tia hi vọng.

Trong hành lang kia, con nữ tang thi đụng đầu vào vách tường, lại xoay ngược thân mình đi đến chỗ Tiêu Diêu cùng Chu Lâm đang đứng, Tiêu Diêu vội vàng túm Chu Lâm trốn ra sau cửa cầu thang.

Nàng quay người đóng chặt cửa sắt, ánh mắt bỗng nhiên liếc đến miệng vết thương trên cánh tay của Chu Lâm, thương tích rất nghiêm trọng, mảnh vải dây màu trắng thấm đẫm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tiêu Diêu nhìn Chu Lâm, đồng thời Chu Lâm cũng đánh giá Tiêu Diêu.

Hắn cảm thấy vị học muội nhìn chỉ có mười bảy mười tám tuổi này toàn thân cao thấp đều tràn ngập cảm giác mãnh liệt, khuôn mặt nàng rõ ràng nhả nhặn, yếu đuối, nhưng khí chất lại như là tội phạm giết người vượt ngục. Ngón tay nàng tinh tế, nhưng thời điểm nắm dao chặt xương lại không run rẩy chút nào. Hắn có thể khẳng định, lúc Tiêu Diêu vừa đến căn tin lầu hai vẫn là người bình thường, nhưng theo thời gian trôi qua, khí chất của nàng càng ngày càng mãnh liệt, nhất là tối hôm qua sau khi giết mấy con tang thi, nàng quả thực liền biến thành bom hẹn giờ... Giống như tùy thời nổ mạnh.

Hiện giờ ở gần, hắn càng có thể cảm giác được sát ý bén nhọn trong mắt Tiêu Diêu...

"Phương Nhã Lan có nói khu khai phá phía Tây nằm ở thành phố nào hay không?" Tiêu Diêu đột nhiên hỏi.

Chu Lâm nghe được câu hỏi của Tiêu Diêu, sừng sốt một chút, hắn đánh trống lảng, nói: "Học muội, ngươi có phải thật sự có siêu năng lực? Đêm qua ta có chú ý số lượng lương thực trong hành lang, nhưng sáng hôm nay lại không thấy nữa... Còn có vừa rồi lúc ngươi đi về phía sau ta phát hiện trên quầy, đồ ăn ít nhất thiếu mất một nửa... Ngươi có phải hay không có cái loại nhãn trừ vật mà tiểu thuyết hay viết?" Hắn nói xong còn nhìn chằm chằm ngón tay Tiêu Diêu, lại phát hiện trên tay nàng không có đeo cái gì.

Tiêu Diêu vừa định nói chuyện, Chu Lâm lại trái lại tự nói: "Đêm qua mẹ ta vì cứu Trịnh Phong Tường mà đã cùng bọn Khang Tư Thành náo thật lớn, bọn họ nhất định không chịu mang ta cùng mẹ theo... Học muội... Ngươi hãy mang chúng ta đi nhé, ta học võ đạo, động tác rất linh hoạt, ngươi cần chân chạy đều có thể sai ta đi làm, mẹ ta khí lực rất lớn, ngươi cũng thấy bà ngày hôm qua đánh tang thi thế nào, còn có Lưu Quyên, nàng biết nấu ăn..."

Tiêu Diêu không kiên nhẫn đánh gãy Chu Lâm lời nhai: "Ta sẽ không mang theo các ngươi, ngươi trở về lầu hai đi, đừng quấy rầy ta!"

Chu Lâm ngạnh cổ nói: "Ngươi đáp ứng mang chúng ta cùng đi, bằng không ta liền luôn luôn đi theo ngươi!"

Tiêu Diêu đáy lòng lại dâng lên một cỗ sát ý, từ lúc dị năng thức tỉnh đêm qua, nàng tổng cảm thấy cảm xúc của bản thân ngày càng khó khống chế, có đôi khi người khác chỉ nói một câu liền khiến nàng mất lý trí, nàng cảm thấy loại cảm xúc này rất có khả năng cùng nàng ở phòng thí nghiệm bị tiêm máu của tang thi có liên quan, nàng tự biết bản thân không thay đổi, nhưng cuộc sống tại mật thể cần nhất chính là bình tĩnh... Bình tĩnh cùng nhẫn nại... Nàng cường chế đáy lòng táo bạo, nhìn vị học trưởng có chút éo là trước mặt, hỏi: "Ngươi thật sự muốn đi theo ta?"

Chu Lâm gật đầu.

"Được, hiện tại ngươi đem tất cả tang thi lầu một đều dụ ra ngoài, nếu ngươi làm được, ta sẽ mang ngươi đi."

Tiêu Diêu vốn tưởng rằng Chu Lâm nghe được yêu cầu của nàng sẽ lùi bước, không nghĩ tới hắn cư nhiên thật sự gật đầu đáp ứng, bất quá hắn lập tức lại truy vấn nói Tiêu Diêu có phải hay không thật sự có siêu năng lực gì đó, Tiêu Diêu bèn tùy tay nắm lấy mặt dây chuyền tượng phật bằng phi thủy trên cổ...

Cùng lúc đó, tại nhà ăn lầu hai, đám người Triệu Kiệt đang ăn cơm, bọn họ thu được tin tức chuẩn xác, căn tin nhỏ thật an toàn, cho nên sau khi tiến vào nhà ăn, cũng không có lập tức làm công tác kiểm tra, đều lựa chọn trước tiên nghỉ ngơi, ăn uống.

Đội bảo an tổng cộng tám người, trong đó có sáu bảo an cộng thêm hai học sinh vừa gia nhập đêm qua, bọn họ đều thân cao thể tráng, vừa lên lầu liền đem đồ ăn thừa lại trong hành lang ăn luôn một nửa.

Khang Tư Thành trở lại phòng bếp liền cảm thấy không thích hợp, hắn đi tuần tra một vòng, bỗng nhiên hô: "Ta sao lại cảm thấy trong phòng bếp thiếu cái gì đó?"

Một tên bảo an lập tức ngăn đầu, trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi có ý gì?"

Khang Tư Thành vội nói: "Không... Ta không ý tứ gì, ta chỉ là nhớ được nơi này có để mấy túi rau dưa, còn có gạo... Sao giờ lại không thấy..." Hắn nói xong đi đến tường phía bắc đang bày biện một loạt tủ lạnh lớn, phát hiện thực phẩm đông lạnh bên trong cũng không cánh mà bay.

Khang Tư Thành khiếp sợ nhìn Tôn Thông cùng Hứa Dương, bọn họ cũng đồng dạng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến một tiếng hét, Triệu Kiệt lập tức cảnh giác buông đồ ăn trong tay. "Hắc Tử, đi xem!"

Một thanh niên da ngăm đen đứng lên trả lời, hắn một tay mang theo cảnh côn, bước chân linh hoạt chạy về phía cuối hành lang, vừa chạy đến cửa cầu thang liền thấy một nữ tang thi đầu đầy máu đang dùng cả tay chân, từ chỗ rẽ cầu thang bò tới, hắn đỏ mắt hô to một tiếng: "Có tang thi! !"

Người trong phòng bếp lập tức cảnh giới, Triệu Kiệt trấn định cảm vũ khí, đi đầu chạy đến cửa cầu thang.

Lúc chạy đến nơi, nữ tang thi đã trèo lên bậc thềm tam cấp, mắt thấy nó sắp bò đến bình đài lầu hai, Triệu Kiệt hô to một tiếng giơ lên cảnh côn trong tay, cảnh côn tinh chuẩn nện xuống đầu nữ tang thi, nhưng nhiệt độ đêm qua lạnh như băng đã đem máu tang thi đông cứng lại, cảnh côn như đánh vào trên tảng đá, không có chút máu chảy ra. Nữ tang thi quơ quào cánh tay, mở lớn miệng không ngừng hét lên. Triệu Kiệt ngoan độc liền tiếp đập mạnh, cho đến khi thấy óc của nữ tang thi chảy ra mới dừng tay, hắn hung tợn đạp con tang thi một cái, quay đầu phân phó thủ hạ. "Đi xuống dưới nhìn xem, coi còn có con tang thi nào không?"

Hai gã bảo an một tên cầm xẻng, tên còn lại cầm một thanh thép thật dài, thần sắc khẩn trương theo cầu thang đi xuống bình đài lầu một, cửa sắt trước mặt đã được đóng chặt, cũng không thấy có tang thi, một gã bảo an nhẹ nhàng vặn khóa cửa, lại dùng sức đẩy mấy cái. Cửa sắt phát ra thanh âm khách khách, nhưng đẩy thế nào cũng không ra, tên bảo an quay đầu lại hô to: "Này! Cửa hình như là bị người ở bên ngoài khóa lại, đẩy không ra!"

Bên ngoài phiên cửa sắt, Tiêu Diêu đang khẩn trương mở cửa không gian, một cánh cửa nặng lượng màu vàng kim to bằng cái chậu rửa mặt lớn thoáng hiện bên chân nàng, nàng không ngừng bắt lấy mấy túi gạo, bột mì, khoai lang, khoai tây, củ cải trắng trong hành lang bỏ vào trong không gian, tốc độ cực nhanh, không đến mười phút công phu, lương thực trong hành lang đã bị nàng quét sạch một phần tư, lại qua vài phút, cái ba lô lớn bị nàng giấu đi cũng quay về với chủ nhân.

Chu Lâm giờ một cây lau nhà ngăn cản tang thi trong đại sảnh tiến vào phòng bếp, hấn một bên ngăn cản một bên khẩn trương nhìn Tiêu Diêu, Tiêu Diêu mỗi khi thu đi một vật gì đó, ánh mắt hấn sẽ biến đổi một chút. Mắt thấy một túi lại một túi gạo, bột mì tự nhiên biến mất, hấn chỉ cảm thấy bản thân quyết định đi theo Tiêu Diêu quả nhiên là chính xác.

Vừa rồi Tiêu Diêu nói cho hấn biết, nàng trong lúc vô ý chiếm được một mặt tượng phật thần kỳ, mặt tượng phật này có năng lực chứa đựng vật phẩm, điều này làm cho Chu Lâm không còn nghi ngờ gì nữa, cũng gia tăng quyết tâm cùng Tiêu Diêu đào tẩu, cho nên thời điểm hấn giúp Tiêu Diêu ngăn cản tang thi, thật sự tận hết sức lực.

Tiêu Diêu nghe thấy thanh âm đám người Triệu Kiệt nói chuyện cùng tiếng đẩy cửa, lập tức nhảy lên bồn cây bên cạnh, trèo ra ngoài cửa sổ, tang thi phụ cận hơn phân nửa bị Chu Lâm dụ tới cửa phòng bếp, Tiêu Diêu vô kinh vô hiểm chạy ra khỏi cửa căn tin, quay đầu lại, nhìn thấy Chu Lâm đang bị một đám tang thi đuổi theo cũng nhanh chóng trèo lên bồn cây.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Một con tang thi hung hăng cắn lên bả vai Chu Lâm, hấn đau đớn hô một tiếng, thân thể theo quán tính ngã xuống, chờ hấn từ dưới đất bò dậy liền phát hiện Tiêu Diêu đã chạy không thấy bóng dáng.

Sáng sớm, ngày 25 tháng 12 năm 2012.

Trên đường cao tốc hướng đến tỉnh H, một chiếc xe việt dã màu xám bạc đang hằng hải chạy, lái xe là một nữ hài khoảng mười bảy mười tám tuổi, giờ phút này nàng một tay nắm chặt bánh lái, tay kia thì lôi kéo một đầu băng vải, băng bó miệng vết thương trên cánh tay phải, nàng đem một đầu băng vải cắn vào miệng, tay trái lại thuần thục quán một vòng.

Đây đã là lần thứ ba Tiêu Diêu phải băng bó vết thương trong vòng hai ngày nay, ngoài cánh tay phải, đùi phải cùng vai trái của nàng cũng đều có những vết cắn, vết cào khác nhau, tuy rằng vết thương trên người rất nhiều, nhưng biểu cảm của nàng lại có vẻ thật nhẹ nhàng.

Trên đường phía trước lại xuất hiện ba chiếc ô tô đâm vào nhau, Tiêu Diêu thuần thục chuyển động tay lái, ô tô cấp tốc theo một nửa mặt đường còn lại chạy qua, một con tang thi cơ thể không được đầy đủ, bị lửa thiêu cháy xém lung lay di động từ phía xa, Tiêu Diêu giẫm mạnh chân ga trực tiếp tông nó bay ra ngoài.

Ở trong căn cứ này người hơn hai năm, Tiêu Diêu chỉ học được ba kỹ năng: lái xe, sửa xe cùng bắn súng; trong đó học tốt nhất chính là lái xe, bởi vì dị năng của nàng thuộc hệ phụ trợ, không có sức chiến đấu, cấp bậc kháng thể lại cao, cho nên lúc căn cứ hành động đều là nàng lái xe, dần dà cũng khiến cho nàng luyện ra một kỹ thuật lái xe đỉnh cấp.

Phong cảnh hai bên đường cấp tốc vụt qua, Tiêu Diêu sau khi đem cánh tay băng bó kỹ lưỡng lại đẩy nhanh tốc độ xe, nguyên bản nàng cũng không cần sốt ruột chạy đi như thế, nhưng cuộc gọi nhận được hai ngày trước khiến nàng hốt hoảng, hấn không thể lập tức về đến nhà.

Giữa trưa hôm kia, nàng từ trong căn tin trường học chạy ra, vốn tưởng rằng có thể thật nhẹ nhàng tìm được một chiếc ô tô, không nghĩ tới trong bãi đỗ xe phụ cận, tang thi thật sự nhiều lắm, nàng thật vất vả mới tìm được một chiếc xe có thể chạy, lại thiếu chút nữa bị nhốt chết ở trong xe, khi đó nàng sợ bị thương, không dám chiến đấu với bầy tang thi, cuối cùng bất đắc dĩ bỏ xe chạy trốn, nhưng đến chạng vạng, nàng bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của phụ thân - Tiêu Cảnh Dương. Trong điện thoại Tiêu Cảnh Dương nói với nàng tuyển xe khách cùng xe lửa về nhà đều bị đình chỉ hoạt động, hấn định lái xe đến thành phố H đón nàng, dọa Tiêu Diêu hoảng sợ đến muốn nổ mạch máu, nàng không nghĩ tới nàng ngàn vạn lần dặn cha mẹ phải ở nhà tị nạn, bọn họ lại toàn đem trở thành gió thổi bên tai..

Tiêu Diêu lúc đó bất đắc dĩ lại có chút sốt ruột nói với Tiêu Cảnh Dương nàng rất nhanh sẽ về đến nhà, muốn bọn họ cần phải ở nhà chờ.

Lo lắng đến năng lực nhận thức của cha mẹ, nàng lại uyển chuyển bịa ra hàng loạt lý do, nàng nói nàng biết được một chút tin tức, hi vọng cha mẹ tin tưởng nàng, nghe theo nàng an bày.

Tuy rằng trong điện thoại Tiêu Cảnh Dương đã đáp ứng ở nhà chờ nàng, nhưng Tiêu Diêu vẫn cảm thấy lo lắng, vì có thể mau chóng trở về nhà, nàng liều lĩnh liều mạng, rất cực rạng sáng hôm nay có thể từ trong trường học vọt ra.

Từ thành phố H đến nhà của nàng, lái xe đi bằng đường cao tốc nguyên bản chỉ cần năm ngày, nhưng hiện tại trên đường cao tốc thường xuyên xuất hiện xác ô tô sau tai nạn xe cộ, ngẫu nhiên còn có thể xuất hiện tình huống kẹt xe do tai nạn liên hoàn, tính thời gian kẹt xe, phải đi đường vòng, còn có thể bị

tang thi vây quanh, lại cộng thêm thời gian nàng phải vòng sang thành phố S đón Tiêu Dương. Tiêu Diêu tin tưởng nàng có thể về nhà nội trong ba mươi ngày.

Ô tô đang nhanh chóng chạy, di động bỗng nhiên lại run lên.

Tiêu Diêu ấn xuống nút nghe, đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm có chút mệt mỏi của Tiêu Dương: "Tiêu Diêu, em đến đâu rồi?"

"Sau một tiếng nữa em sẽ đến tỉnh H." Tiêu Diêu vừa nói chuyện vừa xem bản đồ chỉ dẫn ven đường.

"Chỉ có chút việc muốn cùng em thương lượng."

"Ừm?" Tiêu Dương giọng điệu nghe qua thật nghiêm túc, Tiêu Diêu cho xe chạy chậm lại. "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Có phải là chị nghe được tin tức về khu khai phá phía Tây?"

Tiêu Dương ở đầu kia điện thoại đáp: "Đúng vậy, vừa rồi chị gọi cho Trịnh Lỗi, hắn nói tình huống của khu khai phá phía Tây bên kia là thật, thành phố L đúng là một con tang thi cũng không có, bất quá tin tức không biết truyền đi như thế nào, rất nhiều người cũng đều lái xe chạy đến đó... Tiêu Diêu, vừa rồi Trịnh Lỗi hỏi chị có muốn đi cùng hắn hay không, cha mẹ an bày hắn gia nhập đoàn xe quân đội, chạng vạng hôm nay sẽ tiến về phía Tây, hắn nói có thể giúp chị lấy một danh ngạch tị nạn."

Tiêu Diêu không chút do dự nói: "Chị đi cùng hắn đi, cơ hội khó có được, em về đón cha mẹ rồi cũng sẽ đi đến phía Tây."

"Còn có một việc..." Tiêu Dương trong điện thoại có chút chần chờ nói: "Trịnh Lỗi nói với chị em họ của hắn cùng bằng hữu đến khu trượt tuyết của tỉnh H chơi, hiện tại hình như đang bị nhốt ở trong núi, Trịnh Lỗi biết em sẽ đi ngang tỉnh H, hắn nhờ chị nói với em, nếu tiện đường, em có thể vòng sang đón em họ của hắn không?"

"Không được! Em đang vội!" Tiêu Diêu trầm đĩnh chặt thiết từ chối, nói.

"Vây được! Chị sẽ nói với hắn!" Tiêu Dương nhẹ giọng nói: "Em lái xe cẩn thận, chú ý an toàn!"

"Vâng!" Tiêu Diêu cúp điện thoại, lại lập tức gọi cho cha mẹ.

Điện thoại vừa cúp, tiếng chuông di động của Tiêu Diêu lại vang lên, một số điện thoại lạ hiện trên màn hình, Tiêu Diêu do dự một chút, vẫn là ấn nút nghe, bên tai liền nghe thấy một giọng nam hùng hậu, nói: "Tiêu Diêu, anh là Trịnh Lỗi."

"Em không thời gian đi đón em họ của anh." Tiêu Diêu trực tiếp đánh gãy lời nói của đối phương.

"Anh biết, Tiêu Dương đã nói với anh, nhưng anh vẫn muốn nói chuyện với em, hi vọng em có thể thay đổi chủ ý..."

Tiêu Diêu nhăn mày, Trịnh Lỗi là mối tình đầu của Tiêu Dương, ba năm trước lúc nàng đi thành phố S đã từng gặp qua hắn, khi đó Trịnh Lỗi cho nàng cảm giác chính là kiều ngạo không ai bì nổi, ấn tượng của Tiêu Diêu đối với hắn cũng không tốt, sau này thông qua tài ăn nói của Tiêu Dương mới biết được ông của Trịnh Lỗi là cán bộ cao cấp trong quân khu ở thủ đô.

Vương tướng quân chính là cao tầng quân khu phương bắc, cho nên hắn mới có thể sau khi phóng xạ phát sinh, cấp tốc tụ tập vũ lực, chinh hợp thế lực khắp nơi kiến tạo căn cứ lớn nhất phía Bắc. Tiêu Diêu so với ai đều minh bạch lực lượng quân khu cùng bộ đội ở mặt thế có bao nhiêu trọng yếu, nàng dụ lại tính tình, nói với Trịnh Lỗi: "Anh muốn nói gì với em?"

"Anh biết nhà của em cũng bị nhiễm phóng xạ, hiện tại trị an nơi đó phi thường không tốt, chú của anh lại vừa vận làm lãnh đạo quân khu ở tỉnh nhà em, bây giờ bên ngoài rất loạn, nếu em đồng ý, chú của anh có thể phái xe gọi người đến đón cha mẹ cùng thân thích của em trực tiếp đến quân khu tạm thời tránh nạn..."

Ánh mắt Tiêu Diêu lập tức sáng lên, Trịnh Lỗi tiếp tục nói: "Hiện tại cấp treo xuống núi đã ngừng vận chuyển, em họ anh bị nhốt ở giữa đường... Vốn chúng ta đã liên lạc với đội cứu hộ, nhưng từ chỗ bọn họ đến đó thật sự quá xa, anh sợ em họ không chờ được, vừa may có em đi ngang, liền thuận tiện đến đón em họ anh, chỉ là lái xe dọc theo đường nhỏ lên núi, không có gì nguy hiểm, cũng sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian của em."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lời nói của Trịnh Lỗi khiến Tiêu Diêu thật sự động tâm, nàng một bên nhập tên khu du lịch Thánh Lâm vào bản đồ hướng dẫn tự động trong xe, một bên nói: "Quân khu của tỉnh căn bản là không an toàn, hơn nữa em làm sao biết được bọn họ có thật sự sẽ đến đón cha mẹ em không?"

Đầu kia điện thoại, Trịnh Lỗi trầm mặc một lát, hắn còn chưa nói tiếp, Tiêu Diêu đã thấy ngay giữa đường phía trước có mấy chiếc xe tải lớn đâm vào

nhau, hai chiếc ô tô gào thét chạy qua bên cạnh, nhưng trước đó bởi vì tốc độ xe quá nhanh, không cẩn thận quẹt vào bộ phận xe tải, một chiếc ô tô bỗng chốc mất đi không chế xoay vòng ở trên đường... Chiếc xe phía sau không kịp phanh lại nhảy mất đâm thẳng vào nó, một trận tiếng vang vĩ đại truyền đến, con đường phía trước chỉ một thoáng liền bị che mờ bởi màn khói đen.

Tiêu Diệu vội vàng đạp thắng, âm thanh ma sát chói tai xuyên thấu màn sương sớm... Xe việt dã đâm mạnh vào một xác xe phía trước, văng ra rìa đường cao tốc, suýt nữa đâm vào vành bảo hộ.

"Rống... Rống..." Một con tang thi màu xám từ sau xe tải vòng ra, vừa la hét vừa đi đến ven đường, nơi đó đang nằm một nữ nhân, vừa rồi đụng xe đồng thời nàng cũng được người trong xe ô tô đẩy ra ngoài.

Sau tai nạn, xác ô tô cùng xe tải đem quốc lộ phía trước chắn lại, chỉ còn chừa ra một khe hở, Tiêu Diệu híp mắt, một lần nữa khởi động xe, chuẩn bị lái chui qua khe hở, bỗng nhiên nhìn thấy một người lao ra từ trong chiếc ô tô bị đâm đến biến dạng.

Người kia dùng tốc độ cực nhanh vọt tới bên cạnh tang thi, tay cầm búa hung hăng đập vỡ đầu nó.

Đó là một nam tử cao gầy mặc cảnh phục, tóc ngắn ngắn, dài chưa đến một tấc, từ trán xuống cằm đều dính đầy máu tươi, hắn đập vỡ đầu tang thi liền ôm lấy nữ nhân nằm trên đất, vọt về phía Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu lập tức theo thói quen mở ra cửa không gian, chưa đến ba giây, nam nhân kia đã vọt tới trước xe, hắn dùng một tay đập mạnh vào cửa kính "Xuống xe! ! Mau xuống xe cứu người! !"

Tiêu Diệu nhủ mảy, đảo tay lái, không nghĩ tới người này thấy Tiêu Diệu không chịu dừng xe, bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một cây súng, hòng súng vững vàng nhắm thẳng Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu vội vàng thắng lại.

"Xuống xe! ! Nam nhân cầm súng hô lớn, Tiêu Diệu hai tay ôm đầu từ trên xe đi xuống, đồng thời cửa không gian màu vàng kim cũng theo thân thể nàng đi động, thủy chung ngừng tại ba cm bên cạnh nàng.

Nam nhân cầm súng thấy xuống xe chỉ là một tiểu cô nương vẫn nhược khoảng mười bảy mười tám tuổi, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. "Bảo người đừng xe sao lại không nghe?"

Tiêu Diệu nói: "Ta sợ."

Nam nhân kia sắc mặt liền hòa hoãn, hắn đem nữ nhân trong tay đặt lên ghế phụ cạnh tay lái, lại quay trở về phía xe ô tô, từ trong xe kéo ra một nam nhân trung niên cũng mặc cảnh phục, cả người toàn là máu, người trung niên kia đầu mềm yếu gục xuống, dĩ nhiên đã chết.

Nam nhân cầm súng thở dài, từ giữa lòng người trung niên rút ra một khẩu súng, quay đầu nói với Tiêu Diệu: "Lên xe!"

Tiêu Diệu đang suy nghĩ xem nên tiến vào cửa không gian hay nên tiếp tục đi cùng tên cảnh sát cầm súng thì ánh mắt bỗng nhiên liếc đến chiếc xe tải phía trước. Phần đầu chiếc xe tải này chỉ bị đụng nhẹ vào chiếc xe phía trước, thùng xe có in vài chữ cái tiếng Anh, đó là nhãn hiệu của một công ty sửa tại thành phố H, nàng lại nhìn sang một chiếc xe tải khác, thấy trên xe cũng có ký hiệu đồng dạng.

Tiêu Diệu ánh mắt lóe lóe, nói với nam nhân mặc cảnh phục: "Các người đi đi, chiếc xe này tặng cho các người, ta sẽ không đi theo các người."

Nam nhân kia dùng ánh mắt kinh dị nhìn Tiêu Diệu, bỗng nhiên nói: "Vừa rồi ta rất sốt ruột mới chĩa súng vào người, người yên tâm, ta là cảnh sát, sẽ không làm hại người, hơn nữa người cũng không cần lo lắng về vết thương trên người, ta lúc trước cũng từng bị thương, không phải ai bị quái vật cắn cũng sẽ bị truyền nhiễm, người lên xe đi, ta mang người đi tìm chỗ tránh nạn."

Tiêu Diệu lúc này lại quét mắt nhìn chiếc xe tải kế bên một vòng, xác nhận phía sau chiếc xe kia cũng không chịu tổn thương quá lớn, sửa một chút hẳn là còn có thể chạy, nàng lắc đầu, nói: "Xe của bạn ta còn đang chạy ở phía sau, ta chờ bọn họ."

Tên cảnh sát nhìn nhìn quốc lộ phía xa, cuối cùng không nói gì khởi động xe việt dã chạy đi, trước khi đi còn để lại cho Tiêu Diệu một cây rìu chữa cháy.

Tiêu Diệu thấy xe việt dã đã chạy xa, nhặt rìu chữa cháy trên đất lên, cấp tốc đi đến bên cạnh xe tải, nàng kéo cửa xe định ngồi vào ghế lái thì phát hiện sau tay lái có một thi thể bị cắn chỉ còn nửa gương mặt, trên người còn nằm sấp một con tang thi đang cắn xé.

Tang thi thấy Tiêu Diệu liền hung phấn hét lên, nó điên cuồng lướt qua người chết phía trước, chộp về phía Tiêu Diệu, Tiêu Diệu vội vàng chạy lui về đằng sau, tang thi tiếp tục liêu lĩnh bò về phía trước, cho đến khi nửa thân trước của nó hụt xuống, lăn khỏi xe.

"Rống... Rống..." Tang thi ngã nhào trên mặt đất tiếp tục khàn giọng gào thét bò về trước, Tiêu Diệu xông lên, cầm búa hung hăng chém vào đầu tang thi, thế nhưng khí lực của nàng không đủ, liền tiếp chém sáu bảy nhát mới đem búa cắm xuyên qua xương sọ của nó, con tang thi trên đất gãy dựa một hồi rồi bất động.

Tiêu Diệu lại nhảy lên chỗ điều khiển xe tải, đem cái xác chết bị cắn nát đẩy xuống xe, trên tay lái dính đầy máu tươi đã đông lại, Tiêu Diệu cũng không ghét bỏ, xoay chìa khóa khởi động xe nhưng không được. Tiêu Diệu đành phải xuống xe kiểm tra xem có bộ phận nào bị hư hại, rồi lại đem linh kiện gỡ xuống từ trên một chiếc xe tải khác sang thay thế, sửa chữa cho tốt, cuối cùng sau hơn một giờ, xe tải rốt cục khởi động.

Tiêu Diệu lúc này cũng bị đông lạnh, toàn thân phát run, môi tái nhợt. Nàng đem xe chạy đến bên lề đường cao tốc rồi khẩn cấp dừng lại, nhảy xuống xe, mở thùng xe phía sau, một loạt thùng sữa được đóng gói chỉnh tề hiện ra trước mắt, Tiêu Diệu hai mắt tỏa sáng nuốt nước miếng, mở ra một thùng sữa, trốn vào trong không gian uống...

Vì cấp tốc chạy về nhà, hai ngày nay nàng không được nghỉ ngơi đầy đủ, cũng không có thời gian ăn cơm, cũng may từ tối qua đến giờ nàng không có sử dụng không gian, cho nên giờ phút này, lực lượng tinh thần thập phần sung túc.

Uống no sữa, lại ăn chút đồ ăn, thân thể Tiêu Diệu cũng hồi phục ảm áp, nàng sữa sang đồ vật trong không gian lại một chút. Trong không gian rộng năm mét vuông hiện giờ đã có một phần năm diện tích tụ đầy nước sạch, hơn nữa phẳng phất như được một vách tường vô hình chống đỡ, hình thành nên một cột nước trong suốt cao năm mét trong không gian.

Trừ bỏ diện tích cột nước, còn lại bốn mét vuông, có một nửa bị lương thực tìm được trong căn tin trường học chiếm cứ.

Tiêu Diệu muốn đem tất cả thùng sữa nằm trong chiếc xe tải bị hư hỏng không thể chạy được chuyển vào trong không gian, cuối cùng bất đắc dĩ phát hiện diện tích không gian thật sự không đủ, chỉ có thể cho vào hai phần ba số sữa.

Tiêu Diệu đành phải buông tha cho phần sữa còn lại, tiếp tục lái xe tải chạy trên đường cao tốc. Thời gian hiện tại đã là mười giờ sáng.

Vừa rồi lúc gặp tai nạn xe cộ, đã ngắt cuộc gọi của Trịnh Lỗi, Tiêu Diệu nhấn điện thoại, phát hiện có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc, đều là của Trịnh Lỗi.

Tiêu Diệu định gọi lại cho Trịnh Lỗi, nhưng suy nghĩ một chút lại đặt điện thoại xuống. Trịnh Lỗi tuy đáp ứng đón cha mẹ nàng đến chỗ tránh nạn quân khu phụ cận, nhưng nơi đó nhân viên hỗn độn, hệ số an toàn lại không rõ, cha mẹ nàng có khả năng đều có cao cấp kháng thể, trốn ở trong nhà chờ đợi dị năng thức tỉnh khẳng định so với vội vàng gia nhập chỗ tránh nạn lại càng thêm an toàn.

Hơn nữa, nàng chỉ cần lái xe thêm một tiếng sẽ đến được thành phố J, từ trạm dừng thành phố J chuyển hướng đến khu du lịch Thánh Lâm tại thành phố L lại phải chạy thêm hơn trăm dặm, ít nhất sẽ lãng phí hai ngày thời gian.

Sau một tuần, thế giới sẽ gặp phải lần phóng xạ thứ hai, đến lúc đó động vật phát sinh biến dị, tang thi đại lượng tăng nhiều, người sống sót nhất định sẽ điên cuồng, liều lĩnh chạy đến quốc lộ, người nhiều, tai nạn xe cộ cũng nhiều, đường nhất định so với hiện tại càng khó đi, nàng vẫn là nên nhanh chóng chạy về nhà.

Xe chạy băng băng, trên đường phía trước lại xuất hiện dấu hiệu có tai nạn xe cộ, bất quá tựa hồ đã có người xử lý qua, tất cả xác xe bị tàn phá đều được kéo sang một bên đường, linh kiện xe vỡ nát cùng thi thể nhân loại đều đặt chung một chỗ. Tiêu Diệu nhấn ga, xe vận tải cấp tốc chạy xuyên qua khu phế tích, một cánh tay người bị bánh xe chèn qua, bang một tiếng văng trên mặt đất, ngón tay vận vẹo không tiếng động hướng người qua đường tuyên cáo mặt thế đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Ca* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lúc chỉ còn cách trạm dừng thành phố J ở tỉnh H vài km, Tiêu Diệu bỗng nhiên phát hiện tình huống phía trước có chút không thích hợp, trên chiều quốc lộ còn lại xe cộ ngày càng nhiều, có chiếc còn đang bị tang thi đuổi theo phía sau...

Tiêu Diệu lập tức thả chậm tốc độ xe, hai mắt nhìn chăm chăm mấy con tang thi đang điên cuồng đuổi theo chiếc ô tô.

Tuy rằng tốc độ của chúng nó không nhanh bằng ô tô, nhưng nếu so với phổ thông sơ cấp tang thi, ít nhất nhanh gấp hai lần, đây là tang thi hệ tốc độ...

Tiêu Diệu không khỏi mở to hai mắt, phóng xạ phát sinh mới gần ba ngày, làm sao có thể xuất hiện tang thi tốc độ?

Kiếp trước, năng lực tinh dị năng đã là tương đối nhanh, còn phải mất đến chín ngày, dựa theo quy luật bình thường, tang thi muốn thức tỉnh dị năng ít nhất phải chờ tới sau lần phóng xạ thứ hai.

Kết... Oành! ! !

Một loạt tiếng thảng gập vang lên, trên chiều quốc lộ còn lại một chiếc xe nhỏ sang trọng đang điên cuồng xoay vòng, đụng vào vành bảo hộ trung gian, hai con tang thi tốc độ nhanh chóng đuổi tới bên cạnh, phá cửa kính lồi từ trong xe ra một nữ nhân trẻ tuổi mặc áo lông màu đỏ.

"A! ! ! A! !" Nữ nhân kia còn chưa chết hẳn, nàng dùng chút khí lực cuối cùng phát ra tiếng hét to tuyệt vọng, một con tang thi mở ra cái mồm biến dạng cắn lấy cổ nàng, nó một bên cắn xé huyết nhục nàng, một bên lôi kéo cánh tay cùng đầu của nàng, ý đồ đem nàng đoạt lấy khỏi một con tang thi khác, ăn một mình. Con tang thi còn lại cũng làm động tác y hệt, rốt cục, cánh tay nữ nhân bị kéo đứt đoạn, máu thịt đỏ tươi bị tang thi nuốt hết vào miệng.

Tiêu Diệu vừa vặn thấy được một màn như vậy, ánh mắt nàng chuẩn xác nhìn đến miệng cùng răng nanh hai con tang thi đang lòi kéo ăn thịt người, chúng nó đã không còn bộ dáng của nhân loại, mỗi bị thoái hóa, héo rút; răng nanh biến nhọn, xỏ ra ngoài, thoát nhìn như miệng của một con côn trùng nào đó.

Đây là bộ dáng điển hình của tang thi sau tiến hóa, Tiêu Diệu đáy lòng nảy sinh một ý niệm mà nàng không cách nào thừa nhận. Kiếp trước, đường từ phương Bắc về miền Nam đều bị đứt đoạn ở tỉnh H, hơn phân nửa thành trấn trong tỉnh đều bị tang thi chiếm cứ. Mấy ngàn vạn tang thi hoàn toàn chặn đứng các con đường thông hướng phía nam, chia hai tỉnh phía Bắc thành hai vương quốc độc lập.

Sau khi Vương tướng quân ổn định căn cứ, từng hai lần phái người đến khơi thông con đường này, nhưng cho dù phái đến mấy vạn người, đều là có đi mà không có về. Nàng cứ tưởng rằng con đường này sau khi phóng xạ lần thứ ba phát sinh, mới xuất hiện đại lượng tang thi, hiện tại xem ra tỉnh H này vốn đã không bình thường..

Đường phía trước dần dần xuất hiện một điểm đen, càng lúc càng lớn, cư nhiên là một chiếc xe Hummer màu đen chạy ngược chiều, nó dùng tốc độ như bay vọt về phía chiếc xe của Tiêu Diệu. Tiêu Diệu vội vàng đánh tay lái né sang bên cạnh, chiếc Hummer màu đen giống như xe tăng chạy lướt qua xe tải, mang theo tiếng rít chói tai, không đợi Tiêu Diệu đem đầu xe xoay thẳng lại, phía trước lại xuất hiện một chiếc xe việt dã chạy ngược chiều, thân xe màu xám bạc khiến Tiêu Diệu cảm thấy vô cùng quen mắt, phía sau chiếc xe kia còn có một con tang thi màu xanh hình thể cực lớn đuổi theo.

"Shit!" Là một con tang thi tốc độ đã tiến hóa cấp hai, Tiêu Diệu nhìn không được thốt ra một câu chữ tục.

Con tang thi tốc độ cấp hai này hai chân thon dài, cánh tay đuôi dài xuống thân như tay khi, độ dài cũng vừa tới đầu gối, quần áo bọc ngoài cơ thể bị cơ bắp cứng rắn xé nát, vừa nhìn đã thấy tràn ngập lực lượng, nó dùng tứ chi tiếp xúc mặt đường, nghe răng nhếch miệng đuổi theo chiếc xe việt dã màu xám bạc...

Sau hai giây thời gian, chiếc xe việt dã màu xám bạc liền cùng chiếc xe tải của Tiêu Diệu giao thoa chạy qua, con tang thi tốc độ cấp hai tựa hồ nhìn thấy được Tiêu Diệu đang ngồi ở chỗ điều khiển trong xe. Nó bỗng nhiên dõn mệ tiêu, nhào tới chiếc xe của Tiêu Diệu, Tiêu Diệu đạp mạnh chân ga, nhắm thẳng hướng con tang thi đang nhào qua. Con tang thi phản ứng rất nhanh, lúc xe tải sắp đụng vào người, nó bỗng nhiên nhảy lên, đôi chân đã sớm biến dạng đâm nát đầu xe vận tải. Tiêu Diệu nhanh chóng đạp thắng, xe tải theo một góc độ quỷ dị, trên quốc lộ xoay nửa vòng, con tang thi bị hất văng đến ven đường. Tiêu Diệu cấp tốc xoay bánh lái chuyển phương hướng, dùng tốc độ nhanh nhất đem xe tải xoay một trăm tám mươi độ, đuổi theo chiếc xe việt dã màu xám bạc, tình huống của thành phố J không bình thường, nàng không dám tiếp tục tiến về phía trước, nếu lại gặp phải hai con tang thi cao cấp như vậy, nàng có khả năng lập tức tử vong.

Con tang thi tốc độ bị hất ra sau lại đuổi sát xe vận tải, nhanh chóng chạy tới, Tiêu Diệu đem tốc độ xe phóng đến cực hạn.

Chiếc xe việt dã màu xám bạc phía trước không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên dừng lại ở ven đường, cửa xe mở ra, một nam nhân mặc cánh phục vọt tới trên đường cái muốn ngăn lại xe của Tiêu Diệu. Tiêu Diệu vừa thấy, đúng là cái tên nam nhân tự xưng là cảnh sát mấy giờ trước cảm sủng cướp xe của nàng, xe vận tải không có dừng lại chạy ngang qua hắn, từ kính chiếu hậu, Tiêu Diệu nhìn thấy con tang thi tốc độ đang chạy đến đã cùng nam nhân kia giáp mặt. Nam nhân kia tốc độ rất nhanh nhảy qua rào chắn, vọt về phía ngoài quốc lộ, tiếng súng vĩ đại vang lên... Đoàng! Đoàng! Liên tiếp hai phát súng. Tiêu Diệu giảm bớt tốc độ xe, ánh mắt truy tung phương hướng của tang thi cùng nam nhân kia, nàng phát hiện nam nhân kia cũng đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa vô cùng có khả năng là dị năng hệ tốc độ, bởi vì tốc độ chạy của hắn cũng không chậm hơn bao nhiêu so với tốc độ của con tang thi.

Hai phát súng vừa rồi có một phát bị con tang thi tránh thoát, phát còn lại bắn trúng chân nó, bất quá một chút tiểu thương này chẳng tạo nên được tí ảnh hưởng đối với con tang thi đã không còn cảm giác đau đớn, nó vẫn như cũ dùng tốc độ như bay đuổi theo nam nhân kia. Một người một thi truy đuổi nhau khiến tuyết động trên mặt đất bay tung tóe, nam nhân kia bỗng nhiên trượt chân một cái, cái ót đập ra sau, té ngã trên mặt đất, con tang thi khàn giọng gào thét đánh về phía thân thể hắn.

Đoàng! ! !

Lại một tiếng súng vang lên, thân thể con tang thi tạm dừng một chút, ngay lập tức nó lại mạnh mẽ cắn lên vai trái nam nhân, đầu và cổ của nó liền tiếp chịu một viên đạn, lực cản người có chút yếu bớt. Nam nhân chịu đựng đau nhức lại bóp cò súng, tuyệt vọng phát hiện bên trong súng đã không còn đạn, một tiếng cách thanh thúy phát ra như tiếng phán tử hình của hắn.

"A! ! !" Nam nhân không cam lòng, một bên điên cuồng hét to, một bên dùng tay phải cầm súng, hung hăng đập vào đầu tang thi, con tang thi cắn lấy thịt của nam nhân không nhả, cho đến khi đem thịt của hắn xé xuống một khối lớn...

Xa xa, Tiêu Diệu bỗng nhiên dừng xe lại, mang theo riu chữa cháy từ trong chỗ điều khiển nhảy ra, đồng thời mở ra không gian bên người, nàng vừa rồi luôn vì diện tích không gian quá nhỏ mà phát sầu, hiện thời cơ hội đã đến. Tang thi đã thức tỉnh dị năng sẽ có tinh hạch, nếu đem tinh hạch tang thi cấp hai hấp thu, nàng có thể đem không gian đề thăng một cấp. Mặc dù có chút phiền lưu, nhưng thừa dịp con tang thi này đang ăn thịt người mà giết chết nó, cơ hội vẫn là rất lớn.

Tiêu Diệu phóng qua rào chắn, cẩn thận chạy về phía trước, nam nhân kia vẫn như cũ, ương ngạnh cùng tang thi triển đấu, hắn thừa dịp tang thi ngẩng đầu nuốt lấy thịt của mình, cảm sủng đập vào một con mắt của tang thi. Lực lượng của hắn rất lớn, kỹ xảo chiến đấu cũng tốt, thời điểm con tang thi lại tiếp tục cắn hắn, hắn nhện đau đem cánh tay trái chắn trước miệng nó, tay phải tiếp tục đập mạnh, cho đến khi đau đớn làm đảo lộn ý thức của hắn, cho đến khi thân thể không còn khí lực.

Tiêu Diệu liền tại thời điểm này chạy đến, nàng nâng búa hung hăng bổ xuống đầu tang thi, một tiếng trầm đục vang lên, lưỡi búa đập trúng đầu tang thi, Tiêu Diệu dùng sức nắm chặt búa tiếp tục chém xuống...

Sau khi chém năm sáu nhát, tang thi rốt cục bất động, nó vẫn cắn chặt cánh tay trái nam nhân, nghiêng người ngã vào trên tuyết, cho dù đã chết cũng không chịu đem răng nanh nhả ra. (Đến chết cũng không buông nha!! Ta nên cảm động hay nên thấy kinh dị đây?!)

Tiêu Diệu đập một cước vào trán tang thi, đem cánh tay của nam nhân từ trong miệng tang thi kéo ra, nam nhân kia rên rỉ một tiếng, Tiêu Diệu quay đầu nhìn thấy, hân cư nhiên còn chưa có chết, nhưng trên bờ vai đã thiếu mất một miếng thịt, cánh tay trái bị cắn cơ hồ lộ ra cả xương trắng.

"Cứu... cứu ta..." Nam nhân kia ý thức đã có chút tan rã, cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tâm tư của Tiêu Diệu đều đặt tại xác chết của con tang thi cấp hai, nàng giờ cao búa, oành một tiếng chém vào xương sọ của nó, chất lỏng ghê tởm màu trắng dần dần chảy ra. Tiêu Diệu dùng búa tiếp tục mở rộng sọ não tang thi, rốt cục từ trong óc của nó đào ra được một khối cầu kết tinh, lớn khoảng móng tay cái.

Nàng đem kết tinh vui vào trong tuyết, não dịch cùng máu tươi dính trên mặt đều được tuyết trắng tẩy trừ sạch sẽ, chỉ để lại một khối cầu trong như thủy tinh. Bên ngoài thủy tinh cầu cứng rắn trong suốt, bên trong có chất lỏng màu trắng lưu động, nhìn qua rất giống não người. Thứ này chính là nguồn suối lực lượng của tang thi, cũng là năng lượng chủ đạo chi phối mọi hành động của nó.

Bề mặt khối cầu có màu lam nhạt, cư nhiên là một viên tinh hạch màu lam, Tiêu Diệu kinh hi đem tinh hạch nắm chặt trong tay, loại tinh hạch này cũng rất hiếm gặp... Khó trách con tang thi này lại tiến hóa nhanh như vậy.

Tiềm lực tiến hóa của tang thi cùng nhân loại giống nhau, hàm lượng bệnh độc trong thân thể càng cao năng lực tiến hóa cũng càng cao. Cấp bậc bệnh độc của con tang thi này tương đương với kháng thể cấp ba của nhân loại, cho nên não hạch của nó có màu lam.

Tinh hạch màu lam kiếp trước ở trong căn cứ cũng là bảo bối, bởi vì nó có thể dùng làm nhiên liệu đốt nóng, cao cấp dị năng giả cũng muốn dựa vào nó để thăng cấp, cho nên một viên tinh hạch màu lam ở trong căn cứ ít nhất có thể đổi lấy đồ ăn một tháng.

Tiêu Diệu nắm chặt tinh hạch, vừa muốn quay trở về quốc lộ, mắt cá chân bỗng nhiên bị một bàn tay nắm giữ, nàng quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân mặc cảnh phục kia đang trợn to hai mắt nhìn chăm chăm nàng.

"Cứu ta... Cứu ta... Ta không muốn chết..." Nam nhân môi mấp máy, thoát nhìn thần chí không còn tỉnh táo, ánh mắt cũng không có tiêu cự, Tiêu Diệu cúi đầu, nhìn thấy phản quang đồng tử của hắn là màu lam, kháng thể cấp ba...

Nếu hắn bị thương nhẹ một chút, Tiêu Diệu cũng không để ý giúp hắn một phen, dù sao hiện tại thế giới này tràn ngập tang thi, có nhiều bằng hữu năng lực mạnh mẽ tốt hơn so với cô nhiều địch nhân. Nhưng thương thế của hắn thật sự quá nặng, chẳng những bả vai bị cắn đến huyết nhục mơ hồ, cánh tay trái cũng bởi vì miệng vết thương quá lớn mà không ngừng chảy máu. Hiện tại trừ bỏ đưa đi bệnh viện, không còn ai có thể cứu hắn, đáng tiếc bây giờ bệnh viện đã không còn hoạt động... Tiêu Diệu giờ búa lên định chém đứt đầu nam nhân, miễn cho hắn sau khi chết đi biến thành tang thi ghê tởm, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng la của nữ nhân: "Dừng tay! ! Người muốn làm gì! !"

Tiêu Diệu quay đầu, nhìn thấy một nữ nhân nghiêng ngả, chao đảo chạy tới, tay phải của nàng cầm theo một khẩu súng, bất quá nhìn cách cầm, Tiêu Diệu khẳng định cô gái này căn bản là không biết dùng súng.

"Vương Vĩ! Vương Vĩ!" Nữ nhân bỗng nhiên bỏ nhào vào lòng nam nhân nằm trong tuyết, ô ô ô khóc lên, súng trong tay cũng bị nàng tùy ý bỏ qua một bên. Tiêu Diệu xoay người nhặt khẩu súng kia lên, là súng lục T-64 mà cảnh sát thường sử dụng, trong băng đạn còn có năm viên. Tiêu Diệu cầm cây súng lục bỏ vào trong túi, nói với nữ nhân kia: "Hắn sau khi chết cũng sẽ biến thành tang thi, tốt nhất, người hiện tại nên đánh vỡ đầu hắn..."

Nữ nhân kia phảng phất không có nghe thấy lời nói của Tiêu Diệu, không ngừng khóc. Tiêu Diệu lắc đầu, xoay người rời đi.

Trên quốc lộ, xe việt dã cùng xe vận tải vẫn yên tĩnh đậu tại chỗ, Tiêu Diệu mở cửa xe việt dã, phát hiện đã hết xăng.

Nàng lại nhảy lên xe vận tải chạy về phía trước mấy km. Bốn phía không có người, cũng không thấy một chiếc xe hoặc con tang thi nào cả. Tiêu Diệu cho xe đậu lại, lấy ra viên tinh hạch tang thi màu lam để vào trong lòng bàn tay nhìn nhìn, nàng thoáng do dự một chút, thân thể hiện tại hấp thu tinh hạch màu lam có chút miễn cưỡng, nhưng nàng cũng không có thời gian để lại chờ đợi...

Nàng khóa lại cửa xe, mở ra cửa không gian tiến vào, diện tích năm mét vuông nay chỉ còn thừa lại khoảng trống đủ để một người đứng. Tiêu Diệu di chuyển hai thùng sữa, xoay người ngồi xuống, từ bên đùi lấy ra con dao chặt xương đã theo nàng làm bạn ba ngày nay. Nàng cẩn thận dùng đầu dao rạch nhẹ lòng bàn tay, mũi dao sắc bén cắt qua da thịt, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, lòng bàn tay Tiêu Diệu bị cắt ra một miệng vết thương dài ba cm, sâu khoảng nửa cm, máu tươi màu đỏ nhanh chóng chảy ra. Tiêu Diệu đem viên tinh hạch màu lam kia đặt vào miệng vết thương, một cảm giác nóng rực, nhói nhói truyền đến. Tiêu Diệu cảm thấy lòng bàn tay mình như đang nắm chặt một cái hỏa cầu, đau đớn đột ngột khiến nàng suýt nữa kêu thành tiếng. Miệng vết thương không ngừng có máu chảy ra, máu dần dần bao bọc lấy viên tinh hạch màu lam, lớp vỏ tinh hạch tựa hồ mềm ra, chất lỏng màu trắng bên trong bắt đầu lưu động.

Đau đớn... Đau đớn giống như bị hỏa thiêu... Đây là cảm thụ lớn nhất của Tiêu Diêu giờ phút này, nàng nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ cảm giác đau đớn như có nham thạch nóng chảy từ trong lòng bàn tay chảy về phía cánh tay, bả vai, trái tim, cuối cùng tiến thẳng vào trong đầu, cảm thụ tương tự với khi thức tỉnh dị năng, bất quá lúc này đây chỉ có nóng không có lạnh... Lúc cổ năng lượng kia tiến vào trong đầu, đau đớn làm trên trán nàng chảy đầy mồ hôi lạnh, nàng nhìn không được cắn chặt răng, cả người phát run...

Kiếp trước, khi lần đầu tiên hấp thụ tinh hạch, nàng đem một viên tinh hạch màu trắng nuốt vào bụng. Khi đó căn cứ còn chưa có nghiên cứu ra phương pháp thông qua máu hấp thu năng lượng tinh hạch, mọi người sử dụng tinh hạch đều là trực tiếp cắn nuốt. Lần hấp thụ đó khiến nàng thiếu chút nữa chịu không nổi, bởi vì thật sự rất đau, năng lượng bệnh độc trực tiếp vọt tới đầu muốn thay đổi gen, bệnh độc cùng kháng thể ở trong đầu chiến đấu, thắng đến khi kháng thể chiến thắng tế bào bệnh độc, cũng đem chúng nó hoàn toàn đồng hóa, hấp thu... Đây là một quá trình đánh gục thống khổ.

Tiêu Diêu bỗng nhiên hét lên một tiếng, hai tay ôm đầu tựa vào thùng sữa phía sau, sau vài giây nàng lại đau khổ ôm lấy hai chân, nàng cảm thấy đùi nàng rất đau... So với đầu còn đau hơn...

Nàng rõ ràng biết dị năng của nàng thuộc hệ tinh thần, cho nên thời điểm hấp thu tinh hạch, năng lượng đều sẽ tập trung ở đầu, mỗi lần đều cũng chỉ đau ở đầu, cho nên nàng cũng không rõ vì sao đùi nàng cũng bị đau theo... Qua vài phút, nàng cảm thấy cánh tay cũng đau.

Mở ra lòng bàn tay trái, viên tinh hạch kia mới chỉ bị hấp thu một phần năm, bốn phần còn lại hoàn toàn bị máu bao quanh, hai mắt mơ hồ, nàng nhìn thấy viên tinh hạch kia đã biến thành một vật thể màu đỏ mềm nhũn, thoát nhìn giống một viên huyết cầu, dính dính ghê tởm.

Thân thể càng đau... Tiêu Diêu cắn chặt môi nỗ lực phân tán sự chú ý... Đầu óc nàng bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống sau này, đi đón cha mẹ, dẫn bọn họ đến phía Tây, ở nơi đó tìm một địa phương an toàn, xây một cái thôn nhỏ, có lẽ cũng có thể xây dựng một thành phố, xây nên một thành phố không có tang thi...

Nhưng tinh H tựa hồ đã bị bao vây, nếu nàng tiếp tục tiến lên, tình huống phía nam cũng không biết thế nào... Nàng hiện tại có một khẩu súng lục, dùng nó nhiều nhất cũng chỉ có thể bắn chết năm con tang thi... Cần phải có vũ khí... Tốt nhất là có một đội ngũ cường đại, một đội ngũ toàn là dị năng giả cao cấp...

Tư duy dần mơ hồ, Tiêu Diêu trong đầu tưởng tượng càng lúc càng loạn, nàng đem thân thể cuộn lại thành một đoàn, đau đớn khiến cả người nàng phát run...

Trong không gian phát ra ánh sáng vàng kim, giống như sương khói chậm rãi khuếch tán, diện tích ánh sáng càng lúc càng lớn, nhưng Tiêu Diêu không có chú ý tới.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm viên tinh hạch màu lam trong lòng bàn tay, tốc độ hấp thu viên tinh hạch chậm đến đáng sợ, Tiêu Diêu có chút chống đỡ không được nhắm mắt lại, dần mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Không biết qua bao lâu, thân thể Tiêu Diêu khôi phục tri giác, cảm giác đau đớn biến mất, đầu óc cũng thanh tỉnh.

Nàng bỗng nhiên mở to mắt, từ dưới đất bật dậy.

"Ách!" Nhảy đến giữa không trung, Tiêu Diêu nhìn không được kinh thán một tiếng, nàng vừa rồi cảm giác được tứ chi tràn ngập lực lượng, cho nên theo bản năng muốn từ trên đất bật lên, không nghĩ tới cư nhiên lại nhảy cao hơn hai mét, thân thể còn đang bay lên, trong tầm mắt, Tiêu Diêu nhìn thấy không gian của nàng đã rộng hơn gấp mấy lần.

Xung quanh thân thể đều là thùng sữa, Tiêu Diêu xuất phát từ bản năng dùng chân đạp lên một thùng sữa, thân thể lại bắn lên, bật ra xa hơn một mét, nàng lướt qua hai thùng sữa, hai chân nhẹ nhàng tiếp đất.

Hình như là có được dị năng hệ tốc độ, Tiêu Diêu có chút không thể tin được, lại nhảy lên hai lần, mỗi một lần đều ít nhất đạt tới độ cao hai mét; tốc độ chạy cũng tăng nhanh, một bước có thể vượt qua khoảng cách ba mét.

*Ở trên là Tiêu Diêu dùng hai chân bật xa như chúng ta tập thể dục ấy, còn ở dưới là chạy bình thường, các nàng cẩn thận nhầm lẫn nhé

Đây... Chẳng lẽ là đang nằm mơ? Tiêu Diêu néo néo cánh tay.

Lòng bàn tay truyền đến một cảm giác khác thường, Tiêu Diêu nhớ tới mình đang hấp thu viên tinh hạch màu lam, nàng mở lòng bàn tay ra, nhìn thấy miệng vết thương đã không còn chảy máu, trên màu da hồng nhạt cũng không còn nhìn thấy bóng dáng của viên tinh hạch màu lam kia, hẳn là đã hấp thu hoàn toàn.

Bất quá nàng vẫn cảm thấy trong miệng vết thương nóng rực, tựa hồ như có dị vật khảm ở bên trong. Tiêu Diêu đem tay nâng đến trước mắt, phát hiện bên trong miệng vết thương có một viên đá nhỏ màu đỏ tươi, viên đá kia chỉ lớn hơn đầu kim một chút, Tiêu Diêu sờ đi có thể nhìn thấy nó là vì trong ánh sáng màu vàng kim của không gian, viên đá nhỏ này lại đang phát ra ánh sáng đỏ rực.

Hồng quang đối ứng với màu vàng kim sáng rực có vẻ đặc biệt chói mắt, Tiêu Diêu dùng miệng thổi thổi, viên đá cũng không nhúc nhích. Nàng bắt đầu đi, đành phải lại lấy ra dao chặt xương, dùng đầu dao khều nhẹ viên đá, rốt cục đem nó đào ra khỏi lòng bàn tay.

Hai ngón tay muốn nắm viên đá nhỏ xíu này đúng là thập phần gian nan, Tiêu Diêu dè dặt cẩn trọng, dùng đầu dao đem viên đá đặt vào lòng bàn tay, lại dùng ngón trỏ đem vết máu dính trên mặt đá lau đi. Chỉ là một vật nhỏ đường kính chưa đến không phân năm mm lại tỏa ra dao động năng lượng khiến Tiêu Diêu cảm thấy phi thường quen thuộc, vàng sáng của nó không nhu hòa như ánh sáng trong không gian, mà là một loại ánh sáng thật diễm lệ, rực rỡ như lửa cháy.

Bản thân bỗng nhiên có được dị năng tốc độ nhất định cùng viên đá nhỏ màu đỏ này có liên quan... Tiêu Diêu trong lòng phỏng đoán, bằng không trong căn cứ mấy vạn dị năng giả, vài năm hấp thụ qua vô số tinh hạch, chưa từng nghe nói có người nào bởi vì hấp thu tinh hạch mà đạt được một loại dị năng khác. Hơn nữa viên đá này tuy rằng thật nhỏ, nhưng lại có thể phát ra dao động năng lượng cường đại, còn mạnh hơn so với toàn bộ không gian của nàng cộng lại.

Đây khẳng định là bảo bối, Tiêu Diêu rút ra kết luận, nàng định đem viên đá thu hồi, lại bởi vì nó quá nhỏ mà nhất thời tìm không thấy nơi có thể đặt, nhỏ như vậy, nếu cứ tùy tiện để một chỗ, có khả năng lúc muốn tìm lại tìm không thấy. Tiêu Diêu suy nghĩ nửa ngày rốt cục nghĩ ra một biện pháp, nàng đem viên đá đặt trở lại vào lòng bàn tay trái, đồng thời ấn miệng vết thương, đem da thịt cắt rời khép lại; lại ở trong một góc không gian tìm được ba lô đựng thuốc cùng băng vải, đem vết thương trên lòng bàn tay băng bó lại.

Cái con tang thi kia nếu có thể đem viên đá nhỏ này dung hợp vào trong tinh hạch, thì nàng hẳn là cũng có thể đem nó dung hợp vào huyết nhục... Tuy rằng đây là một biện pháp mạo hiểm, nhưng các biện pháp hấp thu cùng sử dụng tinh hạch của căn cứ tại kiếp trước đều là do những dị năng giả đứng cảm thụ thân phát hiện ra. Nếu một chút đứng khí mạo hiểm cũng không có, ở mặt thế, căn bản là không có tư cách sống sót.

Không gian đã trở nên rộng lớn hơn, từ năm mét vuông biến thành hai mươi lăm mét vuông, Tiêu Diêu đem thùng sữa với thức ăn sắp xếp lại một chút, rồi nhìn điện thoại di động mới phát hiện bây giờ đã là rạng sáng một giờ ngày 26 tháng 12 năm 2012. Nàng hấp thu tinh hạch cư nhiên đã tốn mất mười mấy giờ.

Khí lạnh rạng sáng cơ hồ có thể đông chết người, Tiêu Diêu sau khi ra khỏi không gian liền lập tức gọi điện thoại về nhà, lại hoảng sợ phát hiện di động không có tín hiệu, trên màn hình điện thoại Nokia kiểu cũ phát ra ánh sáng xanh, cột sóng tín hiệu trống rỗng... Tiêu Diêu lại phản hồi không gian, lấy ra một cái điện thoại khác, thế nhưng bảy cái điện thoại toàn bộ đều không có tín hiệu, nàng nương theo ánh trăng đem xe chạy về phía trước mấy km, sóng tín hiệu vẫn như cũ không có.

Chẳng lẽ thời gian nửa ngày này hấp thu tinh hạch lại phát sinh phóng xạ, hoặc là tín hiệu di động quanh đây đều bị mất sóng?

Vô luận là khả năng nào xảy ra đều khiến Tiêu Diêu sợ hãi, cảm giác mất mát không thể cùng người nhà liên lạc khiến nàng mím môi, suốt đêm lái xe hướng tới thành phố J phóng đi. Trải qua viên đá nhỏ màu đỏ kia nhắc nhở, Tiêu Diêu cảm thấy tỉ lệ biến dị tại thành phố J có lẽ cũng không cao như nàng nghĩ, con tang thi cấp hai đó hẳn là một trường hợp đặc biệt. Nó nhất định là ở đâu đó nuốt phải một viên đá có năng lượng đặc thù, cho nên biến dị nhanh hơn so với những con tang thi khác.

Tốc độ chạy của xe tải cơ hồ nhanh đến cực hạn, bên trên mặt đường ngăm đen bỗng nhiên có ánh sáng truyền đến, Tiêu Diêu neho mắt, nhìn thấy xa xa lại có một chiếc xe chạy ngược chiều đang vọt tới, Tiêu Diêu có chút phần nộ dè còi xe.

"Bim... Bim..." Xe đối diện cũng bóp còi đáp lại hai tiếng, đồng thời giảm bớt tốc độ.

Tiến lại gần, Tiêu Diêu phát hiện đối diện không chỉ có một chiếc xe, đi trước là một chiếc xe cứu thương hiếm gặp trên đường, theo sau là một chiếc xe việt dã màu xám bạc, xem bảng số xe dĩ nhiên là chiếc xe năng bị cướp vào buổi sáng hôm qua, sau đó lại gặp lại ở trước trạm dừng thành phố J!

Thật sự là thập phần hữu duyên.

Hai chiếc xe giao thoa phía trước Tiêu Diêu, từ trên chiếc xe cứu thương nhảy xuống một người, không ngừng vẫy tay với Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu dừng xe, một bàn tay cầm lấy súng, cửa không gian cũng đồng thời mở ra.

"Này! Người là muốn đi thành phố J sao?" Nam nhân đứng trước xe vận tải cao giọng hô to với Tiêu Diêu.

Dựa vào ánh đèn trước xe, Tiêu Diêu nhìn thấy đối phương là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, vóc người không cao, thân thể có chút mập mạp, hẳn bị đèn xe chiếu đến không mở mắt nói, một cánh tay giơ lên che ở trước trán, cho nên Tiêu Diêu không thấy rõ mặt hắn.

"Ta muốn đi thành phố J!" Tiêu Diêu đáp.

"Đừng đi, chúng ta vừa từ nơi đó trốn ra, trong thành phố có rất nhiều quái vật cắn người! Đổ ra khắp nơi trên đường..." Nam nhân đứng trước xe tải nghe được thanh âm nữ hài truyền đến, không khỏi có chút kinh ngạc. Hắn nói xong lời phía trước, lại bổ sung thêm một câu: "Cô nương! Người từ đâu đến? Chỉ đi có một mình sao?"

Tiêu Diêu đương nhiên không định trả lời loại vấn đề này, hiện tại nàng đã có dị năng tốc độ, cũng không quá lo lắng. Dị năng giả hệ tốc độ thân thể nhẹ,

tốc độ nhanh, đánh không lại thì bỏ chạy, trong thế giới đầy tang thi chính là lợi khí bảo mệnh tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tiêu Diệu nghĩ nghĩ, vẫn là xuống xe, người đối diện đã nói mới từ thành phố J trốn ra, khẳng định có biết về tình huống giao thông nơi đó, không biết quốc lộ nơi đó có thể thông hành bình thường hay không, nàng đi đến trước mặt nam nhân trung niên kia. "Đại thúc, quốc lộ phía trước còn có thể chạy xe không?"

"Đi không được ... trên quốc lộ nơi nơi đều là xác xe, còn có rất nhiều quái vật đang lao tới, mặt đường đều bị phá hỏng, xe của ta thật vất vả mới có thể chạy đến đây... Người là muốn đến tỉnh tránh nạn sao? Ta cũng định đi đến đó, người đi theo chúng ta đi, chúng ta định đi vòng đường nhỏ xuyên qua..."

Vị đại thúc trung niên này thật nhiệt tình, Tiêu Diệu ở gần nhìn rõ mặt hắn hình chữ điền, diện mạo giản dị, chỉ là tay hắn luôn luôn che trước trán, Tiêu Diệu không thấy rõ màu sắc đồng tử của hắn.

Tiêu Diệu do dự một chút, vẫn là không đồng ý dễ dàng tin tưởng người khác, nàng xoay người trở lại xe tải, trong miệng nói: "Các người đi đi, tự ta đi xem là được rồi."

Đại thúc trung niên thấy Tiêu Diệu không nghe lời hắn nói, lại nhìn vào chỗ điều khiển trong xe tải, thấy trong xe thật sự chỉ có mình Tiêu Diệu, trên mặt hắn lộ ra thần sắc lo lắng, khuyên nhủ: "Phía trước thật sự đều là quái vật, một tiểu cô nương như người đi một mình không phải là chịu chết sao, người vẫn là nên đi theo ta, ta là người lái xe cứu thương của bệnh viện thành phố, em gái cùng con gái ta cũng ở trong xe. Đúng rồi, trong xe kia còn có một cảnh sát, người xem chúng ta nhiều người như vậy còn có thể lừa người sao? Ta cũng là vì tốt cho người, người hiện tại tiếp tục đi, lát sau cũng sẽ phải trở về, ta buổi chiều vừa mới từ nơi đó trốn ra, thiếu chút nữa đã bị nhốt chết ở trạm thu phí..."

Tiêu Diệu rời đi, đem xe hướng ven đường lùi lại một thước, đại thúc trung niên kia thấy Tiêu Diệu có ý rời đi, gấp gấp dậm chân, trong miệng thì thào: "Đứa nhỏ này sao lại cứng đầu như thế, đây không phải là muốn chết sao?"

Xe vận tải chạy sát qua thân xe cứu thương cùng xe việt dã, Tiêu Diệu lái xe phóng tới thành phố J. Bỗng từ phía sau xe truyền đến hai tiếng còi, Tiêu Diệu theo kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe cứu thương kia cứ nhiên lại đi theo nàng, cùng chạy hướng thành phố J, không biết vị đại thúc kia lại muốn làm gì...

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trong thùng xe còn đang chứa đầy sữa, vừa rồi sốt ruột gọi điện thoại, không có thời gian đem sữa cất vào không gian. Nàng giảm bớt tốc độ xe, cùng xe cứu thương chạy song song, hạ cửa kính xe xuống hỏi: "Đại thúc, người đi theo ta làm gì vậy?"

"Trời rất tối, em gái của ta muốn nghỉ ngơi một chút, ta lo lắng cho người liền đi lại nhìn xem, ta nói chuyện người không nghe, bên kia thật sự kẹt cứng, nơi nơi đều là quái vật, người đừng đến đó."

Tiêu Diệu nói: "Từ đường nhỏ đi vòng đến tỉnh phải qua rất nhiều lối rẽ, xe của ta đã sắp hết xăng, ta chỉ định xem thử đường phía trước có thể đi tiếp không thôi, người đừng đi theo ta."

Đại thúc lái xe cứu thương tựa hồ nghĩ tới cái gì, như bùng tỉnh đại ngộ hô: "Đúng thật, ta đúng là nên đi theo người, xe của ta cũng sắp hết xăng, vừa rồi đã đem một nửa bình xăng cấp cho chiếc xe việt dã kia, chúng ta ở ven đường tìm vài chiếc xe, trên xe của ta có bình rỗng, chúng ta đi trộm một chút xăng."

Tiêu Diệu không biết phải nói gì, nàng cảm thấy vị đại thúc này nhất định phải đi theo nàng hoặc là có ý đồ, hoặc là rất thích xen vào việc của người khác. Vô luận là loại nào đều khiến nàng cảm thấy chán ghét, nàng không tiếp tục nói chuyện, kéo lên cửa kính, chuyên tâm lái xe.

Đèn đường quốc lộ đã bị ngừng cung cấp điện từ lâu, ven đường một mảnh tối đen, Tiêu Diệu dựa vào đèn xe cũng chỉ có thể nhìn thấy chưa đến năm mét mặt đường phía trước, vì an toàn, nàng đem tốc độ xe giảm xuống. Lúc xe vận tải cách trạm thu phí khoảng hai km, Tiêu Diệu nhìn thấy ven đường phía trước xuất hiện một chiếc xe vận tải màu xanh giải phóng cỡ trung, trên xe không có người, lại chạy về phía trước, xe dừng bên đường càng ngày càng nhiều, bất quá đều ngừng tại một vị trí thống nhất, xem tình hình này giao thông tựa hồ đã có người thanh lý qua...

"Rống... Rống..." Tiền phương bỗng nhiên xuất hiện tiếng gào của tang thi, Tiêu Diệu vội vàng dừng lại, tắt đèn xe.

"Rống... Rống..." Lại một trận tiếng gào truyền đến, Tiêu Diệu nhắm mắt lại, để đồng tử mau chóng thích ứng với bóng tối, lại mở to mắt, nàng xuyên qua cửa sổ xe thấy được phía trước khoảng năm mươi mét, tụ tập ít nhất năm con tang thi sơ cấp. Mấy con tang thi này đã sớm nghe được tiếng động cơ vận hành, đang lung lay vọt tới xe tải.

Tiêu Diệu hơi chút nhẹ nhàng thở ra, nàng thực sợ giống giữa trưa hôm qua nhìn thấy mấy con tang thi cấp hai hoặc là tang thi đã thức tỉnh dị năng.

Phía trước quả nhiên giống như đại thúc kia nói, kẹt lợi hại... Nàng ngẩng đầu cố gắng nhìn về phía xa, trạm thu phí trong bóng tối chỉ thấp thoáng để lại

một bóng hình mơ hồ, mấy chục chiếc xe giăng khắp nơi ngăn lại mặt đường phía trước, chỉ trong chốc lát lại có hơn mười con tang thi từ sau đoàn xe đi ra, chúng nó khàn giọng gào thét vọt về phía Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu vốn định xuống đi bộ xuyên qua biển xe này, đến phía trước tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi cho cha mẹ báo bình an, rồi sau đó lại tìm một chiếc xe có thể lái được, chạy xuyên qua quốc lộ hướng đến đường cao tốc thành phố J, nhưng khi nhìn đến đối diện xuất hiện tang thi càng ngày càng nhiều, nàng liền đánh mất ý niệm này. Tang thi phía trước trong vài phút ngắn ngủi đã gia tăng đến gần trăm con, từ sau đoàn xe vẫn không ngừng có tang thi ủa ra, xem tình thế này, lại đi về phía trước, tang thi chỉ sợ ngày càng nhiều.

Tiêu Diệu khởi động lại xe, chuẩn bị quay về đường cũ.

"Rống... Ngao..." Một tiếng tiếng thét quỷ dị chói tai từ trong đàn tang thi vang lên, một con tang thi hình thể rõ ràng so với phổ thông tang thi trắng kiết hơn bỗng nhiên từ trong đại quân tang thi vọt ra, con tang thi này thân thể so với phổ thông tang thi cao hơn ít nhất ba mươi cm, chân cùng cánh tay đều lộ ra cơ bắp cứng rắn.

Là tang thi đã thức tỉnh dị năng hệ lực lượng.

Tiêu Diệu cấp tốc đem xe quay đầu, xa xa lại có hai cái bóng màu đen hướng xe vận tải cấp tốc di động, là hai con tang thi tốc độ sơ cấp.

"Rống... Rống..." Hai con tang thi tốc độ tuy rằng đến sau, nhưng lại rất nhanh vọt qua đám phổ thông tang thi phía trước, chúng nó khàn giọng gào thét đuổi theo xe của Tiêu Diệu. Tiêu Diệu đạp chân ga, xe vận tải cấp tốc bỏ xa đám tang thi phổ thông cùng con tang thi lực lượng, chỉ có hai con tang thi tốc độ vẫn đuổi sát theo xe không tha.

Chạy được khoảng một km, mặt đường phía trước lại bị một chiếc xe chặn lại, nhìn kỹ đúng là chiếc xe cứu thương kia. Dưới ánh đèn xe chiếu xuống, người lái xe cứu thương ngồi xồm trên đất, xem ra là đang trộm xăng từ ô tô ven đường.

Tiêu Diệu cấp tốc nhấn kèn, đại thúc trung niên đang trộm xăng lại không động đậy, xe vận tải lập tức sẽ đâm vào xe cứu thương. Tiêu Diệu đành thắng lại, hạ cửa kính xe xuống, nói: "Mau cho xe chạy đi, phía sau có tang thi!"

Trung niên đại thúc a một tiếng, nhưng vẫn không động đậy, hần ngẩng đầu hô: "Sắp rút xong rồi, chờ một chút, còn có một phút nữa thôi!"

Tiêu Diệu khẽ cắn môi, thật muốn trực tiếp đâm văng xe cứu thương đi qua.

Nàng nhìn nhìn cột xăng xe tải, xăng còn thừa lại nhiều nhất chỉ có thể chạy được năm mươi km, nàng do dự một chút cũng từ trên xe vận tải nhảy xuống, một tay mang theo súng lục, ánh mắt quét qua ô tô ven đường.

Xa xa, hai con tang thi tốc độ dần đuổi tới, Tiêu Diệu giờ lên súng lục nhắm vào tang thi nhưng không có nổ súng..

Đại thúc rút cục đem bình xăng bom đầy, hần mang theo bình xăng vừa mới chuẩn bị tốt quay trở lại xe cứu thương, nhìn thấy Tiêu Diệu đang giờ súng, hần kinh dị hô một tiếng, nói: "Tiểu cô nương, người làm sao mà có súng, là súng thật sao?"

Tiêu Diệu ần một tiếng, tang thi tốc độ càng ngày càng gần, tay cùng ánh mắt Tiêu Diệu luôn dõi theo hướng chạy của chúng nó. Đại thúc trung niên kia cũng đã thấy được tang thi, hần bỗng nhiên ném bình xăng, tiến lên che ở phía trước Tiêu Diệu. "Người mau quay lại xe, để ta đối phó chúng nó!"

Tiêu Diệu kinh ngạc liếc mắt nhìn đại thúc trung niên một cái, đại thúc kia lại chạy về phía trước mấy bước, từ sau lưng lấy ra một ống tuýp dài gần một mét, hai chân một bước dang ra, vững vàng chắn trước mặt đường.

"Rống... Rống..." Lúc hai con tang thi tốc độ chạy đến trước xe khoảng năm mươi mét, thấy đối diện có người, bọn nó hưng phấn hét lên một tiếng, hai chân đạp lên mặt đường dùng sức bắn ra, thân thể hăng hái phóng đến đại thúc trung niên. Đại thúc trung niên cũng không lui lại, hần tà tà giờ ống tuýp lên gạt mạnh, ống tuýp đánh vào trên một cánh tay tang thi vuron đến, một tiếng oanh vang lên, cánh tay tang thi bị đánh gãy, thân thể cũng bởi vì bị ống tuýp đập mạnh mà mất đi trọng tâm, lắc lư đổ sang bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Ngao..." Tang thi lại hét lên một tiếng, nó nhanh chóng từ trên đất bật dậy. Đại thúc trung niên lùi thân lại luân động ống tuýp đánh xuống đầu tang thi. Thế nhưng con tang thi này không ngờ lại biết tránh né, nó mau lẹ lui về phía sau một bước, ống tuýp ở trên bờ vai nó đánh ra một lỗ hồng. Tang thi hai lần thất thủ phát ra tiếng gầm rú bén nhọn, điên cuồng vận vẹo đầu, bỗng nhiên nằm ở trên đất mở ra miệng rộng tấp về phía chân đại thúc trung niên, đại thúc trung niên chột vật lui về phía sau mấy bước.

Lúc này một con tang thi khác cũng vọt tới, Tiêu Diệu quay lại chỗ điều khiển trong xe tải lấy ra rìu chữa cháy, đứng ở phía sau đại thúc xem chuẩn thời cơ hướng đến đầu con tang thi nằm trên đất chém một nhát.

"Ngao... Ngao..." Con tang thi phía sau rít gào nhào tới, Tiêu Diệu kêu lên: "Ta đánh con trên đất này! Con kia giao cho người!"

"Được!"

Trung niên đại thúc hô một tiếng, liền gào lớn nghênh đón con tang thi đối diện đánh tới, thời điểm hấn lao ra khỏi thành phố J cũng chỉ giết vài con tang thi, lại chưa từng gặp qua con nào động tác nhanh nhẹn như vậy lại còn có thể né tránh ... Ông tuýp bị hấn vung lên, một phát lại một phát đánh vào trên cánh tay vuron ra của con tang thi tốc độ, tay của nó bị đánh gãy, chỉ còn lại một đoạn da thịt dính liền, nửa cánh tay vung vẩy giữa không trung, bị đại thúc một cước đá bay.

"A! ! A! !" Trung niên đại thúc đánh hăng hái, không tự giác quát to.

Con tang thi thứ nhất đã bị Tiêu Diệu chém chết, nàng thừa dịp đại thúc trung niên đang chiến đấu, từ trong óc tang thi đào ra một viên tinh hạch màu trắng.

Phốc!

Trong tiếng trầm đục, ống tuýp của đại thúc trung niên rút cục đập trúng đầu con tang thi còn lại, nó không rên một tiếng ngã xuống đất, nửa đầu bị đánh tới lồm xồm, não trắng chảy đầy trên mặt đất.

"Tiểu cô nương lá gan rất lớn, ngay cả quái vật cũng dám giết, con gái ta cũng không có can đảm được như người!" Trung niên đại thúc vừa thờ phỉ phò vừa nói.

Tiêu Diệu gật gù đầu, thừa lúc đại thúc kia quay lại xe cứu thương đồ xăng, đem viên tinh hạch từ trong óc con tang thi tốc độ thứ hai lấy ra, đồng dạng cũng là màu trắng.

Phóng xạ mới ba ngày có thể tìm được hai viên tinh hạch màu trắng, đã là vạn phần khó được, Tiêu Diệu đem tinh hạch lau sạch sẽ liền cất vào trong túi.

Trên quốc lộ không còn tang thi đuổi theo, Tiêu Diệu đem súng lục cất lại, từ trong chỗ điều khiển tìm ra một cái thùng kim loại rỗng, nàng học theo bộ dáng của đại thúc trung niên đi trộm xăng trong mấy chiếc xe ven đường. Sau nửa giờ, Tiêu Diệu mới có thể đem thùng xăng ba mươi lít đồ đầy.

Trung niên đại thúc khởi động xe cứu thương đến đón Tiêu Diệu cùng đi, Tiêu Diệu nhìn ô tô đình trệ bên đường bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng vẫy vẫy tay: "Người đi đi, ta định tìm trong mấy chiếc xe xung quanh xem có vật gì sử dụng được không."

"Mấy chiếc xe này ta vừa rồi đều đã kiểm tra qua, vật hữu dụng đều ở trong xe của ta, người nhanh chút lên xe cùng nhau đi, trời tối như vậy, ta lo lắng đem một tiểu cô nương như người ở tại chỗ này."

Tiêu Diệu nhăn mày, người bình thường ở mặt thế căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của người khác, vị đại thúc này lại giống như dùng không hết hảo tâm.

Nàng cẩn thận nhìn kĩ đồng tử của đại thúc, kháng thể màu tím, dị năng giả hệ lực lượng, đúng thật làm cho người ta giật mình. Dựa theo tỉ lệ dị năng giả kiếp trước, vị đại thúc này tuyệt đối được cho là vạn dặm mới tìm được một, nếu sau hừng đông nàng còn không thể đi qua trạm thu phí, khả năng thật sự phải đi đường nhỏ vòng qua huyện... Đến lúc đó có lẽ sẽ cùng đường với vị đại thúc này, nhưng cá tính thích xen vào việc người khác của hấn thật sự khiến Tiêu Diệu cảm thấy rất chán ghét.

Tiêu Diệu lạnh mặt thỉnh đại thúc trung niên rời đi, nàng nói nàng không thích ở cùng một chỗ với người lạ, đại thúc trung niên thấy lặp lại lời mời không có kết quả, rút cục mang theo ánh mắt lo lắng lái xe đi trước, Tiêu Diệu thấy xe cứu thương đã đi xa lập tức mở ra một cánh cửa không gian cao chừng ba mét, đem xe vận tải trực tiếp nhét vào không gian.

Đời trước hơi nước trong không gian quá nồng, đáy không gian lúc nào cũng tràn đầy nước, Tiêu Diệu đã thử qua ở phía trên không gian dựng một giá hàng để vật phẩm, lại chưa từng nghĩ tới đem xe nhét vào trong không gian, hiện thời rút cục có cơ hội ném thử.

Lại nói tiếp, sử dụng không gian kỳ thực cũng có rất nhiều hạn chế, ví dụ như trong không gian không thể thả vật còn sống, bởi vì nó phát ra từ trường bài xích với sóng điện não sinh vật. Còn có, cửa không gian có thể mở đến rất lớn, chỉ cần có đủ tinh thần lực, thậm chí có thể đem cửa không gian mở ra một trăm mét. Mặt khác, mỗi một phút đứng trong không gian đều phải tiêu hao một phần tinh thần lực của chủ nhân không gian, tinh thần lực càng mạnh thời gian có thể lưu lại trong không gian càng nhiều.

Tiêu Diệu sau khi đem xe vận tải nhét vào trong không gian, lại ở ven đường chọn một chiếc xe Benz màu đen không bị hư hỏng cùng một chiếc xe Jeep hơi cũ, xăng xe Jeep đã được đồ đầy. Tiêu Diệu đem nó cho vào trong không gian, ngồi lên chiếc xe Benz màu đen.

Lái xe đã sớm không thấy tâm hơi, có lẽ đã bị tang thi lôi ra ngoài ăn, cũng có lẽ đã trở thành một thành viên của đại quân tang thi.

Tiêu Diệu vốn định tìm một địa phương an toàn lưu lại một đêm, sau khi trời sáng lại thử xông qua quốc lộ một lần nữa, không nghĩ tới nàng vừa đem xe chạy được nửa dặm liền nhìn thấy đại thúc kia mở cửa xe cứu thương, đem đường ngăn cản, hấn thấy ngồi trong xe là Tiêu Diệu liền la lớn: "Tiểu cô nương, người sao lại đổi xe ... Bất quá chiếc xe này cũng tốt, dễ dàng chạy đường tuyệt!"

"Uh, đại thúc, phiền toái người tránh đường!" Tiêu Diệu nói.

Đại thúc trung niên lại nói tiếp: "Ta cố ý trở về tìm người, ta vẫn còn lo lắng cho người, người theo chúng ta đi... con gái ta chỉ nhỏ hơn người một chút, các người ở cùng nhau cũng có thể làm bạn. Nàng hai ngày nay lúc nào cũng rất sợ hãi, người đi bởi nàng, lá gan của nàng còn có thể lớn hơn một chút."

Lông mày Tiêu Diêu dính chặt vào nhau, nàng kỳ thực cũng không phản cảm đồng hành cùng người khác. Dị năng của nàng thuộc hệ phụ trợ, kiếp trước đã sớm quen hợp tác đoàn đội, thậm chí vài giờ trước nàng còn nảy sinh ý định thành lập một đoàn đội toàn dị năng giả cao cấp. Nhưng trong cảm nhận của nàng bộ dáng đồng đội cũng không phải giống như vị đại thúc trước mắt này, nàng cảm thấy vị đại thúc này hơi thiếu tâm nhãn, còn có hấn quá thiện lương, thiện lương đến mức không thức thời. Kiểu người như hấn gặp được quái vật liền che ở phía trước, vừa thấy kẻ yếu đã nghĩ phải bảo hộ, chỉ e rằng đoán mệnh.

Tiêu Diêu lại cự tuyệt đề nghị của đại thúc trung niên, nàng đem xe dừng ở ven đường, nhắm mắt lại không nói câu nào.

Đại thúc trung niên lại khuyên vài câu, thấy Tiêu Diêu không để ý, đành chạy xe đi.

Trời tờ mờ sáng, Tiêu Diêu mở to mắt, trở lại không gian, lấy ra đồ ăn làm sẵn cướp được trong căn tin trường học. Trải qua vài ngày quan sát, nàng phát hiện không gian của mình còn có công năng giữ tươi, nhưng thời gian giữ tươi cũng không dài. Hiện tại đồ ăn này đã xuất hiện dấu hiệu biến chất, còn có một đồng sủi cảo và thịt tươi đông lạnh đang chậm rãi rã đông.

Mùa đông mặt trời xuất hiện trễ, Tiêu Diêu chờ mặt trời mọc lên hoàn toàn mới lái xe chạy đến trạm thu phí. Khi còn cách trạm thu phí hai km, đến chỗ lúc này trộm xăng, nàng đem xe Benz cất vào trong không gian, lại từ bên trong không gian lấy ra súng lục cầm trên tay phải, tay trái cầm rìu chữa cháy, cẩn thận đi bộ về phía trước.

Ưu thế của dị năng tốc độ lúc này hiển hiện ra, Tiêu Diêu bước chân không phát ra tiếng động. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, hơn mười con tang thi dần tiến vào trong tầm nhìn của nàng.

Đám tang thi lạc đàn cũng không có phát hiện Tiêu Diêu, chúng nó vừa gào thét, vừa chậm rãi du dương không mục đích. Tiêu Diêu đem thân thể giấu sau một chiếc ô tô ven đường, ánh mắt tìm kiếm phương hướng phá vây.

"Rống ô..." Lại một tiếng thét bén nhọn từ phía trước truyền đến, là thanh âm của tang thi lực lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Tiêu Diêu từ chỗ ẩn thân nhìn về đằng xa, tình huống phía trước so với rạng sáng còn tệ hơn, không đếm được có bao nhiêu chiếc xe bị chặn lại xung quanh trạm thu phí. Hàng rào bảo hộ đã bị đâm gãy, trên tuyết có rất nhiều vết bánh xe cùng dấu chân của tang thi, dưới mặt đất tùy ý là có thể thấy được những vết máu phun tung tóe.

Đây đều do người sống sót muốn chạy thoát khỏi tình sau tai nạn phát sinh lưu lại.

Muốn đi xuyên qua nơi này, trừ bỏ xông vào, Tiêu Diêu nghĩ không ra được biện pháp nào khác.

Nàng thân hình linh mãnh nhảy lên nóc một chiếc xe hơi ven đường, phóng qua hàng rào bảo hộ, đạp trên tuyết chạy về phía trước. Một con tang thi phát hiện nàng, khàn giọng gào thét lung lay hướng nàng đuổi theo; lại thêm một con tang thi nữa phát hiện tung tích của nàng đuổi theo, chậm rãi, tang thi đuổi theo nàng từ mấy con biến thành mấy chục con...

Càng chạy về phía trước diện tích lại càng hẹp, khi còn cách cửa vào đường cao tốc nội thành chưa đến hai km, phía trước dần dần xuất hiện những kiến trúc thấp bé. Theo kiến trúc xuất hiện, tang thi cũng nhiều lên. Những con tang thi du dương không mục đích bị tiếng chạy của Tiêu Diêu hấp dẫn lại thành đồng lớn. Đối mặt với nhiều tang thi như vậy, nội tâm Tiêu Diêu trừ bỏ sợ hãi còn có nghi hoặc. Nàng nhớ được kiếp trước đến tận tháng 8 năm 2003, tỉ lệ cảm nhiễm tại thành phố H cũng vẫn chưa đến 70%, hiện tại thành phố J này lại như bị nguyên rủa, phóng xạ mới ba ngày nhưng dường như tất cả mọi người đều đã biến thành tang thi.

"Rống ô..." Một tiếng hét truyền đến, phía trước lại xuất hiện một con tang thi lực lượng. Tiêu Diêu vòng qua con tang thi này, sau đó tiếp tục tăng tốc độ chạy.

Tang thi phía trước, phía sau ngày càng nhiều, chúng nó gào thét vuron móng vuốt, nhe ra răng nanh, bộ mặt dữ tợn, khủng bố. Tiêu Diêu rốt cục cũng vòng qua được đám xe cộ chặn trước trạm thu phí, bắt đầu chạy dọc theo đường biên. Bất quá mặt đường cũng không có chỗ cho nàng đặt chân, nàng chỉ có thể học theo Người Nhện nhảy qua nóc xe mà đi.

"Oành!" Bàn chân dẫm bẹp nóc xe phát ra một tiếng trầm đục, dưới chân dùng sức lại nhảy đến một chiếc xe khác. Một con tang thi vuron móng vuốt muốn chụp lấy chân Tiêu Diêu, bị nàng một cước đá văng ra, có tang thi định trèo lên xe, bị Tiêu Diêu dùng búa chém rớt...

Thời gian cùng với nguy hiểm từng giây từng phút trôi qua, mỗi khi Tiêu Diêu đem tang thi phía sau bỏ xa, sẽ lại tuyệt vọng phát hiện phía trước còn có

hiều tang thi hơn đang chờ nàng...

Buổi sáng, 8 giờ 50 phút, ngày 26 tháng 12 năm 2012 ...

Tiêu Diệu rút cục cố gắng chạy được đến bên cạnh một siêu thị nhỏ, cửa siêu thị khóa chặt, Tiêu Diệu đập nát một cái cửa sổ thủy tinh, lách mình nhảy vào. Sau khi vào nàng liền trực tiếp nắm lấy điện thoại bàn gọi cho Tiêu Cảnh Dương.

"Alô! Alô! Là Tiêu Diệu sao?" Điện thoại mới vang hai tiếng đã được Tiêu Cảnh Dương nhắc máy.

Tiêu Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình xao động rốt cục cũng bình tĩnh lại. "Cha, là con!"

Trong điện thoại truyền đến tạp âm tư tư, Tiêu Diệu khó khăn lắm mới nghe được rõ ràng Tiêu Cảnh Dương đang nói gì. Tiêu Cảnh Dương nói trong nhà hết thấy bình an, hẳn mỗi ngày soi gương, không thấy màu sắc đồng tử của mình có biến hóa gì. Đây là phương pháp kiểm tra dị năng do Tiêu Diệu vào hôm phóng xạ qua điện thoại nói cho hẳn biết, lúc đó Tiêu Diệu còn đem tương lai hai lần phóng xạ, cùng động vật biến dị và phương pháp cấp cứu thông qua truyền máu sau khi bị cảm nhiễm đều nói cho cha mẹ cùng Tiêu Dương biết. Bất quá khi đó Tiêu Cảnh Dương không trả lời, hẳn thậm chí cho rằng Tiêu Diệu đang đùa.

Tiêu Diệu nói với cha mẹ bản thân rất an toàn, đường về thuận lợi.

Mới nói chuyện vài phút, bên ngoài siêu thị đã tụ tập đầy tang thi. Một con tang thi định trèo qua cái cửa kính mà lúc này Tiêu Diệu đập vỡ. Tiêu Diệu xông lên trước, mấy búa chém vỡ đầu nó, thi thể con tang thi này vừa vịn ngăn trở tang thi phía sau... Tang thi phía sau không vào được, dùng móng vuốt chụp đến thi thể đằng trước, một khối lại một khối thịt thối xanh xám bị chúng nó bứt rời, có con còn đem thịt nhét vào miệng con tang thi khác.

Không thể ra ngoài bằng cửa chính, Tiêu Diệu cúp điện thoại, theo quầy hàng hóa đi tới lầu hai.

Nàng vừa đi vừa cảm theo mấy hộp mì ăn liền trên giá hàng bên cạnh, vừa định bỏ vào không gian liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng nói rất nhỏ, hầu như không thể nghe được.

"Chuẩn bị tốt rồi, mau kêu lên!"

Thanh âm này rất nhẹ, nếu không phải sau khi thức tỉnh dị năng thính lực có điểm tăng cường, Tiêu Diệu nhất định nghe không được.

"Cứu mạng... Cứu ta với..." Tiếng cầu cứu của một nữ nhân rõ ràng truyền tới.

Tiêu Diệu khần trương, tay phải nắm chặt súng.

"Cứu mạng... Cứu mạng..."

Âm thanh cầu cứu lại truyền đến, ngay sau đó là vài tiếng trầm đục, là âm thanh đập vào tường...

Theo ý tứ của câu nói nàng vừa nghe trước đó, trong siêu thị nhỏ này có người may mắn sống sót, hơn nữa giống như đang lập kế hoạch đội nàng mắc mưu... Tựa hồ định dùng một nữ nhân hấp dẫn nàng đi qua, mặt khác sẽ có người chuẩn bị đánh lên nàng.

Tiêu Diệu đem súng cất vào trong túi, quay đầu nhìn hàng hóa trong siêu thị, có thuốc lá, có đồ dùng hàng ngày còn có đồ ăn vặt cùng đồ uống. Tiêu Diệu đem đồ dùng hàng ngày cùng thuốc lá bỏ vào không gian. Nàng hai tay nắm chặt riu chữa cháy hướng đến cầu thang lầu hai, âm thanh cầu cứu là từ một căn phòng nhỏ bên cạnh cầu thang truyền đến, Tiêu Diệu coi như không thấy căn phòng kia, trực tiếp xông lên lầu hai.

"Má nó! Nữ nhân kia lên lầu!" Bên trong căn phòng nhỏ, một nam nhân trẻ tuổi trong tay cầm gậy gỗ quay đầu nói với một nam nhân cầm vũ khí khác. Nam nhân kia khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc trang phục nhân viên, trên mặt có một vết sẹo, phía sau hẳn còn có hai thanh niên mặc quần áo lao động. Trước mặt mấy nam nhân này nằm sấp một nữ nhân trẻ tuổi quần áo lam lũ, nữ nhân sắc mặt trắng bệch, tóc rối tung, tại mùa đông rét lạnh chỉ mặc một chiếc áo khoác quân đội màu lục, phía dưới áo khoác không mặc gì cả. Nếu cẩn thận nhìn có thể thấy trên đùi, trên người nàng nơi nơi đều có vết bầm tím, trên đùi trắng nõn còn chảy một vệt máu đục ngầu.

"Kê mẹ nó, chúng ta đi ra ngoài, trực tiếp đánh nàng!" Một thanh niên mắng, gậy gỗ định lao ra thì bị trung niên mặt sẹo ngăn lại. "Không nhìn thấy nàng có súng sao? Người muốn chết à?"

"Chỉ là một nữ nhân, nàng dám nổ súng sao? Thủ lĩnh, đã mấy ngày rồi không gặp người, chúng ta đi đem súng của nàng đoạt lấy, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này thật có khả năng bị nhốt chết!"

Nam nhân trung niên nghĩ nghĩ, dùng chân đá đá nữ nhân trẻ tuổi nằm trên mặt đất: "Người đi ra ngoài, tìm cơ hội đem nàng cuốn lấy! Xem có thể cướp súng của nàng hay không."

Nữ nhân trẻ tuổi sắc mặt thay đổi, nàng dùng sức cắn môi từ trên mặt đất đứng dậy. Vài ngày bị tra tấn khiến hai chân nàng run rẩy, muốn đứng dậy cũng có vẻ thập phần khó khăn. Nam nhân trung niên nhặt một cái quần trên mặt đất ném tới trước chân nàng.

"Mặc quần vào, nhớ kỹ đừng giở trò, người cứ thử rồi sẽ biết!" Nam nhân trung niên sắc mặt dữ tợn, uy hiếp nói.

Nữ nhân cúi đầu ân một tiếng, trên mặt lại dần hiện ra một tia oán độc. Nàng mở cửa, dựa vào tường đi lên cầu thang, mấy tên nam nhân vội trộm đi

theo phía sau nàng.

Tiêu Diêu giờ phút này đang đứng ở lầu hai, dựa vào cửa sổ phía Bắc, ngoài cửa sổ cũng có tang thi, nhưng ít hơn nhiều so với phía nam. Nàng đem tầm mắt phóng ra xa, nhìn thấy lại chỉ có tuyệt vọng.

Cửa quốc lộ phía xa cũng bị xe nhồi vào, trừ bỏ xe còn có số lượng tang thi không đếm được, đông nghìn nghịt, giao thoa phân bố khắp mặt đường cùng các tòa nhà ven đường. Thoạt nhìn còn khủng bố hơn cả trạm thu phí.

Tiêu Diêu mở cửa sổ, vừa chuẩn bị nhảy ra ngoài, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng một nữ nhân la lên. "Chờ một chút! Ngươi cứu ta với! Cứu ta với!"

Tiêu Diêu lạnh mặt quay đầu lại, vừa rồi mấy nam nhân kia đối thoại nàng mơ hồ nghe được, vốn định không để ý tới, nhưng khi nhìn thấy gương mặt nữ nhân đang cầu cứu này nàng không khỏi lộ ra một tia thương hại...

Nữ nhân này thoạt nhìn thật sự rất bi thảm, trên gương mặt tái nhợt còn lưu lại nước mắt cùng vết máu khô, vành mắt xanh đen, bị xích chân, hai chân còn đang không ngừng phát run, có thể thấy được mấy ngày nay nàng nhất định đã phải chịu rất nhiều tra tấn...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

"Cứu ta với... Cứu ta với..." Nữ nhân một bên phát run, một bên bước tới gần Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu nhếch môi tùy ý để nàng đi đến phía trước cách bản thân một mét, nàng có thể hiểu được cảm thụ của nữ nhân trước mặt này. Tại mặt thế, nữ nhân không có lực lượng tựa như cá nằm trên thớt... sẽ phải chịu người khi dễ, ức hiếp. Lúc trước, nếu không phải không gian của nàng đối với đám người Triệu Kiệt quá quan trọng, nàng cũng sẽ rơi vào kết cục giống nữ nhân này...

Ở chỗ rẽ xuất hiện vài cái bóng, nữ nhân đang cầu cứu bỗng nhiên dùng thanh âm cực nhỏ nói: "Phía sau có người muốn giết ngươi, ngươi mau nổ súng bắn chết bọn họ!"

Thanh âm của nàng hung tợn, còn mang theo chút điên loạn.

Tiêu Diêu có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái. Vài người ở chỗ rẽ cầu thang cũng nghe thấy lời nói của nàng. Một thanh niên vừa mừng vừa lao về phía Tiêu Diêu, gậy gỗ trong tay giơ lên cao. Động tác của hắn rất nhanh, nhưng so với Tiêu Diêu đã thức tỉnh dị năng tốc độ vẫn là chậm hơn không ít. Tiêu Diêu lắc mình, tránh thoát công kích của tên thanh niên, cầm búa chém tới bàn tay hắn. Thanh niên rên lên một tiếng, mặt khác, hai người trẻ tuổi mặc quần áo lao động cũng xông lên, bọn họ vây quanh Tiêu Diêu, biểu cảm tất cả đều hung ác vô cùng. "Bà mẹ nó, mau đánh nàng! !" Thanh niên bị chém ôm cánh tay điên cuồng gào thét.

Trung niên mặt sẹo kia lúc này cũng xông đến, hấn hung hấn đá một cước lên người nữ nhân mặc áo khoác quân đội. Một thanh niên nhìn thấy trên tay Tiêu Diêu không có súng, liền thả lỏng cảnh giác. Hắn vừa định vươn tay chụp lấy cánh tay Tiêu Diêu, Tiêu Diêu lại bỗng nhiên xoay búa hướng hắn chém tới. Người này không dự đoán được một nữ hài tuổi còn trẻ như Tiêu Diêu lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, dưới tình huống hắn không có chuẩn bị tâm lý bị Tiêu Diêu một búa bổ trúng đầu, còn chưa kịp hừ một tiếng đã đổ về phía sau.

"Má nó! !" Hai tên thanh niên cùng trung niên mặt sẹo thấy đồng bạn bị giết, lập tức đỏ mắt, bọn họ la lên đánh về phía Tiêu Diêu.

Chém chết một người, Tiêu Diêu vẻ mặt kích động, đây chẳng phải là lần đầu tiên nàng giết người, nhưng lại là lần đầu tiên trong suốt hai kiếp, nàng dưới tình huống không bị đe dọa đến tính mạng, chủ động công kích người khác. Bất quá nàng biết, nếu nàng không giết những người này, họ cũng sẽ không buông tha nàng, cho nên động tác của nàng cũng không có dừng lại.

Nàng lợi dụng ưu thế tốc độ hăng hái chạy đến cạnh tường, xoay thân dùng búa bổ xuống đầu trung niên mặt sẹo đứng gần nhất, hấn vội vàng né sang bên cạnh. Lưỡi búa chém xuống sát lỗ tai hắn, cắm thẳng vào vai. "A! ! !" Trung niên mặt sẹo phát ra một tiếng hét thảm, ôm bả vai ngồi xồm trên mặt đất. Tiêu Diêu nâng chân đạp hấn bay ra phía sau, thân thể hấn ngã nhào nện lên đùi một thanh niên. Thân thể thanh niên lao đảo ngã ra sau, Tiêu Diêu nhân cơ hội xông lên dùng búa chém đứt cổ hắn...

Đây đều là thủ pháp thường dùng khi giết tang thi, không nghĩ tới cũng có thể đồng dạng áp dụng lên người. Tiêu Diêu cảm giác càng giết càng thuận tay, dị năng tốc độ chẳng những giúp nàng tăng lên tốc độ chạy trốn, còn tăng lên tốc độ công kích của nàng...

Trên cầu thang chỉ còn thừa lại một thanh niên cuối cùng đang hoảng sợ gầm rú, đồng bạn liên tục tử vong khiến hắn mất hết can đảm. Hắn vừa gào vừa chạy xuống cầu thang. Tiêu Diêu trượt trên tay nắm cầu thang nhảy xuống, một cước đá lên lưng hắn. Thanh niên ngã về phía trước, bùm một tiếng rơi xuống đất. Tiêu Diêu xuống cầu thang, đã không làm thì thôi, nếu làm thì phải làm đến cùng đem búa hung hăng chém vào óc tên thanh niên...

Trước sau ba phút, người định tập kích Tiêu Diêu chỉ còn lại một. Tiêu Diêu đè nén tâm tình kích động sau khi giết người, quay trở về lầu hai, kinh ngạc

nhìn thấy nữ nhân mặc áo khoác quân đội kia đang cầm một con dao gọt trái cây không ngừng đâm lên bụng trung niên mặt sẹo. Nàng vừa đâm vừa mắng, trên mặt tràn ngập oán hận, biểu cảm thập phần dữ tợn.

Tên trung niên sớm đã bị đau đòn tra tấn đến không còn sức chiến đấu, phần bụng cùng thắt lưng của hắn bị đâm vài nhát, cùng bà vai đang không ngừng đổ máu. Một phút sau, hắn trợn hai mắt, cũng đã sắp chết, nhưng nữ nhân kia lại vẫn không chịu buông qua hắn, như cũ hung tợn đâm xuống...

"Đừng đâm nữa, hắn đã chết rồi." Tiêu Diêu nói.

Nữ nhân lại mất điếc tai ngơ, nàng vẫn cứ tiếp tục cầm dao đâm mạnh xuống. Phần bụng của tên trung niên bị đâm cơ hồ biến thành thịt vụn...

Tiêu Diêu cảm thấy cô gái này đã điên rồi. Nàng hít sâu mấy hơi, xoay người chuẩn bị từ cửa sổ nhảy ra, bỗng nhiên nghe thấy nữ nhân phía sau phát ra tiếng quát to điên cuồng, tiếp đến một thanh âm phù phù vang lên.

Tiêu Diêu quay đầu, nhìn thấy nữ nhân kia hai tay ôm thân thể té trên mặt đất, toàn thân nàng đều phát run, hai mắt đỏ đậm, vẻ mặt nhuốm máu... Làn da trên người theo một trạng thái quỷ dị cấp tốc nhấp nhô...

Hình như là thức tỉnh dị năng...

Tiêu Diêu kinh ngạc đi đến bên người nữ nhân để lại một bàn tay nàng, phần da tiếp xúc truyền đến dao động năng lượng rất nhỏ. Nữ nhân điên cuồng gào gào, miệng phát ra tiếng hét chói tai. Tiêu Diêu hai tay dùng sức định cố định thân thể nữ nhân, lại bị nàng dùng sức tránh ra.

"A! ! ! A! ! !" Nữ nhân còn đang không ngừng la hét, năm ngón tay nàng bỗng nhiên chụp vào mặt đất, sàn nhà màu trắng ngà lập tức bị nắm ra vài dấu vết vỡ vụn.

Tiêu Diêu lui về phía sau mấy bước.

Dị năng thức tỉnh dùng lực lượng ngoại giới đem tế bào thân thể thay đổi cường độ cùng chất lượng. Vậy nên cấp bậc kháng thể càng cao, thống khổ sẽ càng nhiều, xem nữ nhân này đang quay cuồng trên đất dường như phải thừa nhận đau đớn cực hạn, Tiêu Diêu đoán rằng cấp bậc kháng thể của nàng nhất định rất cao...

Bất quá, sở dĩ hiện tại nàng thống khổ như vậy, cũng bởi vì tình trạng thân thể của nàng thật sự quá kém, nếu thân thể mạnh mẽ hơn một chút, nàng hẳn là so với hiện tại thoải mái hơn rất nhiều.

Tang thi xung quanh đều bị tiếng gào của nữ nhân hấp dẫn, ào ào di động về phía siêu thị. Tiêu Diêu có chút tiếc nuối nhảy ra khỏi cửa sổ, dị năng thức tỉnh nếu nhanh thì chỉ cần vài giây, còn chậm thì có thể mất đến cả ngày. Nàng đã không còn thời gian để tiếp tục quan sát nữ nhân này rồi cực có kháng thể cấp mấy cùng với dị năng thức tỉnh của nàng là gì nữa.

Từ lâu hai siêu thị nhảy xuống, Tiêu Diêu lập tức rơi vào biển tang thi. Nàng lại bắt đầu liều mạng chạy. Sau khi rời khỏi nàng vốn định tìm cơ hội tiếp tục trộm xăng, không nghĩ tới tang thi xung quanh một chút cơ hội cũng không chịu cho nàng, nàng mới đứng tại chỗ hai giây đã thiếu chút nữa bị ba con tang thi đẩy ngã, Tiêu Diêu chỉ có thể buông tha cho ý định trộm xăng.

Hai chân nàng nhanh chóng tháo chạy, xác định mục tiêu hướng đến quốc lộ 102.

"Ngao... Ngao..." Lại một con tang thi lực lượng chắn ở trước mặt Tiêu Diêu, đây đã là con thứ ba nàng nhìn thấy nội trong buổi sáng ngày hôm nay...

Tang thi bốn phía đông đúc, Tiêu Diêu không có biện pháp đi vòng qua. Nàng giơ búa chém xuống đầu con tang thi lực lượng, nó liền vùng cánh tay chộp đến bà vai Tiêu Diêu. Tiêu Diêu vừa định né, không nghĩ tới bên cạnh bỗng nhiên có một con tang thi tốc độ xông tới, nó nhanh như đạn bắn lên đến bên chân Tiêu Diêu, há miệng cắn lấy đùi nàng.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao trùm lấy Tiêu Diêu, nàng rút cuộc bất chấp chiến đấu, mở ra cửa không gian, trong khoảnh khắc chạy trốn vào không gian của bản thân.

Móng vuốt của tang thi lực lượng bị chụp hệt, cánh tay theo quán tính trong không trung vung vẩy hai cái, con tang thi tốc độ cũng dùng răng nanh trong không khí cắn mấy ngụm. Hai con tang thi này không có tư duy, chỉ dựa vào bản năng tìm kiếm con mồi, mất đi mục tiêu chúng nó rất nhanh khôi phục lại trạng thái du đãng.

Tiêu Diêu ở trong không gian trốn vài phút, lúc đi ra, con tang thi lực lượng kia đang đứng phía trước cách nàng ba mét. Thấy con mồi xuất hiện, tang thi xung quanh lại khàn giọng gào thét xông về phía Tiêu Diêu. Tiêu Diêu lập tức nâng chân chạy về phía mục tiêu đã định. Vừa rời toàn lực chạy cùng với tràng chiến đấu trong siêu thị đã làm tổn hao hết phân nửa khí lực trên người nàng. Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng nhìn mặt đường trước mắt đang bị vô số tang thi nhồi tặc cùng những tòa nhà đầy rẫy tang thi phía xa, nàng minh bạch cứ tiếp tục như vậy xông vào, nhất định chỉ có con đường chết.

Trừ bỏ đi vòng trở về đường nhỏ, nàng không còn đường khác có thể đi...

Gần giữa trưa, Tiêu Diêu thở hổn hển chạy được đến chỗ an toàn, hai tay nàng chống đầu gối, há mồm thở dốc. Trên trời bỗng nhiên rơi xuống vài bông tuyết, Tiêu Diêu lấy tay lau đi, trong lòng bức mình. Nàng không thể không cảm thán tạo vật thần kỳ, bởi vì phương bắc chỉ cần có tuyết rơi sẽ liền rơi mãi không dứt. Sau trận tuyết này, đường nhỏ qua huyện nhất định sẽ càng khó đi.

Vào trong không gian ăn chút đồ ăn, lại nghỉ ngơi một lát, Tiêu Diêu đem xăng trong mấy chiếc xe đều đổ sang chiếc Jeep, sau đó lại đem những thực phẩm sắp biến chất cùng lương thực đông lạnh đã rã nhét vào sau xe. Không thể nhét vừa sản xe, Tiêu Diêu liền mở cốp xe ra, không nghĩ tới phát hiện trong cốp xe có một cái lều cắm trại đơn giản, mấy tờ hóa đơn cùng với một thùng dụng cụ cắm trại dã ngoại, chủ nhân chiếc xe này tựa hồ là một người thích du lịch. Tiêu Diêu cầm lấy một cái túi xách bên cạnh thùng dụng cụ, nhìn vài lần lại tùy tay ném lên chỗ ngồi trước.

Bơm đầy xăng, chuẩn bị thức ăn, hết thấy đều được sắp xếp ổn thỏa. Tiêu Diêu đặt tay lên bánh lái, lại mở to mắt, nàng đã mang theo xe Jeep về tới mặt đường.

Chương trình chỉ đường tự động trong xe cũng giống như điện thoại không thể bắt được tín hiệu, Tiêu Diêu nhìn chăm chăm bản đồ giấy một hồi rồi xoay chìa khóa khởi động xe.

"Đợi chút! ! Đợi chút! !"

Xe vừa chạy được mấy mét, sau xe bỗng nhiên truyền đến tiếng hô của một nữ nhân, Tiêu Diêu quay đầu, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt.

Đang cấp tốc chạy theo xe nàng dĩ nhiên lại là nữ nhân đáng thương vài giờ trước đã gặp qua... Nàng giờ phút này tóc tai bù xù, mặt và đầu cổ toàn là vết máu, hai tay đều mang theo vũ khí, thoạt nhìn còn dọa người hơn cả tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

"Xin người hãy dẫn ta cùng đi... Van cầu người dẫn ta cùng đi..." Nữ nhân kia vừa hô lớn vừa đuổi theo.

Tiêu Diêu nhìn qua cửa sổ xe thấy nữ nhân này từ đầu đến chân không có chỗ nào hoàn hảo. Áo khoác quân lộn màu lục đã hoàn toàn biến thành đỏ sẫm, mặt trên bị tang thi cào, cắn ra những lỗ hồng, da thịt dưới lỗ hồng đều bị máu tươi nhiễm hồng, có thể thấy thương thế bên trong rất nghiêm trọng, thật không biết nàng làm sao còn có thể cố gắng đuổi tới...

Nữ nhân nài nỉ: "Cha ta bị đám quái vật này cắn chết, còn mẹ ta cũng bị đám cầm thú kia giết hại, ta hiện tại chỉ còn một đứa em trai, hắn đang làm người phục vụ ngay tại khu du lịch Thánh Lâm, nơi đó cách đây rất gần, chỉ cần lái xe một ngày là có thể đến... Ta không biết lái xe, nhưng ta có siêu năng lực... Chỉ cần người giúp ta tìm được em trai, người muốn ta làm cái gì cũng được."

Nàng nói chuyện trật tự rõ ràng, ánh mắt so với lúc trước cũng thanh minh hơn rất nhiều. Thời điểm Tiêu Diêu nghe thấy nàng nói đến khu du lịch Thánh Lâm liền nhớ tới cuộc gọi của bạn trai Tiêu Dương - Trịnh Lỗi. Nàng cầm lấy bản đồ trên ghế phụ, nhìn thấy khu du lịch Thánh Lâm nằm tại một trấn nhỏ phía Nam trên đường thông qua huyện, cũng có thể đi bằng đường quốc lộ, bất quá nếu đi qua huyện sẽ gần hơn mấy chục km.

Đã qua hơn ba mươi giờ, dựa vào tỉ lệ biến dị đáng sợ của tỉnh H này, phỏng chừng em trai của Trịnh Lỗi đã sớm không xong...

Tiêu Diêu thu hồi bản đồ, nàng đối với nữ nhân trước mắt này có chút mâu thuẫn. Từ lúc nhìn thấy nữ nhân này dùng dao đâm liên tục vào trung niên mặt sẹo, nàng liền đem nữ nhân này xếp vào diện tâm thần. Cho một người thần kinh không bình thường đi nhờ xe tuyệt đối không phải là mong muốn của nàng, nhưng cùng là nữ nhân, nàng có thể đối nam nhân tàn nhẫn, cũng không thể lại ngoan tuyệt như vậy với một nữ tử yếu đuối...

Tiêu Diêu suy nghĩ một giây, nói: "Ta chỉ có thể mang người đến trấn nhỏ bên cạnh khu du lịch Thánh Lâm, đến đó người phải xuống xe. Còn có, người không thể mang vũ khí lên xe, ở trên xe không được lộn xộn, gặp việc gì cũng đều phải nghe theo ta, nếu người có biểu hiện không bình thường, ta sẽ lập tức đuổi người xuống xe..."

Nữ nhân kia kinh hãi gật đầu, lập tức ném đi gậy sắt cùng con dao đang nắm chặt trong tay.

Tiêu Diêu mở cửa cho nữ nhân lên xe, nàng lúc này mới phát hiện, nữ nhân này bề ngoài thoạt nhìn như bị trọng thương, nhưng lại không có một vết thương trí mạng nào cả. Vừa rồi nhìn thấy cấp bậc kháng thể của nàng là màu xanh lam, theo lý thuyết, chỉ bằng cấp bậc kháng thể như vậy căn bản không thể giúp nàng trốn thoát khỏi đàn tang thi đông đúc.

Tiêu Diêu làm bộ lơ đãng hỏi một câu: "Người có siêu năng lực gì?"

Nữ nhân có chút mê mang đáp: "Ta cũng không biết, ta chỉ cảm thấy làn da của ta trở nên rất cứng, rất rắn chắc, hơn nữa khí lực cũng lớn hơn. Hôm kia lúc ta muốn chạy trốn khỏi siêu thị có bị quái vật cào trúng, khi đó rất đau, nhưng vừa rồi ta bị quái vật cào rất nhiều, lại không thấy đau đớn gì cả, người xem... Miếng vết thương của ta vừa rồi còn đang đổ máu, hiện giờ đã sắp khép lại..."

Tiêu Diệu bình tĩnh đại ngộ gât gât đầu, dị năng của nữ nhân này được người trong căn cứ gọi là cường hóa làn da. Người có được loại dị năng này thường cũng có năng lực tự khôi phục mạnh mẽ, nó cùng dị năng hệ tinh thần giống nhau đều là loại dị năng hi hữu...

Không biết thông qua truyền máu có thể đem loại dị năng này chuyển dời không... Tiêu Diệu đắm chiêu quay đầu, liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái, bỗng nhiên từ ghế sau lấy ra một đĩa đồ ăn sắp biến chất đưa cho nàng: "Ăn chút đi..."

Nữ nhân cảm kích tiếp nhận đồ ăn, vừa ăn vừa nói: "Ta tên là Tôn Âm Âm... Còn người?"

Tiêu Diệu nói ra tên của bản thân, đồng thời khởi động ô tô, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến con đường nhỏ phía trước.

Trần Hoài Vũ, ngày 30 tháng 12 năm 2012.

Tuyết đã rơi liên tiếp năm ngày, những vùng trũng nơi trấn nhỏ bởi vì không có người dọn dẹp, bị tuyết đọng bao trùm đến gần nửa mét. Máy trăm con tang thi bồi hồi trên đường, chúng nó du đãng để lại dấu chân khắp nơi trên mặt tuyết đọng.

Rề... Rề... các vị cư dân tỉnh H, đây là chỗ tránh nạn tạm thời bộ đội số 1092 thành phố L tỉnh H... Rề... Cư dân nghe được radio xin lưu lại trong nhà, chờ đợi... Rề...

Tập âm radio bỗng nhiên ngưng hẳn, một bàn tay to ngấm đen đầy vết chai ở trên radio dùng sức đập mạnh hai cái, radio bị đập đến rung động, sau một lúc lâu lại truyền đến một trận tín hiệu, cũng là lặp lại nội dung vừa rồi.

"Phách! Phách phách!" Tiếng đập cửa một ngán hai dài truyền đến, Ngô lão hán cẩn thận cầm lấy cái xềng bên cạnh bàn, xuyên qua sân đi đến trước cửa, từ khe cửa nhìn ra bên ngoài.

"Chú! Là cháu, Ngô Hiểu Long." Một thanh niên nông thôn mặc áo bành tô, làn da ngấm đen thấp giọng gọi.

Ngô lão hán vội vàng đẩy cái tủ chặn phía trước, kéo cửa sắt. Ngô Hiểu Long lung mang một cái bao tải căng phồng đi vào, hần oành một tiếng đem bao tải ném xuống đất, hưng phấn kêu: "Chú, ta vừa rời ở cửa trấn thấy mấy chiếc xe, tổng cộng có ba chiếc, hiện tại đang kẹt trong tuyết, bị quái vật vây quanh, bọn Lưu Nhị Từ bên kia muốn cướp xe! ! Chúng ta cũng đi đi, xem có thể cướp một chiếc hay không! ! Tiểu Vũ bị thương quá nặng, cũng không thể lại tha ..."

Ngô lão hán nghe được lời nói của Ngô Hiểu Long liền vực dậy tinh thần. Hần đi trở vào buồng trong, thấy cháu trai Ngô Vũ của mình sắc mặt tái nhợt nằm trên giường sơi, sốt cao, đã hôn mê hết hai ngày một đêm, nếu còn không sớm tìm được bệnh viện chữa trị có khả năng sẽ không qua khỏi.

Ngô lão hán tiến lên sờ đầu cháu trai, trên mặt lại lộ ra hân ý nồng đậm.

Hần cầm lấy xềng, quát một tiếng: "Đi!"

Ngô Hiểu Long cũng mang theo sắc mặt giận dữ đi phía sau hắn.

Trước cửa trấn, ba chiếc xe giao nhau dừng lại trong tuyết, phía trước nhất là một chiếc xe việt dã màu xám bạc, giờ phút này trên mui xe có một nữ nhân mập mạp tay cầm ống tuýp đang đứng, hai bàn tay mũm mĩm của nàng thoăn thoắt huy động ống tuýp, một con tang thi cạnh xe bị nàng oành một tiếng đánh vỡ đầu.

Con tang thi này vừa té xuống mặt đất, đã có càng nhiều tang thi khác xông lên.

"Anh à! ! Làm sao bây giờ? Tang thi tại cái trấn này so với mấy cái thôn trước còn nhiều hơn... Cứ như thế chúng ta sẽ bị bao vây! Anh nghĩ biện pháp mau lên! !" Nữ nhân trẻ tuổi mập mạp hô lớn.

Người nàng gọi là một đại thúc trung niên hơn bốn mươi tuổi. Vị đại thúc này đang đứng bên cạnh một chiếc xe cứu thương trắng, đỏ xen lẫn, liền mạng huy động ống tuýp, hắn vừa đánh ngã con tang thi phía trước vừa nói: "Trước đem mấy con tang thi này thanh toán đã... Dung Dung em trấn thủ phía trước, đừng để chúng nó lại gần, Âm Âm, người đánh phía đông! Tiêu Diệu! Tiêu Diệu..." Hắn hét lên một nửa, đột nhiên nghĩ tới cái gì lại bỗng đem miệng ngậm chặt lại.

Một nữ nhân mặc chiếc áo khoác cũ nát nghe thấy mệnh lệnh của đại thúc, mặt âm trầm đi đến phía đông xe cứu thương. Nhưng ánh mắt nàng lại như cũ thùy chung dừng trên một chiếc xe kiểu cũ cách xe cứu thương hơn mười mét, chủ nhân của chiếc xe Jeep, Tiêu Diệu giờ phút này cũng đi xuống, mấy con tang thi lập tức hướng nàng bao vây...

Mấy ngày nay lực lượng của tang thi rõ ràng đề cao, Tiêu Diệu toàn lực vùng vẫy chém vào đầu con tang thi đối diện.

Ba chiếc xe hình thành hai vòng chiến đấu luân quản, phân biệt rõ ràng..

Tang thi tụ tập xung quanh xe ngày càng nhiều, vòng vây chậm rãi thu nhỏ lại.

Mấy người hết sức chuyên chú đối phó tang thi nhưng lại không có chú ý tới vài nam nhân đang lén lút ngồi cách vị trí của bọn họ khoảng mấy trăm mét. Cầm đầu là một nam nhân nhuộm tóc vàng, đeo khuyên tai, diện mạo cực kỳ đáng khinh, hẳn chính là Lưu Nhị Từ mà Ngô Hiểu Long nói đến.

Lưu Nhị Từ ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm ba chiếc xe bị tang thi vây quanh, tùy thời chuẩn bị xông lên phía trước chiếm tiện nghi.

Chương 27

Tang thi gần cửa trần đều bị đám người Tiêu Diêu hấp dẫn, Ngô Hiểu Long cùng Ngô lão hán dè dặt cẩn trọng đến gần vòng vây tang thi. Ngô Hiểu Long trèo lên một cây cổ thụ, từ sau lưng lấy ra một cái kính viễn vọng cũ kỹ và một cây nỏ tự chế.

"Chú... Họ chỉ có vài nữ tử... Cùng với một nam nhân !" Ngô Hiểu Long vừa dùng kính viễn vọng quan sát vừa nói. Thời tiết thập phần rét lạnh, hán cứ nói mỗi một chữ, bên miệng sẽ toát ra một luồng khói trắng.

Ngô lão hán cũng ngẩng cổ nhìn về phía xa, liền dường như nhớ tới cái gì, hán thấp giọng nói: "Chúng ta đều không biết lái xe, đừng để bọn họ chết hết, người cẩn thận chút, tốt nhất lưu lại một nữ nhân."

"Vâng!" Ngô Hiểu Long gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên lại nói: "Chú, bên trong có chiếc xe cứu thương, trong xe ngồi vài người! Hình như có bác sĩ!"

Ngô lão hán vội vàng kêu: "Đưa ta, ta nhìn xem!"

Ngô Hiểu Long kéo Ngô lão hán lên cây, đưa kính viễn vọng cho hán. Ngô lão hán ghé mắt nhìn vào kính viễn vọng, quả nhiên thấy trong bầy tang thi có một chiếc xe cứu thương nổi bật, trong xe đông nghịt, ngồi sáu bảy người. Hán do dự một chút, nói: "Hay là ta đến giúp bọn họ đi, nếu thật sự có bác sĩ, để chết rất đáng tiếc..."

Ngô Hiểu Long lắc đầu: "Không được, mấy người trong thành phố này không phải là người tốt... Cứu bọn họ, bọn họ lại lấy oán trả ơn!"

Ngô lão hán nghe vậy, lập tức nhớ tới nguyên nhân cháu trai mình bị thương, trên mặt hán lộ ra thần sắc ngoan lệ: "Đúng, cái đám khốn khiếp này phải để quái vật ăn hết mới tốt, Tiểu Long, nữ nhân đứng trên xe đằng trước hình như là bác sĩ, bên trong nàng mặc y phục màu trắng, người cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để nàng chết."

"Vâng!" Ngô Hiểu Long nhận lại kính viễn vọng, ánh mắt nhìn chăm chăm Đường Dung đang đứng trên mũi xe việt dã. Cung nỏ tầm bắn không tới, hán bỗng nhiên lại nhảy xuống, chạy đến một cái cây gần hơn, Ngô lão hán vội vàng cùng đi qua.

Đường Dung lúc này đang lâm vào khổ chiến, một con tang thi từ phía sau trèo lên xe chụp mạnh vào đuôi nàng, Đường Dung tránh không kịp đang chuẩn bị đối cứng lần này, không nghĩ tới có một mũi tên không biết từ đâu bay đến bắn trúng đầu tang thi. Đường Dung ngẩng đầu, nhìn thấy xa xa trên cây có người đang hỗ trợ, nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hơn phân nửa tang thi bị hai chiếc xe phía trước hấp dẫn, bên người Tiêu Diêu chỉ có hai mươi mấy con tang thi vây quanh. Nàng dùng gần nửa giờ thời gian mới đem tang thi phía trước giết sạch, tang thi tỉnh H không biết vì nguyên nhân gì mà tiến hóa rất nhanh, chém chết đám tang thi này cơ hồ khiến nàng mất cả một nửa khí lực.

Người phía trước còn đang khổ chiến, Tiêu Diêu định đi lên hỗ trợ, vừa vọt tới vòng vây tang thi phía ngoài liền nhìn thấy bốn thôn dân mặc đồ đen hướng bản thân xông đến. Bốn người này mỗi người trong tay đều cầm xẻng, gậy gỗ làm vũ khí, Tiêu Diêu vội vàng quay người chặn trước xe, nàng biết những người này là muốn cướp xe.

Mặt sau lại chạy tới mấy con tang thi, Tiêu Diêu một bên chém tang thi, một bên đề phòng nhìn vài người đang hùng hổ xông tới. Trong bốn người cư nhiên đã có hai người thức tỉnh dị năng, hơn nữa trong đó một người là kháng thể xanh lá, một người là kháng thể màu trắng. Tỷ lệ dị năng giả của tỉnh H cũng quái dị như tỷ lệ tang thi, phổ thông dị năng giả thời gian thức tỉnh ít nhất so với bảng thống kê số liệu của căn cứ sớm hơn hai tuần. Tiêu Diêu đối với điểm này cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Lưu nhị từ đi đến phía trước Tiêu Diêu hai mét, bỗng nhiên hai chân dùng sức đạp lên mặt đất hướng đến Tiêu Diêu vọt mạnh qua, đồng thời gậy trong tay đánh về phía bả vai Tiêu Diêu. Hán vốn định chờ Tiêu Diêu bị tang thi cắn chết rồi mới đến nhặt tiện nghi, không nghĩ tới sức chiến đấu của Tiêu Diêu lại mạnh đến như vậy. Hán sợ lại chờ thêm một lát tang thi đều bị nữ nhân này xử lý hết hán sẽ không còn cơ hội đánh lén, cho nên định tiên hạ thủ vi cường. Bất quá lúc đến gần, hán mới phát hiện Tiêu Diêu trưởng thành bộ dáng thật không sai, không khỏi sinh ra tâm tư xấu xa, cho nên thời điểm xuống tay không dùng toàn lực, gậy sắt trong tay hán bị Tiêu Diêu thoải mái tránh thoát.

Tiêu Diêu tránh khỏi gậy sắt đồng thời còn giết chết một con tang thi, nàng bay nhanh nâng chân đá vào thân dưới của Lưu nhị từ. Lưu nhị từ cũng là dị năng giả hệ tốc độ, hán lách mình tránh chân Tiêu Diêu, bỗng nhiên kêu lên với vài người phía sau: "Vây quanh nàng! Bắt sống !!"

Vì thế Tiêu Diêu đang đối mặt tang thi đồng thời còn phải đối phó bốn nam tử cường tráng, hơn nữa vài nam tử này có một người là dị năng lực lượng, một người là dị năng tốc độ. Thân thể Tiêu Diêu bởi vì được dị năng tốc độ cường hóa cùng cao cấp kháng thể của bản thân giúp thay đổi gen, lực lượng khẳng định mạnh hơn nhiều so với phần đông người thức tỉnh dị năng, cho nên mấy ngày hôm trước nàng có thể cấp tốc giết chết mấy tên cầm thú kia. Nhưng hiện thời đối mặt cũng là người thức tỉnh dị năng, lực lượng của nàng lại có vẻ không đủ dùng, dưới bốn người vây công nàng trong lúc nhất thời có chút đỡ trái hờ phải...

Bất quá bởi vì đám người Luru nhĩ tử muốn bắt sống, cho nên thời điểm xuống tay đều không sử dụng toàn lực. Tiêu Diêu lại một điểm cố kỵ cũng không có, búa của nàng hung tợn chém về phía đối diện, một thanh niên mặc áo bông màu đen bị Tiêu Diêu chém trúng cánh tay. Hết thảy một tiếng, rốt cuộc bắt chấp lưu thủ, nàng gây gỗ trong tay hung hăng đập về phía Tiêu Diêu. Tiêu Diêu thấy thật sự không thể tránh, bỗng nhiên dưới chân dùng sức chạy về phía sau.

Nàng chạy nhanh đến bên cạnh xe Jeep, từ trong túi áo lấy ra súng lục, hòng súng tới om chỉ thẳng vào đầu người đối diện. Tên vừa bị chém trúng cánh tay không tin súng của Tiêu Diêu là thật, hắn vừa nểng vừa hướng Tiêu Diêu xông lên. Tiêu Diêu lập tức bóp cò súng, phanh một tiếng, trên ót tên đối diện lập tức xuất hiện một cái lỗ máu chảy đầm đìa. Vài người Luru nhĩ tử lúc đó đã bị dọa đến choáng váng, bọn họ hai mặt nhìn nhau cũng không dám tiến lên thêm nửa bước...

Tiêu Diêu trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nàng thở hổn hển nói: "Đem vũ khí vứt xuống, hai tay ôm đầu gối xỏm trên mặt đất!"

Đám người Luru nhĩ tử đầu tiên có chút do dự, nhưng khi nhìn đến thi thể nằm trên mặt đất, Luru nhĩ tử run run rẩy rẩy trước gối xỏm trên đất, hai tên thủ hạ của hắn thấy thế cũng làm theo, tuyệt động thật dày bị mỏng của bọn họ áp ra một cái hố to. Tiêu Diêu vừa định tiến lên đánh ngất mấy người này, bỗng nhiên có một mũi tên thẳng hướng đầu nàng bắn đến!

Thế tên tấn mãnh dị thường, Tiêu Diêu cuống quýt trốn tránh, nhưng bởi vì tốc độ của tên quá nhanh, nàng vẫn là bị mũi tên quét trúng bả vai, một trận đau nhức khiến thân thể của nàng lùi về phía sau hai bước. Luru nhĩ tử thấy có cơ hội, từ trên đất nhảy lên bỏ nhào vào bên người Tiêu Diêu muốn cướp lấy súng của nàng.

Tiêu Diêu nhắm súng bắn, viên đạn xoáy vào trên bụng Luru nhĩ tử. Luru nhĩ tử kêu thảm thiết một tiếng, ôm bụng lăn trên tuyết, hai thủ hạ của hắn bị dọa lấy tay ôm chặt đầu, không dám vọng động. Trên cây đối diện lại phóng tới một mũi tên, Tiêu Diêu phản nộ né sang bên cạnh, đồng thời giờ súng lục nhắm đến phương hướng mũi tên phóng tới. Ngô Hiểu Long từ xa thấy hòng súng của Tiêu Diêu nhắm ngay hắn, sợ tới mức lui đầu về tránh sau thân cây.

Tiêu Diêu cắn răng đối với hai tên thủ hạ của Luru nhĩ tử chém hai búa, tiếng bọn họ gào khóc thảm thiết cùng mùi máu tươi lập tức đem tang thi đang vây xung quanh xe cứu thương dẫn lại. Tiêu Diêu vòng qua đám tang thi cấp tốc chạy về phía cây cổ thụ...

Ngô Hiểu Long nhân cơ hội lại bắn ra một mũi tên, Tiêu Diêu nhanh nhẹn trên mặt đất lăn một vòng tránh thoát, sau khi đứng lên sau lại tiếp tục chạy về phía trước. Nàng rất nhanh tiếp cận cây cổ thụ mà Ngô Hiểu Long đang núp, Ngô lão hán thấy Tiêu Diêu xông tới, vội vàng nhảy xuống nghênh chiến.

Hắn vốn định dùng xẻng đập đầu Tiêu Diêu, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Diêu chỉ là một nữ hài tử khoảng mười bảy mười tám tuổi, lại không khỏi mềm lòng, xẻng của hắn lâm thời dời phương hướng đánh tới bả vai Tiêu Diêu. Tiêu Diêu lại không cảm kích, nàng tránh thoát công kích của Ngô lão hán, nâng chân một cước đá vào trước ngực hắn. Ngô lão hán hét lớn một tiếng lui về sau hai bước, búa của Tiêu Diêu thuận thế chém mạnh về phía hắn!

"Dừng tay! !!" Ngô Hiểu Long thấy chủ mình gặp nguy hiểm, bị dọa đến ánh mắt đều đỏ. Hắn dùng hết toàn lực đem kính viễn vọng ném đến búa của Tiêu Diêu. Búa bị ném trật, Ngô Hiểu Long hoảng loạn từ trên cây nhảy xuống, không đợi hắn kịp hành động đã bị Tiêu Diêu dùng súng chĩa vào đầu.

Ngô lão hán biết súng của Tiêu Diêu là thật, chỉ cần nhẹ nhàng cong ngón tay một chút, cháu của hắn sẽ mất mạng. Hắn bỗng nhiên phù phù một tiếng, quỳ trên mặt đất. "Người đừng giết hắn... Vừa rồi là ta bảo hắn dùng tên bắn người, người giết ta đi..."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lão nhân lớn tuổi như vậy lại quỳ gối dưới chân khiến đáy lòng Tiêu Diêu thật không thoải mái.

Ngô Hiểu Long thấy chủ mình quỳ xuống, ánh mắt khó chịu toát ra tơ máu. Hắn nhìn hòng súng trên đỉnh đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vừa rồi là ta đánh lén người, người cứ giết ta, tha cho chủ của ta!"

Ở mặt thế, người dám liều mình vì người khác cũng không nhiều... Tiêu Diêu trong lòng rất bội phục tình nghĩa của hai chú cháu này, nhưng nghĩ đến Ngô Hiểu Long vừa rồi thiếu chút nữa giết chết nàng, lại quyết tâm. Nàng dùng báng súng hung hăng nện xuống động mạch chủ trên cổ Ngô Hiểu Long, nơi đó là bộ vị yếu ớt nhất trên thân thể nhân loại, Ngô Hiểu Long nháy mắt bị đập choáng váng. Tiêu Diêu vừa mới chuẩn bị nâng búa chặt bỏ cổ hắn, trong lòng bỗng nhiên truyền đến cảm giác nguy hiểm. Nàng mạnh mẽ cúi xuống, một vật thể sượt ngang ót nàng gào thét bay qua, phốc một tiếng đánh vào trên tuyết. Vật thể công kích kia sau khi rơi xuống đất lại bắn xa tới phía trước, khiến bông tuyết trên đất bay lên nổi đầy trời, Tiêu Diêu quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên khoảng hai mươi tuổi lưng lay sắp đổ đứng trong tuyết, trên đầu và ngực hắn đều băng vải trắng, trong tay đang nắm chặt hai khối đá to cỡ quả trứng gà.

Hắn vừa rồi chính là dùng đá phát động công kích.

"Đừng giết chủ của ta..." Thanh niên xanh mặt nhìn Tiêu Diêu, trong ánh mắt toát ra ngọn lửa phản nộ.

Súng trong tay Tiêu Diêu dòi đi mục tiêu, ánh mắt cảnh giác nhìn đến khối đá trong tay thanh niên đối diện. Thanh niên này có kháng thể màu tím cấp bốn, dựa vào lực đạo hấn ném khối đá vừa rồi hẳn là dị năng giả lực lượng. Nàng không khỏi trong lòng ảo não, thật không rõ tí lệ dị năng giả cao cấp của tỉnh H vì sao lại cao như vậy, mới xuất phát vài ngày liền gặp được hai dị năng giả mang kháng thể màu tím... Những người này không thể dùng búa để giải quyết, muốn giết hẳn có khả năng phải dùng đến ba viên đạn cuối cùng của nàng. Tiêu Diêu cảm thấy đặc biệt đau lòng...

Thanh niên băng vài trên đầu thấy Tiêu Diêu muốn bóp cò súng, bỗng nhiên hung tợn kêu: "Chúng ta cùng người không oán không cừ, các người phải đi qua, muốn cướp lương thực liền cướp lương thực, vì sao thế nào cũng phải giết người? Những người thành phố các người tại sao đều xấu xa như vậy! "

Tiêu Diêu sừng sốt: "Là các người động thủ trước."

Ngô Vũ lại không nghe lời Tiêu Diêu nói, hẳn cũng không nhìn thấy Ngô Hiểu Long dùng nỏ đánh lên Tiêu Diêu. Vừa rồi đang nằm trên giường sưởi hẳn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng cực độ bất an, sau khi đứng dậy không tìm thấy ông nội, liền vội vã từ trong nhà chạy đến, từ xa chỉ nhìn thấy Tiêu Diêu dùng búa chém ông của hẳn, lại nhìn thấy ông hẳn quỵ xuống, trong nháy mắt kia hẳn thật muốn đem Tiêu Diêu thiên đao vạn quả. Thấy Tiêu Diêu vẫn không chịu buông súng xuống, hẳn hô lớn: "Ông nội cùng chú của ta cho tới bây giờ chỉ biết cứu người, căn bản không có khả năng động thủ trước! Người đừng nhiều lời, các người muốn cái gì có thể tùy tiện lấy, ta sẽ không ngăn cản, nhưng người nếu làm chủ cùng ông nội của ta mất đi một sợi lông, ta nhất định khiến người không được chết từ tế! Chúng ta có ba người, người có bản lĩnh một súng đem chúng ta đều giết chết sao?"

Tiêu Diêu chẳng phải nghiện giết người, có thể hòa bình giải quyết vấn đề, nàng cũng không hi vọng dùng vũ lực, nhưng Ngô hiểu long vừa rồi là thật muốn giết nàng. Nàng sợ bản thân hiện tại buông tha bọn họ, bọn họ chốc lát nữa lại đến đánh lên.

Xem ra viên đạn này không thể tiết kiệm được...

Xa xa Đường Dung trên mũ xe nhìn thấy Tiêu Diêu giờ súng đối với Ngô Vũ, lại nhìn đến Ngô Hiểu Long đang nằm trên mặt đất, bỗng nhiên đứng ở trên xe hô to: "Tiêu Diêu, không cho người giết bọn hắn, bọn họ vừa rồi đã giúp ta đánh tang thi, người không được giết người lung tung vô tội! "

Bởi vì vừa rồi Tiêu Diêu chém bị thương hai thủ hạ của Lưu nhị tử đã hấp dẫn hơn phân nửa tang thi, tang thi chung quanh xe cứu thương cùng xe việt dã chỉ còn lại có mấy con. Một thiếu nữ mười lăm sáu tuổi từ trong xe cứu thương chạy đến, thẳng tắp vọt tới chính giữa Tiêu Diêu cùng Ngô vũ, hai tay che giờ ra che trước mặt Ngô Vũ. "Tiêu Diêu! Người mà cả rống này, không cho người lại giết người! "

Tiêu Diêu chau mày, nữ hài này là con gái của đại thúc trung niên - Đường Dĩnh.

Năm ngày trước, nàng chờ Tôn Âm Âm đi trên đường nhỏ qua huyện, mới đi nửa ngày liền gặp được xe cứu thương đang bị tang thi ngăn trở. Khi đó nàng vì tiện chạy nhanh liền lâm thời gia nhập đội ngũ. Dù sao từ đường nhỏ qua huyện vòng đến tỉnh phải đi qua vô số thôn trấn, nhiều người, tốc độ thanh lý tang thi cũng nhanh, hơn nữa đại thúc lái xe cứu thương có kháng thể màu tím, lại là dị năng giả lực lượng, có hẳn làm tiên phong, hệ số an toàn cũng tương đối cao.

Sau này Tiêu Diêu mới biết được, nguyên lai vị đại thúc này tên là Đường Kim Đống, cùng hắn đồng hành còn có em gái hẳn Đường Dung và con gái Đường Dĩnh.

Càng làm cho Tiêu Diêu ngoài ý muốn là nàng thấy được tên cảnh sát Vương Vĩ lúc trước kém một chút là bị tang thi cấp hai cắn chết, cư nhiên đã đồng hành cùng đội ngũ.

Lại nói tiếp cũng là Vương Vĩ vận khí tốt. Ngày đó Tiêu Diêu rời đi, bạn gái Vương Vĩ ở trên đường ngăn lại xe cứu thương của đại thúc trung niên, vừa vận trên xe cứu thương có máu cùng thiết bị cấp cứu, em gái Đường Dung của Đường Kim Đống lại trùng hợp là một hộ sĩ, dưới cơ duyên xảo hợp, Vương Vĩ liền nhặt trở về được một mệnh.

Tiêu Diêu cùng đoàn người Đường Kim Đống vừa mới bắt đầu ở chung coi như hòa hợp. Nhưng vào ngày 27 tháng 12, thời điểm bọn họ đi qua một cái thôn bởi vì vấn đề thu dụng người sống sót triệt để náo loạn. Đường Kim Đống thu lưu vài người sống sót trong thôn, trong đó có hai thôn dân thương thi rất nặng sẽ lập tức biến đi bị Tiêu Diêu giết chết. Hành vi này khiến Đường Dung rất bất mãn, trong mắt nàng bị thương cũng không chắc là sẽ biến đi, nàng không biết cấp bậc kháng thể ảnh hưởng đến biến đi có sai biệt, Tiêu Diêu lại lười giải thích với nàng. Kết quả mọi người đều náo lên, có mấy thôn dân thậm chí muốn Tiêu Diêu đền mạng, Tiêu Diêu liền thoát ly đội ngũ của Đường Kim Đống.

Đường Dung cùng Đường Dĩnh đều thập phần chán ghét Tiêu Diêu, các nàng đáp ứng Tôn Âm Âm đưa nàng đến khu du lịch Thánh Lâm, hơn nữa giúp nàng tìm em trai, đem Tôn Âm Âm từ trên xe Tiêu Diêu lôi đi. Vì thế, Tiêu Diêu lại biến thành một người cô đơn, đương nhiên nàng cũng vui vẻ thoải mái, nhưng dù sao đường đến tỉnh cũng chỉ có một, nàng vẫn là thường xuyên gặp phải đoàn xe của Đường Kim Đống. Vì thế mọi người ngay tại không khí không thoải mái cùng nhau đi vài ngày, Đường Kim Đống ở phía trước mở đường, Tiêu Diêu theo sau nhặt tiện nghi, có đôi khi đám người Đường Kim Đống gặp nguy hiểm, Tiêu Diêu cũng sẽ đi lên hỗ trợ...

Bởi vì bị tuyết lớn cùng tang thi vây quanh, tốc độ tiến của đoàn xe rất chậm, cho nên vốn là lộ trình chỉ cần đi một ngày liền phải mất gần năm ngày, không nghĩ tới lúc đi đến trấn Hoài Vũ bởi vì địa thế trùng, xe vẫn là bị kẹt lại trong tuyết.

Đường Dĩnh sờ đi kêu Tiêu Diêu là ma cà rồng, là vì hôm kia đồ ăn trên xe Đường Kim Đống đều bị người sống sót hấn cứu về ăn sạch, vì thế hẳn hướng Tiêu Diêu xin giúp đỡ, Tiêu Diêu vì muốn có được dị năng lực lượng liền đòi một túi máu của Đường Kim Đống. Kết quả nàng liền bị Đường Dung cùng Đường Dĩnh gọi là ma cà rồng, đáng tiếc một túi máu kia nàng bây giờ còn chưa nở dùng, máu của dị năng giả lực lượng có kháng thể màu tím cũng không dễ dàng có được. Hiện tại trời đông giá rét, túi máu này có thể bảo tồn hai ba tháng khẳng định không thành vấn đề, nàng chuẩn bị về sau đưa cho cha mẹ...

Tuy rằng tỉ lệ thông qua truyền máu để chuyển dời dị năng chỉ là 1/1000, hơn nữa trong đó cũng có rất nhiều hạn chế. Nhưng loại sự tình này có hi vọng

vẫn tốt hơn là không có, chỉ cần có một tia cơ hội có thể đạt được sức mạnh lớn hơn, Tiêu Diêu liền sẽ không buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Xung quanh xe việt dã cùng xe cứu thương chất đầy thi thể tang thi, hơn phân nửa tang thi còn có thể hành động bị máu của đám người Lưu nhĩ tử hấp dẫn qua, chúng nó điên cuồng khàn giọng gào thét tranh đoạt... Rốt cuộc không rảnh để ý tới vài người sống đang đứng dưới tàng cây cách đó không xa.

Đường Đình vẻ mặt tức giận che ở phía trước Tiêu Diêu, tình cảnh này giống hệt mấy ngày trước lúc nàng ngăn cản Tiêu Diêu giết thôn dân... Khi đó, Tiêu Diêu bỗng nhiên đem nàng cùng Đường Dung đá sang bên cạnh, đứng trước mặt các nàng chém chết người.

Từ đó về sau, nàng liền cảm thấy Tiêu Diêu là sát nhân cuồng ma, hơn nữa còn là ma cà rồng biến thái.

Ngô Vũ nguyên bản bị thương rất nặng, sốt cao, miệng vết thương nhiễm trùng, mất máu quá nhiều, vừa rồi dựa vào lo lắng ông nội cùng chú mới miễn cưỡng chống đỡ. Hiện thời nhìn thấy trước mặt có một nữ hài che chắn, hấn bỗng nhiên trầm tĩnh lại, ánh mắt vừa lật phủ một tiếng ngã vào trong tuyết.

Đường Đình thấy Ngô vũ té xỉu càng thêm căm tức Tiêu Diêu. Tiêu Diêu thấy nguy hiểm đã giải trừ, lạnh mặt trừng mắt liếc Đường Đình một cái, nàng thu hồi sức lực quay trở về bên cạnh xe của mình, đối với người Đường gia bất mãn bay lên đến cực hạn. Nàng không định cứ thế gây người tại trấn này, cũng không muốn lại cùng đoàn xe Đường gia đồng hành, tuy rằng đi cùng bọn họ xác thực tiện lợi, nhưng cái loại tâm tính chính nghĩa lỗi thời này của bọn họ thật sự rất đáng ghét! !

Bánh xe Jeep bị vùi trong tuyết hơn phân nửa, Tiêu Diêu mạnh mẽ khởi động, bánh xe ở trong tuyết điên cuồng xoay chuyển, nhưng chỉ đi được nửa mét liền kẹt lại. Tiêu Diêu bất đắc dĩ vỗ vỗ tay lái, với tình hình giao thông hiện tại, xe bị kẹt trong tuyết trên cơ bản liền biến thành một đồng sắt vụn, phương tiện giao thông công nghệ cao hiện đại còn không bằng xe trượt tuyết, xe ngựa nguyên thủy các loại.

Muốn tiếp tục đi tới phải dọn dẹp tuyết đọng trong trấn, đáng tiếc nàng không có thời gian để làm vậy. Hiện tại xem ra chỉ có buông tha cho chiếc xe, đi bộ xuyên qua trấn nhỏ này, Tiêu Diêu nhìn nhìn đồng hồ, quyết định trước nghỉ ngơi hai giờ, khôi phục thể lực, sau đó đi suốt đêm băng qua trấn nhỏ này... Nàng từ trong ba lô tùy thân lấy ra băng gạc băng bó miệng vết thương, lại lần thứ N cầm lấy điện thoại xem xét nơi này có thể thu được tín hiệu không.

Điện thoại vẫn như cũ, không tín hiệu.

Ngô lão hán đã sớm đem Ngô Vũ và Ngô Hiểu Long té xỉu khiêng trở lại nhà của mình, Đường Kim Đồng cùng Đường Dung còn đang giết tang thi. Tang thi trong thôn trấn lúc trước bị Ngô Vũ cùng những người sống sót khác giết không ít, hiện thời tang thi tại cửa trấn lại bị huynh muội Đường Kim Đồng chém tan tã, người trốn trong hai chiếc xe thấy bốn phía không quá nguy hiểm cũng đều ào ào chạy đến hỗ trợ. Nhóm bọn họ có ba người đã thức tỉnh dị năng, trong đó một nam tử trưởng thành lại là dị năng giả lực lượng có kháng thể xanh lá, bất quá bởi vì huynh muội Đường Kim Đồng quá trượng nghĩa, cho nên những người sống sót này đều theo thói quen núp sau lưng bọn họ trốn tránh mạo hiểm, chỉ có Tôn Âm Âm thời điểm gặp phải tang thi liền chủ động hỗ trợ. Đến chạng vạng, tang thi phụ cận rốt cục xử lý hết, Đường Kim Đồng mang theo em và con gái cùng với người sống sót đi đến nhà dân gần đó.

Tiêu Diêu ở trên xe ngồi một giờ, liền mờ to mắt, thấy trước mắt thanh tịnh, nàng từ trong xe đi xuống, tìm đến một căn nhà thoát nhìn tương đối sang trọng, hai chân dùng sức nhảy lên đầu tường. Trấn nhỏ này tuy rằng xa xôi, nhưng điện thoại bàn khẳng định là có, trước khi đi nàng phải tìm cái điện thoại cùng người nhà liên hệ một chút.

Bên trong không có người, cũng không có tang thi, Tiêu Diêu nhẹ nhàng nhảy vào sân. Trước cửa không có dấu chân, nàng vốn tưởng rằng bản thân chọn phải căn nhà hoang, không nghĩ tới nàng vừa đi về phía trước ba bước, liền thấy cửa phòng bên trong bị đẩy ra, một bà lão khoảng sáu mươi tuổi ôm một con mèo đen mập mạp, vẻ mặt đề phòng nhìn nàng. Con mèo đen kia giống như điên dựng thẳng lông, không ngừng nhe răng, tựa hồ tùy thời chuẩn bị xông lên phía trước căn người...

Bà lão sắc mặt thật không đẹp mắt, trên một chân cột băng vải nhuộm máu, thoát nhìn là bị tang thi cắn thương sau đó trốn ở trong phòng chờ chết.

Tiêu Diêu thấy trong phòng có người vốn định lui ra ngoài, nghĩ nghĩ lại cảm thấy phiền toái, nàng tận lực khách khí nói: "Cháu chỉ đến mượn cái điện thoại."

Bà lão thấy Tiêu Diêu chỉ là một nữ hài, nói chuyện lại lễ phép, liền chỉ về phía một cái bàn trong phòng, trên bàn có một cái điện thoại cũ màu đỏ.

Tiêu Diêu cầm lấy điện thoại, nhấn xuống dây số quen thuộc.

Đây là lần thứ hai trong năm ngày nay nàng liên lạc với người nhà, trong điện thoại tạp âm so với lần trước còn nhiều hơn, Tiêu Diêu cơ hồ nghe không rõ

Tiêu Cảnh Dương muốn nói gì, nàng suy nghĩ nửa ngày mới miễn cưỡng minh bạch lời nói của Tiêu Cảnh Dương... Đồng tử của hắn cùng Dương Văn vẫn như cũ không có màu, thân thể cũng không có biến hóa gì đặc biệt. Tiêu Diêu có chút thất vọng, nàng bảo bình an, lại gọi đến di động của Tiêu Dương, nhưng vô luận thế nào cũng không thể chuyển được.

Bà lão ôm mèo đen luôn luôn quan sát Tiêu Diêu gọi điện thoại, lúc Tiêu Diêu chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên đứng lên đi theo phía sau Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu giật mình nhìn bà lão khập khiễng đi theo mình, lại không biết bà muốn làm gì. Nàng vài bước đi đến trong sân dùng tốc độ nhanh nhất nhảy qua đầu tường, xe Jeep không thể mang đi, Tiêu Diêu đi đến bên cạnh xe đem đồ ăn trong xe thu vào không gian, lại lấy ra thùng rỗng chiết xăng.

Xăng còn chưa chiết xong, Tiêu Diêu liền thấy bà lão vừa rời đi theo mình dẫn Ngô lão hán cùng Ngô Hiểu Long đi tới, theo phía sau bọn họ còn có Đường Kim Đồng về mặt mặt mũi. Bà lão vừa đi vừa cùng Ngô lão hán khe khẽ nói nhỏ, Ngô lão hán chạy đến trước mặt Tiêu Diêu, nói: "Chúng ta nghe nói người có thuốc giảm nhiệt?"

Ngô Hiểu Long ở bên cạnh bổ sung một câu: "Chất kháng sinh!"

Tiêu Diêu nhú mày, không rõ bọn họ vì sao lại hỏi như vậy, lập tức nhớ tới vừa rồi nàng cùng cha mẹ gọi điện thoại, Tiêu Cảnh Dương sợ nàng đông lạnh bị cảm liền luôn luôn bảo nàng chú ý giữ ấm. Nàng lúc đó vì để cha mẹ an tâm liền hô to trong điện thoại nói bản thân mình có mang theo thuốc. Nhất định là câu nói kia bị bà lão này nghe được, bắt quá chất kháng sinh tạm thời hẳn không phải là vật trân quý, bệnh độc bùng nổ mới được vài ngày, sức chiến đấu của Ngô Hiểu Long cùng Ngô Vũ đều rất mạnh, đi hiệu thuốc, phòng khám trong trấn khẳng định có thể tìm được loại thuốc này...

Ngô Hiểu Long bỗng nhiên nói: "Cháu của ta cùng con thím Lưu đều bị thương cảm nhiễm, thuốc trong trấn hai ngày trước đều bị một đám khốn kiếp cướp đi rồi, vừa rồi bác sĩ trên chiếc xe cứu thương kia nói thuốc của bọn họ cũng đều đã dùng hết ... Nếu người có thuốc, chúng ta lấy lương thực ra đổi với người..."

Tiêu Diêu có thể minh bạch ý tứ của đám người Ngô Hiểu Long, nàng lui về phía sau hai bước nói: "Thuốc ta có, bắt quá chỉ có hai bình, là lưu trữ cho chính bản thân, phòng khi sinh bệnh... Quý giá như vậy các người chuẩn bị lấy bao nhiêu lương thực để đổi?"

Vì phòng bị Ngô Hiểu Long cùng Ngô lão hán bỗng nhiên đánh lén, tay phải của nàng thủy chung nắm chặt súng...

Nhưng Ngô Hiểu Long lại không có ý định đánh lén nàng, hắn nổi giận quay đầu nhìn Ngô lão hán, lại nhìn Đường Kim Đồng, suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói: "Lương thực của chúng ta mấy ngày hôm trước cũng bị cướp đi không ít, hiện tại nhiều nhất chỉ có thể cho người mấy túi gạo."

Tiêu Diêu không thiếu gạo, trong không gian của nàng gạo cũng đủ cho người nhà ăn một năm, nhưng nàng lại đối với một thứ khác cảm thấy hứng thú, nàng nói với Ngô lão hán: "Ta không cần gạo, ta muốn máu của cháu người, cũng không cần nhiều lắm, năm trăm ml là đủ!"

Ngô lão hán vừa nghe thấy lời này thiếu chút nữa hộc máu, hắn cho rằng Tiêu Diêu đang muốn đùa giỡn, hắn hằm hừ nói: "Ta cho người máu! ! Cho người cả một lít! !"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ngô lão hán không nghĩ Tiêu Diêu nói thật, nhưng Đường Kim Đồng lại biết Tiêu Diêu cũng không có ý đùa. Hắn bỗng nhiên xông lên trước, nói: "Ta cho người rút năm trăm ml máu, người đưa thuốc cho bọn hắn đi..."

Tiêu Diêu nhất thời không biết nói gì, nàng nhìn nhìn Đường Kim Đồng, lấy ba lô đeo trên vai xuống, từ bên trong lục ra hai ống tiêm, hai túi máu đầy cùng một túi máu rỗng... Những thứ này đều đã được Vương Vi sử dụng qua, bị nàng từ trên xe cứu thương thu thập lại. Thiết bị y tế vốn chỉ nên sử dụng một lần, bắt quá lâu thời nãy ra ý tưởng, nàng cũng tìm không thấy thứ gì khác có thể thay thế.

Trở lại xe cứu thương, Tiêu Diêu dựa theo phương pháp nguyên thủy nhất nàng thấy trong căn cứ, dùng dây trói chặt cánh tay Đường Kim Đồng, đem kim tiêm thô bạo ấn vào mạch máu của hắn, máu đỏ tươi từng chút lấp đầy ống kim, sau khi rút đầy lại đem đổ vào túi máu, cứ như thế lặp lại...

Nàng cũng không sợ nhóm máu khác nhau. Dân chúng bình thường trong căn cứ bởi vì không có điều kiện chữa bệnh, thân nhân bằng hữu sau khi bị thương sẽ trực tiếp truyền máu, chưa từng nghe nói qua có người nào bởi vì nhóm máu xung đột mà xuất hiện bài xích, tựa hồ sau khi phóng xạ phát sinh các nhóm máu người đều bị đồng hóa ... Hơn nữa những tật bệnh trong người đều được gien thay đổi lần đầu tiên loại bỏ, cho nên nàng cũng không sợ Đường Kim Đồng có mắc phải bệnh truyền nhiễm gì không.

Đường Kim Đồng sắc mặt càng ngày càng khó coi, Ngô Hiểu Long bỗng nhiên lấy tay hung hăng đập lên xe cứu thương.

Tiêu Diêu nói: "Người trừng mắt cái gì, ta cho các người thuốc là dùng để bảo mệnh, đổi một túi máu cũng không có gì quá đáng!"

Ngô Hiểu Long bắt đầu hừ một tiếng.

Rút đầy một túi máu, Đường Kim Đồng cơ hồ muốn ngất xỉu, Ngô Hiểu Long cùng Ngô lão hán đều phần hận trừng mắt nhìn Tiêu Diệu. Nàng dè dặt cẩn trọng thu hồi kim tiêm cùng túi máu, cuối cùng mới từ trong ba lô lấy ra hai bình thuốc giảm nhiệt.

Ngô lão hán cầm thuốc, đỡ Đường Kim Đồng quay trở về nhà của mình. Tiêu Diệu đem những thứ có thể sử dụng trong xe Jeep đều thu vào không gian, bước trên tuyết đọng đi về phía Nam.

Nàng hiện tại đã góp nhặt được ba túi máu của dị năng giả cao cấp, hai túi của Đường Kim Đồng, một túi của Tôn Âm Âm... Vì phải giữ máu bảo trì trạng thái đóng băng, nàng chỉ có thể cho chúng vào ba lô đeo trên người. Nếu có cơ hội, nàng rất muốn tìm một bộ máy phát điện còn sử dụng tốt cùng mấy cái tủ lạnh.

Trời đã hoàn toàn về đêm, tang thi tại cửa trấn tuy rằng đã được thanh lý sạch sẽ, nhưng mới đi về phía trước chưa đến một km, Tiêu Diệu đã gặp phải tang thi mới. Nàng tận lực cẩn thận vòng qua tang thi, bởi vì mặt đường tuyết đọng rất dày, thời điểm nàng di chuyển khó tránh khỏi phát ra âm thanh, cho nên dọc đường đi thường gặp trở ngại, cũng may là tang thi trong trấn tuy nhiều, nhưng không có nhiều tang thi đã thức tỉnh dị năng như trên đường cao tốc thành phố J.

Tốc độ biến dị tang thi cùng thức tỉnh dị năng giả phổ thông tại tỉnh H luôn luôn khiến Tiêu Diệu nghi hoặc. Tuy rằng kiếp trước tại căn cứ số bảy tin tức bết tắc, nàng bởi vì quyền hạn quá thấp mà tư liệu nhận biết cũng không nhiều, nhưng nàng biết trước mắt, tình huống tại tỉnh H tuyệt đối cùng căn cứ số bảy tại tỉnh K có khác biệt rất lớn, số liệu thống kê tại căn cứ không thể ứng dụng trên tỉnh H.

Không biết tỉ lệ tang thi biến dị tại quê nhà có quái dị như thế không... Nếu đúng như vậy, nơi đó có thể đã tệt hết sức rồi... Tiêu Diệu vừa chạy vừa nghĩ...

Dưới đêm đen, lơ mơ bóng dáng nhà cửa ven đường, tuyết rơi đầy trời, không khí hít vào lạnh như băng, tang thi phía trước càng ngày càng nhiều, trên mặt đường bỗng nhiên xuất hiện hơn mười con tang thi tụ tập cùng nhau, chúng nó đem đường hoàn toàn chặn đứng.

"Ngao ngao..." Một tiếng hô bén nhọn hơn rất nhiều so với tang thi phổ thông truyền đến, đáy lòng Tiêu Diệu trầm xuống, tang thi đã thức tỉnh dị năng rốt cục xuất hiện...

Phốc... Phốc phốc... Phốc phốc! ! Âm thanh đập trên tuyết cấp tốc truyền đến, một con tang thi lực lượng thể trạng cường tráng dần xuất hiện trong tầm nhìn của Tiêu Diệu, nó bước từng bước một trên lớp tuyết dày hướng Tiêu Diệu vọt tới, mỗi một bước đi tuyết đọng dưới chân nó đều sẽ bị lún xuống một lỗ lớn. Tiêu Diệu bỗng nhiên nắm chặt búa, mạnh mẽ chạy sang bên cạnh, trời đông giá rét, nàng cũng không định lãng phí thể lực cùng tang thi đã thức tỉnh dị năng lấy cứng đối cứng.

Con tang thi lực lượng đuổi sát bước chân của Tiêu Diệu, Tiêu Diệu nhảy lên trên vách tường một nhà dân, dọc theo tường nhảy đến một nhà khác. Liên tục chạy qua hai khu nhà, phía trước đã không còn chỗ đặt chân, đứng trên cao, nàng nhìn thấy hơn hai km về phía trước chính là ruộng đất trống trải, lập tức sẽ ra khỏi trấn. Tang thi gần đó so với trong trấn còn nhiều hơn, mấy km phía trước đều đông nghịt, ít nhất có gần ngàn con tang thi đang bồi hồi, phỏng chừng là bị thôn dân chạy ra từ trong trấn dẫn tới...

Con tang thi lực lượng luôn đuổi theo Tiêu Diệu gặp trở ngại, ở bên dưới phần nộ gào thét, dẫn tới những con tang thi khác. Tiếng hét bên tai âm vang, Tiêu Diệu cân nhắc một chút, quyết định trốn vào không gian bổ sung thể lực, sau đó từ nơi này cường hoành lao ra. Không nghĩ tới một chân nàng vừa mới bước vào cửa không gian, liền nghe thấy xa xa mơ hồ truyền đến tiếng động cơ gầm rú, nàng nhìn về phương xa, dần nhìn thấy mấy chiếc xe cơ động không biết tên cấp tốc hướng trấn nhỏ chạy đến.

Mấy chiếc xe cơ động này giống như đang bị cái gì khủng bố đuổi theo, chúng cấp tốc chạy, cũng không quan tâm tạp âm từ xe sẽ hấp dẫn tang thi.

"Rống... Rống..." Tang thi nguyên bản vây quanh bên ngoài trấn bị tạp âm hấp dẫn, ào ào chạy đến phía xe cơ động, chỉ có tang thi đang vây xung quanh Tiêu Diệu không dịch chuyển.

Chạy dẫn đầu ở phía trước là một chiếc xe không có đèn, Tiêu Diệu mơ hồ nhìn thấy đó là một chiếc xe máy màu trắng khí phái. Nó chạy hết sức nhanh, khoảng cách đến đám tang thi ngoài trấn ngày càng gần, xe máy cũng không định giảm tốc, tựa hồ là muốn băng qua bầy tang thi...

Tiêu Diệu mơ hồ cảm giác được không thích hợp, không có chiếc xe nào nguyện ý không giảm tốc độ mà vọt thẳng vào bầy tang thi, trừ phi phía sau nó còn có địch nhân lợi hại hơn đuổi theo, nhưng chẳng lẽ còn có thứ gì khủng bố hơn cả ngàn con tang thi sao?

Oành! ! Ầm! ! Con tang thi lực lượng đứng cách Tiêu Diệu không xa rồi cục đập vỡ một mặt vách tường vọt tới phía dưới mái nhà Tiêu Diệu đang đứng. Tiêu Diệu lấy ra súng lục, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm chiếc xe máy phía xa. Xe máy rồi cục cùng tang thi phía trước gặp nhau, chỉ thấy nó không giảm tốc chút nào đụng qua tang thi, nhưng đánh bay một con, phía sau lập tức xông lên càng nhiều, tang thi chặn trước xe máy càng lúc càng đông, người ngồi trên xe tựa hồ lấy ra vũ khí gì đó, hần mạnh mẽ đem hai con tang thi phía trước đánh bay.

Cách quá xa hơn nữa trời lại tối, Tiêu Diệu thấy không rõ lắm người ngồi trên xe máy đến cùng là lấy ra vũ khí gì, nhưng nàng đoán đó hẳn là gậy sắt cỡ lớn hoặc là trường đao, bằng không sẽ không có lực lượng lớn đến như vậy.

Hơn nữa người có thể vừa lái xe vừa đánh bay mấy con tang thi, tuyệt đối là dị năng giả lực lượng, cấp bậc kháng thể cũng sẽ không thấp.

Tiêu Diệu dùng chân quét bớt tuyết đọng trên cao, phòng ngừa bản thân nhất thời trượt chân rơi xuống đất. Con tang thi lực lượng phía dưới vẫn tiếp tục đem phòng ốc đập vỡ, Tiêu Diệu bỗng nhiên thu hồi súng lục, từ trong thắt lưng còi xuống một đoạn dây thừng, cột một đầu dây vào ống khói, nàng nắm chặt đầu dây còn lại đi đến bên rìa mái hiên, tay phải cầm búa hung hăng chém xuống. Con tang thi lực lượng phía dưới đang ngửa đầu nhìn, búa của

Tiêu Diệu vừa vặn chém trúng đầu nó, lưỡi búa khảm vào xương sọ. Con tang thì lắc lư một chút rồi cầm lấy lưỡi búa đang cắm vào đầu mình rút ra, tiếp tục đập vỡ vách tường. Tiêu Diệu lại giờ búa mạnh mẽ chặt, sau vài giây rốt cục đem con tang thì lực lượng này chém ngã trong tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tuyết trắng phau ánh lên sắc xanh giữa trời đêm.

Mấy chiếc xe rốt cục đã đến gần, Tiêu Diệu thấy rõ đi ở phía trước là hai chiếc xe máy trượt tuyết màu trắng, chiếc xe chạy theo phía sau là một chiếc xe buýt đã được cải tạo, bên dưới xe có lắp một tấm thép dùng để quét tuyết đọng, cuối đoàn xe là một chiếc Hummer chạy theo quỹ tích của xe máy cùng xe buýt đi trước.

Xe máy mở đường, xe buýt đi theo, xe Hummer đoàn hậu, ở trên mặt tuyết vẽ ra một đường uốn lượn... Tang thì bốn phía đều bị hấp dẫn, xe máy chạy ở phía trước rốt cục giảm bớt tốc độ, bởi vì tang thì chắn ở đằng xa thật sự rất nhiều, mệnh mong một mảnh có ít nhất mấy trăm con.

Người trên xe vừa chạy vừa dùng vũ khí thanh lý đám tang thì phía trước. Tuyết trắng, tang thì đen liên tục bị xe máy đụng bay lên, dù không bị đụng bay cũng bị đánh sang một bên, đoàn xe rất nhanh vọt tới cách trần nhỏ một km.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm rú bén nhọn. "Ngao... Ngao... Ngao ngao! !!"

Thanh âm này vừa điên cuồng vừa huyết lệ, phảng phất như khuếch đại mấy trăm lần thanh âm người bị bóp chặt cổ họng mà thống khổ tru lên. Nó không giống giọng nữ nhân cũng không giống nam nhân, mà lại giống như yêu ma trong phim điện ảnh.

Nghe thấy thanh âm như vậy, dọa Tiêu Diệu sợ đến mức lông tơ đều dựng thẳng.

Đây là tiếng hét của tang thì cao cấp, nghe qua ít nhất cũng là cấp ba... Hơn nữa không chỉ có một con...

Tang thì màu lam cấp ba.

Phóng xạ xảy ra mới không đến mười ngày, tình H này rốt cục là như thế nào? Rõ ràng phải đến mấy tháng sau mới có khả năng xuất hiện... Vì sao lại xuất hiện trong thời gian ngắn đến như vậy? Mắt Tiêu Diệu trừng lớn trong đêm, tay nắm vũ khí cũng nhịn không được run nhẹ.

Người trên mấy chiếc xe tựa hồ cũng bị thanh âm tang thì tru lên dọa sợ, bọn họ lại đẩy nhanh tốc độ.

Mấy chiếc xe cách Tiêu Diệu ngày càng gần, Tiêu Diệu không để ý nó lạnh như băng, nằm sấp xuống vùi thân vào trong tuyết. Tay nàng nắm chặt vũ khí, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, đầu óc lại cấp tốc chuyển động. Xem thân thủ cái tên lái xe máy kia, đoàn xe này hẳn là từ những người có thực lực cao tạo thành, bọn họ từ đâu tới đây? Lại là từ nơi nào đem tang thì màu lam cấp ba dẫn đến ... Loại tang thì đẳng cấp cao như thế này làm sao có thể sinh ra? Nếu tình huống biến dị phía trước nghiêm trọng như vậy, đường ra tỉnh có phải đã bị chặn đứng? Lòng nàng tràn đầy nghi vấn, lại không biết nên tìm ai để giải đáp.

Mấy xe nổ vang vọt vào trần nhỏ, một nam nhân nhanh chóng nhảy xuống từ trên chiếc xe máy dẫn đầu, hấn phóng qua tang thì phụ cận chạy hướng tới một nhà dân gần đó, hai người trên chiếc xe máy thứ hai cũng nhảy xuống, bọn họ cũng học người phía trước trốn vào trong nhà. Tốc độ chạy của tang thì không đuổi kịp xe máy, sau khi con đường phía trước giải khai, xe buýt có chút khó khăn cũng vọt vào trần nhỏ, bất quá bởi vì nguyên nhân tốc độ, sau khi xe dừng lại chung quanh đã vây quanh gần trăm con tang thì.

Mấy trăm con tang thì vây quanh bốn phía xe buýt, ngao ngao ngao hét lên không dứt, Tiêu Diệu thậm chí có thể nghe được tiếng móng vuốt tang thì cào cửa xe. Cửa xe buýt bị mở ra, một nam tử đáng người khôi ngô từ trên xe nhảy xuống, hấn một cước đá văng con tang thì chắn trước cửa, đồng thời vung vũ khí trong tay, liên tiếp đánh vỡ đầu mấy con tang thì phụ cận, nhìn ra được khí lực của hắn rất lớn, trên cơ bản mỗi lần hấn huy động vũ khí sẽ có một con tang thì ngã xuống.

Sau khi thanh lý tang thì trước cửa, trên xe trước sau lại nhảy xuống sáu bảy người, đoàn người này cũng theo sau nam tử mở đường phía trước hướng tới khu dân cư phụ cận. Vài phút sau, bọn họ đều trốn trong các gian nhà tối đen, không thấy bóng dáng.

Cửa ra trần chỉ còn lại một chiếc xe, cũng là chiếc xe xui xẻo nhất. Thời điểm nó dừng lại, đám tang thì lúc trước vây quanh xe buýt đều hướng nó bỏ nhào qua, phía trước phía sau mấy trăm con tang thì đem chiếc Hummer này vây quanh, quả thực chính là bắt ba ba trong rọ. Tiêu Diệu cảm thấy người trong chiếc xe này chết chắc rồi...

Kính thủy tinh trước xe Hummer bỗng nhiên bị người ngồi bên trong đập vỡ, một bóng người màu đen theo cửa kính vỡ lao ra, nhanh nhẹn đứng trên nóc xe, đó là một nam nhân đáng người cao gầy... Cầm gậy sắt trong tay.

Lại một người từ trong xe chui ra, là một nữ nhân tóc dài, Tiêu Diệu nghe thấy nàng đang không ngừng thét chói tai.

Nữ nhân thấy bốn phía đều bị tang thi vây quanh, tựa hồ tuyệt vọng, nàng hai tay bịt mắt ngồi xồm trên nóc xe. Nam nhân cao gầy huy động vũ khí trong tay điên cuồng đập vào đầu tang thi cạnh xe. Tang thi đứng sát xe ngã xuống, tang thi phía sau lập tức xông lên, chúng nó đập lên thi thể đồng loại, hưng phấn khàn giọng gào thét, móng vuốt không ngừng đóng đũa, hận không thể lập tức đem người trên xe quào xuống cắn nuốt vào trong bụng.

Nam tử cao gầy bỗng nhiên quay đầu lại nói gì đó với nữ nhân phía sau, tiếp đó hắn liền từ trên xe nhảy xuống, giò chân đá hai con tang thi trước mặt, móng vuốt tang thi chộp vào trên tay hắn, trên đùi, trên vai. Hắn liền cứ như vậy chịu đựng đám tang thi cào cắn, cứng rắn mở ra một đường máu, nữ nhân nỉ non đi theo phía sau hắn, đáng tiếc vẫn chậm..

Ngay khi bọn họ sắp phá vòng vây tang thi, xa xa có một bóng dáng thoăn thoắt lấy tốc độ cực nhanh vọt tới bên ngoài trần nhỏ. Thân hình nó gầy gò, cánh tay rất dài, thất lưng tinh tẻ, hai chân trắng kiện, vừa thấy đã biết là một con tang thi tốc độ. Con tang thi tốc độ này lao đến bên trong bầy tang thi, hai móng vuốt gạt mạnh liền đem tang thi phổ thông xung quanh đẩy ngã.

Phổ thông tang thi không có trí tuệ, chúng nó vẫn ngây ngốc mơ hồ vây quanh nam tử cao gầy chờ chia xẻ nữ vị, lại bị tang thi cấp ba phía sau dùng móng vuốt cào rớt thịt trên người, có mấy con tang thi xui xẻo thậm chí bị tang thi cấp ba cào trúng đầu. Tang thi tốc độ cấp ba lực lượng không thể nói rõ có bao lớn, nhưng để đối phó với đám tang thi chắn đường cũng là dư dả ...

Nó thô bạo đẩy ra tang thi xung quanh vọt tới trước mặt nam tử cao gầy.

"A ! ! ! !" Nữ nhân phía sau nam tử phát ra tiếng hét chói tai khàn giọng, thanh âm tuyệt vọng dường như ảnh hưởng đến Tiêu Diêu. Tiêu Diêu cảm thấy trong lòng bàn tay trái của mình bỗng nhiên phát ra một luồng nhiệt lượng mạnh mẽ... Tựa hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong da thịt... Con tang thi tốc độ kia đột nhiên mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm vị trí Tiêu Diêu đang nằm, hai mắt của nó trong bóng đêm lóe ra ánh sáng xanh lam, răng nhọn nhếch lên đối với Tiêu Diêu phát ra một tiếng rít bén nhọn! ! Tiêu Diêu hoảng sợ phát hiện con tang thi kia quả nhiên đang trừng mắt nhìn nàng, lại không biết nó thế nào lại phát hiện ra nàng..

Tang thi cấp ba bỗng nhiên bỏ qua nam tử phía trước, xông về phía Tiêu Diêu. Tiêu Diêu vội vàng mở ra cửa không gian cấp tốc chui vào, cho đến khi chân nàng dẫm lên mặt không gian mới phát hiện hai tay đều đang run run, đầu đầy mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập... Trong lòng nàng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt, nàng cảm thấy bản thân tựa hồ đã chạm đến manh mối nào đó, nhưng cẩn thận suy nghĩ, cũng vẫn không nghĩ ra được điều gì.

Nàng bỗng nhiên nâng tay trái, kéo ra băng vải trên tay, băng vải rách nát mang theo vết máu một tầng lại một tầng bị bóc ra, miệng vết thương trong lòng bàn tay đã kết vảy sắp khép lại. Trong lòng bàn tay cái gì cũng không có, đương nhiên cũng không nhìn thấy viên đá nhỏ màu đỏ lúc trước bị nàng vùi vào trong thịt.

Nhưng trong lòng bàn tay rõ ràng vẫn rất nóng.

Tiêu Diêu khẽ cắn môi lấy dao ra khui miệng vết thương, đầu dao nhún xuống, máu cùng thịt xen lẫn... Nhưng viên đá nhỏ xíu kia lại tìm thế nào cũng không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Xem ra đã bị miệng vết thương hấp thu ... Tiêu Diêu lại đem miệng vết thương một lần nữa băng bó lại, đáy lòng có chín phần hoài nghi viên đá màu đỏ lúc trước vùi vào miệng vết thương là ngọn nguồn hấp dẫn tang thi khiến bản thân bị phát hiện, bất quá vẫn nên tìm cơ hội xác nhận một chút, nếu nàng thật sự biến thành loại thể chất dẫn quái này, như vậy trong mặt thể thật sự không biết là phúc hay họa ...

Bởi vì sau mặt thể nàng thường xuyên bị thương, cho nên lúc xem xét miệng vết thương cũng không cảm thấy đau lắm.

Băng bó tốt miệng vết thương, lại ăn chút đồ ăn, thời gian đã là buổi tối 7 giờ 45 phút, nhiệt độ trong lòng bàn tay dần dần tán đi, Tiêu Diêu nắm chặt súng lục, rời khỏi không gian.

Theo lý thuyết, tang thi tốc độ cấp ba muốn hành hạ đến chết hai nhân loại chỉ cần vài giây là đủ, hiện tại đã qua gần nửa giờ, Tiêu Diêu cho rằng con tang thi cấp ba kia hẳn là đã đem người giết chết, du đãng đến nơi khác... Không nghĩ tới thân thể của nàng mới lộ ra bên ngoài, liền nghe thấy tiếng một người nam nhân điên cuồng rống giận, trong tiếng hô xen lẫn thở dốc cùng với tiếng oanh oanh trầm đục phát ra khi gậy sắt cùng da thịt va chạm.

Thanh âm đến từ chưa tới ba trăm mét về phía trước, Tiêu Diêu nhìn qua, thấy phía trước trong tuyết một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều là thân thể tang thi đứt gãy vụn vụn, có mấy cỗ thi thể thậm chí bị chẻ đôi, giữa đám thi thể đó đang có một con người chiến đấu cùng tang thi!

Nhân loại trên người tràn đầy máu tươi, quả thực chính là một cái huyết hồ lô, xem thân hình đúng là nam nhân lúc trước từ trên xe Hummer nhảy xuống. Hắn điên cuồng quát to, trong thanh âm đã hoàn toàn không có lý trí, tay vung ống tuýp không ngừng đập về phía con tang thi đối diện, chân mỗi mỗi khi đập trên mặt đất đều sẽ oanh phát ra một thanh âm. Cùng hắn chiến đấu đúng là con tang thi tốc độ cấp ba kia, nó vây xung quanh nam nhân không ngừng du kích, cứ cách một hai giây sẽ xông lên trước cào thịt nam tử đối diện, nam tử dùng ống tuýp đón đỡ, ngẫu nhiên sơ sẩy, đã bị tang thi cấp ba

cào ra một miếng vết thương mới trên người... Tang thi phổ thông bốn phía bị mùi máu tươi hấp dẫn xông lên trước, lại bị tang thi cấp ba chụp chết hoặc là bị nhân loại điên cuồng kia dùng ống tuýp đánh vỡ đầu.

Tiêu Diêu kinh dị không hiểu nhìn tình cảnh trước mắt, thật không biết nam nhân này là dị năng giả cấp mấy, cư nhiên có thể dưới công kích của tang thi tốc độ cấp ba kiên trì gần nửa giờ...

Tang thi cấp ba đang cùng nam nhân chiến đấu dường như cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn về phía Tiêu Diêu, phát ra một trận tiếng hô. Lòng bàn tay Tiêu Diêu lại phát ra nhiệt lượng, đáy lòng rốt cục xác nhận ý tưởng lúc trước...

Con tang thi cấp ba kia tựa hồ định bỏ qua nam tử đối diện, lao về phía Tiêu Diêu, bất quá nam nhân cùng nó chiến đấu gắt gao cuốn lấy nó không tha, khiến nó không rảnh thoát thân... Tiêu Diêu thấy cơ hội khó có được, giờ súng tiến lên chuẩn bị đánh lên.

Không nghĩ tới nòng vừa mới bước được một bước, liền cảm thấy trong lỗ tai truyền đến một tiếng nổ vang quái dị, một âm thanh phảng phất như là tiếng rít của cá heo truyền vào trong đầu nòng. Tiếng rít khiến đầu nòng ông ông, cửa không gian mở sẵn bên người chuẩn bị tùy thời chạy trốn cũng bị chấn động tiêu tán.

Không có cửa không gian, Tiêu Diêu cảm thấy bất an, nòng thử lại đem cửa mở ra lần nữa, trong đầu lại truyền đến một trận nổ vang, cửa không gian vừa mở ra được một nửa lại bị đánh tan.

Thanh âm kia cũng không phải tới từ trong không khí, mà là một loại tinh thần công kích, Tiêu Diêu nhanh chóng xoay người quan sát bốn phía, nhìn thấy ngoài trăm mét phía xa, từ sau một nhà dân, một con tang thi gầy gò, nhỏ hơn phổ thông tang thi ít nhất hai mươi cm từ từ lộ dạng. Trong tay nó cầm theo một nữ nhân cao trắng cùng dáng người nó cực kỳ không hợp, ánh mắt con tang thi phát ra ánh lam, hung tợn nhìn chằm chằm Tiêu Diêu, miệng hé mở phát ra tiếng âm minh trầm thấp...

Thế nhưng lại là một con tang thi cấp ba! Hơn nữa còn là một con tang thi dị năng hệ tinh thần cực kỳ hiếm có.

Tang thi hệ tinh thần so với dị năng giả nhân loại hệ tinh thần càng thêm hi hữu, bởi vì tỉ lệ thức tinh loại dị năng này ở tang thi vốn rất thấp, cho dù có thể thức tinh thì phương hướng tiến hóa của chúng nó cũng khiến sức chiến đấu của chúng không bằng những con tang thi khác, cho nên thường không sẵn được đồ ăn, dễ dàng bị nhân loại giết chết, tiến hóa cũng rất khó khăn...

Thật không biết con tang thi này làm thế nào tiến hóa được đến cấp ba...

Tiêu Diêu cảm thấy tình hình này quả thực chính là kho nuôi dưỡng tang thi cao cấp!

Không thể đánh lên, Tiêu Diêu nhanh chóng nhắm họng súng vào con tang thi vốc đáng thấp trước mặt.

Mỗi con tang thi hơi rung động, trong miệng lại phát ra âm minh, tinh thần công kích nó phát ra khiến Tiêu Diêu không thể tập trung. Tiêu Diêu gian nan dùng họng súng tập trung mục tiêu, đang chuẩn bị bóp cò, không nghĩ tới con tang thi tinh thần cấp ba kia tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, bỗng nhiên ném nữ nhân đang cầm trong tay xuống đất, xoay người trốn ra phía sau vách tường bên cạnh...

Tiêu Diêu từ trên cao nhảy xuống, chuẩn bị rời xa phạm vi công kích của con tang thi tinh thần.

Không nghĩ tới vừa chạy ra hai bước, đối diện liền lao đến hai con tang thi phổ thông, Tiêu Diêu nhắc chân đem chúng nó đá văng ra, trong đầu lại truyền đến tiếng rít, lực lượng sóng âm chấn động trong đầu nòng, Tiêu Diêu cảm thấy bản thân muốn nâng lên chân cũng có chút khó khăn, hành động chậm chạp vài giây. Phía trước lại nhào tới mấy con tang thi phổ thông, con tang thi chỉ phát động tinh thần công kích kia cũng theo sau hướng nòng xông đến.

Phía trước không có đường, phía sau có truy binh, Tiêu Diêu đáy lòng dâng lên một cỗ huyết khí, nòng xoay người, giờ súng chỉ vào con tang thi tinh thần cấp ba!

Nương theo ánh tuyết, Tiêu Diêu nhìn thấy con tang thi cấp ba này lưng còng, ngực rắn chắc, cái trán lớn cùng xương hàm dưới đều xông ra trước, thịt trên mũi đã sớm không còn, chính giữa mặt chỉ để lại hai lỗ đen, miệng chiếm hết nửa khuôn mặt, môi héo rút, răng nanh như nửa vòng tròn lộ ra, hơn ba mươi cái răng có ít nhất hơn phân nửa lộ ra trong không khí, mỗi một cái răng đều nhọn hoắt, thoạt nhìn hoàn toàn cùng nhân loại không có nửa điểm quan hệ.

Tiếp cận địch nhân trong vòng ba mét, con tang thi kia lại tăng mạnh cường độ công kích tinh thần. Đầu óc Tiêu Diêu ông ông chấn động, thân thể lung lay hai cái, bỗng nhiên chân sau quỳ trên mặt đất, máu tươi từ mũi nòng chảy xuống. Tang thi phổ thông phía sau thấy Tiêu Diêu ngã xuống đều khàn giọng gào thét hướng nòng tới gần, tang thi tinh thần phía trước cũng nhe răng xông tới. Tiêu Diêu đem súng trong tay phải giấu dưới cánh tay trái, ánh mắt nhìn chằm chằm tang thi cách bản thân càng ngày càng gần.

Cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ nòng có thể bị trước sau hai nhóm tang thi cắn chết!

Con tang thi tinh thần chạy đến trước mặt Tiêu Diêu bỗng nhiên kéo dài cổ nhắm ngay cổ Tiêu Diêu mạnh mẽ cắn xuống...

"Đoàng! ! ! !" Tiêu Diêu bóp cò súng, dưới tư thế cầm súng lỏng lẻo, lực phản chấn cường đại khiến thân thể nòng bật về phía sau, một bàn tay bị chấn thiếu một chút là gãy.

Tang thi tinh thần bị trúng một phát súng vào má, viên đạn theo xương gò má nó tiến vào, trực tiếp đánh tới gáy, con tang thi ngã xuống, tinh thần công kích cũng tự nhiên đình chỉ. Tiêu Diêu vội vàng từ trên đất nhảy lên, tay trái huy động búa bổ về mấy con tang thi phổ thông phía sau. Mấy con tang thi bị

nàng dùng toàn lực chém ngã, thừa dịp tang thi mất sau còn không có xông lên, Tiêu Diệu huy động búa, đập vỡ sọ con tang thi tinh thần cấp ba nằm trên đất...

Máu đen hỗn hợp với óc trắng óc chảy xuôi trong tuyết, Tiêu Diệu vươn tay đào ra trong đầu nó một viên tinh hạch vẫn mang theo nhiệt lượng. Lau đi vết máu trên mặt, Tiêu Diệu tâm tình lập tức kích động, không nghĩ tới cầm trong tay cư nhiên lại là một viên tinh hạch màu đỏ cấp năm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Nàng đào ra não hạch màu gì thế?" Một thanh âm rất nhỏ của nữ hài truyền vào tai Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu vội vàng đem tinh hạch màu đỏ thu hồi, nàng dùng khoeo mắt liếc nhìn về phía sau, phát hiện cách bản thân chưa đến năm mét có một gian nhà trệt nhỏ, thanh âm chính là từ nơi đó truyền đến, xem vị trí hẳn là nhóm người nhảy xuống từ trong xe buýt.

Nữ hài kia lập lại vấn đề vừa hỏi, một nam tử không kiên nhẫn thấp giọng nói: "Xa quá, nhìn không rõ..."

"Có phải so với khóa Trịnh Khôn vừa nuốt vào còn tốt hơn không?" Nữ hài kia lại hỏi.

"Đừng nói chuyện, các ngươi muốn bị tang thi phát hiện sao?" Một giọng nữ khác truyền đến.

Nhà nhỏ liên yên lặng, nhưng lập tức lại truyền đến một trận âm thanh ho khan, giống như có người đang học máu. Tiêu Diệu nghe được cái tên Trịnh Khôn này, cảm thấy đặc biệt quen tai, muốn đi hỏi một chút lại cảm thấy lãng phí thời gian, cuối cùng quyết định trước đánh xong tang thi rồi lại nói.

Đối diện lại có mấy con tang thi phổ thông xông lại, Tiêu Diệu lấy tay đập vách tường, nhảy lên một nóc nhà dân bên cạnh, bước chân hướng đến gần chiến trường. Nàng lần này càng cẩn thận, chỉ sợ bên cạnh lại chui ra một con tang thi cao cấp năng lực cổ quái.

Nam nhân đang chiến đấu kia bỗng nhiên đại ra đứng thẳng bất động, tang thi tốc độ nhân cơ hội tấn công lên trên mặt hắn, thoáng chốc đã cào một nửa bên mặt hắn đến huyết nhục mơ hồ. Nam nhân này lại phảng phất không cảm giác, hắn đem một bàn tay vói vào trong túi quần, lấy ra cái gì đó nhét vào miệng. Tiêu Diệu mở to hai mắt, nếu không có nhìn lầm, hắn vừa rồi ném vào miệng hẳn là một viên lục sắc tinh hạch.

Không nghĩ tới nam nhân này cư nhiên lấy tinh hạch tang thi dùng làm thuốc kích thích. Phá sản! Khó trách hắn vừa rồi một bên chiến đấu một bên lớn tiếng quát to, hẳn là do quá đau.

Trên lý luận, hấp thu tinh hạch chính là quá trình thăng cấp dị năng, đồng thời trong lúc hấp thu, năng lượng trong tinh hạch cũng sẽ tạm thời cường hóa thân thể, vượt cấp hấp thu một viên tinh hạch đẳng cấp cao có thể làm tăng gấp đôi lực lượng của một dị năng giả cấp thấp. Tựa như khoảng thời gian trước lúc Tiêu Diệu hấp thu khóa tinh hạch màu lam kia, khóa tinh hạch đó cung cấp năng lượng khiến nàng ở trong không gian đầy đủ gây người hơn mười mấy giờ. Nếu là bình thường, trong trạng thái nàng đầy đủ tinh thần lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể lưu lại trong không gian bốn giờ mà thôi.

Bất quá tăng lên lực lượng đồng thời tinh hạch cũng sẽ thay đổi tế bào thân thể, cho nên người hấp thu tinh hạch phải thừa nhận mãnh liệt thống khổ, loại tra tấn vừa phải chiến đấu vừa thay đổi gene không phải là người bình thường có thể thừa nhận. Tiêu Diệu không khỏi đối với nam nhân nuốt tinh hạch trước mắt này cảm thấy bội phục.

Nam nhân sau khi nuốt vào tinh hạch lại phát ra tiếng tru cao vút, tiếng tru xuyên thấu đêm đen, khiến tâm tình người nghe kích động.

Trong gian nhà trệt nhỏ lại truyền đến tiếng nói chuyện, thanh âm so với vừa rồi lớn hơn rất nhiều. "Trịnh Khôn hình như không được rồi... Chúng ta đi giúp hắn đi..."

"Không đi! Hắn cũng không phải người của đoàn xe chúng ta... Người một nhà của hắn bên kia cũng không giúp hắn, người không thấy được vừa rồi nữ nhân kia bỏ chạy một mình sao... Trịnh Khôn liều mạng như vậy để cứu nàng..." Một giọng nữ khác nói.

"Nhưng Trịnh Khôn là người tốt, hắn hôm kia còn giúp ta ..."

"Người tốt cái gì, vừa rồi lúc cướp não hạch tang thi cũng là bọn hắn cướp, nếu không phải tại bọn họ nhất định phải lấy tảng đá kia, cái con tang thi đó có thể đuổi theo sao, liên lụy lão tử! Tên khốn kiếp, chết là đúng! !" Lần này là thanh âm của một nam nhân.

Nghe mấy câu như vậy, Tiêu Diệu đáy lòng xác nhận lại về tang thi biến dị, đồng thời nàng đã biết Trịnh Khôn chính là nam nhân đang cùng tang thi huyết chiến phía trước. Hẳn hẳn là chính là đứa em trai mà bạn trai Tiêu Dương đã nhắc đến, không nghĩ tới hắn thật sự sống sót, bất quá hiện tại lại sắp lập tức không qua khỏi...

Trịnh Khôn cùng tang thi đánh nhau thật kịch liệt. Lực lượng của tang thi không bằng Trịnh Khôn, nhưng nó thắng ở không biết mệt mỏi, mà Trịnh Khôn dần dần cảm thấy lần này cắn nuốt tinh hạch, lực lượng đã không còn mạnh mẽ như lần trước, thể lực của hắn dần không chống đỡ nổi. Tiêu Diệu bỗng

nhiên nhảy xuống, giờ súng lục cấp tốc hướng chiến trường chạy tới. Thi thể trên đất nằm la liệt không đếm được, có bị vùi trong tuyết, có chồng lên nhau, Tiêu Diêu chân đạp thi thể, ánh mắt chuyên chú. Con tang thi kia quay đầu lại đối với nàng điên cuồng hét lên, trong tiếng rống lộ ra hưng phấn, phảng phất như thấy con mồi cực mỹ vị đang hướng tới gần mình.

Trịnh Khôn lúc này vừa vận dùng hết khí lực, hần lưng lay, ống tuýp nắm trong tay cũng rơi xuống. Con tang thi lại không có để ý tới hắn, trực tiếp hướng Tiêu Diêu vọt tới. Tiêu Diêu không nắm chắc một phát đánh trúng tang thi cấp ba đang nhảy lên, nàng ném búa đang nắm trong tay trái, dùng hai tay giờ súng lục nhắm thẳng vào tang thi. Con tang thi tốc độ này rõ ràng không thông minh như con tang thi tinh thần lúc trước, nó đôi mắt hòng súng vẫn như cũ nghĩa vô phản cố lao về phía trước. Tiêu Diêu bỗng nhiên bóp cò, đoàng một tiếng vang, tang thi tốc độ đang điên cuồng chuyển động trong không trung run rẩy một chút rồi bùm một tiếng rơi xuống mặt tuyết.

Tiêu Diêu đi lên phía trước, nhìn thấy viên đạn bắn trúng hóc mắt tang thi, chất lỏng đục ngầu từ từ chảy xuống khuôn mặt biến hình của nó.

Trong súng chỉ còn lại một viên đạn cuối cùng, Tiêu Diêu thu hồi súng lục, nhặt lấy búa trên đất bỏ đôi đầu tang thi. Lần này cũng đào ra được một viên tinh hạch màu tím, tuy rằng nó không phải tinh hạch màu đỏ trân quý, nhưng là ở mặt thể cũng coi như là bảo bối cực kỳ khó có được. Tiêu Diêu vui sướng, đem tinh hạch thu vào trong không gian.

Tang thi phụ cận đã sớm bị giết sạch, tang thi phía xa tạm thời vô pháp tới gần, Tiêu Diêu quay đầu nhìn Trịnh Khôn đang nằm trên mặt đất.

Trịnh Khôn đầu tựa trên đùi một xác tang thi, hần thở hỗn hển, từ thái dương trên gò má bên phải thẳng đến xương gò má bên trái bị tang thi cào ra ba đạo vết thương, máu không ngừng tuôn trào, thịt bên dưới đều lộ ra, trên người cũng không có chỗ nào hoàn hảo.

Hần hình như là chết chắc rồi... Tiêu Diêu nghĩ.

Trịnh Khôn bỗng nhiên mở to mắt nhìn Tiêu Diêu. Tiêu Diêu sững sốt, đồng tử Trịnh Khôn lóe hồng quang, cư nhiên là dị năng giả mang theo kháng thể màu đỏ cấp năm.

Tiêu Diêu trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc, kháng thể màu đỏ trong mặt thể cực kỳ hi hữu, thật là chết một người liền thiếu một người. Hơn nữa Trịnh Khôn này cũng coi như là một hán tử chân chính, vừa rồi hần bảo hộ nữ nhân từ trong bầy tang thi lao ra, còn có vừa hấp thu tinh hạch vừa chiến đấu, việc này cũng không là người bình thường có thể làm được.

"Người là ai..." Trịnh Khôn bỗng nhiên mơ mơ màng màng hỏi một câu, hần nói xong câu đó lại nhắm mắt lại, hơi thở trong mũi dần dần mỏng manh. Bốn phía lại có mấy con tang thi tới gần, Tiêu Diêu vội xoay người nâng Trịnh Khôn dậy kéo đến một nhà dân bên cạnh.

Thanh lý tang thi trước cửa, đóng cửa lại, Tiêu Diêu thấy hơi thở Trịnh Khôn chỉ còn thoi thóp...

Tiêu Diêu bỗng nhiên dùng rìu chữa cháy đối với Trịnh Khôn khoa tay múa chân vài cái, đáy lòng toát ra một ý tưởng thật tà ác.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng nữ nhân hét chói tai, Tiêu Diêu mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy phát ra hét chói tai đúng là nữ nhân cao trắng lúc trước bị con tang thi tinh thần chộp trong tay, giờ phút này bên người nàng vây quanh hơn mười con tang thi phổ thông.

Bất quá đám tang thi này cũng không có cào cắn gì nàng, chúng nó chỉ vây quanh bên người nữ nhân, tựa hồ như bị cái gì hấp dẫn, lại có chút e ngại không dám tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tiêu Diêu cho rằng nữ nhân cao trắng này đã bị tang thi tinh thần cào chết, bởi vì khi đó cả người nàng nằm trên mặt đất, đỉnh đầu đều là máu, theo góc độ đầu buông xuống cho thấy cổ của nàng đã bị chặt đứt, không nghĩ tới giờ phút này nàng còn có thể hét chói tai.

Bất quá mấy con tang thi vây quanh ở bên người nàng không có hành vi cắn xé khiến cho Tiêu Diêu cảnh giác. Tiêu Diêu mang theo vũ khí chém ngã hai con tang thi đang vây quanh bên người nữ nhân, nữ nhân kia bỗng nhiên lung lay đứng lên, đầu buông xuống, chỉ để Tiêu Diêu nhìn thấy một cái đỉnh đầu đầy máu.

Đầu nàng còn đang không ngừng rung động, tiếng hét chói tai trong miệng càng ngày càng thê lương, phảng phất như đang thừa nhận cực độ thống khổ.

Trường hợp tứ chi vận vẹo, không ngừng lắc đầu hét chói tai này là tình huống Tiêu Diêu ít thấy trong đời.

Tiêu Diêu nâng búa lên, hung hăng chặt xuống đầu nữ nhân, nữ nhân lại giống như người máy bị khởi động, nàng cực kỳ cấp tốc nâng lên một cánh tay che trên đầu. Búa cùng cánh tay va chạm phát ra âm thanh kim chúc, Tiêu Diêu cảm thấy búa của mình như đang chém vào cương thiết.

Nữ nhân sau khi ngăn trở búa công kích, bỗng nhiên lại ngồi xổm trên đất, hai tay nàng ôm đầu, cuộn thành một đoàn trên mặt đất, thoạt nhìn vừa giống

thức tỉnh dị năng lại vừa giống biến dị thành tang thi. Mấy con tang thi vây quanh bên người nàng không dám công kích nữ nhân này lại hướng Tiêu Diêu đánh tới, Tiêu Diêu vội vàng phân thần đối phó mấy con tang thi.

Tiêu Diêu giờ phút này đang đứng gần gian nhà trệt nhỏ kia, từ trong nhà bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ kinh hô, nàng hét lớn: "Ngươi mau dùng súng bắn nàng, nàng vừa rồi nuốt một khối đá rất lớn, sẽ biến dị! Ngươi mau dùng súng bắn nàng! !"

Tiêu Diêu nghe vậy trong lòng cả kinh, nàng chém ngã tang thi còn sót lại bên người, lấy ra súng trong túi nhắm ngay đỉnh đầu nữ nhân nã một phát, đây là viên đạn cuối cùng của nàng. Trên đầu nữ nhân toát ra một luồng khói, một mùi thịt cháy khét truyền tiến mũi Tiêu Diêu, nhưng tiếng hét thuy chung quanh vẫn ở bên tai vẫn không đình chỉ..

Viên đạn cũng không có bắn xuyên qua đầu nữ nhân. Tiêu Diêu không nghĩ tới xương cốt của nữ nhân này cư nhiên cứng rắn đến trình độ này, nàng vội ném súng lục, hai tay nắm búa đối với vị trí nữ nhân vừa mới trúng đạn mạnh mẽ chặt. Nữ nhân động tác cứng nhắc, phản ứng cực đoan, nàng một hồi phản kháng một hồi lại ôm đầu tru lên. Tiêu Diêu bắt lấy cơ hội ở trên đầu nàng chém mạnh hơn mười nhát rồi cục đem lưỡi búa chém tới trong não của nàng. Tiếng hét chói tai của nữ nhân rồi cục đình chỉ, nàng phủ phủ một tiếng té trên mặt đất, lộ ra khuôn mặt mới vừa rồi luôn cúi xuống, Tiêu Diêu nhìn thấy khuôn mặt này lập tức giật nảy mình.

Từ khi thăng cấp không gian cũng có được dị năng tốc độ, năng lực nhìn trong bóng đêm của Tiêu Diêu ngày càng mạnh, khuôn mặt dị thường của nữ nhân này phản xạ rõ ràng trong mắt nàng. Trên khuôn mặt vạm vỡ tràn ngập ban xanh, tuy rằng xương cốt trên mặt còn chưa hoàn toàn biến hình, nhưng xương hàm dưới đã lộ ra, miệng biến lớn, hốc mắt hãm sâu, thoát nhìn dĩ nhiên là sơ hình của một con tang thi màu tím cấp bốn.

Một trận hồng quang mỏng manh từ trong miệng nữ nhân phát ra, Tiêu Diêu trong lòng vừa động, vội ngồi xổm trên đất lấy tay kéo miệng của nữ nhân kia, tìm hơn nửa ngày mới từ trong miệng nàng lấy ra một khối đá màu đỏ lớn chừng ngón út. Khối đá này thể nhưng cùng viên đá nhỏ lúc trước nàng vùi vào trong lòng bàn tay không quá khác biệt, chỉ là ánh sáng có chút âm đạm.

Tiêu Diêu có thể minh bạch vì sao xương cốt của nữ nhân này lại cứng rắn như vậy, bản thân nàng nhất định là một người có kháng thể cao cấp, vừa rồi nuốt vào khối đá này hẳn là chính là một loại năng lượng thể cùng loại với tinh hạch của tang thi, năng lượng thể này bổ sung cho nàng năng lượng gấp bội, cũng khiến nàng cấp tốc biến dị. Có lẽ toàn bộ biến dị khác thường tại tinh H đều có quan hệ cùng khối đá này.

"Đưa khối đá kia cho ta." Một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía sau Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu nháy mắt thu lại ngón trỏ cùng ngón giữa, không dấu vết đem khối đá cho vào không gian. Nàng quay đầu lại, nhìn thấy trong con phố nhỏ đối diện đi ra hai nam nhân mặc trang phục trượt tuyết, trong đó một nam nhân đang đội nón bảo hiểm, một người khác thì ôm trên tay, trên tay bọn họ đều cầm vũ khí. Tiêu Diêu nhận ra bọn họ chính là hai người lúc trước chạy xe máy màu trắng.

Bất quá khiến nàng ngoài ý muốn là hai người kia có một người là kháng thể màu lam, một người khác là kháng thể màu lục, nhìn sức chiến đấu của bọn họ lúc trước còn tưởng rằng kháng thể của bọn họ rất cao, nguyên lai đã đoán sai... Tiêu Diêu đoán rằng hai người trước mắt hẳn là đều hấp thu qua tinh hạch cao cấp, cấp bậc dị năng đều đạt tới ngoài cấp hai, ở thể giới hiện tại đã là rất lợi hại.

Tiêu Diêu ra vẻ vô tội, nói: "Khối đá gì?"

Nam nhân không đội nón bảo hiểm thoát nhìn hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, tuyết đêm làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của hắn, thời điểm nói chuyện cũng mang theo ý cười, hắn thân thiết nói với Tiêu Diêu: "Chúng ta vừa rồi nhìn thấy ngươi từ trong miệng nàng lấy ra một khối đá, xin đưa nó cho chúng ta, nó đối chúng ta rất trọng yếu." Hắn vừa nói vừa chỉ vào miệng nữ nhân nằm trên đất.

Tiêu Diêu giả bộ giật mình: "Ta vừa rồi thấy nó quá bẩn, đã ném mất..."

Nam nhân đội nón hừ một tiếng, hắn đến gần Tiêu Diêu bỗng nhiên giơ tay muốn cướp ba lô của nàng. Tiêu Diêu tránh về phía sau.

"Ta vừa rồi rõ ràng thấy ngươi cầm, ngươi mau giao ra đây!" Nam nhân đội nón vừa cướp vừa không lễ phép nói. Tiêu Diêu lui về phía sau hai bước, sắc mặt trầm xuống.

"Được rồi, Phương Triệu Vũ, đừng cướp đồ của tiểu cô nương." Một nữ nhân xinh đẹp, dáng người cao gầy, khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi từ một hướng khác đi ra, trong tay nàng còn đỡ một nữ nhân tóc dài thoát nhìn sắp té xỉu. Tiêu Diêu nhận ra nữ nhân tóc dài này, đúng là người lúc trước cùng Trịnh Khôn xuống xe Hummer. Theo dõi thoại của mấy người trong nhà trệt, nữ nhân này vừa rồi bỏ mặc Trịnh Khôn một mình chạy trốn...

Tiêu Diêu thấy trên người nàng cũng không có bị thương gì nặng, hẳn là bị dọa đến choáng váng.

Người trốn trong phòng ốc bốn phía nhìn thấy nguy hiểm giải trừ, đều đi ra. Tiêu Diêu đếm sơ, tổng cộng là mười hai cá nhân, bảy nam, năm nữ.

Bất quá mười hai người này lại chia thành hai nhóm, bốn người mặc trang phục trượt tuyết là một nhóm, tám người mặc y phục hàng ngày hoặc quần áo lao động là một nhóm khác.

Giữa bọn họ dường như có cái gì ngăn cách.

Một hán tử vạm vỡ cao hơn một mét chín trong nhóm mặc y phục hàng ngày mang theo thủ hạ thanh lý tang thi phụ cận còn thừa, vài người mặc trang phục trượt tuyết lại ghé vào cùng nhau thương lượng chuyện gì đó. Tiêu Diêu mơ ước nhìn mấy chiếc xe máy chạy được trong tuyết của họ, nàng rất muốn có một chiếc, bất quá với sức chiến đấu của những người trước mắt này, khẳng định không thể cướp được. Nàng đang do dự xem có nên lấy gì đó làm vật trao đổi không, nữ nhân xinh đẹp đối diện đột nhiên hỏi nàng: "Súng của ngươi là từ đâu đến?"

Tiêu Diệu nói: "Nhặt bên người một cánh sát."

"A..." Nữ nhân xinh đẹp gật gật đầu, mỉm cười một cái: "Ta thấy thân thủ của ngươi rất tốt, nếu không ngươi gia nhập nhóm chúng ta đi, chúng ta đang đi thù địch, ngươi theo chúng ta có thể chiếu cố lẫn nhau."

"Nhưng ngươi phải đem khối đá vừa rồi giao ra đây!" Thanh niên tên Phương Triệu Vũ kia bổ sung thêm, hần giờ phút này đã cởi nón bảo hiểm, làn da thoát nhìn tái nhợt, mắt hẹp, môi dày, trên mặt nổi đầy mụn, khí chất thấp phàn không làm cho người thích.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tiêu Diệu vừa rồi sợ đi nói khối đá đã bị nàng ném đi, vì tránh cho xung đột trực tiếp.

Nàng hiện tại chỉ là dị năng gia tốc độ cấp một, súng lại hết đạn, nếu đối phương thật sự để ý khối đá kia, cường hoành cướp bóc, nàng khẳng định sẽ chịu thiệt, cho nên nàng mới nói dối.

Không nghĩ tới nàng đã đưa ra lý do uyển chuyển như thế, đối phương vẫn còn muốn níu chặt chuyện này không tha, chẳng những muốn cướp ba lô của nàng, bây giờ còn dùng gia nhập đoàn đội để áp chế muốn nàng giao ra khối đá.

Giống như nhận định chắc chắn khối đá ở trong tay nàng, thế nào cũng phải lấy về.

Nàng nhất thời không nhẫn nại, liền không nói gì nữa, xoay người đi tới xe buýt, trong lòng hạ quyết tâm nắm chặt thời gian đem khóa tinh hạch tứ cấp vừa mới thu được kia hấp thu. Chỉ cần thực lực tăng lên, cho dù đối phương định giờ vũ lực, nàng cũng không cần để ý.

Không nghĩ tới vừa mới đi ra ba bước, thanh niên anh tuấn tay cầm nón bảo hiểm liền chắn trước mặt nàng, hần cười tùm tùm giờ tay ra với nàng: "Ta tên là Trần Hạo, ngươi có thể gọi ta là Hạo ca hoặc là Trần ca, vừa rồi Triệu Vũ nói không đúng, ngươi đừng để trong lòng, chúng ta thật sự hoan nghênh ngươi gia nhập."

"Ta không định gia nhập nhóm các ngươi." Tiêu Diệu có chút không yên lòng nói.

"Sao?" Trần Hạo có vẻ giật mình. "Ngươi vẫn là học sinh đi? Từ đâu mà đến? Chỉ có một mình sao? Nghe khẩu âm của ngươi không giống người phương Bắc, hẳn là người phía Nam? Ngươi cũng là muốn xuyên qua con đường này đi tới phía Nam sao?"

Tiêu Diệu ân một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh xe buýt đối diện có một nữ sinh tóc quăn, dáng người thấp bé đang vùng vằng tay với mình. Nàng đẩy Trần Hạo ra đi đến trước mặt nữ sinh kia, nữ sinh này từ nãy vẫn luôn vẫy tay với nàng, hình như là có lời muốn nói.

"Ngươi sẽ mang theo Trịnh Khôn đi sao? Hắn còn sống không?" Nữ sinh tóc quăn vừa thấy Tiêu Diệu đến gần liền chạy lại hỏi.

Tiêu Diệu lúc này mới nhớ tới Trịnh Khôn bị nàng ném trong khu dân cư bên cạnh, vừa định nói chuyện, nữ sinh đối diện lại đánh gãy lời của nàng, nói: "Vừa rồi ngươi thật lợi hại, nếu không phải nhờ ngươi, chúng ta có thể đều đã chết, vừa rồi Tôn Nhạc Nhạc đã học máu ... Ngươi xuất hiện trễ một chút, con tang thi kia sẽ giết chết mọi người chúng ta..."

"Ừ." Tiêu Diệu đối với lời nói của nàng từ chối cho ý kiến, nữ sinh còn muốn nói chuyện, Tiêu Diệu vội vàng đánh gãy nàng, hỏi: "Các ngươi từ đâu dẫn theo con tang thi kia đến đây?"

Nữ sinh tròn to mắt mang theo chút sợ hãi: "Chính là từ phía trước thành phố K, nơi đó thật nhiều tang thi, so với bên này còn nhiều hơn, vốn đám tang thi này cũng sẽ không tụ tập cùng nhau, đều do Phương Triệu Vũ, hần thế nào cũng phải lấy được khối đá kia, còn có Lưu đại tỷ, nàng cho rằng chỉ cần nuốt khối đá đó vào là có thể giống như bọn người Trịnh Khôn có được siêu năng lực! Bất quá Trần Hạo cùng Phương Triệu Vũ vừa mới bắt đầu cũng không phải rất lợi hại, bọn họ là nuốt đầu óc tang thi về sau mới biến cường, ngươi phải cẩn thận bọn họ, càng phải cẩn thận Phương Triệu Vũ, Tráng Tử ca nói hắn rất dễ tiện!" Nữ sinh tóc quăn này giống như trời sinh thích nói chuyện, cũng không chờ Tiêu Diệu hỏi, liền chồng thanh đem ý nghĩ của chính mình đều nói ra.

Tiêu Diệu nghe có chút hồ đồ, vội hỏi: "Khối đá kia là từ đâu đến? Là lấy được trên quốc lộ đến thành phố K sao? Nơi đó có rất nhiều khối đá như vậy sao?"

"Khối đá kia lấy được ở gần thành phố K, bất quá số lượng không nhiều lắm." Trả lời những lời này là Trần Hạo, hắn đi đến bên cạnh Tiêu Diệu. Tiểu nữ sinh tóc quăn kia nhìn thấy Trần Hạo đến gần, có chút sợ hãi lui về sau hai bước, le lưỡi với Tiêu Diệu rồi xoay người chạy đi.

Trần Hạo thấy nữ sinh kia đã đi xa, quay đầu nói với Tiêu Diệu: "Ta vừa rồi có kiểm tra thi thể của hai con tang thi cao cấp kia, đều là một súng vỡ đầu, kỹ thuật bắn súng của ngươi rất tốt, ngươi học ở đâu?"

"Vận khí tốt, tùy tiện bán." Tiêu Diêu không định nhiều lời với Trần Hạo, giọng điệu đối phương luôn mang theo tài trí hơn người chất vấn. Hơn nữa bọn họ nhớ thương khối đá màu đỏ kia như vậy, có tầng ngăn cách này, nàng không muốn cùng nhóm người này quá thân cận. Nàng thuận miệng ứng phó, bước chân đuổi theo nữ sinh tóc quăn kia, nàng còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Trần Hạo lại chặn trước mặt nàng: "Vừa rồi nàng nói là người đem tang thi dụ đi, người siêu năng lực gì? Khi nào thức tỉnh? Rất mạnh sao?"

"Dị năng tốc độ, không mạnh." Tiêu Diêu vừa nói chuyện vừa đi về phía trước.

"Ha ha..." Trần Hạo bỗng nhiên cười khê, nói: "Người bình thường đều kiếm lời như vậy? Ta như thế nào cảm thấy người thật không giống với nữ sinh bình thường, người có bối cảnh giáo dục đặc thù? Hay là hồi nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt?"

Tiêu Diêu nhăn mày: "Không có."

Trần Hạo còn định nói nữa, vị nữ sinh xinh đẹp cao gầy kia lại đi đến bên người hắn, nàng vừa xoa một bên mặt bị đông lạnh đỏ ửng vừa nói: "Lạnh quá, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm đi... Có chuyện gì ngày mai lại nói."

Trần Hạo nói: "Người trước vào trong xe cho ấm, ta cùng nàng nói chuyện một chút, sau đó cùng nhau tìm địa phương nghỉ ngơi, gần đây có khả năng còn tang thi, người cẩn thận một chút đừng đi loạn."

"Được rồi..." Mỹ nữ cao gầy lười biếng đáp ứng một tiếng, đỡ nữ nhân bị dọa sắp té xỉu đi tới xe Hummer phía sau, lại nhìn đến cửa kính trước xe bị đập nát, nàng thấp giọng mắng một câu, quay đầu nói với tráng hán đang thanh lý tang thi: "Tráng Tử, ta lên xe người sưởi ấm một lát, lạnh quá." Nói xong cũng không chờ người khác trả lời, liền trái lại tự đi lên xe buýt.

Trần Hạo hỏi Tiêu Diêu: "Người đêm nay ở đâu?"

Tiêu Diêu nói: "Lều trại."

Trần Hạo lại hỏi: "Trịnh Khôn ở đâu?"

Tiêu Diêu trong lòng nghĩ Trịnh Khôn lúc này phỏng chừng đã tắt thở, liền nói với Trần Hạo: "Đã chết."

Trần Hạo chỉ a một tiếng, cũng không có lộ ra vẻ mặt bị thương, Tiêu Diêu lúc này cũng đã bước nhanh, đi ra rất xa.

Trần Hạo ở phía sau Tiêu Diêu hô lớn: "Thành phố K hiện tại đều là tang thi, muốn ra tỉnh phải xông vào, ta có một kế hoạch, có thể bảo đảm tất cả mọi người an toàn xông qua, nếu người muốn tham gia thì tới tìm ta, ta chờ người đến buổi sáng ngày mai, người gia nhập chúng ta, cam đoan có chỗ tốt cho người!"

Tiêu Diêu vẫy vẫy tay.

Nàng từ trong một căn nhà cách xe buýt không xa tìm được nữ sinh tóc quăn vóc dáng thấp kia, bên người nữ sinh có một thanh niên màu da ngăm đen đang ngồi, khỏe miệng thanh niên còn mang theo vết máu mờ mờ, bên cạnh hắn để một cái đèn pin sạc điện. Nữ sinh tóc quăn đang lấy ra một bao bánh bích quy đưa cho thanh niên này, nhìn thấy Tiêu Diêu đến gần, theo bản năng định đem bánh bích quy giấu đi, nửa chừng lại có chút ngượng ngừng thu tay, nàng ngượng ngừng cười với Tiêu Diêu: "Người đói sao? Ăn chút bánh bích quy đi."

Tiêu Diêu lắc đầu. Nữ sinh tóc quăn rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, đem bánh bích quy nhét vào trong tay thanh niên bên cạnh.

"Có mấy vấn đề muốn hỏi người." Tiêu Diêu ngồi đối diện nữ sinh tóc quăn.

"Ừ, hỏi cái gì?" Nữ sinh tóc quăn tò mò nhìn Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu vì thế liền đem điều bản thân muốn biết nhất, tình hình giao thông, biến dị tang thi tại thành phố K cùng với chuyện khối đá màu đỏ hỏi nàng.

Nữ sinh tóc quăn trả lời loạn thất bát tao, thiên mã hành không, không hề có trật tự, vẫn là thanh niên da đen bên cạnh nàng bổ sung thêm mới khiến Tiêu Diêu minh bạch tình huống đại khái tại thành phố K, bất quá tin tức biết được vẫn là rất ít.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Tiêu Diêu lòng tràn đầy sầu lo trở lại chỗ Trịnh Khôn, vốn tưởng rằng sau khi vào nhà sẽ nhìn thấy Trịnh Khôn nằm chết ngay đó, không ngờ nàng vừa vào cửa liền chợt nghe thấy tiếng thở của Trịnh Khôn, chỉ là hơi thở kia mỏng manh vô cùng, dường như có thể tùy thời đứt đoạn.

Tiêu Diệu đơn giản xem xét miệng vết thương của Trịnh Khôn một chút, ngoài ý muốn phát hiện trên người hắn tuy rằng có vô số vết thương, nhưng lại giống như Tôn Âm Âm, rất nhiều chỗ da thịt đã liền lại. Miệng vết thương của hắn cũng không quá sâu, nhưng vết thương trên mặt lại rất nặng, thịt trên trán gần như mất sạch, xương cốt bên trong cũng bị tổn hại. Nhớ lại khi đó hắn dường như là đang chuẩn bị hấp thu tinh hạch, vết thương trên trán lại trùng phải khi lực lượng tinh hạch sắp tiêu tán, cho nên nặng hơn những chỗ khác rất nhiều.

Bất quá cùng tang thi cấp ba đánh nhau nhiều giờ như vậy, phòng chừng trong thân thể đã không còn thừa lại bao nhiêu máu. Hiện thời cho dù vết thương của hắn không bị cảm nhiễm, cũng không sống thêm được bao lâu.

Tiêu Diệu tìm một cái giường khác nằm xuống, đối với sinh tử của Trịnh Khôn, trong lòng nàng vẫn là có chút mâu thuẫn.

Dựa theo quy luật bình thường, Trịnh Khôn bị tang thi cào một vết chắc chắn sẽ chết, sau khi hắn chết ba ngày sẽ biến thành tang thi, nhưng đối với loại kháng thể màu đỏ cao cấp này có khả năng phải đợi khoảng mười lăm ngày mới có thể sinh ra tinh hạch. Nàng vừa rồi từng nghĩ tới đợi sau khi Trịnh Khôn chết rồi biến thành tang thi sẽ chém đứt tay chân của hắn, đem hắn nuôi dưỡng, chờ hắn biến dị sinh ra tinh hạch sẽ giết chết hắn, đào ra tinh hạch ngũ cấp. Dù sao tại mặt thể, từng người chết đều phải trải qua quá trình bị người sống đánh vỡ đầu, cho dù là đánh vỡ đầu hay chém đứt tay chân, chỉ cần nhắm vào tang thi thì cũng không được tính là quá đáng.

Bất quá nàng lại không có thời gian đợi ở đây mười lăm ngày... Mười lăm ngày, nàng có thể đi được rất xa.

Theo nữ sinh tóc quăn vừa rồi miêu tả, khối đá màu đỏ kia có thể đẩy nhanh tốc độ hình thành tinh hạch trong đầu Trịnh Khôn, bất quá Tiêu Diệu tự nhận bản thân còn chưa độc ác đến không có nguyên tắc như vậy, bắt ép một người sống không cừu không oán với nàng phải ăn khối đá sẽ làm hắn biến dị, loại sự tình này nàng thật không làm được.

Nàng suy nghĩ nửa ngày, phát hiện trừ bỏ chờ sau khi Trịnh Khôn chết lại đánh vỡ đầu hắn, nàng không còn cách nào khác.

Đến một giờ đêm, Trịnh Khôn bỗng nhiên tỉnh lại, hắn phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, dọa Tiêu Diệu nhảy dựng. Tiêu Diệu đi đến bên người Trịnh Khôn, nhìn thấy hắn trợn tròn mắt, vẻ mặt mơ hồ, hơn nửa ngày mới quay đầu nhìn Tiêu Diệu.

Hắn suy yếu hỏi: "Là cô đã cứu ta?"

Tiêu Diệu nói: "Đúng vậy!"

"Cám ơn... Ta về sau nhất định sẽ báo đáp cô..." Trịnh Khôn mơ mơ màng màng nói xong, lại hôn mê bất tỉnh.

Những lời này của hắn lại cải biến tâm tư Tiêu Diệu. Tiêu Diệu suy xét một lát, bỗng nhiên sờ sờ động mạch sau gáy của Trịnh Khôn, rồi lại cẩn thận kiểm tra xem trên người hắn có vết thương trí mạng hay không. Nàng rút ra được kết luận là, Trịnh Khôn mất máu quá nhiều, trên người có ba chỗ bị trọng thương, nhưng cũng không đến nỗi trí mạng, chỉ cần bổ sung đủ máu, băng bó tốt miệng vết thương, phòng ngừa vết thương tiếp tục đổ máu và cảm nhiễm, hắn hẳn là có cơ hội sống sót rất lớn.

Tiêu Diệu từ trong ba lô đeo phía sau lấy ra một túi máu đã đóng băng của Đường Kim Đồng, trở lại trong không gian lấy ra một chậu nước, rồi đặt túi máu vào nước đợi rã đông.

Sau khi máu đã tan ra, Tiêu Diệu dùng ống tiêm bơm vào mạch máu Trịnh Khôn.

Trịnh Khôn hôm nay vừa hấp thu tinh hạch, vừa chiến đấu kỳ thực cũng làm cho Tiêu Diệu bội phục. Tại mặt thể thực lực vi tôn, người có năng lực rất dễ dàng được người khác kính nể, hơn nữa một người có kháng thể ngũ cấp chết đi như vậy cũng thật đáng tiếc. Dù loại nguyên nhân khiến Tiêu Diệu quyết định thử cứu Trịnh Khôn một lần, nếu cứu sống được liền tính hắn vận khí tốt, cứu không sống được là do hắn xui xẻo.

Gần 400cc máu được bơm vào bên trong mạch máu của Trịnh Khôn, sắc mặt của hắn đã tốt hơn một chút, hô hấp cũng bình ổn hơn so với lúc trước. Tiêu Diệu lại bôi thêm chút thuốc trị ngoại thương lên miệng vết thương của hắn, đơn giản băng bó, lại cho hắn uống thêm thuốc kháng sinh.

Trước sau hơn hai giờ, Tiêu Diệu đã đem hết thảy mọi sự đều làm xong. Thời gian đã đến sáng sớm, Tiêu Diệu ngủ một chút, vốn định quay lại không gian hấp thu tinh hạch tứ cấp, lại sợ thời gian hấp thu quá dài sẽ làm chậm trễ việc khác. Đến bảy giờ rưỡi sáng, Tiêu Diệu bị tiếng tranh cãi bên ngoài đánh thức.

Một thanh âm có chút quen tai truyền đến lỗ tai nàng, người này lớn giọng mắng chửi thô tục, đối tượng nhục mạ chính là Trần Hạo và Phương Triệu Vũ.

Tiêu Diệu đi ra ngoài, nhìn thấy Ngô Hiểu Long ngày hôm qua dùng nỏ đánh lên nàng cùng một nam nhân trung niên chưa thấy qua đang chỉ tay vào mấy người mặc trang phục trượt tuyết mà mắng, các loại từ ngữ thô tục từ trong miệng hắn cuộn cuộn thoát ra. Phương Triệu Vũ cãi lại, cùng hắn đối mắng. Tiêu Diệu nghe xong vài câu liền minh bạch nguyên nhân bọn họ cãi nhau.

Nguyên lai đám người Trần Hạo này chính là bọn người thành phố vong ân phụ nghĩa trong miệng Ngô Hiểu Long và Ngô Vũ. Năm ngày trước, Ngô vũ và Ngô Hiểu Long ra ngoài trấn nhỏ tìm một chiếc xe đi qua tỉnh cùng một chỗ tránh nạn. Trên đường hướng tới sân trượt tuyết của khu du lịch Thánh Lâm, hai người đã cứu được một nam nhân sắp bị đông chết. Hắn nói đoàn người bọn họ đi bộ từ trên núi xuống, có mấy người không kiên trì nổi đã sắp bị đông chết cùng chết đói. Ngô Hiểu Long và Ngô Vũ liền mang theo đồ ăn đi lên núi tiếp ứng bọn họ, cứu được vài người chính là Trần Hạo, Trịnh Khôn, Phương Triệu Vũ cùng hai nữ sinh kia, còn có một đôi tính nhân trước đó đã chết. Ngô Vũ sau này lại giúp bọn họ đi đến cửa vào khu du lịch tìm xe, vốn đã thương lượng tốt sẽ mang theo tất cả mọi người trong trấn cùng xuất phát, kết quả Trần Hạo lâm thời thay đổi, trong đêm hôm cướp xe, cướp đồ ăn cùng được phẩm mà người trong trấn thu thập được vụng trộm bỏ chạy. Ngô Vũ sau khi phát hiện được liền chạy qua, ai ngờ lại bị đánh lên thiếu

chút nữa đã bị đánh chết, khó khăn lắm mới giữ lại được một mạng.

Điều này đều là do Tiêu Diệu sửa sang lại những câu mắng chửi của Ngô Hiểu Long hiểu được.

Phương Triệu Vũ hô to nói xe của bọn họ nhiều nhất chỉ có thể chứa mười hai người, Ngô Vũ lại thế nào cũng phải mang tất cả người sống sót trong trấn cùng đi, đây căn bản là nói nhảm. Bọn họ không còn cách nào khác mới phải lên đi giữa đêm, hơn nữa thời điểm bọn họ lấy đi đồ ăn cũng đã để lại rất nhiều tiền, còn có chi phiếu cùng kim cương cùng với vòng cổ bạch kim trân quý, chừng đó tiền cũng đủ mua gấp trăm lần số đồ ăn đó.

Ngô Hiểu Long nói hần thú lắm, nói đồng chi phiếu này cũng không thể đổi được com ăn, lại không thể làm thuốc uống, hơn nữa hần hận nhất là hành vi vong ân phụ nghĩa của bọn họ.

Hai đám người tranh cãi đến sắp đánh nhau, bất quá cuối cùng vẫn là không có động thủ.

Ngô Hiểu Long cùng nam nhân trung niên kia đi qua nghe được động tĩnh bên này, vốn là đến xem xét tình hình địch ta, không nghĩ tới lại gặp kẻ thù cũ. Nam nhân trung niên kéo cánh tay Ngô Hiểu Long lôi hần đi, đoàn người Phương Triệu Vũ tự giác đuối lý cũng không có đuổi theo. Trần Hạo tuy rằng bị mắng lại vẫn giữ một bộ dáng yên tâm thoải mái như cũ, hần nhìn thấy Tiêu Diệu, lập tức đi về phía nàng, hỏi: "Người suy nghĩ sao rồi, muốn gia nhập chúng ta không? Nếu người muốn gia nhập thì hiện tại nên chuẩn bị tốt, chúng ta chín giờ xuất phát."

Tiêu Diệu vốn thấy bọn họ phiền phức, hiện tại biết bọn họ vong ân phụ nghĩa, còn vì tư lợi mà bỏ mặc đồng bạn không để ý, đương nhiên lại càng không nguyên ý đi cùng bọn họ...

Tuy rằng đoàn người Đường Kim Đồng quá thiện lương, lại không thức thời, nhưng ít ra sẽ không ở sau lưng đồng bạn đâm một dao. Nếu phải chọn một đội ngũ đồng hành, năng tình nguyện chọn Đường Kim Đồng.

Bất quá Tiêu Diệu cuối cùng vẫn quyết định làm độc hành hiệp.

Tối hôm qua, nữ sinh tóc quăn kia nói cho nàng biết đám người Trần Hạo muốn đến quân khu thành phố K, cướp đi súng ống đạn dược sau lại dùng vũ khí mở đường mà đi.

Tiêu Diệu đối với kế hoạch này cũng thập phần động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Vì để có thể thuận lợi đến tỉnh, Tiêu Diệu cùng Trần Hạo tạm thời đạt thành đồng minh.

Bất quá thời gian hành động bị nàng kéo chậm lại một ngày, nàng cần một ngày một đêm để hấp thu tinh hạch.

Trần Hạo không tìm được dị năng giả tốc độ nào khác để thay thế, đành phải đáp ứng nàng.

Buổi sáng 9 giờ 30 phút, ngày 1 tháng 1 năm 2013, trên quốc lộ đến thành phố K tỉnh H.

Tại một tòa nhà chung cư bảy tầng cũ kỹ, vách tường bên ngoài phủ đầy rêu xanh, tầng cao nhất dường như đã bị cái gì tàn phá đến, toàn bộ sụp đổ, cửa sổ thủy tinh của mấy hộ lầu giữa đã sớm vỡ nát, tường cháy đen, khung cửa sổ biến hình vặn vẹo, một vết nứt thật dài bắt đầu từ tầng hai trực tiếp xuyên thấu đến tầng năm. Nơi tương giao giữa tầng bốn và tầng năm hiện tại một mảnh phế tích, một tảng đá màu đỏ vĩ đại lẳng lẳng nằm đó, nó tản ra hồng quang mà mắt thường có thể thấy được, dưới băng thiên tuyết địa càng khiến người ta hoàn toàn vô pháp bỏ qua sự tồn tại của nó.

Tiêu Diệu từ trong xe buýt dùng kính viễn vọng quan sát tầng đá này, nàng nhìn thật lâu, lại đem ống kính viễn vọng di chuyển xuống phía dưới, thấy được một mảnh đen đầy tang thi, giống như con kiến trên mặt đất, một con liền một con, một con kề bên một con, đem tòa nhà chung cư vây chặt như nêm cối. Mặt của đám tang thi toàn bộ ngẩng lên, phảng phất như những tín đồ thành kính đang đắm mình dưới thánh quang.

"Nơi đó có ít nhất năm vạn con tang thi... Quốc lộ bị chúng nó chặn lại hơn phân nửa." Trần Hạo đứng bên cạnh Tiêu Diệu, hần có chút buồn bực nói.

Tiêu Diệu ậm một tiếng, đem kính viễn vọng trả lại cho Trần Hạo, nhảy xuống xe buýt, cười lên một chiếc xe máy. "Đi thôi, bắt đầu hành động!"

Xe máy khởi động, gào thét chạy đi.

Trần Hạo thấy Tiêu Diệu đã đi xa, ánh mắt tỏa sáng quay đầu lại chỉ huy mọi người phía sau. Một phút sau, xe buýt khởi động, xe Hummer thiếu kính chắn gió cũng đi theo, Trần Hạo ngồi trên một chiếc xe máy cuối cùng, ngồi phía sau hần là nữ nhân xinh đẹp đáng người cao gầy kia, nhiệm vụ của bọn họ là sau khi xe máy của Tiêu Diệu cùng xe buýt của Tráng Tử dẫn dụ đi đám tang thi thì ở gần quân khu rồi đi, vọt vào bên trong lấy đi súng máy cùng đạn dược.

Tiêu Diệu chạy xe máy rất nhanh, trong tầm mắt nơi nơi đều là tuyết, dần tiếp cận nội thành, bóng dáng tang thi liền xuất hiện, quân khu nằm ở phía bắc trung tâm thành thị, cách đám tang thi bị tảng đá màu đỏ hấp dẫn không quá xa. Tang thi ở đây cũng đều ngửa đầu hướng về phía tảng đá, chẳng qua số lượng không nhiều bằng tang thi tụ tập xung quanh tảng đá màu đỏ kia.

Thành phố K chỉ là một thành thị nhỏ, dân cư chưa tới ba mươi vạn, Tiêu Diệu tin tưởng trong thành phố này nhất định còn có người sống sót, nhưng bọn họ có lẽ đang trốn ở một góc nào đó, có lẽ ở phía dưới quầy bán hàng, có lẽ ở trong ngăn tủ văn phòng, có lẽ khóa chặt cửa trốn ở trong nhà, tóm lại bọn họ sẽ không xuất hiện trên đường, cho nên trước mắt Tiêu Diệu có thể thấy cũng chỉ có tang thi.

Tiếng xe máy gầm rú giống như viên đá ném vào mặt nước yên tĩnh, đám tang thi bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, tang thi đứng mảnh lao ra từ khắp nơi dần dần tụ tập. Mấy trăm con tang thi tru lên chặn lại mặt đường, Tiêu Diệu điều khiển xe máy né tránh, thật sự tránh không thoát liền đâm thẳng, chèn qua! Nàng mặc quần áo rất dày, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị tang thi cào thương. Một con tang thi nhi đồng cấp độ tiến hóa khá cao bỗng nhiên nhảy lên, ở trên má Tiêu Diệu cào ra một đường vết thương, Tiêu Diệu cũng không nhân rồi để ý tới nó.

Địa phương cách tảng đá màu đỏ gần nhất lại có mấy con tang thi tiến hóa ra dị năng, chúng nó nghe được tạp âm của xe máy, tru lên đẩy ra tang thi bên cạnh, từ bên trong thi đàn lao ra ngoài. Tang thi trước cửa quân khu cũng bị Tiêu Diệu hấp dẫn, bắt đầu chạy đuổi theo xe máy của Tiêu Diệu, số lượng dần dần đột phá mấy trăm ngàn con.

May mắn đa phần tang thi đã tiến hóa ra dị năng tại thành phố K hai ngày trước đã bị đám người Trần Hạo dẫn đi giết chết. Hai con tang thi lợi hại nhất ngày hôm qua cũng bị Tiêu Diệu bắn vỡ đầu, còn thừa lại tuy rằng so với tang thi các tỉnh khác tiến hóa nhanh hơn, nhưng cũng không đến trình độ nghịch thiên, chúng nó hiện tại cũng chỉ là so với tang thi tỉnh khác khí lực lớn hơn một chút, lại càng thêm linh hoạt mà thôi.

"Rống..." Càng ngày càng nhiều tang thi chắn ở phía trước xe máy, mấy con tang thi dị năng cũng sắp phá tan thi đàn. Trong lúc đó Tiêu Diệu bỗng nhiên chạy xe hướng về phía mấy tòa kiến trúc, cưỡi xe máy trực tiếp vọt vào không gian của bản thân.

Tang thi đầy đất nhất thời mất đi mục tiêu công kích, chúng nó tại chỗ thét lên vài tiếng lại lâm vào trạng thái du đãng, tang thi đã tiến hóa thì phản hồi đường cũ, trở lại nơi tảng đá màu đỏ phát ra phóng xạ.

Tráng Tử lái xe buýt rất nhanh đã chạy đến gần quân khu, hơn phân nửa tang thi đã bị Tiêu Diệu dụ tới phía trước, còn lại cũng bị xe buýt của Tráng Tử dẫn đi.

Một thanh niên làn da ngăm đen đứng trên nóc xe buýt đối với xe Hummer phía xa làm ra một thủ thế.

Đường xá tại thành phố K chẳng phải bình bình thẳng tắp, cho nên tầm nhìn cũng không tốt, Tráng Tử đang lái xe bỗng nhiên kinh hãi hô to một tiếng, vội vàng đổi tay lái định quay đầu xe, hần nhìn thấy trên đường phía trước là một biển tang thi đông nghìn nghịt, đó đều là tang thi vừa rồi bị Tiêu Diệu dụ đi.

Trần Hạo giao cho Tiêu Diệu nhiệm vụ là tận lực dẫn dụ tang thi chạy đi, dẫn càng nhiều càng tốt, đem tang thi dẫn đi càng xa càng tốt, chờ bọn hắn thu thập tốt súng ống trong quân khu lại đến tiếp ứng nàng.

Tiêu Diệu làm tốt một nửa phần trước, nhưng không có làm được nửa phần sau.

Sau khi nàng tiến vào không gian lập tức nhảy xuống xe máy, cầm vũ khí từ trong không gian vọt ra, bên cạnh là khu dân cư, cách đó không xa chính là đại quân tang thi, sau khi chúng nó phát hiện ra Tiêu Diệu lại lao đến.

Tiêu Diệu mặc kệ đám tang thi phía sau, nàng căn cứ theo bản đồ Trần Hạo vẽ ra tìm được đường đến quân khu, thẳng hướng đi qua. Thành phố này đối với nàng mà nói hoàn toàn xa lạ, thu thập vũ khí cùng vật tư cũng không nằm trong kế hoạch ban đầu của nàng. Mục tiêu duy nhất của nàng sau khi trọng sinh chính là tìm được cha mẹ, hảo hảo bảo hộ bọn họ, nhưng một đường đi tới, nàng phát hiện có rất nhiều việc cũng không thể diễn ra theo ý nàng, tựa như trước mắt, vì tìm được vũ khí, nàng không thể không lấy sinh mệnh ra mạo hiểm.

Tiêu Diệu cấp tốc từ trong khu dân cư đã rêu hoá chạy ra, xuyên qua một mảnh kiến trúc hai bên ngã tư đường, đi đến tường ngoài quân khu. Hàng rào điện bên ngoài đã không còn điện lực cung ứng, Tiêu Diệu từ ngoài tường nhảy vào, vài phút sau, Trần Hạo cũng lái xe tiếp cận cửa lớn quân khu.

Trần Hạo xuất thân từ gia đình quân nhân, tự nhiên biết vị trí kho súng ống đạn dược, nhưng lúc hần hao hết khí lực giết chết tang thi lưu lại quân khu, đi đến kho vũ khí, lại phát hiện cửa kho đã sớm bị người mở ra... Vũ khí trong kho một mảnh tán loạn, trong ngăn tủ chỉ còn lại rải rác vài khẩu súng cùng một ít vũ khí cảnh giới.

Trần Hạo tinh táo xem xét chung quanh, nhưng trừ bỏ một khối thi thể tang thi nằm trên đất, hần cũng không phát hiện thêm được gì khác. Hần uể oải cầm lấy mấy khẩu súng, lại ở bên cạnh tìm được vài hộp đạn, nữ nhân xinh đẹp đi cùng hần mở ra không gian đem vũ khí cảnh giới thu vào. Đây cũng là nguyên nhân nàng đi cùng Trần Hạo, nàng là một dị năng giả không gian.

Hai người tìm tới một hồi lại phát hiện thêm vài món rải rác ở trong góc, thanh âm động cơ ô tô từ bên ngoài truyền đến, Trần Hạo liền chạy ra, lại chỉ nhìn thấy tuyết trắng cùng thi thể tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trần Hạo vừa mới chuẩn bị đi tìm, chợt nghe thấy tiếng la táo bạo của Tráng Tử từ phía xa truyền đến: "Chạy mau! ! Nhanh xuống xe, xuống xe! ! Phía trước không thể chạy tiếp! !"

Trần Hạo vội vàng cầm theo súng chạy ra đại viện quân khu, nhìn thấy Phương Triệu Vũ lái xe Hummer chạy đến, hân hoan to qua cửa sổ: "Xe buýt bị kẹt ở bên kia ! Đã lấy được súng rồi sao!"

"Lấy được! ! Bất quá trước đó có người đã tới, chỉ còn lại có mấy khẩu súng tự động! !"

"Lên xe! Chúng ta mau chạy đi! !" Phương Triệu Vũ hô to, hân hoan nhìn xe buýt phía xa lập tức sẽ bị tang thi bao vây, mắng một câu thô tục, khởi động xe Hummer chạy trước.

Trần Hạo quay đầu nhìn thoáng qua Tráng Tử vừa mới từ trên xe buýt nhảy xuống, do dự một giây, vẫn là chạy về phía xe buýt. Hân hoan tại có sáu khẩu súng tự động, ước chừng bắn được hai ngàn phát. Muốn lao ra khỏi bầy tang thi tụ tập gần tầng đá màu đỏ, phải có người thủ vững phía sau, người tại trấn Hoài Vũ không thể sử dụng, nếu để Tráng Tử chết thật sự rất đáng tiếc.

Tráng Tử không nghĩ tới Trần Hạo sẽ quay lại cứu hân, mặt hân bởi vì kích động đã biến đỏ bừng! Trần Hạo ném một khẩu súng tới tay Tráng Tử: "Người đã từng làm lính, chắc là biết dùng súng tự động chứ?"

"Biết!" Tráng Tử một cước đá văng con tang thi phía trước, một tay tiếp nhận khẩu súng Trần Hạo đưa qua, kiểm tra bảo vệ cò súng cùng băng đạn một chút. "Chưa từng dùng qua loại súng kiểu mới này!"

"Đều giống nhau!" Trần Hạo hồi đáp, nổ súng bắn chết một con tang thi lao tới.

"Đều xuống xe, nhanh xuống xe! !" Tráng Tử hô to với vài người trong xe.

Bởi vì hành động nguy hiểm, những người không có sức chiến đấu đều ở lại ngoài thành, hiện tại trên xe chỉ có ba nam nhân một nữ nhân, thanh niên da ngăm đen ngày hôm qua ở cùng nữ sinh tóc quăn cũng có mặt trong xe, hân nói với Trần Hạo: "Cũng cho ta một khẩu súng đi."

Trần Hạo quay đầu nói: "Người biết bắn súng sao? Đừng lãng phí đạn! ! Ra phía sau đi! !"

Thanh niên đành phải cầm gậy sắt vọt tới phía sau, lúc này tang thi đã vây đầy sau xe buýt, Tráng Tử vừa hô to vừa lui về phía sau.

Một viên đạn không biết từ nơi nào tới, chuẩn xác bắn trúng bình xăng xe buýt. Xe buýt nổ mạnh một tiếng, xung lực vĩ đại cùng ngọn lửa đem đám tang thi đánh văng ra bốn phía, mấy con tang thi trong chớp mắt liền biến thành hòa thi... Đám người Trần Hạo cũng bị dòng khí sinh ra từ vụ nổ đẩy ngã sấp về phía trước.

"Kháo! Kháo!" Tráng tử vừa mắng vừa từ trên tuyết đứng lên, quay đầu nhìn thấy phần lớn tang thi phía sau đều bị xe buýt đang bốc cháy chặn lại. Nữ nhân có không gian dị năng cười xe máy chạy đến tiếp ứng Trần Hạo. Trần Hạo leo lên xe, ở phía trước mở đường, Tráng Tử cầm súng đoạn hậu, vài người không có súng gậy sắt, ống tụt đi ở giữa.

Tráng tử bỗng nhiên hô một tiếng: "Nha đầu dẫn quái kia làm sao bây giờ?" Hân nói là Tiêu Diêu.

Trần Hạo cảm thấy Tiêu Diêu nhất định đã chết, phía trước nhiều tang thi như vậy, nòng lại là người dẫn quái, ngay cả xe của Tráng Tử cũng bị chặn lại, xe máy của nàng nhất định không thể lao ra, cho dù nàng có dị năng tốc độ cũng vô pháp chạy thoát khỏi bầy tang thi. Trần Hạo lãnh khốc nói: "Mặc kệ nàng ! Là do nàng xui xẻo! !" Cứu Tráng Tử là hành động quyết định dưới điều kiện chính hân không gặp nguy hiểm, còn cứu một người có khả năng đã chết cũng không phải là tác phong của hân.

Tráng Tử bĩu môi không nói chuyện, bên cạnh lại có tang thi lao tới. Tráng Tử vội vàng nổ súng, thương pháp của hân không tốt, đã có chút kích động không ngừng bắn loạn tang thi, Trần Hạo hô to nhắc nhở hân không được lãng phí đạn.

Đoàn người đánh tới đánh lui, chậm rãi thoát ly tang thi truy kích. Một thiếu niên trong đội ngũ bị một con tang thi nằm trên đất cắn bị thương đùi, cuối cùng bị bỏ lại trong thành, biến thành đồ ăn của tang thi.

Thời điểm bọn họ trốn ra khỏi thành phố K đã là giữa trưa 11 giờ 30 phút, Trần Hạo chạy về địa điểm tập hợp tạm thời, phát hiện Tiêu Diêu đang đứng cạnh xe Hummer băng bó vết thương. "Người... Người làm sao trốn ra được?" Trần Hạo có chút luống cuống, hỏi.

"Ta chạy xuyên qua khu dân cư, từ đường nhỏ vòng đến ngoài thành chạy về." Tiêu Diêu trên người cũng có rất nhiều thương, nhất là trên má có một đường máu màu đỏ, thoạt nhìn có chút chật vật, nhưng thần sắc cũng không kích động.

"Nga... Nga..." Trần Hạo theo bản năng tiếp lời, trong lòng vẫn là cảm thấy bất khả tư nghị.

Hân ngừng vài giây rồi nói với mọi người: "Súng đã lấy được, bất quá chỉ có sáu khẩu súng tự động, bây giờ còn bắn được hơn một ngàn phát, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, nửa giờ sau phá vây!"

Mọi người vừa vui vừa buồn, có người vì được phát súng mà cao hứng, có người bởi vì đồng bạn chết đi mà ni non... Nữ sinh tóc quăn kia ngồi xồm trên đất vụng trộm khóc. Tráng Tử và Trần Hạo bởi vì vừa rồi cùng nhau chiến đấu mà thân cận hơn không ít, bọn họ ở bên cạnh xe nghiên cứu lộ tuyến phá vây.

Tiêu Diệu tựa vào xe Hummer, trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại rất hưng phấn.

Trong không gian của nàng giờ phút này bày biện hơn phân nửa vũ khí của biên chế quân khu ba trăm người, trừ bỏ súng lục, súng tự động, còn có một chiếc xe Jeep quân dụng cùng nhiều loại vũ khí cảnh giới.

Lại nói tiếp cũng là nàng vận khí tốt, thời điểm nàng chạy đến kho vũ khí, mấy cánh cửa sắt lớn cũng không có khóa. Sau khi tiến vào, liền gặp một con tang thi trung niên chính là người phụ trách bảo quản chìa khóa kho vũ khí, nàng thật dễ dàng lấy được chìa khóa mở ra tủ súng, từ nơi đó lấy được hơn phân nửa súng ống đạn dược.

Vừa rồi sở dĩ lưu lại một bộ phận súng ống đạn dược cho Trần Hạo là vì nàng lo lắng đến hai phương diện nguyên nhân. Thứ nhất là nếu không có bản đồ cùng sự phối hợp của Trần Hạo nàng căn bản không có khả năng lấy được vũ khí. Thứ hai là dưới sự tấn công của tang thi xung quanh tảng đá màu đỏ, lực lượng của một mình nàng khẳng định không bằng lực lượng của mọi người hợp lại, so với một mình đem mọi thứ đều lấy đi, một mình chiến đấu hăng hái, không bằng để cho mọi người cùng sống sót. Nơi đó có năm vạn con tang thi, phân tán ra, khó khăn mỗi người phải đối mặt sẽ giảm bớt mấy lần.

Mười phút sau, Trần Hạo triệu tập mọi người lại họp.

Hiện trường cũng chỉ còn lại có mười hai người. Dựa theo ý tưởng của Trần Hạo, hẳn chỉ định lưu lại người có sức chiến đấu, trong đó bao gồm Tráng Tử, Tiêu Diệu, Phương Triệu Vũ, còn có thanh niên da ngăm đen cùng một công nhân sửa chữa trẻ tuổi thể trạng tốt.

Mặt khác cũng phải mang theo Tề Duyệt cùng hắn từ thủ đô đến nơi này du ngoạn. Tề Duyệt có không gian dị năng lại là bằng hữu lâu năm của hắn, hơn nữa nàng còn là cháu gái lão thủ trưởng quân khu.

Cứ như vậy vứt bỏ bốn người, hẳn sợ bản thân đưa ra ý tưởng này sẽ chọc giận tráng tử, cho nên cuối cùng vẫn là không có mở miệng.

Hắn đem băng đạn cùng vũ khí phân cho Tiêu Diệu và Phương Triệu Vũ. Tuy rằng không biết Tiêu Diệu đem đó bắn vỡ đầu cao cấp tang thi rốt cuộc có phải chỉ nhờ may mắn hay không, nhưng trực giác của hắn nhận định Tiêu Diệu không đơn giản, nhất là khi nhìn thấy nàng vừa rồi một thân một mình trốn thoát khỏi thành phố K. Hắn định thử thăm dò đem băng đạn cùng súng cấp cho Tiêu Diệu, đã thấy Tiêu Diệu thuần thục đem băng đạn gắn tốt, hơn nữa kéo lên bảo hiểm cò súng.

Trần Hạo không dấu vết nhìn chăm chăm tay Tiêu Diệu một lát, bỗng nhiên nghe được Tráng Tử nói: "Người còn lại hai khẩu súng, giao cho người của ta đi, bọn họ cũng có thể hỗ trợ."

Trần Hạo lạnh mặt cự tuyệt: "Bọn họ không biết dùng súng, chỉ lãng phí đạn! Đi thôi! Xuất phát!" Hắn đi đầu ngồi trên xe Hummer, Phương Triệu Vũ ngồi kế bên tay lái, đi cùng bọn họ còn có hai nữ hài ngồi ghế sau. Tiêu Diệu lái xe máy, đoàn người Tráng Tử đi bộ.

Lộ tuyến phá vây rất đơn giản, cứ nhắm con đường có ít tang thi nhất mà đi, trước dẫn dụ, sau đánh. Bởi vì một đoạn quốc lộ này tất nhiên sẽ phải đi qua nội thành, vô luận đi như thế nào đều tránh không khỏi thi đàn phụ cận tảng đá màu đỏ, mà khi vào đến nội thành, tang thi sẽ càng thêm dày đặc, đường cũng càng thêm khó đi. Theo như Trần Hạo đoán trong nội thành có khả năng vẫn còn mấy tảng đá màu đỏ như vậy, cho nên vì tận lực tiết kiệm đạn mà vẫn có thể đem tang thi dụ đi, nhiệm vụ này tự nhiên lại rơi xuống đầu Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu khởi động xe máy hướng về phía bày tang thi bị tảng đá màu đỏ hấp dẫn, đến khi chỉ còn cách chúng nó một km nàng bỗng nhiên dừng xe lại, cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trời. Ngay lúc nàng ngẩng đầu không bao lâu, bầu trời liền bỗng nhiên đen lại.

Hắc ám vô hạn vô biên nhảy mắt bao phủ đại địa, trước mắt Tiêu Diệu cũng là một mảnh tối đen. Nàng khẩn trương nhắm mắt lại, một giây sau, nàng liền mở to mắt nhìn về phía trước, tang thi chỉ chít bỗng nhiên điên cuồng kêu to, chúng nó ngửa đầu nhìn bầu trời, tựa như chó sói ban đêm hú ánh trăng.

"Ngao... Ngao... Ngao ngao! ! ! " Tiếng thét điên cuồng chói tai từ miệng chúng nó phát ra, dần dần tiếng thét kia biến thành cuồng loạn rít gào. Ngàn vạn tang thi cùng nhau phát ra tiếng hét to chấn động thiên địa, chấn động cả đáy lòng Tiêu Diệu.

Phía chân trời bỗng nhiên truyền đến vô số luồng sáng, một vật thể phát sáng đột nhiên từ trên bầu trời thẳng tắp rơi về phía Tiêu Diệu. Tiêu Diệu cảm giác được một loại áp lực trước nay chưa từng có, nàng liều lĩnh nhảy xuống xe máy, dùng hết khí lực chạy sang bên cạnh. Một tiếng nổ vang lên tại vị trí nàng vừa đứng, mặt đất rung chuyển, Tiêu Diệu bị khí sinh ra từ vụ va chạm đẩy về phía trước.

Tang thi xung quanh tảng đá màu đỏ càng thêm ra sức thét lên, mấy con tang thi ngoài rìa bỗng nhiên điên cuồng chạy về phía Tiêu Diệu. Tiêu Diệu vội vàng từ trên mặt đất đứng lên chạy đến bên cạnh xe máy, một nửa thân trước xe máy đã bị vật thể từ trên trời rơi xuống đập nát, tuyết trên đất bị hòa tan, thậm chí lộ ra khoảng đất bị đốt đen. Ngay tại đó, đang có một khối đá màu đỏ đường kính khoảng một thước đang tàn ra dao động năng lượng mãnh liệt, khối đá kia đang trôi nổi lơ lửng cách mặt đất vài cm, thậm chí còn hơi chuyển động... Tiêu Diệu cảm giác được lòng bàn tay trái nhảy mắt bốc cháy, nó dường như đang cùng khối đá màu đỏ hô ứng, sinh ra dao động năng lượng càng thêm mãnh liệt.

Không biết vì sao Tiêu Diệu cảm thấy khối đá kia có một lực hấp dẫn cường đại đối với bản thân, mạnh đến nỗi khiến nàng hận không thể đem nó ôm lấy nuốt vào bụng. Cảm giác được không thích hợp, Tiêu Diệu bỗng nhiên mãnh liệt lắc đầu, cường chế cảm xúc không bình thường nơi đáy lòng.

Mấy con tang thi đối diện đã chạy tới cách nàng khoảng tám trăm thước, Tiêu Diêu mở ra không gian, đem khối đá màu đỏ kia ôm vào không gian, khối đá nhẹ hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, tựa như một quả khinh khí cầu. Tiêu Diêu trong lòng không khỏi sinh ra cảm xúc ngày càng mạnh mẽ, có thể thấy được, tảng đá nằm trong khu dân cư kia đường kính ước chừng mười lăm thước, khối đá nhỏ như vậy còn có thể phát ra lực lượng cường đại, nếu có thể lấy được tảng đá lớn kia...

Tiêu Diêu không dám nghỉ tiếp, nơi đó có mấy vạn con tang thi, càng đi sâu vào bên trong, lực lượng tang thi càng mạnh. Nàng cảm thấy bản thân có đi phòng chừng cũng chỉ chịu chết.

Nàng đem mọi việc áp xuống đáy lòng, từ trong không gian lấy thêm nhiều đạn hơn, chạy tới đám tang thi phía trước.

Hai con tang thi phía trước tại lúc Tiêu Diêu thu hồi khối đá liền đình chỉ bước chân, đứng tại chỗ tiếp tục ngửa mặt lên trời hét dài.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tiếng hét phát ra trong bóng đêm lại càng làm người ta sợ hãi hơn rất nhiều so với ban ngày.

Trừ bỏ Tiêu Diêu, cách thi hải gần nhất chính là Tráng Tử cùng thanh niên da ngăm đen, thi lực ban đêm của Tráng Tử không bằng Tiêu Diêu, mỗi khi bầu trời đánh xuống từng tia chớp loang loáng, hắn mới có thể nhìn thấy thi đàn nhấp nhô, đập dềnh như sóng biển cùng kiến trúc lập lờ trong bóng đêm. Nếu không phải giờ phút này không khí vô cùng rét lạnh, trong màn đêm lại còn đang truyền đến tiếng hét chấn động nhân tâm, Tráng Tử cơ hồ đã nghĩ rằng bản thân chỉ đang xem một bộ phim kinh dị cấp độ nặng, hắn bỗng nhiên lấy tay chạm vào thanh niên da ngăm đen đứng bên cạnh: "Sao ta lại cảm thấy dường như mình đang nằm mơ!"

Thanh niên da ngăm đen đã sớm bị trận thế phía trước dọa ngốc, hắn run rẩy nói một câu: "Ta lại cảm thấy mình sắp chết..."

Tiếng hét của tang thi rất lớn, Tráng Tử không nghe rõ được thanh niên nói gì, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào người sống sót duy nhất phía trước —— Tiêu Diêu.

Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, Tiêu Diêu đối với dẫn quái đều là ngựa quen đường cũ, bóng dáng của nàng cẩn thận tiếp cận cách tang thi khoảng hai thước, phản ứng của nhóm tang thi lại vượt xa dự kiến của nàng. Chúng nó thấy đồ ăn tới gần vẫn bất vì sở động, hai chân tựa như bị dính đóng trong tuyết, đầu ngẩng cao, miệng há lớn đến cực hạn, trong lúc la hét cơ bắp trên mặt không ngừng rung động.

Kiếp trước, phóng xạ lần thứ hai phát sinh khi ánh mắt của Tiêu Diêu vẫn còn chưa nhìn được trong bóng đêm, cũng không có khả năng tiếp xúc gần với tang thi trong lúc phóng xạ. Nàng chỉ nhớ rõ khi đó trong bóng đêm vang lên tiếng gầm rú khủng bố, tiếng hét điên cuồng kéo dài tra tấn thần kinh của nàng, khiến nàng kém chút hỏng mắt, sau này mới nghe được người trong căn cứ nói lúc phóng xạ lần thứ hai và thứ ba, đám tang thi đều đình chỉ hoạt động. Nàng đối với tin tức này nửa tin nửa ngờ, trước khi hành động nàng nguyên bản chỉ hy vọng khi phóng xạ lần thứ hai phát sinh nhóm tang thi sẽ bị giảm thấp tốc độ hành động cùng sức chiến đấu, không nghĩ tới chúng nó cư nhiên thật sự đứng tại chỗ bất động.

Tiêu Diêu bỗng nhiên giờ súng tự động lên nhắm tới bầy tang thi phía trước, tiếng súng vĩ đại liên thanh vang lên, tang thi đối diện giống như lúa mạch bị cắt thành từng phiến ngã xuống, máu và não dịch nhảy mắt nhiễm bản tuyết trắng..

Đám tang thi lại vẫn vô tri vô giác, phảng phất như không có gì phát sinh, tiếp tục ngửa mặt lên trời hét dài.

Dưới tia sét loang loáng, Tiêu Diêu quay đầu đối với Tráng Tử cùng Trần Hạo làm một thủ thế, muốn bọn họ đuổi kịp mình.

Tráng Tử mất thấy bóng dáng gầy gò của Tiêu Diêu tiến vào trong bầy tang thi, hắn lấy ra một chai rượu để từ trong cái túi đeo bên hông, dùng miệng giật đi nút chai rồi ngửa đầu uống ừng ực, nửa chai rượu để đã muốn thấy đáy. Tráng Tử mặt đỏ ửng, hắn hưng hăng đập mạnh chai rượu xuống mặt đất: "Đi ! Tiến lên phía trước chính là chỗ tránh nạn, chúng ta xông lên giết sạch chúng nó ! !"

Hắn nói xong những lời này, liền gào lớn chạy về phía trước, còn kích thích đầu óc của hắn, làm hắn trong nháy mắt cảm thấy bản thân tựa như chiến sĩ lao tới bầy ma thú, vùng lên trường kiếm, lấy một địch vạn!

Đáng tiếc hắn cầm trong tay không phải là trường kiếm, mà là một khẩu súng tự động dài chưa tới nửa mét.

Trần Hạo từ trên xe nhảy xuống, nhưng không có hành động. Hắn biết hắc ám bỗng nhiên buông xuống đại biểu lại có một lần phóng xạ, nhưng lại không biết bóng tối còn tiếp tục kéo dài bao lâu... Tính cách cẩn thận không cho phép hắn làm việc xúc động mạo hiểm.

Tiêu Diêu đã chạy xuyên qua mấy chục con tang thi, tang thi vòng ngoài có vẻ rời rạc, càng đi vào bên trong, mật độ tang thi càng lớn, chúng nó vai kề vai, chân kề chân, đồ đầy những con phở nhỏ cùng đường lớn phía trước. Tiêu Diêu chọn một con đường tương đối ít tang thi, giờ súng tự động lên bắn phá. Tang thi phía trước giống như bìa ngấm ngã xuống thành từng lớp, thi thể vẫn vẹn đủ hình dạng nằm trong tuyết, có vài con tang thi tuy rằng bị bắn nát mặt, nhưng miệng của chúng nó vẫn như cũ giương lên, dù đã chết nhưng mắt vẫn mở to, nhìn chằm chằm bầu trời.

Tiêu Diệu đập thi thể tang thi sang một bên, vừa chạy vừa thay băng đạn mới. Băng đạn thay xong rất nhanh đã lại dùng hết, Tiêu Diệu chạy chậm lại, một bên dùng chân đá thi thể tang thi chắn phía trước, một bên đem những viên đạn lẻ rải rác gắn vào băng đạn rỗng. Đoàn người Tráng Tử lúc này cũng chạy đến bên cạnh Tiêu Diệu, thanh niên da ngăm đen cầm theo đèn pin chiếu về phía trước, Tráng Tử thấy Tiêu Diệu đang nạp đạn, liền cầm súng bắn ngã mấy con tang thi phía trước Tiêu Diệu. Tuy rằng thương pháp của hắn không tốt lắm, nhưng bởi vì tang thi quá dày đặc, viên đạn của hắn vẫn thật dễ dàng bắn trúng mục tiêu.

Tráng Tử nhìn thấy mấy chục con tang thi liên tiếp chết dưới súng của mình, hưng phấn học theo tang thi cùng nhau tru lên.

Có Tráng Tử hiệp trợ, Tiêu Diệu lại khôi phục tốc độ. Lúc đến gần tầng đá màu đỏ khổng lồ kia, Tiêu Diệu trong lòng lại nổi lên cảm xúc khác thường, năng cường chế xúc động muốn lấy tầng đá kia làm của riêng, bước chân tiếp tục tiến về phía trước, thời gian phóng xạ cũng không dài, lý trí nói cho nàng biết không thể vì một tầng đá mà đem mệnh đề lại. Hơn nữa, tầng đá kia đường kính quá lớn, năng hiện tại cũng không có nắm chắc mình có thể mở ra cửa không gian lớn đến như vậy đem tầng đá nhét vừa.

Trần Hạo thấy phía trước đã mở ra một con đường, rốt cục quyết định hành động, hai nữ sinh ngồi sau không đồng ý xuống xe, bị Trần Hạo cứng rắn túm xuống.

Ngay sau khi Trần Hạo vừa tiến vào bầy tang thi, phía ngoài thành phố K lại có một đoàn xe chạy đến. Đi phía trước đoàn là một chiếc xe thể thao SUV, đi theo sau xe thể thao là một chiếc xe cứu thương, một chiếc xe việt dã màu xám bạc, còn có một chiếc Jeep cũ và một chiếc xe bus cỡ trung, trong mấy chiếc xe chứa đầy người, đông nghìn nghịt.

Hắc ám gần gũi thật lâu, trong đàn tang thi không ngừng có tiếng súng vang lên, máu cùng thi thể chồng chất thành một con đường vừa cứng lại vừa lạnh như băng. Tiêu Diệu vừa nổ súng vừa nhắm tính thời gian trong đầu, ước chừng mười lăm phút sau, sắc trời rốt cục sáng lên.

"Rống... Rống..." Nhóm tang thi tựa như vừa tỉnh dậy sau đại mộng, chúng nó bỗng nhiên quay đầu nhìn những nhân loại ở giữa thi đàn, há to miệng lao tới. Tiêu Diệu một phát súng bắn vỡ đầu con tang thi trước mặt, tang thi ở phía trước đã bắt đầu ít dần, có phần rời rạc. Tiêu Diệu linh hoạt chen vào khoảng trống giữa chúng nó tiến tới, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe tải lớn, nàng né tránh tang thi bên cạnh, chạy lấy đà vọt tới trước, toát một cái nhảy lên thùng xe tải, lại chạy vài bước đến nóc xe phía trên tay lái.

"Tiêu Diệu! Đợi chúng ta với!" Tráng Tử cách mấy chục thước hô to, mặt hắn bởi vì uống rượu đã biến đỏ bừng, ánh mắt cuồng nhiệt, súng trong tay đã không còn đạn, đành phải đem súng tự động coi như gậy gộc mà dùng. Tiêu Diệu ngòm xòm trên nóc xe ẩn nấp, bắn chết mấy con tang thi đứng gần Tráng Tử.

Trong đội ngũ Tráng Tử lại mất đi thêm một người, lần này là một nữ nhân, nàng bởi vì không có dũng khí đi bộ vọt vào trong bầy tang thi, bị bỏ lại tại đầu kia thành phố K.

Trần Hạo cũng bị kẹt lại trong thi đàn, bất quá nhờ phúc của khẩu súng trường trong tay, hắn tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng. Tang thi bốn phía khôi phục lại bản sắc thị huyết, ào ào đánh về phía hắn, băng đạn trong tay hắn không ngừng bị bắn rớt, Tề Duyệt đứng phía sau đành phải bỏ ra một băng đạn mới đưa cho hắn.

Phương Triệu Vũ ở phía sau cũng liều mạng nổ súng, bọn họ một đường đánh một đường chạy. Phía trước bỗng nhiên xuất hiện vài con tang thi, Trần Hạo vừa vắn hết đạn, mắt thấy tang thi lao về phía mình, hắn giơ súng đập vào con tang thi gần nhất. Mấy con tang thi khác nhân cơ hội chui qua, hắn lại dùng chân đá bay một con, vừa quay đầu, lại nhìn thấy hai hàm răng cơ hồ đã biến thành mũi nhọn của tang thi hung tợn cắn tới cổ mình. Trần Hạo vội vàng trốn về phía sau, Tề Duyệt đứng sau hắn lập tức bị bại lộ dưới miệng tang thi. Tề Duyệt nhất thời không kịp phản ứng, mắt thấy miệng rộng của tang thi đã sắp cắn về phía bản thân, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, tuyệt vọng nhắm mắt lại. Phía xa truyền đến tiếng súng, tang thi trước mặt Tề Duyệt bị bắn vỡ đầu, máu đỏ nhiễm đen bắn đầy lên mặt nàng. Tề Duyệt chưa hết hoảng hốt mở to mắt, nhìn thấy xa xa Tiêu Diệu đang cầm súng ngắm về phía nàng.

"Ta kháo! Thực kích thích! !" Tráng Tử rốt cục cũng chạy ra khỏi bầy tang thi, hắn thở phì phò nhảy vào trong thùng xe tải, lại lôi kéo thanh niên da ngăm đen đi phía sau lên xe, hắn vỗ ngăn cửa sổ thủy tinh nhỏ nằm sau tay lái, vẫn mang theo cảm giác say hỏi Tiêu Diệu: "Xe tải này có thể chạy được không?"

"Không thể, bình xăng còn rất ít, chạy được không xa." Tiêu Diệu đáp.

Tráng Tử khoa trương rên một tiếng, lại đem một nữ sinh tóc quăn kéo lên xe, hắn bỗng nhiên đối với tang thi đàn phía xa hô to một tiếng: "Người xem người xem, nơi đó có chút không thích hợp, giống như có người!"

Tiêu Diệu nhìn qua, thấy đại phiến tang thi ở bên đường phía Bắc đang di động, tựa hồ phát hiện con mồi mới: "Hình như có người may mắn sống sót muốn từ nơi đó lao ra... Có lẽ là những người ở trấn Hoài Vũ."

"Nha! ! Bọn họ sao không đến sớm một chút! ! Tang thi đều bị chúng ta đánh chết không ít, đúng là nhặt được tiện nghi! !" Tráng tử lại kêu rên.

Tiêu Diệu không nói chuyện, nàng thấy Trần Hạo đã vọt tới phạm vi an toàn, liền nhảy xuống mặt đường, tiếp tục chạy về phía trước. Trên đất trừ bỏ tuyết chính là thi thể, mơ hồ, nàng nhìn thấy đằng sau vài tòa nhà cao tầng phía trước lại xuất hiện lại xuất hiện một mảnh đầy tang thi trông như dòng thủy triều đen cuộn cuộn. Trong thành phố này không chỉ có một tầng đá màu đỏ, bất quá thành phố K có hình tam giác, vừa rồi đã chạy qua một khu vực hẹp, tiền phía trước có vẻ dễ dàng đi qua, vô luận như thế nào cũng đã lao ra được khỏi đoạn đường khó khăn nhất, lần này phá vây so với nàng dự đoán còn dễ dàng hơn gấp bội, điều này vẫn là đáng được ăn mừng.

Trần Hạo về mặt chặt vật từ đằng sau chạy tới, hắn bỗng nhiên nói: "Phía tây là đường sắt, chúng ta hiện tại không có xe, không bằng lên cầu vượt đường

sát, dọc theo đường ray đi một đoạn có thể vòng qua đám tang thì phía trước, đến lúc đó lại xuống đường ray đi về phía nam là có thể đến chỗ tránh nạn quân khu thành phố L!"

"Dưới đường ray đều là phế tích, phải đi rất lâu! Hơn nữa cũng dễ lạc đường, không bằng tìm mấy chiếc xe từ thành biên chạy ra!" Phương Triệu Vũ nói.

"Vẫn là đi vòng đi, ta cảm thấy đi bộ an toàn hơn." Tề Duyệt nói, trải qua tràng đánh chiến tang thì phá vỡ vừa rồi, nàng đã bị dọa vỡ mật, giờ phút này nàng chỉ hy vọng không phải đối mặt với tang thi. Tuy rằng đi bộ sẽ lãng phí thật nhiều thời gian, nhưng là so với cùng tang thi mặt đối mặt, nàng tình nguyện hao tốn thêm mười ngày đi đường.

Nữ sinh tên là Phương Phương theo phía sau nàng cũng muốn đi bộ, Tiêu Diêu phát hiện nàng hiện tại đã trầm ổn hơn rất nhiều so với buổi tối hai ngày trước. Hơn nữa xem tốc độ nàng chạy bộ, nàng hẳn là cũng là một dị năng giả hệ tốc độ, khó trách thời điểm hôm kia Trịnh Khôn đánh nhau cùng tang thi cấp ba, nàng có thể nhân cơ hội chạy đi.

Trần Hạo thấy mọi người bất đồng ý kiến, liền nhìn về phía Tiêu Diêu, Tiêu Diêu đang vội, lựa chọn lái xe phá vỡ.

"Tráng Tử ca, đằng kia có chó!" Thanh niên da ngăm đen bỗng nhiên có chút hưng phấn kêu lên, ngón tay hất chỉ về phía một con chó đang lung lay thoáng động trên mặt đường phía trước.

Tráng Tử kêu: "Bắt nó lại, bắt nó lại đem nướng ăn! Lão từ mấy ngày rồi chưa được ăn thịt!" Hắn nói xong liền lao về phía con chó, nhưng lúc chạy đến cách nó hai thước lại bị dọa đến oa một tiếng kêu to, cảm giác say trong đầu bị đẩy lui vài phần.

Đó là một con chó cỡ trung, da lông màu vàng bong tróc loang lổ, lộ ra cơ thịt màu đỏ nhiễm đen, mắt nó tràn ngập tơ máu, nhìn thấy Tráng Tử lao tới liền nhe răng gầm nhẹ, nước miếng đỏ đen từ trong kẽ hở răng nanh chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

"Ta kháo! ! Đây rốt cục là cái gì! !" Tráng Tử lui về phía sau hai bước.

"Hình như là chó biến dị!" Trần Hạo cũng bước tới.

"Ngao ngao!" Tang thi khuyến bỗng nhiên nhảy lên, mở ra miệng rộng cắn tới cổ Tráng Tử.

Tráng Tử vùng vằng súng hung hăng đập xuống đầu tang thi khuyến, con tang thi khuyến giữa không trung nghiêng đầu né tránh, súng đánh trúng cổ nó, sinh vật thiếu da máu, chảy đầm đìa này bị đánh ngã xuống mặt tuyết, vừa rơi xuống lại nhảy lên.

Tráng Tử tiếp tục huy động súng, lại bởi vì súng tự động quá ngắn mà bị tang thi khuyến tránh thoát. Tang thi khuyến nhảy lên trên một mặt tường bên trái, nương trợ lực bắn về phía Tráng Tử. Tráng Tử nâng chân, đá vào cằm con tang thi khuyến.

Răng nanh bén nhọn của tang thi khuyến đâm xuyên qua giày Tráng Tử, hần nhất thời cảm thấy ngón chân một trận đau đớn.

Tiêu Diêu giờ súng lên nhắm ngay tang thi khuyến bắn, hai phát súng liền đem nó đánh gục. Trần Hạo định xoay người kiểm tra thi thể tang thi khuyến, lại bởi vì phía sau có tang thi đuổi theo, đành phải buông tha.

Phương Triệu Vũ bỗng nhiên nói: "Cái con chó này có phải là bị biến dị bởi đợt phóng xạ vừa rồi hay không?"

Trần Hạo gật gù đầu: "Ta ngày hôm qua có nói chuyện với cha ta, quốc nội bây giờ vẫn còn chưa có xuất hiện qua loài động vật biến dị này, con chó này hoặc là biến dị vì tảng đá màu đỏ kia, hoặc là biến dị vì phóng xạ vừa rồi, ta cảm thấy nguyên nhân sau có tỉ lệ chính xác khá lớn, cũng không biết trong đầu nó có não hạch hay không."

Tiêu Diêu hỏi: "Tỉ lệ biến dị ở thủ đô thế nào? Cũng cao như ở đây sao?"

"Không có cao như vậy, ở đó lúc mới đầu tỉ lệ biến dị chưa tới 20%, bất quá mấy ngày nay người bị tang thi cắn thương rồi biến dị không ngừng tăng nhiều, trước mắt thủ đô có ít nhất một nửa số người bị biến thành tang thi. Hiện tại quân khu phụ cận còn có thể miễn cưỡng duy trì trật tự, bất quá nếu xuất hiện thêm động vật biến dị, có khả năng sẽ rối loạn..." Trần Hạo nói xong hỏi Tiêu Diêu: "Nhà ngươi ở thủ đô sao?"

Tiêu Diêu lắc đầu: "Nhà của ta ở Tây Nam."

"Nga, Tây Nam bên kia tỉ lệ biến dị còn thấp hơn so với thủ đô, tình huống hẳn là tốt hơn một chút." Tề Duyệt tiếp lời nói.

Tiêu Diêu nghe nói như thế trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút, buổi sáng trước lúc xuất phát nàng có gọi điện thoại cho cha mẹ, Tiêu Cảnh Dương nói

trong nhà tất cả đều tốt. Bất quá Tiêu Diêu vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, bên phía cha mẹ rất yên tĩnh, mỗi lần nàng gọi điện thoại về, cha đều nói hết thấy mạnh khỏe, hẳn cùng Dương Văn luôn luôn trốn ở trong nhà, mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm cái gì cũng không làm.

Tiêu Diêu tổng cảm thấy việc này không phù hợp với tính cách của cha, nhưng cùng cha mẹ cách xa nhau ngàn dặm, nàng tuy rằng lo lắng cũng vô pháp nghiệm chứng, chỉ có thể bất buộc bản thân tin tưởng. Hiện tại, nàng chỉ cầu mỗi lần gọi điện thoại về đều có thể nghe được thanh âm của cha mẹ là đủ, đời này nàng vô luận như thế nào cũng không thể lại thừa nhận thống khổ mất đi người thân.

Tòa nhà bên cạnh bỗng nhiên có người ném xuống một kiện đồ vật hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Diêu, Tiêu Diêu ngẩng đầu, nhìn thấy bên cửa sổ một khu dân cư năm tầng đang có hai người không ngừng hướng bên này vẫy tay, đó là hai nam nhân, bọn họ hô to : "Cứu chúng ta với! Cứu chúng ta với! !"

Theo tiếng la của bọn họ, từ trong một tòa nhà khác cũng truyền đến âm thanh cầu cứu.

Tráng Tử muốn đi cứu người, lại bị Trần Hạo ngăn lại: "Mặc kệ bọn họ, lãng phí thời gian."

"Nga..." Tráng tử có chút buồn bực vầy vầy đầu. Tiêu Diêu lúc này đã nhìn thấy phía trước có dấu hiệu của bãi đỗ xe, nàng chạy hướng bãi đỗ xe, ở đó tìm được mấy chiếc việt dã xe khá tốt. Nàng dùng phương pháp trộm xe kiếp trước học được trong khu căn cứ khởi động một chiếc ô tô, Trần Hạo, Phương Triệu Vũ cùng với hai nữ sinh ngồi trên xe Tiêu Diêu, Tráng Tử mang theo năm người còn lại ngồi lên một chiếc xe khác.

"Tại đường An Bình phía trước có một xưởng sửa xe, là do một người bạn của ta mở, chúng ta đi đem xe cải tiến một chút, gắn thêm tấm thép!" Tráng tử hô, Tiêu Diêu gật đầu chạy theo xe hẳn vào đường nhỏ, hai chiếc xe bị tuyết đọng nặng nề chạy tới phía trước, dần dần bỏ xa tang thi truy đuổi ở phía sau.

Hai người cầu cứu lúc trước thấy cầu cứu không có hiệu quả, phần nộ từ trên lầu ném xuống vài chậu hoa, ở trên lầu mắng to thô tục. Phương Triệu Vũ ngồi sau xe việt dã giờ ngón giữa với đám người cầu cứu, trong miệng mắng: "Đám dân đen, xứng đáng chờ chết!"

Tiêu Diêu theo kính sau lờm Phương Triệu Vũ một cái, không nói gì.

"A! Nguy rồi, nơi đó cũng có tang thi!" Tráng Tử mang theo Tiêu Diêu vòng đến chỗ xưởng sửa xe mà hẳn nói, lại phát hiện xưởng sửa xe này nằm ngay tại phạm vi phóng xạ của một tầng đá màu đỏ khác, bốn phía tang thi vô số.

"Không sửa xe, trực tiếp đi." Tiêu Diêu nói.

Tráng Tử bắt đầu dĩ buông tha cho kế hoạch cải tiến xe, khởi động ô tô vòng đến một con đường khác, vạn hạnh tuyết đọng tại thành phố K ít hơn rất nhiều so với ở trấn Hoài Vũ, xe việt dã miễn cưỡng vẫn có thể chạy được.

P phía trước lại xuất hiện một số lượng lớn tang thi, tầng đá hấp dẫn chúng nó bị bao vây ngăn trở, Tiêu Diêu không nhìn thấy kích cỡ của nó, bất quá căn cứ theo số lượng tang thi mà đoán thì đường kính của tầng đá đó hẳn là không vượt quá ba thước. Tiêu Diêu trong lòng lại nổi lên tham niệm, nhưng rất nhanh đã bị nàng áp chế xuống.

Nàng một tay lái xe nhắm phía bầy tang thi, súng của Tráng Tử đã sớm hết đạn, chỉ có thể lái xe chàng về phía trước. Trần Hạo không ngừng bắn, tang thi bị bắn trúng rơi vào trong tuyết lại bị ô tô nghiền qua, trên con đường nhỏ hẹp nơi nơi tràn ngập tiếng hét của tang thi, tiếng súng, cùng âm thanh bang bang của ô tô chèn ngang thi thể.

Trải qua một phen va chạm cùng bắn chết, thời điểm Trần Hạo sắp cạn sạch đạn, đoàn người Tiêu Diêu rốt cục thoát khỏi thành phố K!

Thời gian cũng đã là 4 giờ 20 phút chiều, ngày 1 tháng 1 năm 2013.

Tuyết luôn rơi không biết khi nào thì ngừng, Tiêu Diêu đem xe đậu tại ven đường nghỉ ngơi hồi phục. Tề Duyệt từ trong không gian lấy ra một ít đồ ăn phân cho mọi người, nàng cũng không có tận lực giấu diếm không gian dị năng của bản thân, ngược lại nàng đối với dị năng của mình cảm thấy thật vinh quang.

"Vừa rồi cảm ơn người đã cứu ta." Tề Duyệt đem một khối thịt khô đưa đến tay Tiêu Diêu, bởi vì lúc trước Tiêu Diêu đã cứu mạng của nàng, khi nàng đối mặt với Tiêu Diêu thần sắc ngạo mạn rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Bất quá khi nàng quay đầu lại đối mặt với đám người Tráng Tử, cổ khí chất ngạo mạn trên người liền quay trở lại, nàng vừa phát đồ ăn vừa nói với Tráng Tử: "Trong không gian không còn thừa lại bao nhiêu đồ ăn, về sau mấy người không có sức chiến đấu chỗ người ăn ít lại một chút."

Tráng tử gật đầu.

Hắn là một chủ tiệm sửa xe ở thành biên, mấy người bên cạnh đều là sau khi phóng xạ phát sinh chạy trốn tới xưởng sửa xe của hắn. Trần Hạo gặp được Tráng Tử liền nhìn trúng thể trạng của hắn, lại biết cải tiến xe, còn có một chiếc xe có thể cào tuyết, cho nên mới cùng hắn tổ đội. Mà Tráng Tử sở dĩ nguyện ý đi theo Trần Hạo thứ nhất là vì hắn là dị năng giả, thứ hai là vì không gian dị năng của Tề Duyệt. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tề Duyệt lấy đồ ăn ra từ không trung, liền sinh ra vô hạn ngưỡng mộ đối với nàng.

"Chạy xe thêm ba giờ nữa là có thể đến quân khu tại thành phố L tránh nạn, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi 15 phút, phải đến kịp trước chín giờ tối." Trần Hạo ăn bánh bích quỳ, cầm trong tay một lọ nước khoáng.

Đám người Tráng Tử cũng khát, hỏi xin Tề Duyệt một chút nước uống, Phương Triệu Vũ khinh miệt nói: "Không có nước, tự nhặt tuyết trên mặt đất mà

ăn đi."

Trên mặt Tráng Tử lập tức lộ ra bất mãn, mắng to nói: "Người ăn nói thái lắm, sao người lại không nhặt tuyết mà ăn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Nhân loại ở thời điểm đối mặt với đông đảo địch nhân, rất dễ dàng đoàn kết cùng nhau. Nhưng một khi nguy hiểm bên ngoài đã được tiêu trừ, mối liên kết giữa nhân loại cũng thật dễ dàng sụp đổ.

Tựa như Phương Triệu Vũ cùng Tráng Tử trước mắt.

Phương Triệu Vũ khinh thường Tráng Tử, điểm này hắn cũng không cần phải che giấu. Cha của hắn là một thương nhân nổi danh tại thủ đô, trước mặt thế, hắn tự giác phong cho bản thân mình là hoàng thái tử, cho dù đến mặt thể dưới hoàn cảnh tang thi đầy đất, hắn cũng vẫn như cũ tự cho rằng mình rất cao, đoàn người Tráng Tử trong mắt hắn chỉ là cỏ rác, hoàn toàn không cần tôn trọng.

Tráng Tử cũng luôn luôn nhìn Phương Triệu Vũ không vừa mắt, thường xuyên mắng hắn miệng thối ở sau lưng, hiện thời càng ở trước mặt hắn mắng hắn thái lắm..

Bất mãn tích lũy nhiều ngày bỗng bùng phát, Phương Triệu Vũ vứt xuống đồ ăn cùng bình nước trong tay, xông lên đá tráng tử một cước. Tráng Tử kêu to hoàn thủ, hai người lập tức lao vào đánh nhau.

Trần Hạo vội vàng tiến lên, hắn ngăn lại Tráng Tử đang đồ mặt tía tai, đem chai nước khoáng cầm trong tay giao cho đám người phía sau hắn, nhẹ giọng xin lỗi nói: "Thực xin lỗi, Triệu Vũ không hiểu chuyện, ta thay hắn xin lỗi, các người đừng để ý lời nói của hắn, chai nước này ta vừa mới mở ra, còn chưa có uống, mong các người đừng ghét bỏ."

Tráng Tử hàm hừ trừng mắt nhìn Phương Triệu Vũ, lại quay qua nhìn Trần Hạo, hung tợn nói: "Ta là nể mặt người!" Nói xong phun một ngụm nước miếng lên mặt đất, xoay người bước đi.

Ngay lúc Phương Triệu Vũ cùng Tráng Tử phát sinh xung đột, trên đường lớn bên thành phố K cũng đang có hai nhóm người phát sinh xung đột đồng dạng.

Một người trung niên vẻ mặt dữ tợn vọt vào trong khởi động một chiếc xe SUV vừa mới được người đậu lại trên đường. Trên đường phía trước cách hắn không xa đang có một người bị đám tang thi vây quanh, đau khổ gầy gù. Đường Kim Đồng khởi động xe cứu thương đuổi theo xe SUV phía trước, hắn rống to đối với trung niên lái xe: "Người mau xuống xe, mau xuống xe cứu người! !"

Người trung niên điều khiển xe SUV trào phúng liếc mắt nhìn Đường Kim Đồng một cái, nói: "Người muốn cứu thì tự mình đi cứu, đừng cản đường của ta, ngu ngốc!" Hắn nói xong chuyển động tay lái, dùng cạnh xe hung hăng quẹt vào bên trái xe cứu thương. Tiếng sắt thép ma sát vang lên, xe cứu thương bị đụng sang một bên, xe SUV đạp chân ga vọt tới đường phía trước, bỏ lại sau lưng hai chiếc ô tô cùng mấy chục người đang bị tang thi vây quanh.

"Triệu Kiệt! ! Ta thảo người bát bô tử tông! !" Ngô Hiểu Long ở xa xa trong đàn tang thi dùng phương ngôn phía bắc lớn tiếng mắng tới xe SUV, hắn vừa mắng vừa lấp thêm tên vào cung nỏ của mình, bắn về phía tang thi đối diện.

Vốn tưởng rằng rốt cục gặp được người tốt có thể dẫn bọn hắn đến chỗ tránh nạn của tỉnh, không nghĩ tới lại gặp được một đám khốn khiếp vong ân phụ nghĩa!

Người trong ô tô thấy đường phía trước đã không thể đi tiếp, ào ào từ trên xe chạy xuống, bọn họ đều là cư dân trấn Hoài Vũ, còn có vài học sinh từ đại học thành phố H chạy đến... Bọn họ cũng bị người lái xe SUV phía trước bỏ lại.

Ngay lúc đám người trong xe đều đang chạy loạn, một người ngồi cuối cùng trong góc ô tô cũng thông thả đứng lên. Thân thể hắn gầy dài, mặc y phục bảo vệ dài rộng, nửa gương mặt đều bị che dưới chiếc mũ bảo vệ rộng rãi, chỉ lộ ra cái cằm tinh tế, môi rất mỏng, mũi thẳng đứng xinh đẹp. Nếu chỉ nhìn một phần gương mặt này, cũng không khó đoán ra hắn là một mỹ nam tử.

Thân thể hắn có chút lay động, thoạt nhìn thật suy yếu, nhưng hắn vẫn là từ sau lưng lấy ra một ống tuýp, gia nhập đội ngũ huyết chiến cùng tang thi.

Thời điểm Phương Triệu Vũ cùng Tráng Tử xung đột, Tiêu Diệu từ đầu đến cuối đều xem náo nhiệt, đồng thời trong đầu nàng cũng nghĩ đến chuyện của bản thân. Bỗng nhiên xuất hiện tảng đá màu đỏ, tỉnh H cao tốc biến dị, khu khai phá phía Tây không hề có tang thi, đều là những việc mà kiếp trước nàng không biết. Hiện tại nàng lo lắng nhất chính là trên đường về nhà sẽ phải đi qua vài tỉnh cũng có loại tảng đá màu đỏ có thể gia tốc tang thi biến dị này, nếu thực như vậy, đường về nhà có khả năng sẽ càng khó đi.

Nàng bỗng nhiên giữ chặt Trần Hạo bên cạnh, hỏi: "Người đã liên hệ cùng thủ đô, có biết trong nước còn có tỉnh nào có loại tảng đá màu đỏ này không?" Nàng nói xong chỉ chỉ hướng thành phố K.

Trần Hạo nghe được câu hỏi của Tiêu Diêu đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt lóe lên, hần kéo Tiêu Diêu đến bên cạnh hỏi: "Người đối với loại tảng đá màu đỏ này thấy thế nào?"

Tiêu Diêu nói: "Nó có thể làm tăng tốc độ biến dị của tang thi."

"Đúng vậy, còn gì nữa?"

"Không còn." Tiêu Diêu lắc đầu, nàng từ ánh sáng lóe ra trong mắt Trần Hạo cảm giác được một điểm không thích hợp.

Trần Hạo nói: "Bốn ngày trước, ta lần đầu tiên phát hiện loại tảng đá màu đỏ này, liền gọi điện thoại báo cáo cho thủ đô, người đoán bọn họ nói như thế nào?" Hần không đợi Tiêu Diêu trả lời tiếp tục nói: "Bọn họ muốn ta giữ bí mật, chuyện này không được nói cho bất luận kẻ nào biết."

Tiêu Diêu ánh mắt dần nghiêm túc, nghe thấy Trần Hạo tiếp tục nói: "Sau này ta gọi điện thoại hỏi một lão chiến hữu của cha ta, hần nói tảng đá đỏ cùng kế hoạch nghiên cứu hạng nhất của quốc gia có liên quan, kế hoạch này trước mắt thuộc loại cơ mật cao nhất, người thường căn bản không có quyền biết được, cho nên ta khuyên người tốt nhất nên quên chuyện tảng đá màu đỏ ấy đi, bất luận thế nào cũng không được nhắc tới với kẻ khác, cũng đừng tùy ý tìm người hỏi thăm."

Tiêu Diêu nhăn mày, nàng vốn chính là muốn biết một chút về tình hình giao thông của vài tỉnh phía trước, sau lại cùng đoàn xe loạn thất bát tao này của Trần Hạo mỗi người đi một ngã, không nghĩ tới loại tảng đá màu đỏ này cư nhiên lại là bí mật không thể hỏi. Nàng mang theo chút trào phúng nói: "Tảng đá chối lợi đó đặt ngay tại trung tâm thành phố, chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn thấy, loại sự tình này quốc gia còn muốn giấu diếm? Người cảm thấy giấu giếm được sao?"

Trần Hạo lắc đầu: "Người cũng nhìn thấy vừa rồi tại thành phố K có bao nhiêu tang thi... Không phải ai cũng có vận khí tốt như chúng ta có thể từ trong bảy tang thi lao ra, lúc trước ta may mắn, thời điểm đi cảnh khu tìm xe vừa vận gặp được cảnh sát biến thành tang thi, lấy được súng của bọn họ. Sau này tính hạch chúng ta dùng đều là dựa vào hai khẩu súng kia mà lấy được, nếu không có loại tình hạch đó, ta cùng Triệu Vũ đều sẽ không tăng lên siêu năng lực, đương nhiên cũng không sống nổi đến hiện tại. Người có thể gặp được vận may như chúng ta cũng không nhiều, cho nên ta cảm thấy người sống sót gặp qua tảng đá màu đỏ này, một vạn người cũng có chín ngàn chín trăm chín mươi người sẽ bị tang thi cắn chết hoặc là bị vây trong thi đàn không ra được..."

Trần Hạo nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: "Còn có Trịnh Khôn, nếu không có hần hy sinh, cơ hội sống sót của chúng ta lại càng nhỏ, còn có ta cảm ơn người, nếu không phải người giết chết hai con tang thi kia, người chết sẽ là chúng ta."

"Không cần khách khí!" Tiêu Diêu bĩu môi, loại cảm tạ công thức hóa này của Trần Hạo vốn không có ý nghĩa gì: "Người nếu thật muốn cảm tạ ta, thì nói cho ta biết tỉnh khác đến cùng có hay không loại tảng đá màu đỏ này."

Trần Hạo thờ dãi nói: "Trừ bỏ tỉnh H, còn có tỉnh S cùng vùng duyên hải tỉnh G cũng phát hiện loại tảng đá này."

Tiêu Diêu lập tức khẩn trương, tỉnh S... Khoảng cách cùng quê nhà nàng cũng không xa, nàng vội vã hỏi: "Quốc gia hiện tại đã có đối sách ứng phó với tang thi chưa?"

"Không có, hiện tại thủ đô chỉ có thể miễn cưỡng duy trì trật tự, muốn tìm ra biện pháp đối phó tang thi, sẽ phải khu khai phá phía Tây ổn định, bất quá ta phỏng chừng ít nhất cũng phải đợi nửa năm." Trần Hạo lắc đầu nói.

Tiêu Diêu nghe nói như thế rốt cuộc vô tâm lưu lại, nàng quay người mở cửa xe, thấy Phương Phương vẫn ngồi tại ghế sau ô tô ăn cái gì đó, liền đem nàng kéo xuống xe, nhảy vào chỗ điều khiển phát động ô tô.

Trần Hạo vội vàng kêu: "Người đi đâu?"

"Về nhà!" Tiêu Diêu ném những lời này lại liền khởi động ô tô cấp tốc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Trần Hạo trở mắt nhìn xe của Tiêu Diêu đi xa, lại quay đầu nhìn chín người một chiếc xe phía sau, khuôn mặt nhất thời lạnh lẽo, một chiếc xe việt dã vô luận thế nào đều không thể chứa nhiều người như vậy.

Hần mang theo Phương Triệu Vũ lên xe của Tráng Tử phản hồi vùng biên thành phố K tìm kiếm một chiếc xe khác. Thời điểm còn cách thành phố K

mấy km lộ trình, từ hướng thành phố lao ra một chiếc xe SUV, Phương Triệu Vũ tiến lên đón xe, lại thiếu chút nữa bị đụng bay.

"Ta xx mẹ ngươi!" Phương Triệu Vũ mắg to chiếc SUV thiếu chút nữa đụng vào mình.

Người lái xe theo kính sau lạnh lùng liếc mắt nhìn Phương Triệu Vũ một cái, cười lạnh cho xe chạy về phía trước. Nếu giờ phút này Tiêu Diệu có mặt ở đây, nhất định sẽ thật giật mình, bởi vì người lái chiếc xe này dĩ nhiên lại là Triệu Kiệt đã sớm bị nàng lãng quên đến sau đầu.

Một con bướm bướm trong rừng mưa nhiệt đới khu vực sông Amazon tại Nam Mỹ, ngẫu nhiên vỗ cánh vài cái, có thể tại hai tuần sau khiến cho nước Mỹ xảy ra một trận lốc xoáy.

Tiêu Diệu trọng sinh cũng như bướm bướm vỗ cánh, bất tri bất giác gây ảnh hưởng đến vận mệnh của rất nhiều người.

Trong đó chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là Triệu Kiệt cùng đám người trong phòng bếp căn tin.

Sau khi Tiêu Diệu trọng sinh, trong lúc vô ý đã cứu Phương Nhã Lan, Tôn Thông, cùng với Chu Lâm mẫu tử vốn đã phải chết.

Sau này bởi vì Phương Nhã Lan, đoàn người Triệu Kiệt đi tới căn tin sớm hơn hai ngày, mà bởi vì Tiêu Diệu mang đi tuyệt đại đa số đồ ăn trong căn tin, Triệu Kiệt không thể không đối mặt với đói khát. Triệu Kiệt là tên mẫn phu, Khang Tư Thành lại là hồ ly, hần và Tôn Thông cùng nhau giựt giầy Triệu Kiệt trốn ra bên ngoài. Lại nói tiếp bọn họ cũng may mắn, trước khi nhóm người đầu tiên bị tang thi cắn chết phát sinh biến dị chạy ra khỏi vườn trường, vừa vận đi theo con đường thoát thân của Tiêu Diệu.

Khi đó Triệu Kiệt đã chết mất hai tên thủ hạ, Chu Lâm bị thương, Lưu Quyên đã chết, vốn Hứa Dương hần là sống lâu nhất cũng đã chết...

Thật nhiều việc đều trong bất tri bất giác hoàn toàn cải biến phương hướng.

Triệu Kiệt vốn nên chạy trốn tới phương bắc lại bởi vì được Tôn Thông cung cấp tin tức đã buông tha cho căn cứ số sáu và căn cứ số bảy tại phương bắc, lựa chọn căn cứ số ba tại thành phố L thuộc tỉnh H. Cho nên sau khi Tiêu Diệu thoát khỏi vườn trường chạy đi, đám người Triệu Kiệt cũng đi theo lộ tuyến đồng nhất với nàng, ngay ngày thứ hai Tiêu Diệu tới trấn Hoài Vũ, xe của bọn họ cũng tiến nhập trấn.

Khang Tư Thành giáo hoạt đề nghị Triệu Kiệt xác nhập đội ngũ cùng Đường Kim Đồng. Ngộ lão hán đầu lĩnh trấn nhỏ bởi vì tiếp nhận sự trợ giúp của Đường Kim Đồng, lại chịu ảnh hưởng của hần liền đem đoàn người Triệu Kiệt cũng trở thành người tốt, làm thời điểm Triệu Kiệt đáp ứng dẫn bọn hần cùng nhau rời khỏi trấn, bọn họ cho rằng đã thấy được hi vọng. Bọn họ suốt đêm thanh lý tuyệt động trên đường, lại trợ giúp Triệu Kiệt dẫn quái, không nghĩ tới khi bọn hần đem tang thi dẫn đi, Triệu Kiệt lại bỏ lại bọn họ tự mình chạy thoát...

Bị bỏ lại với người trấn Hoài Vũ còn có người bị thương cùng nữ nhân mà Triệu Kiệt luôn luôn coi là trói buộc.

Giờ phút này, người bị hần bỏ lại đang lâm vào tuyệt vọng khổ chiến trên đường cái cách tăng đá màu đỏ kia khoảng mấy ngàn mét.

"Đứng thành một vòng! Đứng thành một vòng! ! Không được loạn! ! Không được lui về phía sau! ! Tiến lên! Đánh!" Đường Kim Đồng cùng Ngô Hiểu Long hô to.

Bọn họ cùng hai mươi mấy người đã thức tỉnh dị năng và những nam nhân có thể trạng tốt đứng hợp lại thành vòng tròn, mười mấy người không có sức chiến đấu được bảo hộ ở bên trong, gần bốn mươi cá nhân cầm vũ khí khàn giọng gào thét lao ra bên ngoài. Ánh mắt Ngô Hiểu Long phủ kín tơ máu, hần nhìn thấy lại có thêm một đồng bạn bên cạnh bị tang thi cào rớt thịt, kiên trì không được té trên mặt đất. Đường Kim Đồng lại không rảnh kéo hần, chỉ có thể hô to : "Đứng lên! Đứng lên, mau dựa vào nhau!! Đừng để tang thi vọt vào trong! !" Tuy rằng tang thi nơi này đã bị Tiêu Diệu và đoàn người Trần Hạo giết chết không ít, nhưng đối với đám người không có súng ống như Đường Kim Đồng vẫn là nhiều lắm... Dưới sự vây công của gần một ngàn con tang thi chung quanh, bọn họ tựa như bẻ gối trời trên biển, tùy thời chìm ngấm.

"Ba ba! Ba ba cứu con với! !" Vòng chiến đấu lại bị tang thi cắn ra một chỗ hở, Đường Đình thấy hai con tang thi trước mặt bỏ nhào vào bản thân, luống cuống hô to. Nàng luôn luôn được Đường Kim Đồng bảo hộ rất tốt, thế nên lúc lâm vào tuyệt cảnh, nàng trừ bỏ kêu cứu cũng không làm ra được động tác gì khác. Đường Kim Đồng vừa đi nghĩ cách cứu viện vài người phía trước, không nghĩ tới thời điểm quay đầu lại, con gái mình đã bị ba con tang thi vây quanh. Mắt thấy móng vuốt tang thi chụp vào khuôn mặt non nớt của con gái, Đường Kim Đồng gấp đến muốn điên rồi. Bên cạnh hần có một lão nhân đang bị hai con tang thi ôm lấy cắn xé, lão nhân thống khổ giữ chặt đùi Đường Kim Đồng, biểu cảm tràn ngập cầu xin: "Cứu ta với! Van cầu ngươi cứu ta ra ngoài!"

Đường Kim Đồng mắt đỏ hồng đá lão nhân sang một bên, liều lĩnh chạy về phía Đường Đình, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, vẫn là không còn kịp rồi.

Một thanh niên mặc y phục bảo vệ bỗng nhiên từ phía sau Đường Đình lao tới đá bay tang thi trước mặt nàng, tiếp lại một cước đem tang thi bên cạnh đá văng ra. Khuôn mặt Đường Đình bị móng vuốt tang thi cào ra một vết thương thật dài, nàng thống khổ bụm mặt ngồi xồm trên đất, Đường Kim Đồng xông lên trước ôm lấy nàng. Vị trí phía trước bởi vì thiếu đi sức chiến đấu của Đường Kim Đồng, rất nhanh đã bị tang thi đột phá. Vòng vây đội ngũ có trăm ngàn sơ hở bị đánh tan, vài người không có sức chiến đấu được bảo hộ bên trong lập tức bị tang thi bắt lấy, trong đám người không ngừng vang lên tiếng kêu rên tuyệt vọng thống khổ... Nam sinh mặc y phục bảo vệ kêu: "Quần không nổi người khác, chúng ta nhanh chút lao ra đi!"

Thấy con gái mình âu yếm bị thương, Đường Kim Đồng đã không còn năng lực suy xét, hần một tay ôm đường đình, mắt đỏ hồng mạnh chém tang thi chung quanh.

"A ! ! A ! ! Rống! !" Tiếng la tuyệt vọng, tiếng kêu thống khổ thảm thiết, tiếng hét phẫn nộ của nhân loại cùng tiếng tru hưng phấn của tang thi hòa vào nhau, tạo thành cảnh tượng luyện ngục khiến con người tuyệt vọng.

Trước khi cạn kiệt hết một tia khí lực cuối cùng, Đường Kim Đồng rốt cục mang theo nữ nhi chạy thoát khỏi thi đàn. Hắn ngồi xỏm trên đất, phát hiện cùng hắn trốn ra được chỉ có hai người —— cảnh sát Vương Vĩ, còn có thanh niên mặc y phục bảo vệ rộng rãi, mũ che khuất nửa mặt kia.

"Dung Dung đâu? Em gái ta đâu?" Đường Kim Đồng hỏi.

Vương Vĩ lắc đầu, Đường Kim Đồng quay trở lại, gặp được Ngô Vũ và Ngô Hiểu Long ở trấn Hoài Vũ, đồng hành cùng bọn họ là một thanh niên gầy yếu cùng mẹ của hắn, cuối cùng hắn lại tìm được người mỗi lần bị thương đều có thể khôi phục rất nhanh - Tôn Âm Âm.

Tôn Âm Âm nói Đường Dung đã chết, Đường Kim Đồng tuyệt vọng khóc rống lên. Hắn vốn có cơ hội trốn thoát, lại mang theo người trong xe quay trở lại cứu người... Kết quả không có cứu ra được càng nhiều người, ngược lại hại chết em gái của mình. Hắn định vọt vào thi đàn tìm Đường Dung, lại bị thanh niên mặc y phục bảo vệ ngăn cản: "Đừng đi ..."

Đường Kim Đồng cũng biết em gái đã không thể tìm về, hắn nằm trên tuyết khóc lớn, Ngô vũ đã mất đi gia gia cũng ở bên cạnh ní non. Ngô Hiểu Long bỗng nhiên bắt lấy thanh niên gầy yếu bên cạnh hô lớn: "Đều tại nhóm người các ngươi! ! Khốn kiếp, đều là do các ngươi làm hại! !"

Có Tiêu Diêu một đường phía trước thanh lý rất nhiều tang thi, có kẻ sách âm hiểm của Khang Tư Thành, hơn nữa còn có vận khí may mắn thuộc loại ma quỷ, Triệu Kiệt tới được chỗ tránh nạn thành phố L còn sớm hơn cả Trần Hạo.

Buổi chiều 7 giờ 55 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013.

Đám người Triệu Kiệt bị chiến sĩ tại chỗ tránh nạn chặn lại ở phía ngoài nhà tù, từ sau khi phóng xạ phát sinh vào giữa trưa, bên trong quân khu lại xuất hiện tàn biến dị giả. Quân khu vừa mới ổn định lại một chút liền tuyên bố nghiêm lệnh, người sống sót mới đến phải trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe nghiêm cần, hơn nữa phải nộp lên số lượng lương thực nhất định, bằng không cấm đi vào, hơn nữa người muốn tiến vào quân khu trước hết phải ở bên ngoài quân khu cách ly ba ngày.

Triệu Kiệt mắng vài câu, một hàng sáu người xuống xe đi vào khu cách ly lâm thời. Đây là một vùng đất tràn đầy tuyết đọng được lưới sắt bao quanh nằm phía ngoài nhà tù quân khu, một loạt lều trại quân dụng được dựng tại đó, trừ bỏ lều trại, xa xa còn có mấy trăm thi thể chất đống với nhau, thi thể tang thi ở bên ngoài lưới sắt càng là tùy ý có thể thấy được.

Triệu Kiệt mang theo người đến gần lều trại, bỗng nhiên nhìn thấy từ trong lều trại ngoài cùng bên trái đi ra một nữ hài trẻ tuổi thanh tú xinh đẹp, Khang Tư Thành đi theo phía sau Triệu Kiệt bỗng nhiên nói nhỏ mấy câu bên tai hắn, Triệu Kiệt lập tức xoay người cúi đầu. Sau khi nữ sinh kia từ bên cạnh đi qua, hắn hỏi Khang Tư Thành: "Nàng chính là nữ hài mà Chu Lâm nói dùng mặt tượng phật bảo bối thu hết đồ ăn?"

"Đúng vậy!" Khang Tư Thành khẳng định gật đầu. Bộ dáng Tiêu Diêu so với mười ngày trước gầy yếu đi rất nhiều, vóc người biến cao, thoát nhìn so với mười ngày trước càng khiến người chú ý. Hắn đến bây giờ còn chưa quên được ánh mắt có phần điên cuồng kia của Tiêu Diêu, không biết vì sao hôm nay nhìn thấy, cổ nhũ khí trên người Tiêu Diêu kia lại yếu bớt .

"Không nghĩ tới nàng cũng chạy đến nơi đây ." Triệu Kiệt hí hóp nhìn chằm chằm bóng lưng Tiêu Diêu, hỏi Khang Tư Thành: "Lương thực chúng ta mang theo không còn thừa lại bao nhiêu, có biện pháp nào đem mặt tượng phật của nàng đoạt lấy không?"

Khang Tư Thành suy tư một lúc lâu mới nói: "Dù sao đây cũng là chỗ tránh nạn, ta trước vụng trộm nhìn chằm chằm nàng, rồi sẽ có cơ hội ."

Tiêu Diêu không có nghe được cuộc đối thoại của đám người Khang Tư Thành, nhưng nàng cảm giác được phía sau truyền đến ánh mắt không có hảo ý. Nàng quay đầu, nhìn thấy năm nam nhân mang theo một nữ nhân đi vào một lều trại cuối cùng bên phải trong khu cách ly.

Mấy chiếc xe thiết giáp được đắp bao cát lâm thời phong tỏa mặt đường phụ cận, có chút giống tường thành trong chiến tranh cổ đại, trên tường cao quân khu có hai ngọn đèn đang sáng, hẳn là được cung cấp năng lượng từ máy phát điện quân khu. Dưới ánh đèn mờ mờ, Tiêu Diêu thấy trên tường có gắn sáu giá súng máy, sau mỗi giá súng máy đều thủ hai gã quân nhân.

Vốn định tới nơi này tìm cái điện thoại lại thuận tiện nghỉ ngơi một đêm, không nghĩ tới đại môn chỗ tránh nạn còn không thể vào được.

Tiêu Diêu ở ngoài cửa lớn quân khu lẩn lút vài phút, tìm địa phương không có người tiến vào không gian, từ trong không gian lấy ra mấy phần đồ ăn cùng ba hộp thuốc lá Hồng Tháp Sơn.

"Tiêu Diêu!" Khi Tiêu Diêu đang cầm thuốc lá chuẩn bị đi hỏi lộ bảo vệ trông coi quân khu, một thanh âm trầm thấp gọi nàng lại, nàng quay đầu, dĩ nhiên lại là đoàn người Trần Hạo.

"Đúng là duyên phận! Mới tách ra liền gặp lại được ngươi !" Tráng Tử hô lớn.

Trần Hạo cũng có vẻ thật cao hứng, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Tiêu Diêu: "Ngươi vừa rồi chạy quá nhanh, có chuyện ta cũng chưa kịp nói, may mắn lại gặp được ngươi ."

Không thể không nói đặc quyền giai cấp có đôi khi vẫn là có chút năng lực, nửa giờ sau, Tiêu Diêu theo Trần Hạo tiến nhập chỗ tránh nạn quân khu

thành phố L. Một thiếu úy tên Tiểu Cai lái xe đưa đoàn người Tiều Diệu đến một tiểu dân khu, trừ bỏ Tiểu Cai, sau xe còn ngồi thêm hai binh lính súng vác vai, đạn lên nòng, ánh mắt bọn họ thủy chung nhìn chăm chăm đoàn người Tiều Diệu. Tiều Diệu chú ý tới súng của bọn họ đều mở khóa bảo hiểm, tựa hồ tùy thời chuẩn bị bắn.

Xe chạy được nửa giờ, Tiểu Cai sắc mặt thật mỗi một, trong thanh âm lộ ra tinh thần sa sút, hắn vừa lái xe vừa nói: "Vài cái tiểu khu bên ngoài quân khu đều được chúng ta thanh lý ổn thỏa, làm thành chỗ tránh nạn lâm thời, giữa trưa hôm nay bỗng nhiên lại xuất hiện vài con động vật biến dị, heo nuôi nhốt trong khu hậu cần cũng đều bị biến dị, dân khu nơi đó đã chết thật nhiều người, bên này cũng nhiều loạn rất lớn. May mắn tư lệnh của chúng ta xử lý kịp thời, nếu các người đến sớm hơn một chút chúng ta cũng không nhận nổi các người, đến địa phương này, sẽ có bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho các người, sau đó các người sẽ ở lại tiểu khu cách ly, trong vòng 3 ngày không được tùy ý đi lại. Tư lệnh viên hạ nghiêm lệnh, tuy rằng các người thân phận đặc thù, nhưng cũng không thể rối loạn quân quy."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

"Ta chỉ lưu lại nơi này một ngày, ngày mai phải đi." Tiều Diệu nói.

Tiểu Cai ngẩng ngẩn cả người, hắn nhận được mệnh lệnh là mang những người này đi kiểm tra, sau đó an trí. Gần đây mỗi ngày đều có người sống sót chạy đến quân khu tìm kiếm sự che chở, mỗi người đến nơi này đều hi vọng không bị đuổi ra ngoài, lần đầu tiên hắn gặp được người chỉ muốn lưu lại một ngày rồi đi. Hắn mang theo nghi vấn nhìn về phía Tiều Diệu, vừa định mở miệng nói chuyện, xa xa bỗng nhiên truyền đến vài tiếng súng, một chiến sĩ ngồi ở phía sau nói: "Lại có người biến dị ... Hình như là phía liên 3."

"Ừ!" Tiểu Cai rầu rĩ, cũng đành chỉ lại lời muốn hỏi vừa rồi, hắn cau mày lái xe, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Xa xa không ngừng có tiếng súng vang lên, Trần Hạo tò mò hỏi: "Ta thấy nơi này được không chế tốt lắm, các người làm thế nào để phòng ngừa tang thi biến dị? Dem người bị thương đều trước tiên giết chết sao?"

Một sĩ binh gạt gạt đầu, lại lắc đầu, cau mày cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Xe lại chạy thật lâu, thẳng đến lúc rời khỏi phạm vi quân khu đi tới dân khu phía xa. Dọc theo đường đi, Tiều Diệu nhìn thấy có vài chỗ thi thể bị chất đống cùng nhau, kiến trúc cùng đường xá xung quanh đều tối đen, nếu không phải là thường xuyên có ô tô và binh lính tuần tra đi qua, nơi này thoạt nhìn tựa như một tòa tử thành.

Tiều Diệu cùng mấy nữ sinh bị đưa đến một gian phòng được cải biến thành phòng y tế lâm thời trong dân khu. Trong phòng rộng chưa tới năm mươi mét vuông đặt vài cái giường bệnh, trừ bỏ một vị nữ bác sĩ mặc quân trang, còn có một hộ sĩ trẻ tuổi đứng cạnh cái bàn phía trước, trên bàn đặt một bình ác quy cung cấp điện cho đèn bàn, ánh sáng lờ mờ chiếu vào trên mặt của nàng, chiếu rọi ra vẻ mặt sa sút, sợ hãi.

"Cởi quần áo ra, cởi sạch, một kiện cũng không được lưu lại!" Thanh âm lạnh như băng của nữ bác sĩ từ phía đối diện truyền đến, trong thanh âm lộ ra một cỗ không kiên nhẫn.

Phương Phương cùng Tề Duyệt đều dùng biểu cảm bất khả tư nghị nhìn vị nữ quân y không lễ phép này.

"Người có biết ta là ai không?" Phương Phương nói.

"Ta quân người là ai, bây giờ là khi nào rồi, còn ở đây giả trang đại tiểu thư, đừng vô nghĩa, cởi ra nhanh chút!" Nữ bác sĩ biểu cảm càng thêm không kiên nhẫn.

Phía ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa, Tiểu Cai ôm mấy bộ quân trang đi vào: "Nơi này không có đồ nữ, các người trước mặc tạm đồ nam đi, quần áo thay ra thì để ở bên ngoài, ngày mai sẽ đem đi thiêu hủy cùng thi thể."

Tề Duyệt cùng Phương Phương trên mặt lại biểu hiện ra ghét bỏ, Tiểu Cai nói: "Tư lệnh viên bảo ta chiếu cố các người, quần áo này đều là lấy ra từ trong kho hàng, hoàn toàn mới, rất sạch sẽ." Hắn nói xong liền làm một quần lễ đối với nữ bác sĩ rồi bước đi ra ngoài.

Tiều Diệu sau khi Tiểu Cai đi khỏi liền đem quần áo cởi ra, hai năm trước ở căn cứ số bảy, số liệu dị năng cùng kháng thể còn chưa được công tác thống kê ra, trình độ hiểu biết của mọi người đối với kháng thể cũng không sâu, sau mỗi lần hành động trở về nàng đều phải cởi áo nhận kiểm tra, kiểm tra miệng vết thương, băng bó, sau đó nhận cách ly. Đây là phương pháp khống chế biến dị rất nguyên thủy nhưng lại vô cùng hữu hiệu, nàng đã làm thành thói quen, hơn nữa quần áo trên người đã mặc từ rất lâu, vừa bẩn vừa rách, nàng muốn đổi.

Áo vừa mới cởi, liền lộ ra rất nhiều vết thương, đều là ở hai sườn cánh tay, hơn mười vết máu giăng khắp nơi, nhẹ thì đã kết vảy, vài miệng vết thương sâu đã được chính nàng băng bó tốt, đèn pin đối diện chiếu vào người nàng làm hộ sĩ trẻ tuổi kiểm tra cơ hồ nhìn đến tròn tròn mắt, nàng oa một tiếng, lui về phía sau hai bước, phảng phất như Tiều Diệu đã biến thành tang thi. Binh lính nơi này đa phần đều dùng súng chiến đấu cùng tang thi, rất ít có người cận thân vật lộn, người dân chạy trốn đến đây nhiều nhất cũng chỉ mang vài vết thương, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người bị tang thi cào ra

nhiều vết thương như vậy lại vẫn vui vẻ.

"Khi nào thì bị thương?" Vị nữ quân y kia cũng cẩn thận đi đến bên người Tiêu Diêu, bắt quá biểu cảm của nàng không quá kinh ngạc như tiểu hộ sĩ.

"Sớm nhất mười ngày trước, trễ nhất ngay tại hôm nay." Tiêu Diêu nói xong cởi quần áo thay quần trang, quần áo quá lớn, bị nàng buộc lại một khối mới vừa vặn, trong không gian của nàng có hơn mười bộ chiến phục trộm được từ trong quân khu thành phố K, bắt quá quần áo từ sau khi lấy được vẫn luôn chưa kịp đổi, hơn nữa nàng không định bại lộ chuyện bản thân có không gian, cho nên cũng không thể trước mặt đoàn người Trần Hạo thay quần áo.

"Người trước cách ly bảy ngày." Bác sĩ nói.

Tiêu Diêu trong lòng biết bản thân buổi sáng ngày mai sẽ rời đi, cũng không có phản bác gì.

Tề Duyệt, Phương Phương cùng với nữ sinh tóc quăn trong đội ngũ của Tráng Tử thấy Tiêu Diêu thay đồ xong, cũng thỏa hiệp cởi quần áo. Trên bờ vai của nữ sinh tóc quăn có một vết cào so với Tiêu Diêu còn nặng hơn, sau khi băng bó tốt miệng vết thương, nàng cùng Tiêu Diêu bởi vì bị thương nặng nên được binh lính tách riêng đưa đến một gian phòng nằm tại lầu một của một khu dân cư, vừa vào cửa, Tiêu Diêu liền thấy trên cửa có một vết máu đã khô, bên trên ván cửa có vết cào, vừa nhìn đã biết trong căn phòng này từng xuất hiện tang thi.

Sau khi Tiêu Diêu cùng nữ sinh tóc quăn vào phòng, cửa bên ngoài liền được đóng lại. Tiêu Diêu kéo cửa một chút, phát hiện không có khóa, bắt quá xuyên thấu qua cửa sổ, nàng nhìn thấy dưới lầu đậu hai chiếc xe quân đội, trong xe có người thủy chung dùng súng chĩa vào cửa thang lầu, xem ra khu dân cư này là chuyên môn dùng để cách ly người bị trọng thương.

Thị lực của nàng có thể nhìn đến được chỗ đậu mấy chục chiếc xe thiết giáp, phía ngoài xe thiết giáp là tường phòng hộ lâm thời, xem ra nơi đó hẳn là bên cạnh chỗ tránh nạn đã được thanh lý, lại ra phía ngoài chính là địa bàn của tang thi, gần tường bắt chợt có tiếng súng truyền đến.

Nữ sinh tóc quăn vừa vào phòng liền tìm một cái giường đắp chăn nằm xuống, trải qua một ngày đau xót chạy trốn chết, thân thể cùng tâm tình của nàng đều có chút không kiên trì được. Tiêu Diêu đi chung quanh tìm điện thoại, trong gian phòng này không có, nàng lại chạy đến cách vách, khu dân cư đã sớm bị thanh không, trừ bỏ lầu một cùng lầu ba đóng cửa cách ly vài người bị thương, sẽ không còn gặp được những người khác. Tiêu Diêu tìm trong bốn năm căn phòng, rốt cục tìm được một cái điện thoại cố định có thể hoạt động.

Nàng gọi về nhà mình.

Lúc này đây tín hiệu kết nối lại tốt ngoài dự đoán, so với tại trấn Hoài Vũ cùng thành phố J rõ ràng hơn rất nhiều, cho nên sau khi Tiêu Diêu nghe được thanh âm của Tiêu Cảnh Dương liền lập tức phát hiện không thích hợp, thanh âm của hắn rất suy yếu, buồn bã ỉu xìu, tựa hồ là bị thương. Tiêu Diêu trong một thoáng cảm giác được đáy lòng lạnh lẽo, nàng hô to : "Cha! Cha làm sao vậy! Cha có phải là không nghe lời con nói! Cha xuất môn sao? Cha bị thương? !"

"Không có đâu... Sao con lại hỏi như vậy?" Tiêu Cảnh Dương ra vẻ thoải mái nói.

"Cha đang ở đâu? Ở nhà sao?" Tiêu Diêu lớn tiếng chất vấn.

"Đương nhiên là ở nhà!"

"Bảo mẹ nghe điện thoại của con!"

Tiêu Cảnh Dương đỡ lấy cái chân bị thương đi đến phòng bếp triệu hồi Dương Văn. Dương Văn đang nấu cháo, gas bảy ngày trước đã ngừng cung cấp, nàng đang dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đốt củi nhóm lửa.

Bởi vì lo lắng và mệt mỏi, sắc mặt Dương Văn không tốt lắm, Tiêu Cảnh Dương lấy tay đè lại điện thoại nói: "Tiểu Diêu nghe ra không thích hợp ... Em giúp anh gạt nó, đừng để cho nó biết, anh sợ con nó lo lắng!"

Hắn sau khi nói xong câu đó lại quay về phía sảnh chính làm một thủ thế yên tĩnh, nếu Tiêu Diêu nhìn thấy tình cảnh trước mắt nhất định sẽ bốc hỏa, bởi vì giờ phút này tại đại sảnh nhà nàng đang ngồi mười mấy người nam nữ già trẻ, tuổi tác không đồng nhất, mông manh dưới ánh nến. Bọn họ đều dùng ánh mắt tín nhiệm cùng ý lại nhìn Tiêu Cảnh Dương.

Dương Văn trừng mắt liếc Tiêu Cảnh Dương một cái, nhận điện thoại: "Tiểu Diêu... Mẹ rất lo lắng cho con, con có ổn không? Khi nào thì về nhà?"

Tiêu Diêu đương nhiên nói tốt, cho tới nay nàng đều nói với cha mẹ là: trên đường về nhà không hề nguy hiểm, không có bao nhiêu tang thi, nàng lại gặp được người tốt, được đến các loại trợ giúp, nàng không đói bụng cũng không bị lạnh, rất nhanh liền có thể về nhà.

Dương Văn hiểu biết tính cách của con gái, biết nàng nhất gan, hơn nữa nàng cũng không có hiểu biết tình huống tình ngoại, cho nên nàng thập phần tin tưởng lời nói của Tiêu Diêu, cho dù không tin nàng cũng muốn lừa bản thân tin tưởng.

Tiêu Diêu nghe được thanh âm của mẹ, an lòng không ít, nàng hỏi Dương Văn: "Cha có phải là bị thương không, hai người thật sự luôn trốn trong nhà sao?"

Dương Văn rất muốn nói thật, nàng hơi giận chồng mình, nhưng nàng biết nếu con gái biết được chuyện mà chồng mình đã làm nhất định sẽ càng thêm lo lắng, cho nên nàng vẫn là che giấu nói: "Không có đâu... Cha con rất tốt, có thể là ngày hôm qua không ngủ ngon, cho nên thanh âm không có khí lực."

Tiêu Diệu vẫn là lo lắng, lại lặp lại hỏi vài thứ, cuối cùng đều bị Dương Văn che lấp qua.

Tiêu Diệu không có gác điện thoại, nàng đêm nay khó gặp được một chỗ an toàn không có tang thi cũng không có người, hơn nữa hai ngày nay nàng vội vàng hấp thu tinh hạch màu tím đào ra từ trong đầu tang thi tốc độ cấp ba, sau này lại cướp súng, đào vong, thẳng đến vừa rồi tới chỗ tránh nạn, thể xác và tinh thần của nàng cũng cảm thấy thật mệt mỏi, nàng cần nhờ đến âm thanh của cha mẹ để tiếp thêm năng lượng.

Hàn huyền hai phút, Dương Văn bỗng nhiên nói ngày hôm qua nhận được điện thoại của Tiêu Dương, nàng nói ra số điện thoại Tiêu Dương trước mắt đang sử dụng, bảo Tiêu Diệu đừng quên liên hệ nàng.

Tiêu Diệu lại cùng cha mẹ hàn huyền hơn mười phút, sau đó nàng cúp máy, gọi cho Tiêu Dương, nhưng thật lâu thật lâu cũng không có chuyển được. Tiêu Diệu không cam lòng gọi lại, nàng lo lắng cho Tiêu Dương, khu khai phá phía Tây không có tang thi, chuyện này cùng tính H khắp nơi đều là tang thi đều có vẻ rất không bình thường, từ lúc điện thoại của Tiêu Dương không gọi được, nàng luôn luôn lo lắng.

"Chi... Xèo xèo..." Sau khi liên tục gọi lại năm lần, điện thoại rốt cục được người bắt máy, một trận thanh âm chói tai truyền đến, lòng Tiêu Diệu lập tức chìm xuống!

"Alô! Alô! Tiêu Dương! Tiêu Dương! Nói chuyện!" Tiêu Diệu hét lớn vào điện thoại, trong điện thoại truyền đến tạp âm không gián đoạn, bỗng nhiên một thanh âm mỏng manh truyền đến, thanh âm kia nói: "Nơi nơi đều là tang thi... Cứu ta... Cứu ta..."

"Chị! Tiêu Dương, là chị sao? Sao vậy! Đến cùng là như thế nào?" Tiêu Diệu hô to, tạp âm trong điện thoại rất lớn, nàng nghe không rõ có phải là tiếng của Tiêu Dương hay không, cả trái tim lại bởi vì câu cầu cứu kia mà sôi ruột đến cực điểm, một điểm an bình vừa mới nhận được từ chỗ cha mẹ nháy mắt tan thành mây khói, nàng không ngừng hô to: "Chị! Chị!"

"Rống... Rống... Chi..." Lại là một trận tạp âm, điện thoại bị cắt đứt, chỉ còn lại thanh âm đô đô đô, Tiêu Diệu gọi lại hai lần, nhưng điện thoại lại vô pháp đã thông. Nàng bỗng nhiên hoảng loạn xoay quanh trên mặt đất, sau khi vòng vo hai vòng, nàng bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, nàng dùng tay phải nắm thành quyền không ngừng xoa trán, hơn nửa ngày mới khỏi phục suy xét, nhưng kết quả đạt được từ suy xét lại khiến nàng lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tây Bộ luân hãm...

Đây là lời Trần Hạo mười giờ đêm tìm được Tiêu Diệu nói ra.

Lúc đó Tiêu Diệu vẫn còn đang lo âu, Trần Hạo tìm đến nàng, nàng liền hỏi Trần Hạo có biết tin tức Tây Bộ hay không, kết quả Trần Hạo kinh ngạc một lát mới nói: "Vừa mới thu được tin tức từ thủ đô, Tây Bộ bởi vì giữa trưa phóng xạ, toàn bộ hai tỉnh cạnh khu khai phá xảy ra đại biến dị, đến khi tin tức được truyền ra, nơi đó đã không khống chế được, phóng chủng hiện tại tỉ lệ biến dị cùng tỉ lệ tử vong đã đạt tới 70% hoặc là cao hơn."

Nói cách khác, khu khai phá Tây Bộ cùng hai tỉnh bên cạnh đã bị tang thi chiếm lĩnh.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Tiêu Diệu vẫn ngây người.

Địa phương nàng muốn tìm nơi nương tựa nhất bị luân hãm, càng trọng yếu hơn, thân nhân của nàng hiện tại đang ở nơi đó.

Đối với Tiêu Diệu mà nói, trừ bỏ cha mẹ, Tiêu Dương chính là người nàng thân cận nhất trên thế giới này. Cha của Tiêu Dương từ lúc Tiêu Dương còn rất nhỏ đã qua đời vì tai nạn xe cộ, sau này mẹ Tiêu Dương tái giá, liền đem Tiêu Dương chỉ mới có chín tuổi ném cho cha Tiêu Diệu, cho nên Tiêu Dương và Tiêu Diệu cùng nhau lớn lên, tuy rằng chênh lệch mấy tuổi, nhưng cảm tình so với thân tỷ muội càng thêm sâu đậm, có thể nói, các nàng là bằng hữu cùng tri kỷ tốt nhất...

"Tiêu Diệu! Tiêu Diệu!" Trần Hạo đẩy đẩy bả vai Tiêu Diệu. "Ta đang hỏi ngươi đấy!!"

Tiêu Diệu ngẩng đầu, nàng vô pháp tập trung, trong lòng tràn đầy hình ảnh của Tiêu Dương, nhất thời vô pháp từ trong lo lắng tỉnh lại, nàng miễn cưỡng tập trung tinh thần hỏi: "Ngươi vừa rồi nói cái gì?"

Trần Hạo lặp lại một lần lời vừa mới nói: "Quân khu thủ đô thương thảo chế định một kế hoạch bồi dưỡng dị năng giả cao cấp, muốn tập hợp những dị năng giả ưu tú trong nước tạo thành một đoàn đội, những dị năng giả sẽ được lãnh đạo tối cao trực tiếp chỉ huy, tuy rằng không thụ quân hàm, nhưng cũng có thể hưởng đãi ngộ cao cấp, cha ta vừa vận phụ trách một phần kế hoạch này, ta cảm thấy thực lực của ngươi thật không sai liền hướng hân đề cử ngươi, ngươi có hứng thú không?"

Tiêu Diệu lắc đầu: "Ta không có hứng thú, ta có chuyện rất trọng yếu phải làm, không có thời gian, ngươi tìm người khác đi."

Trần Hạo giữ chặt nằng: "Ta đại khái biết ngươi muốn làm gì... Ngươi sốt ruột về nhà tìm cha mẹ ngươi, điểm này, nếu ngươi nguyện ý gia nhập kế hoạch bồi dưỡng dị năng giả, ta cảm thấy cha ta có thể giúp một chút, hiện tại tình huống trong nước ngươi cũng thấy đấy, quốc gia hiện tại rất cần những nhân tài có lực lượng đặc thù như ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng tham gia, quân khu thủ đô có thể cung cấp cho ngươi hạn độ tài nguyên lớn nhất, đương nhiên vì miễn cho ngươi lo trước lo sau, bọn họ cũng nguyện ý phái xe thậm chí phái máy bay đem cha mẹ ngươi đón đến địa phương an toàn."

"Bây giờ còn có địa phương an toàn sao?" Tiêu Diêu đột nhiên hỏi.

Ngay cả khu khai phá Tây Bộ cũng bị luân hãm, mấy ngày trước nằng còn tưởng rằng Tiêu Dương sắp đến được địa phương an toàn nhất trên thế giới, tận dưới đáy lòng còn vì nằng mà cảm thấy may mắn, kết quả...

"Vẫn phải có, trừ bỏ quân khu này, trong nước ít nhất còn có bốn quân khu là an toàn..." Trần Hạo nói: "Tiêu Diêu, ngươi bắn súng rất chính xác, tốc độ chạy và tố chất tâm lý đều vượt qua người thường rất nhiều, cho tới bây giờ, ngươi là dị năng giả có thực lực mạnh nhất mà ta từng gặp qua, tại một thế giới như vậy, ngươi có thể dùng năng lực dồi dào lấy rất nhiều thứ, ngươi chẳng lẽ không nghĩ tới hào hào lợi dụng thực lực của chính mình sao?"

Dựa vào thực lực để trao đổi, Tiêu Diêu đương nhiên có nghĩ tới, bất quá hết thảy đều phải đợi đến sau khi nằng tìm được cha mẹ, hơn nữa trải qua một kiếp trước, nằng không bao giờ nguyện ý tin tưởng người trong quân đội nữa. Hiện tại hồi tưởng lại, Vương tướng quân vừa mới bắt đầu cũng vâng lệnh quốc gia, cuối cùng sau khi đường thông nam bắc bị gián đoạn, hắn liền tự lập thành vương, từ một phó tư lệnh quân khu biến thành tướng quân căn cứ tỉnh, khi đó hắn ở trong căn cứ thực hành cơ hồ chính là chế độ quân chủ, quyền lợi cùng dã tâm của hắn không can hệ gì tới quốc gia, hoàn toàn là tự mình bành trướng.

Tiêu Diêu cảm thấy mình cho dù muốn bán mạng, cũng phải bán cho bản thân, quyết không thể vì dã tâm của người khác mà đổ máu.

Bất quá lời nói vừa rồi của Trần Hạo cũng nhắc nhở nằng, trước phóng xạ lần thứ ba, từ trường Trái Đất vẫn chưa thay đổi, lúc này máy bay vẫn có thể sử dụng được, nằng làm thị dân phổ thông chưa từng vọng tưởng qua sử dụng máy bay, hiện thời xem ra là có chút hi vọng. Nằng dùng sức lắc lắc đầu vài cái, bất buộc bản thân đem tâm tư vẫn còn đặt trên người Tiêu Dương thoát ra, trước mắt tình huống của Tiêu Dương vẫn còn là một ẩn số, cha mẹ lại còn đang sống tốt, hơn nữa thời thời khắc khắc chờ nằng trở về.

Nằng hỏi Trần Hạo: "Cha ngươi có năng lực truyền chuyển máy bay?"

Trần Hạo do dự một chút, nói: "Trừ bỏ cao tầng thủ đô cùng mấy đại tư lệnh quân khu trong nước, hiện tại không ai có thể điều động máy bay, bất quá..." Trần Hạo nói tới đây dừng một chút, suy nghĩ hơn nửa ngày mới giống như đã hạ quyết tâm nói tiếp: "Vài vị thủ trưởng sau khi phóng xạ phát sinh đã trước tiên mang theo người nhà tiến đến Tây Bộ, hôm nay Tây Bộ bị luân hãm, bên kia một chút tin tức đều không được truyền ra, thủ đô cũng có chút loạn... Hiện thời thể cục chính trị của quốc gia đang phát sinh biến hóa... Theo ta đoán, bằng chức quyền tước mắt của cha ta, lấy bồi dưỡng dị năng giả làm đại tiền đề, điều động một cái máy bay hẳn là không thành vấn đề, bất quá ta còn phải hỏi qua hắn một chút, chuyện này quá trọng yếu, ta không làm chủ được."

Tiêu Diêu gật đầu, trong lòng nghĩ nếu thật sự có thể truyền chuyển máy bay đem cha mẹ tiếp đến bên người, nằng có thể tạm thời hy sinh. Trần Hạo gọi đến thủ đô, tin tức thu về lại khiến Tiêu Diêu thất vọng, cha của hắn căn bản là không coi trọng Tiêu Diêu. Hắn nói thẳng, vì cái loại dị năng giả như Tiêu Diêu, không có khả năng gây chiến, nhiều nhất chỉ có thể phái một chiếc xe đón cha mẹ nằng đến quân khu gần nhất, chuyện khác không thương lượng, cho dù Trần Hạo một lần nữa cường điệu rằng thực lực của Tiêu Diêu rất mạnh, cũng không khiến cha của hắn chuyển biến tâm ý.

Một phen trắc trở như vậy, đẩy Tiêu Diêu từ hi vọng đến thất vọng, đồng thời cũng khiến nằng thật sâu ý thức được bản thân vô lực, có lẽ nằng mạnh hơn rất nhiều người, có lẽ nằng có thể từ trong ngàn vạn con tang thi vây quanh mà toàn thân trở ra, nhưng ở trước mặt những đại lão quân khu kia, nằng một chút giá trị cũng không có, đến tư cách truyền chuyển một cái phi cơ trực thăng đi đón cha mẹ cũng không có... Nằng vẽ mặt mỗi một ghé vào trên giường, mãnh liệt khát vọng có được thật nhiều lực lượng, thật nhiều tài nguyên, nằng lại nghĩ tới Tiêu Dương, muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không thể chảy nổi.

Trong đêm hôm, nữ sinh tóc quăn kia bỗng nhiên chạy đến bên giường Tiêu Diêu, luôn luôn không ngừng khóc, nằng nói thân nhân của nằng đều đã chết... Trận chiến ngày hôm qua tại thành phố K lại khiến nằng mất đi một bằng hữu cuối cùng, nằng hiện tại cái gì cũng đều không có.

Tiêu Diêu hỏi nằng: "Vậy ngươi còn muốn sống sót sao?"

Nữ sinh tóc quăn nói: "Ta muốn sống, vô luận như thế nào cũng muốn sống sót." Những lời này làm xúc động trái tim Tiêu Diêu, nằng bỗng nhiên nhớ tới, so với rất nhiều người thường nằng đã có được nhiều lắm, nằng còn có thân nhân đang chờ nằng trở về, nằng có cao cấp kháng thể, cao cấp không gian, thậm chí nằng có song hệ dị năng, càng trọng yếu hơn... Nằng so người khác có hơn một cơ hội để bắt đầu lại.

Nằng thật sự không nên sa sút tinh thần.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi mặt trời vừa mọc, ánh mắt Tiêu Diêu lại tràn ngập dũng khí, hơn nữa so với khi vừa mới trọng sinh, trong ánh mắt nằng lại thêm ngập tràn những điều khác.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

Khí lạnh buổi sáng làm cho người ta khó có thể chịu đựng được.

Nữ sinh tóc quăn cuộn mình ngủ bên mép giường, Tiêu Diêu tìm một căn phòng không có người, đem bản đồ cả nước trải trên mặt đất. Hướng dẫn GPS bởi vì phóng xạ đã không cách nào dùng được, hiện tại dùng bản đồ giấy ngược lại so với dùng bản đồ điện tử càng thêm thoải mái, nàng dùng bút đỏ vẽ một lộ tuyến trên bản đồ, đây là lộ tuyến mới nhất nàng nghĩ ra được, vòng qua tỉnh S bên trái Tây Bộ, đi xuyên năm tỉnh lớn phía bắc Việt Nam, chính là đường về nhà nàng.

Từ hôm nay trở đi, chuyện duy nhất mà nàng phải làm chính là chạy, hết thảy nỗ lực chạy về nhà.

Ăn qua điểm tâm, về không trong gian chuẩn bị vật tư khởi hành, lượng đồ ăn dùng trong ba ngày được nàng lấy ra từ trong không gian cất vào ba lô, nước, sữa, bản đồ, thuốc trị ngoại thương, băng vải.

Hai khẩu súng lục, một khẩu giấu trong ba lô, khẩu còn lại mang theo bên hông, hộp đạn bỏ vào túi tiền tùy thân, còn có một thanh mã tấu dùng dây lưng cột vào bên đùi, có vũ khí mới lấy được từ quân khu, rìu chữa cháy cùng dao chặt xương rất cục cũng có thể xuất ngũ.

Đang lúc chuẩn bị, trên người bỗng nhiên truyền đến cảm giác ngứa ngáy, Tiêu Diêu đột nhiên nhớ tới bản thân từ lúc bắt đầu trọng sinh vẫn chưa có tắm qua, trong không gian không thể tồn nước bẩn, nàng lại luôn luôn ở trên đường, ban ngày thanh lý chứng ngại vật, giết tang thi, buổi tối ở tại trong xe, ngẫu nhiên ở lại nhà dân, cũng bởi vì thời gian cấp bách hơn nửa xung quanh luôn có người, căn bản không có thời gian lo lắng đến vấn đề vệ sinh cá nhân. Tuy rằng ngày hôm qua đã thay đổi quần áo, nhưng trên da vẫn không thể tránh khỏi dính qua máu tang thi, còn có vết máu lưu lại sau khi bị thương, hiện tại tận lực chú ý mới phát hiện cảm giác dính dính thật sự khó chịu vô cùng.

Nàng do dự vài giây, liền đi vào toilet, tìm vòi phun cùng một cái chậu lớn trở lại không gian đơn giản tắm rửa một chút, nhớ lại đời trước, hệ thống cung cấp nước tự động không có người bảo trì, sau phóng xạ không đến hai tháng liền cúp nước. Sau này sinh vật trong nước biến dị, lấy nước ngọt trở thành công tác nguy hiểm hạng nhất, nước dùng để uống còn là vấn đề, tắm rửa lại càng là hy vọng xa vời, trong căn cứ có rất nhiều người một năm cũng không có cơ hội tắm một lần, tuy rằng Tiêu Diêu có nước, nhưng nàng cũng luyến tiếc tùy tiện dùng, cho nên hoàn cảnh sinh hoạt bản hệ đã sớm trở thành thói quen của nàng.

Hai mươi phút sau, Tiêu Diêu mặc xong quần áo, trên gương mặt trắng nõn còn mang theo miệng vết thương vừa mới kết vảy, tóc ướt sũng, phía ngoài quần trang dài rộng là áo giáp chống đạn trộm được từ quân khu, trên chân mang quần ủng, cả người rực rỡ hẳn lên.

Thời điểm soi gương nàng nhìn thấy phản quang đồng tử của bản thân lại trở thành màu vàng lục đan xen, cẩn thận nhìn thì là màu vàng, thoáng qua lại giống như lục sắc. Từ lần trước hấp thu khóa tinh hạch màu lam tại tiền phương thành phố J, màu sắc phản quang đồng tử của nàng liền không thuần khiết, khi cùng hành động với đội ngũ của Đường Kim Đồng, nàng vốn định tìm cái mắt kính che đi đồng tử một chút, kết quả phát hiện ánh sáng vàng của đồng tử bản thân càng ngày càng nhạt, lục sắc ngược lại càng ngày càng đậm, hơn nữa phản quang đồng tử của người khác đều là hư ảnh, màu sắc đồng tử của nàng lại là thực chất, tựa hồ màu mắt của bản thân cũng bởi vì kháng thể phát sinh biến dị mà thay đổi.

Tuy rằng không biết loại thay đổi này đến cùng là tốt hay xấu, nhưng loại chuyện này tạm thời không thể khảo chứng, nàng cũng chỉ có thể gác lại mặc kệ.

Trải qua tra tấn hấp thụ tinh hạch cấp bốn ngày hôm kia, hiện tại dị năng tốc độ của nàng đã lên tới cấp hai, không gian không có rộng hơn, diện tích hai mươi lăm mét vuông tạm thời cũng đủ để nàng gửi vật phẩm. Trong không gian còn có một viên tinh hạch màu đỏ, về sau tìm được cha mẹ, nàng sẽ tìm cơ hội thu thập càng nhiều tinh hạch, đến lúc đó nhờ có kháng thể cao cấp nhất, nàng hoàn toàn có thể nội trong nửa năm đem không gian thăng tới cấp ba.

Hết thảy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, Tiêu Diêu một mình rời khỏi khu dân cư.

Tiếng súng từ bên ngoài truyền đến không gián đoạn, đi đến cửa khu, Tiêu Diêu nhìn thấy phía xa có rất nhiều binh lính đang chạy, mấy chiếc xe thiết giáp rút lui khỏi khu dân cư, chạy về phía đại môn quân khu, tựa hồ như có đại hành động gì đó.

Xe quân đội nguyên bản thủ trước cửa khu dân cư hiện thời chỉ còn lại có một chiếc, ba gã binh lính cầm súng, vẻ mặt khẩn trương quần tra chung quanh, nhiệm vụ của bọn họ không chỉ là trông coi khu cách ly người bị trọng thương này, còn phải phụ trách an toàn cho cư dân trong các tòa nhà phụ cận.

"Đứng lại! Không được nhúc nhích!" Một gã binh lính hô to với Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu đi lên phía trước: "Ta ngày hôm qua đã thông báo với thượng cấp của các người, ta chỉ lưu lại nơi này một ngày, hiện tại muốn đi."

Binh lính không phải là người trông coi đêm qua, hẳn không chút khách khí nói với Tiêu Diêu: "Chờ đó, hiện tại quân khu có hành động, không có thời gian đưa người ra ngoài, người đi về trước chờ thông tri!"

Tiêu Diêu nhăn mày, nàng phát hiện binh lính này trên mặt đầy mồ hôi, vẻ mặt thật khẩn trương.

"Tiêu Diêu!" Thanh âm của Trần Hạo vang lên từ phía sau, Tiêu Diêu quay đầu lại, nhìn đến Trần Hạo cùng Tráng Tử đều mặc quần trang, hơn mười người chiến sĩ đi theo phía sau, xem ra là chuẩn bị đi ra ngoài.

"Đang muốn đi tìm người." Trần Hạo nói, hắn đem Tiêu Diêu kéo lên xe quân đội, từ trong bao mành theo bên người lấy ra mấy tờ giấy: "Người ký lên đây một chút."

"Là cái gì?" Tiêu Diêu tò mò cầm lấy giấy, nhìn vài lần có chút dờ khóc dờ cười nói: "Hiệp nghị giữ bí mật? Người cảm thấy thứ này hữu dụng sao? Tang đá đó nằm bừa bãi... Người cho là ký một tờ hiệp nghị có thể giấu diếm nó không để người khác biết?"

Trần Hạo lắc đầu: "Ta cũng không có biện pháp nào khác, đây là vừa mới đóng dấu xuất ra, người sống sót đến từ phương bắc đều phải ký, người sống sót khác đều phải ở lại căn cứ này, muốn bảo thủ bí mật cũng không khó, chỉ là người..."

"Cho dù ta ký cũng không thể cam đoan ta sẽ không nói ra ngoài, nếu ta nói, các người chẳng lẽ có thể giết người diệt khẩu?"

"Ha ha..." Trần Hạo cười nói: "Người nghĩ quốc gia là xã hội đen sao? Đây cũng là vì không có biện pháp nào khác, tang đá đó có chung một nhịp thở với sự biến dị của tang thi, càng ít người biết càng tốt, trước mắt người sống sót đến từ phương bắc chỉ có không đến hai mươi người, người là trưởng hợp khó khăn nhất, chỉ khi người ký hợp đồng, chúng ta mới có lý do để người rời đi."

"Thực nhàm chán." Tiêu Diêu nói thầm dùng bút viết lên giấy tên của bản thân, số chứng minh nhân dân cùng địa chỉ nhà, tâm tư vòng vo một chút, nàng còn cố ý viết sai số chứng minh nhân dân và địa chỉ nhà.

"Các người là muốn tham gia hành động gì sao?" Sau khi Trần Hạo thu hồi hợp đồng, Tiêu Diêu hỏi.

Trần Hạo ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Người đem khối đá nhỏ màu đỏ mấy ngày hôm trước thu được giao cho ta, ta liền nói cho người!"

Tiêu Diêu lạnh mặt: "Khối đá đó đã ném đi thật rồi!"

"Ha ha." Trần Hạo cười vài tiếng, nói: "Nếu người không đồng ý tham gia tổ dị năng, có một số việc ta cũng không tiện nói cho người biết, người lại chờ thêm nửa giờ, đội đội trưởng phụ trách an toàn khu cư dân an bày người đưa người ra ngoài."

Tiêu Diêu gật gù đầu, nhìn Trần Hạo mang theo Tráng Tử cùng vài thủ hạ cùng với một binh lính leo lên xe quân đội, nàng mơ hồ đoán được những người này phải đi thành phố K cướp lấy tang đá màu đỏ. Hiện tại nhớ lại, đời trước Vương tướng quân tại căn cứ số bảy nhất định cũng che giấu phương diện này, trong căn cứ thủy chung có mấy phòng nghiên cứu bí mật, toàn bộ quá trình nghiên cứu đều được giữ bí mật, sau này hắn vài lần phái người tấn công tinh H có lẽ cũng cùng tang đá màu đỏ có liên quan.

Trong thời gian chờ đợi nhân viên đến áp giải, Tiêu Diêu gọi điện thoại cho cha mẹ, nhân viên áp giải thủy chung không đến, Tiêu Diêu lại ở trong khu dân cư cướp đoạt vật dụng. Lương thực của các hộ gia đình đã sớm bị người trong quân đội thu thập, nhưng rất nhiều đồ dùng hàng ngày, đồ điện tử, quần áo lại không có người hỏi thăm, Tiêu Diêu đem một ít vật tư tương lai có khả năng dùng đến, dưới tình huống tận lực không làm cho người chú ý thu vào không gian. Tủ lạnh, nồi cơm điện, nồi niêu xoong chảo, quần áo, giày dép, đèn pin, lò vi sóng, đồ dùng vệ sinh, đồ dùng hàng ngày, thậm chí còn có giường cùng chăn bông, về sau rối loạn, mấy thứ này rất nhanh đều sẽ cũ kỹ hư hao, có lẽ qua thêm một năm rưỡi nữa muốn tìm cũng tìm không thấy.

8 giờ 50 phút, Tiêu Diêu rốt cục được người trong quân đội hộ tống ra ngoài, nhìn thấy phía trước đậu một loạt xe thiết giáp thật dài, mấy trăm danh binh sĩ súng vác vai, đạn lên nòng chờ xuất phát.

Người trong khu cách ly phía xa đều đứng trong lưới sắt nhìn ra bên ngoài, Tiêu Diêu gầy yếu đứng trong một đám binh lính nhìn thập phần chói mắt. Bỗng nhiên có một nam nhân mặc y phục bảo vệ màu xám đậm từ bên ngoài khu cách ly chạy đến, hắn chạy đến bên người Tiêu Diêu, nhẹ giọng hỏi: "Tiêu Diêu?"

Tiêu Diêu quay đầu lại, nhìn thấy trước mắt đứng một người xa lạ đội mũ che hết nửa mặt, nàng đề phòng hỏi: "Người là ai? Người làm sao mà biết tên của ta?"

Nam nhân cẩn thận nhìn mặt Tiêu Diêu, nói: "Ta là Trịnh Khôn."

Tiêu Diêu lúc này giật mình, khó trách nàng nhận không ra, mấy ngày hôm trước thời điểm cứu Trịnh Khôn là lúc đêm tối, cả người hắn đầy máu, Tiêu Diêu lúc đó cũng không yên lòng, căn bản không cẩn thận nhìn qua khuôn mặt Trịnh Khôn. Hiện thời hắn che đi nửa mặt, Tiêu Diêu liền càng khó nhận ra hắn.

Bởi vì Ngô Hiểu Long mắng to đoàn người Trần Hạo trộm đồ trong trấn, Tiêu Diêu đối với hành vi cứu người của bản thân có chút hối hận. Nàng tự nhận bản thân không phải người tốt, thiện tâm cứu một người cư nhiên lại là thứ vong ân phụ nghĩa, điều này làm trong lòng nàng không thoải mái, cho nên rõ ràng mặc kệ đem Trịnh Khôn ném lại trong nhà nhân, không nghĩ tới sức sống của hắn lại ương ngạnh như vậy, cư nhiên rất nhanh khôi phục lại, còn có đại bản sự chạy đến chỗ tránh nạn.

"Dị năng của người là năng lực khôi phục sao?" Tiêu Diêu hỏi.

Trịnh Khôn lắc đầu: "Bây giờ còn không thể khẳng định." Tiêu Diêu bỗng nhiên hỏi khiến hắn có chút không hiểu, hắn vốn muốn cùng Tiêu Diêu bắt chuyện một chút, không nghĩ tới Tiêu Diêu hỏi xong vấn đề liền xoay người bước đi.

"Này!" Trịnh Khôn vội vàng đuổi theo. "Cám ơn cô đã cứu ta."

Tiêu Diêu ân một tiếng, leo lên xe việt dã.

Trịnh Khôn chặn trước mặt xe việt dã, hỏi: "Cô đi đâu?"

"Về nhà."

"Nhà cô ở Tây Nam có phải không?" Trịnh Khôn bỗng nhiên nói.

Tiêu Diệu sững sốt một chút, nàng cũng không nhớ bản thân đã từng cùng Trịnh Khôn nói qua nhà mình ở Tây Nam.

"Cô có một người chị họ tên là Tiêu Dương, đúng không?" Trịnh Khôn lại hỏi.

Tiêu Diệu lại giật mình, nghe thấy Trịnh Khôn nhắc tới Tiêu Dương, trong lòng một trận không thoải mái, còn chưa kịp nói chuyện, Trịnh Khôn liền nói tiếp: "Ta và cô cùng đường, chúng ta cùng nhau đi thôi."

Tiêu Diệu vội vàng lắc đầu, Trịnh Khôn lại nói: "Cô đã cứu ta, ta lại nhận thức chị của cô, về tình về lý ta đều nên đi cùng cô, cô yên tâm, ta tuy rằng trên người có thương tích, nhưng cũng đủ sức bảo hộ cô."

Tiêu Diệu vẫn cự tuyệt, nàng cũng không cần người khác bảo hộ, cùng người đồng hành lại phải tùy thời phòng bị người khác gia hại.

Nàng phát động xe, Trịnh Khôn cũng không được cho phép lên xe, hấn tựa hồ cảm giác được Tiêu Diệu mất hứng, thấp giọng nói: "Tính theo Tiêu Dương, ta cũng coi như là ca ca của cô, nếu bị Tiêu Dương biết ta để cho một nữ hài tử như cô ngàn dặm xa xôi một mình tự về nhà, nàng nhất định sẽ nể mặt chết ta, chúng ta vẫn nên đi cùng nhau thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nhân loại muốn thành lập một thế giới an toàn ổn định có lẽ phải mất mấy trăm năm, hơn ngàn năm, nhưng nếu muốn hủy diệt một thế giới, chỉ cần mấy chục ngày.

Ngày 12 tháng 1 năm 2013, tại khu khai phá Tây Bộ.

Sắc trời âm u, gió tây bắc rét lạnh cuốn theo cát bụi bay ngập mỗi một góc ngã tư đường, mấy chục con tang thi màu đỏ sậm du dương phía góc đường, quần áo trên người chúng nó đã rách mướp, có chỗ là bị xé rách, có chỗ là vì xương cốt và cơ bắp biến hình mà đứt đoạn.

Khuôn mặt của đám tang thi này đã không còn nhìn ra bộ dáng nhân loại, cái trán lồi ra, làn da dưới hàm hoàn toàn bong tróc, bộ mặt không có da bao phủ lộ ra màu đỏ sậm, trong đó lại hòa lẫn lục sắc, từng giọt chất lỏng màu đen pha đỏ không ngừng chảy ra từ trong cái miệng hình trứng vĩ đại của chúng nó, giờ phút này, thay vì gọi chúng nó là tang thi, không bằng trực tiếp gọi là quái vật, quái vật màu đỏ không ngừng nhỏ máu.

Phóng xạ lần thứ ba đã qua đi, lúc này thế giới đã triệt để mất đi tất cả các quy tắc, trong đồng kiến trúc đồ nát hình thành nên ngã tư đường cũng không nhìn thấy được một bóng dáng nhân loại.

Tại phía ngoài một siêu thị nhỏ nằm ngay chỗ rẽ ngã tư đường truyền đến một trận thanh âm, một nữ nhân xinh đẹp khoảng hơn hai mươi tuổi cẩn thận mở ra cửa sổ siêu thị nhỏ, dọc theo cửa sổ đi vào. Nàng tay chân lạnh lẽo tìm kiếm trên giá hàng siêu thị, đáng tiếc nơi này sớm đã bị người sống sót khác càn quét qua vô số lần, thứ có thể ăn đã không còn thừa lại bao nhiêu. Nữ nhân mím môi, bỗng nhiên nhìn thấy phía dưới một loạt giá hàng đồ trên mặt đất lộ ra mấy túi mì ăn liền, nàng vội vàng xông lên trước đem đồng mì ăn liền bị đập vụn này nhặt lên nhét vào trong ba lô.

"Tiêu Dương! Động tác nhanh chút! Có hai con tang thi cao cấp đang đi tới!" Nữ nhân tóc ngắn canh gác bên cạnh cửa sổ siêu thị nhẹ giọng kêu.

Tiêu Dương động tác nhanh nhẹn đẩy ra giá hàng, nhìn thấy phía dưới giá hàng đè nặng một đồng bịch xộp đồng gói màu sắc rực rỡ, có sữa hộp, còn có chút xúc xích, nàng nhanh chóng đem đồng đồ ăn này nhét vào trong ba lô, quay người phóng qua cửa sổ. Vừa nhảy ra cửa sổ, nàng liền nhìn thấy đối diện có hai con tang thi tốc độ cánh tay to dài đang chạy tới, nàng vội vã từ sau lưng rút ra một thanh thép dài bén nhọn, nữ nhân tóc ngắn cũng lấy xuống cung nỏ đeo sau lưng.

"Có tìm được đồ ăn không?"

"Tìm được một chút, đủ để mọi người ăn ba ngày."

"Tốt lắm! Người đi trước đi!" Nữ nhân tóc ngắn nói, nàng lấy ra một mũi tên từ trong túi đeo bên chân khoát lên dây cung.

"Chính người cẩn thận!" Tiêu Dương lưng mang đồ ăn chạy về phía trước.

Một mũi tên bắn ra, bị tang thi tốc độ phía trước tránh thoát, nữ nhân tóc ngắn vừa lui về phía sau vừa thấp giọng mắng, mấy con tang thi này càng ngày

càng khó đối phó... Bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên, một con tang thi lực lượng lao ra từ vách tường bên cạnh nữ nhân tóc ngắn, một nửa vách tường bụi bặm đè xuống vai nữ nhân tóc ngắn, đầu của nàng bị một khối gạch đập đổ máu, mùi máu tươi truyền ra, chỉ một thoáng sau tang thi đu đưa tại ngã tư đường bỗng trở nên táo bạo, mùi máu tươi mới đối với khứu giác càng ngày càng thính của đám tang thi có lực hấp dẫn cường đại, chúng nó thét chói tai đánh về phía nữ nhân tóc ngắn đang ẩn thân nơi góc đường.

"Mau đứng lên!" Tiêu Dương chạy đến túm lấy cánh tay nữ nhân kéo nàng đứng dậy, một bàn tay đỡ lấy vai của nàng nhảy đến bên cạnh một chiếc ô tô đậu bất động, nữ nhân tóc ngắn lại tiếp thêm cung tên, bắn chết con tang thi lực lượng đang nhào tới chính diện.

"Người chạy mau, mặc kệ ta! Trên đầu ta có máu, đám tang thi này nhất định sẽ đuổi theo không tha, người đem đồ ăn mang về cho bọn hắn, tự ta sẽ nghĩ biện pháp thoát thân, sau đó tìm các người hội hợp!" Nữ nhân tóc ngắn hô.

Tiêu Dương gật gật đầu, cấp tốc chạy ra phía ngoài thành.

Cùng lúc, tại một cây cầu cách đó ba trăm mét.

Hơn mười chiếc ô tô bị đụng hỏng phân bố giữa đường cái, trong đó có gần năm mươi con tang thi.

Bởi vì đám tang thi này đa số đều trải qua tai nạn xe cộ, rất nhiều con bị đứt tay thiếu chân, có một con tang thi thậm chí bị cán đứt hai chân, nó kéo theo ruột cùng thịt vụn động lại dưới thân phủ phục trên mặt đất, theo tiếng động cơ bò về phía xe của Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu bất đắc dĩ dừng xe lại, mang theo một thanh mã tấu sắc bén mở cửa xe, vài ngày nay cứ đi được mấy km đều sẽ gặp phải loại phiền toái này, thời gian mỗi ngày dùng để thanh lý chứng ngại vật cùng tang thi còn dài hơn so với thời gian đi đường.

"Rống... Rống..." Chân của nàng vừa đạp xuống mặt đường, tang thi phía trước liền hưng phấn thét lên.

Một chiếc xe Jeep màu lục dừng lại phía sau Tiêu Diêu.

Trịnh Khôn từ trên xe Jeep nhảy xuống, mang theo một cây gậy sắt che trước mặt Tiêu Diêu, tang thi phủ phục trên mặt đất nháy mắt bị hắn đánh vỡ đầu.

"Cô lui ra phía sau, để ta xử lý bọn chúng!" Trịnh Khôn vừa đánh tang thi vừa nói.

Tiêu Diêu nhăn mày: "Người thế nào lại cùng đến, ta ngày hôm qua không phải đã nói không cần người đi theo ta sao?"

"Ta với cô cùng đường, cũng không tính là cố ý đi theo cô."

Đồng hành mười ngày, đây là lần thứ hai Tiêu Diêu chủ động nói chuyện cùng Trịnh Khôn.

Mười ngày trước, Tiêu Diêu cự tuyệt cùng Trịnh Khôn đồng hành, Trịnh Khôn lại tìm một chiếc xe khác đi theo sau xe của nàng, mỗi lần gặp phải trở ngại tang thi, hắn sẽ xông lên trước, tuy rằng giúp được không ít việc, nhưng cũng cấp cho Tiêu Diêu thêm rất nhiều phiền nhiễu.

Bởi vì có Trịnh Khôn, Tiêu Diêu vô pháp tại thời điểm đánh quái tùy thời trốn vào không gian, lúc gặp được chứng ngại vật ô tô không thể thông qua cũng không thể đem xe cất vào không gian đi bộ, thời điểm ở phương bắc, vì đề phòng bại lộ không gian, nàng cũng không dám lái chiếc xe máy trượt tuyết đã được cải tạo.

Bất quá mười ngày qua ở chung vẫn là khiến Tiêu Diêu đối với Trịnh Khôn có một điểm hiểu biết, nàng phát hiện không thể xem Trịnh Khôn là một người xấu, nhưng cũng không thể tính là người tốt. Hắn thích bảo hộ nữ nhân cùng kẻ yếu, đối nam nhân cùng người có lực lượng lại rất lãnh khốc.

Tiêu Diêu phóng qua bên cạnh Trịnh Khôn, chui vào trong khe hở giữa phế tích tai nạn xe cộ, hai con tang thi thiếu một bên cánh tay nhào về phía nàng, nàng dùng chân đạp ngã một con, đập lên thân thể của nó nhảy lên đỉnh một chiếc xe phía trước. Nàng đứng rất cao, thời điểm hành động cũng phát ra thanh âm rất lớn, tang thi phụ cận lập tức bị nàng hấp dẫn, ào ào hướng nàng đánh tới, nàng vung mã tấu, chém xuống đầu một con tang thi đối diện.

Trịnh Khôn cau mày nhìn Tiêu Diêu, hắn đẩy ra mấy con tang thi bên cạnh chạy tới phía trước, vung gậy sắt đập mạnh tang thi vây xung quanh Tiêu Diêu.

Thân thể hắn thoạt nhìn không tính là cường tráng, nhưng khí lực không nhỏ, nửa thân trên của tang thi giống như dưa hấu bị đánh phun óc tung tóe, trên đất rất nhanh xếp chồng một mảnh thi thể bị đập nát đầu, trên quần của Trịnh Khôn cũng bị bắn dính rất nhiều máu đen. Tiêu Diêu nhìn lực đạo Trịnh Khôn huy động gậy sắt tổng cảm thấy hắn hẳn là dị năng giả lực lượng, bởi vì lần trước thời điểm băng bó miệng vết thương cho hắn, tốc độ khôi phục vết thương của hắn so ra kém xa dị năng giả cường hóa làn da Tôn Âm Âm.

Trịnh Khôn đột nhiên hỏi: "Ta không nhớ rõ ta từng làm chuyện có lỗi với cô, vì sao ánh mắt cô nhìn ta lại giống như đang nhìn tội phạm?"

Tiêu Diêu sùng sốt một chút, có chút khắc nghiệt nói: "Bởi vì chuyện trấn Hoài Vũ, người nói người muốn báo đáp ta, bảo hộ ta, nhưng ta lại thật hoài nghi phương thức báo đáp ân cứu mạng của người."

Nàng hiện tại tâm tình không tốt, từ một giờ trước liền bắt đầu bất an khó hiểu... Tâm tình phiền chán khiến nàng không tự giác nhiều lời.

Trịnh Khôn nghe được lời nói của Tiêu Diêu lại trầm mặc, tang thi bốn phía rốt cục giết sạch, Trịnh Khôn bỗng nhiên dùng một bàn tay vuốt trán bản thân, trán của hắn thủy chung được mũ che kín, chiếc cảm thon nhỏ lộ ra khiến hắn thoạt nhìn thật văn nhọc. Hắn nói: "Ta thừa nhận ta không phải là

người tốt, vì sống sót ta cũng đã làm qua chuyện xấu... Bất quá cô phải tin tưởng, ta sẽ không hại cô, cô đã cứu mạng của ta, ta cũng sẽ lấy mạng trả lại cô."

"..."

"Người trấn Hoài Vũ cũng đã cứu mạng của ngươi, ngươi đã báo đáp bọn họ thế nào?"

Trịnh Khôn nói: "Chuyện ở trấn Hoài Vũ không giống như cô nghĩ đâu, chuyện này có chút phức tạp, tóm lại ta không thua thiệt bọn họ, nhưng ta quả thật thiếu cô, mặc kệ cô thấy ta thế nào, ta cũng sẽ không bỏ rơi cô."

Trịnh Khôn nói xong liền im lặng thanh lý chương ngại vật trên đường, chính giữa đường có hơn mười chiếc xe bị đâm cháy hơn phân nửa, Trịnh Khôn đành phải đẩy chúng sang bên cạnh, miễn cưỡng mở ra một đoạn đường trống.

Tiêu Diệu lên xe, cho xe chạy qua.

Vì để có thể mau chóng về nhà, nàng thường xuyên điều chỉnh lộ tuyến, có đôi khi đi đường cao tốc, có đôi khi đi đường nhỏ, ngẫu nhiên còn đi xuyên qua nông thôn.

Trải qua lần phóng xạ thứ ba, mạng lưới thông tin liên lạc triệt để bị chặt đứt, ngay cả điện thoại cố định cũng không thể gọi được, nghĩ đến mười ngày nay không thể cùng người nhà liên lạc, đáy lòng nàng càng cảm thấy phiền chán.

Ngay lúc Tiêu Diệu cho xe chạy xuống cầu, Tiêu Dương rút cục cũng chạy thoát khỏi quảng trường thành phố. Đây là một thành phố mới xây dựng, kiến trúc mới tinh, quy hoạch hợp lý, nhưng tại nội ngoại thành vẫn còn có rất nhiều công trình kiến trúc chưa hoàn thành, xuyên qua đám tang thì đang du dương rồi khỏi công trường phê tích, Tiêu Dương nhìn thấy một chiếc xe cũ kỹ đậu tại ruộng đất phía xa... Đó chính là đích đến của nàng.

"Tiêu Dương! Tiêu Dương!" Hai đứa nhỏ choai choai trên xe hưng phấn kêu lên.

"Lộ Khả đâu?" Một người trung niên đáng người cường tráng nhưng trên đùi đang cột băng vải từ trong xe đi ra hỏi Tiêu Dương.

"Chúng ta phân công nhau chạy!"

"Phân công nhau chạy? Ngươi đem nàng bỏ lại còn bản thân trốn trở về sao?" Trung niên nhân lập tức kêu lên.

"Nàng là dị năng giả lực lượng, ta đi theo bên người nàng ngược lại càng thêm trời buộc, cho nên bản thân ta chạy về trước, Lí Tuấn Nghĩa, đừng dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta, ta nể mặt Lộ Khả mới đi giúp các ngươi tìm đồ ăn, ngươi còn như vậy, đừng trách ta trở mặt!"

Tiêu Dương nói chuyện, nhưng biểu cảm trên mặt cũng không nghiêm khắc, nàng không giống với Tiêu Diệu, Tiêu Diệu do trải qua thống khổ kiếp trước mới biến lạnh lùng, nhưng nàng là trời sinh tính tình lạnh bạc, loại cá tính lạnh bạc này sau mặt thể càng hiển lộ không thể nghi ngờ. Nàng cùng những người trước mắt này không quen không biết, nếu không phải là Lộ Khả cứu nàng một mạng, nàng mới không đem đồ ăn tăn tăn khổ khổ cướp về được phân cho những người này.

Sắc mặt của trung niên nhân có thương tích trên đùi càng thêm khó coi: "Cái gì dị năng lực lượng, dị năng tốc độ, tất cả đều là nói hươu nói vượn, ngươi nhanh đi tìm Lộ Khả trở về, nếu nàng đã chết, ta cũng không để ngươi sống yên ổn!"

Tiêu Dương đem ba lô phía sau ném xuống đất, mang theo vũ khí quay người đi tìm Lộ Khả, nàng cũng không hi vọng Lộ Khả gặp chuyện, mười ngày trước, nếu không phải Lộ Khả kéo nàng một phen, nàng cũng không sống được đến hiện tại.

Khi đó nàng vừa mới tới Tây Bộ được hai ngày, tuy rằng bởi vì được Tiêu Diệu nhắc nhở, nàng đối với phóng xạ có chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng lại tuyệt không nghĩ tới, tràng phóng xạ kia sẽ khiến mọi người bên cạnh biến thành tang thi, nàng bị tang thi biến dị vây trong phòng, là Lộ Khả đem nàng cứu ra.

Nàng tuy rằng không thiện lương, nhưng cũng sẽ không quên ân cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lộ Khả là một cảnh sát, cũng là người rất chính nghĩa, mười ngày nay mỗi khi gặp được người bị thương, kẻ yếu cùng lão nhân, nàng đều sẽ chia tay giúp đỡ, mấy người trên xe kia đều được nàng cứu về, Lí Tuấn Nghĩa đồng dạng cũng được nàng cứu trợ qua sở dĩ đối địch với Tiêu Dương chính là bởi vì Tiêu Dương phản đối Lộ Khả tùy tiện cứu người, hai ngày trước thời điểm gặp phải nguy hiểm Tiêu Dương lại bỏ rơi vài người sống sót tự mình chạy trốn, việc này đối với Lí Tuấn Nghĩa hoàn toàn là một tội ác không thể tha thứ.

Hắn lại không biết, Tiêu Dương tuy rằng lạnh bạc, nhưng cũng có nguyên tắc làm người.

Trời đã tối đen.

Tiêu Dương quay lại đường cũ, lúc tiếp cận công trường phé tích, nàng nhìn thấy phía trước có một người đang nghiêng ngả chao đảo chạy tới, đứng là Lộ Khả.

"Chạy mau! Chạy mau!" Lộ Khả nhìn thấy Tiêu Dương liền hô to, một bàn tay nàng bị thương, phía sau mấy trăm thước xa có một con tang thi khuyến thể tích khổng lồ đang đuổi theo, xem hình dạng hẳn là một con Alaska hoặc là Husky, bất quá con chó này sớm đã bị tróc mất một nửa da lông, hắc hồng niêm dịch che kín thân thể, càng nhìn càng giống một cụ huyết thi.

Nó khàn giọng gào thét bật nhảy lên.

Tiêu Dương theo bản năng quay người chạy trốn, sau khi chạy ra mấy trăm thước, cảm giác Lộ Khả không theo kịp, nàng quay đầu lại, nhìn thấy Lộ Khả vừa chạy vừa không ngừng thở dốc, bước chân trầm trọng, rõ ràng thể lực đã không thể chống đỡ nổi, tang thi khuyến đã cách nàng không tới trăm mét.

Tiêu Dương cắn chặt răng, quay người lại, từ trên mặt đất nhặt lên một khối đá ném về phía con tang thi khuyến, con tang thi khuyến này là người được mùi máu mà truy đến, giờ phút này nó bởi vì nhìn thấy huyết nhục tươi mới mà hưng phấn dị thường, tảng đá nện xuống cái đầu cứng ngắc của nó, vừa vặn đánh bị thương một con mắt của nó. Tiêu Dương lấy tay lau miệng vết thương của Lộ Khả, tay nàng dính đầy máu, nàng vươn bàn tay dính máu về phía con tang thi khuyến, tang thi khuyến mạnh mẽ huy động tứ chi, hung hăng bỏ nhào đến Tiêu Dương.

"Ta dụ nó, ngươi tìm cơ hội giết chết nó." Tiêu Dương vừa kêu vừa ném thanh thép dài trong tay xuống chân Lộ Khả.

Tang thi khuyến lảo không xoay người, suýt nữa cắn được Tiêu Dương.

"Cẩn thận một chút! Ngươi đừng để nó đến quá gần, lui về phía sau một chút, dụ nó qua phía ta!"

Tiêu Dương dẫn tang thi khuyến chạy mấy chục thước, quay đầu thoáng nhìn Lộ Khả hai tay nắm thanh thép đang đứng ở phía sau, nàng mạnh mẽ xoay người, chạy sang ngang, tang thi khuyến theo quán tính đuổi theo nàng, mặt bên thân thể của nó bại lộ trước mắt Lộ Khả. Lộ Khả nắm chặt thời cơ nhảy lên cao, mạnh mẽ đâm thanh thép xuống, thanh thép dài to bằng ngón tay cái đâm trúng bụng của con tang thi khuyến, đem nó xuyên xuống mặt đất. Tang thi khuyến không hề có cảm giác đau đớn, nó gãy dựa muốn đứng lên, đầu cùng đuôi giống như bị rút gân, không ngừng vung động, miệng điên cuồng cắn về phía chân Lộ Khả, hai hàm răng của nó chạm vào nhau phát ra tiếng vang, bùn trên đất bị nó đập văng tung tóe, miệng vết thương trên bụng nó bị xé rách ngày càng lớn, Lộ Khả gắt gao ấn thanh thép: "Đập nó, đập đầu của nó! !"

Tiêu Dương ôm lấy một khối đá lớn nằm trên đất, không chút khách khí nện xuống đầu tang thi khuyến, mỗi lần tảng đá nện xuống đều phát ra âm thanh bang bang, đầu lâu của tang thi khuyến rốt cục xuất hiện một khe hở, cuối cùng theo hóc mắt bắt đầu vỡ ra, bị đập nát nhừ.

Hỗn hợp óc và máu chảy đầy trên mặt đất, tang thi khuyến bất động, Lộ Khả có chút hư thoát té ngã: "Thật huyền diệu... Ta vừa rồi đều cho rằng bản thân sắp không xong, may mà ngươi đến kịp."

Tiêu Dương lấy ra một con dao nhỏ trong túi, đâm xuống miệng vết thương trên đầu con tang thi khuyến, một phút sau nàng đào ra được một viên tinh hạch màu trắng.

"Khóa tinh hạch thứ năm!"

Khi trở lại xe, bầu trời đã tối mịt, Tiêu Dương ngoài ý muốn nhìn thấy bên trong xe đang mở đèn, mở cửa xe, trong xe cư nhiên xuất hiện hơn ba nam nhân bộ dáng dân công, bọn họ đang ăn xúc xích mà nàng cướp được từ trong thành.

"Các người từ đâu tới đây? Ai cho các người lên xe?" Lộ Khả trừng mắt, trên đất ném một đồng bịch xộp, mấy người này cư nhiên đem phân lượng thức ăn trong ba ngày của bảy người ăn hết hơn nửa!

"Này! Này! Cô bé đừng nói như vậy chứ, mọi người đều là người sống sót, hẳn là phải giúp đỡ cho nhau thôi!" Một dân công trẻ tuổi, diện mạo hào phóng hô lớn, khi ánh mắt hắn bắt gặp Tiêu Dương, lập tức lóe ra một đạo âm quang, hắn nở một nụ cười có chút vận vẹo với Tiêu Dương: "Chúng ta mới từ trong công trường chạy ra, thật vất vả mới gặp được người sống, mỹ nữ, các người cũng muốn chạy ra ngoài phải không? Chúng ta cùng nhau đi, vừa vặn có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Ai muốn cùng đi với các người!" Lộ Khả phẫn nộ dùng chân đá bay một túi thực phẩm trên đất, bỗng nhiên nhìn thấy dưới chỗ ngồi phía đuôi xe lộ ra một đôi chân, cặp giày da màu đen kia đúng là của Lí Tuấn Nghĩa. Lộ Khả chạy tới, nhìn thấy Lí Tuấn Nghĩa lấy tay ôm đầu, bộ mặt trắng xuróc té trên mặt đất, nàng sờ mũi hắn, phát hiện còn có hơi thở, mới nhẹ nhõm thở phào một hơi!

"Này! Mỹ nữ, vừa rồi là hắn động thủ trước, cũng không nên trách chúng ta đánh hắn!" Thanh niên diện mạo hào phóng lại hô, hắn nói xong lại xé một cây xúc xích hung hăng cắn một ngụm, vừa nhấm nuốt vừa dùng mắt đảo quanh gò má cùng trước ngực Tiêu Dương.

"Các người hẳn phải biết đường đi ra ngoài, chúng ta cùng nhau đi thôi!" Dân công trung niên trọng đại nói.

"Chúng ta không đi cùng nhóm các người! Nơi này không chào đón các người! Để đồ ăn xuống! Cút đi!" Lộ Khả phẫn nộ kêu to, nàng giơ lên thanh thép trong tay, mặt trên thanh thép vẫn còn dính máu đen của tang thi.

"Mẹ tiểu nương da, lão tử cứ ăn đồ của các ngươi thì như thế nào! Ngươi dám bảo ai cút! Lại vô nghĩa lão tử liền thu thập ngươi! !" Một tên dân công mạnh mẽ đứng lên, vẻ mặt dữ tợn rút ra một cây búa đeo trên lưng, dùng phương ngôn xen lẫn tiếng phổ thông mà mắng, theo hắn mắng, hai tên dân công khác cũng đứng lên, vài cái lão nhân, tiểu hài tử ngồi ở đuôi xe lập tức bị dọa lui thành một đoàn.

Dân công lớn tuổi bỗng nhiên vỗ vỗ bả vai thanh niên cầm búa: "Được rồi, được rồi, đừng dọa hồng tiểu cô nương! Về sau chúng ta cùng nhau đi! Hiện tại thể đạo biến thành như vậy, chúng ta đoàn kết hữu ái, giúp đỡ cho nhau, hai tiểu cô nương này xinh đẹp như vậy, ngươi không biết thương hương tiếc ngọc sao!" Hắn nói xong liền nở một nụ cười đáng khinh với Tiêu Dương.

Lộ Khả giờ thanh thép định tiến về phía trước, Tiêu Dương giữ chặt cánh tay nàng: "Quên đi, bọn họ muốn đi cùng thì cứ để họ đi, ngươi bị thương, ta trước giúp ngươi băng bó một chút." Nàng nói xong lại ghé vào bên tai Lộ Khả khẽ nói: "Trước nhìn, sau lại nghĩ biện pháp."

Lộ Khả biết bản thân không phải là đối thủ của mấy tên nam nhân trước mặt, bên cạnh nàng cũng chỉ có bảy người, một lão nhân, hai đứa nhỏ choai choai, còn có ba nữ nhân, nam nhân duy nhất là Lí Tuấn Nghĩa vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nếu thực sự đánh, khẳng định sẽ chịu thiệt.

Nàng buông thanh thép, tùy ý để Tiêu Dương xem qua cánh tay của nàng.

"Bị tang thi cào sao? Là cao cấp tang thi?" Tiêu Dương lời kéo Lộ Khả đến chỗ ngồi trước, xé một góc áo sơ mi trắng, chà lau vết máu trên cánh tay nàng.

"Không phải, là phổ thông tang thi." Lộ Khả đáp.

Dân công cầm búa kia đi tới: "Ngươi xuống xe!" Hắn chỉ vào Lộ Khả.

"Ngươi có ý tứ gì?" Lộ Khả lại trừng mắt.

"Ngươi đã bị quái vật cào thương, nếu bị biến dị thì làm sao bây giờ! Ngươi nhanh xuống xe! Bằng không lão tử hiện tại chém bay ngươi!"

Lộ Khả cắn răng muốn đứng lên, Tiêu Dương vội dè nàng lại, quay đầu nói: "Sức miễn dịch của nàng rất mạnh, sẽ không bị biến dị!"

Thời điểm nàng nói những lời này có vẻ rất nắm chắc, trên thực tế cũng là như thế, theo tin tức về phương pháp phán đoán cấp bậc kháng thể mà Tiêu Diệu nhấn tới, Lộ Khả hẳn là có kháng thể màu tím cấp bốn, chỉ cần cấp bậc bệnh độc của con tang thi cào nàng thấp hơn màu tím, Lộ Khả sẽ không bị biến dị. Tang thi màu tím cùng tang thi màu đỏ có tỉ lệ xuất hiện cực thấp, tiến hóa cũng nhanh hơn so với những con tang thi khác, cào Lộ Khả bị thương là một con tang thi phổ thông, khẳng định sẽ không tạo thành biến dị.

"Ngươi nói không biến dị liền sẽ không biến dị sao? Nhanh chút lăn xuống đi!" Dân công cầm búa tiến lên lời kéo Lộ Khả.

Tiêu Dương bỗng nhiên kêu: "Các ngươi biết lái xe sao?"

"Cái gì?" Dân công cầm búa bị hỏi ngây ngẩn cả người.

Tiêu Dương chỉ vào Lộ Khả nói: "Ở đây, trừ bỏ nàng không còn ai biết lái xe, đuổi nàng đi rồi, các ngươi lái xe sao?"

"Tên này không biết lái xe sao?" Dân công lớn tuổi đứng phía sau chỉ vào Lí Tuấn Nghĩa đang nằm trên mặt đất, nói.

"Trên đùi hắn có thương tích, không lái được."

Dân công lớn tuổi nghe đến đó, nhìn nhìn bốn phía, trên xe đều là lão nhân, đứa nhỏ, nữ nhân, đích xác không giống bộ dáng biết lái xe, hắn nói: "Được rồi, trước cứ giữ nàng lại đi, ngươi cẩn thận trông chừng nàng, trước để nàng lái xe, chờ sau khi tìm được những người khác lại nói!"

Dân công cầm búa chỉ có thể thỏa hiệp, hắn cúi đầu, bỗng nhiên nhìn đến sườn mặt trắng nõn của Tiêu Dương, nửa người dưới của hắn một trận xúc động, đứng quần nổi cộm lên, hắn quay đầu lại nháy mắt ra dấu với hai tên dân công khác, dân công lớn tuổi đi lên phía trước nói với Tiêu Dương: "Cô nương, ngươi ra ngoài với chúng ta một chuyến, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Tiêu Dương đã sớm nhìn thấy ánh mắt không tốt của mấy tên nam nhân đối diện, nàng lấy tay nắm chặt con dao nhỏ trong túi, nói: "Muốn nói gì thì cứ nói tại đây."

Lộ Khả cũng sớm nhìn ra manh mối, nàng bỗng nhiên giữ chặt Tiêu Dương đem nàng che ở phía sau: "Các ngươi nếu muốn ta lưu lại lái xe cũng đừng nghĩ đánh chủ ý xấu xa khác, các ngươi dám chạm vào một người trên xe của ta, ta liền lái xe chạy vào trong thi đàn, đến lúc đó các ngươi ai cũng đừng nghĩ sống! !"

"Ngươi dám!" Dân công cầm búa táo bạo đứng lên, dân công lớn tuổi kia giao hoát hơn, hắn hi hi ha ha nói: "Được, được, được! Nghe lời ngươi nói, nhóm chúng ta có thể có chủ ý xấu xa gì chứ, được rồi, được rồi, chúng ta ăn chút gì trước đi, nhanh ăn no chút, cũng không biết hiện tại bên ngoài thế nào, ta cũng không muốn chết tại cái địa phương quỷ quái này."

Hắn nói xong lại tiến lên chọn lựa đồ ăn nằm trên mặt đất, đem sữa cùng xúc xích còn thừa đều nhét vào túi của bản thân, hai tên dân công khác cũng học bộ dáng của hắn, đem đồ ăn ngon đều thu hồi túi riêng.

Lộ Khả kêu: "Bọn nhỏ cũng chưa được ăn! Sao các ngươi lại có thể làm như vậy!"

Không ai để ý nàng.

Trong xe nhất thời lâm vào yên lặng, dân công lớn tuổi bỗng nhiên nói: "Hôm nay quá muộn, không thể đi tiếp được, chúng ta trước ngủ, Tiểu Lưu người canh giữ nửa đêm trước, ta canh giữ nửa đêm sau, mấy ngày nay đều không dám ngủ, ai." Hắn nói xong kéo dài thắt lưng, đánh một ánh mắt đối với tên dân công gọi là Tiểu Lưu kia, ý bảo hắn phòng bị mấy người Lộ Khả.

Chìa khóa xe đã sớm bị mấy tên dân công thu lấy, bọn họ nằm ngang trên chỗ ngồi phía trước, Lộ Khả, Tiêu Dương cùng với đứa nhỏ, lão nhân ngủ phía sau, may mắn xe cũng đủ lớn, mỗi người đều có thể nằm xuống.

Ban đêm, bụng Lộ Khả bị đói phát ra tiếng kêu, Tiêu Dương lấy ra một hộp sữa từ trong túi nhỏ bên người, đây là thực phẩm năng dự trữ cho bản thân.

"Ta không đói bụng, người giữ lại uống đi." Lộ Khả khẽ nói bên tai Tiêu Dương.

Tiêu Dương đâm ra một lỗ thủng trên hộp: "Uống đi, lão nhân, tiểu hài tử trong xe hoàn toàn trông cậy vào người."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

"Chị ơi... Em muốn đi tiểu..."

Lộ Khả vừa đưa sữa tới bên miệng, nữ hài Tinh Tinh ngủ ở phía sau liền đứng lên, nàng xoa ánh mắt sợ sệt nhìn Lộ Khả cùng Tiêu Dương.

"Chị đi với em." Lộ Khả vội ngồi dậy.

Tiêu Dương nói: "Ta cũng đi!"

"Mỹ nữ, ta cũng muốn đi tiểu, người cũng theo giúp ta đi." Tiểu Lưu ngồi gác đêm bên cạnh cửa xe nghe được các nàng nói chuyện, dùng âm điệu thật đáng khinh nói với Tiêu Dương, Tiêu Dương quay đầu, nhìn thấy Tiểu Lưu một đôi mắt hí híp lại, đang nhìn ngắm cơ thể mình từ phần eo trở xuống.

Tiêu Dương mím môi, cầm lấy thanh thép dài tại chỗ ngồi bên cạnh, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một chút tươi cười: "Được, cùng đi."

Tiểu Lưu thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Dương nhìn không được hai mắt tỏa sáng, hắn hi hi cười nói: "Ta trước không đi, hay là một mình người theo giúp ta thôi..." Hắn vừa nói vừa dùng tay phải sờ sờ thân dưới của mình.

Động tác này đáng khinh đến cực điểm, Lộ Khả không kìm được con giận mắng to một câu: "Cút!"

Người trên xe đều bị nàng hét cho bừng tỉnh, hai tên dân công nằm ngủ ở phía trước than thở mắng vài câu, Tiểu Lưu vẫn như cũ cọt nhả, hắn cũng không tin tưởng Lộ Khả cùng Tiêu Dương hai nữ hài tử nũng nịu như vậy có thể làm gì được hắn. Hắn làm bộ gấp một cái tựa vào bên cửa xe, Lộ Khả cắn răng đi đến bên cạnh đẩy hắn ra khỏi vị trí cửa xe, Tiêu Dương mang theo Tinh Tinh đi xuống xe, gió lạnh bên ngoài tấp vào mặt các nàng, Tiêu Dương lập tức ôm lấy bà vai.

"Ở đây đi... Nhanh một chút, trời rất lạnh, rất dễ bị cảm." Lộ Khả đứng lại tại một khu đất cách xe không xa, chỉ vào khoảng trống phía sau nói.

Tinh Tinh nhìn nhìn xung quanh, còi quần ngồi xổm trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Dương cùng Lộ Khả, tuy rằng mấy ngày nay mọi người đều dùng cách như vậy để giải quyết vấn đề sinh lý, nhưng có người đứng ở bên cạnh nàng vẫn là cảm thấy ngượng ngùng, nàng thấp giọng nói: "Chị ơi... Các chị sang bên kia một chút đi, em không đi tiểu được."

Tiêu Dương lúi kếu Lộ Khả bước ra xa vài bước, hạ giọng nói: "Thể lực của người khôi phục thế nào? Miệng vết thương có còn đau không?"

Lộ Khả lắc đầu: "Ban ngày chạy quá nhiều, bây giờ chỉ còn lại có hai ba thành khí lực, miệng vết thương cũng không đau, bất quá hai ngày tới tay trái sợ là không còn chút sức ..."

Tiêu Dương cắn môi, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Người phải mau chóng khôi phục thể lực, đi thêm một ngày nữa sẽ tới địa giới tỉnh S, đến lúc đó tang thi nhất định ngày càng nhiều, hơn nữa trước đó chúng ta phải đem bọn họ đuổi xuống xe."

Lộ Khả hỏi: "Người có biện pháp gì tốt sao?"

"Bọn họ có ba người, người lớn tuổi kia có năng lực mạnh nhất, hai người còn lại tuy rằng thể trạng không sai, nhưng chỉ cần người khôi phục thể lực, bọn họ liền cũng không phải là đối thủ của người, người hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta tìm cơ hội đem bọn họ tách ra... Ta đánh lên lão già kia, người tận lực đem hai tên tuổi trẻ đánh cho tàn phế, đừng để bọn họ có cơ hội phản kháng."

"Đánh cho tàn phế? !" Lộ Khả không tự chủ phóng đại thanh âm.

Tiêu Dương nhìn biểu cảm của Lộ Khả, biết chính nghĩa trong nàng lại đang quấy phá, đối với điểm này Tiêu Dương cũng lý giải được, hai mươi mấy ngày trước chính nàng cũng chỉ là một tiểu trí thức mảnh mai, căn bản không nghĩ tới bản thân có một ngày sẽ giơ đao, lòng tràn đầy tính kế nên đánh giết người khác thế nào. Nhưng trước mắt thế giới này đã thay đổi, mấy tên kia rõ ràng chính là dựa vào thể lực mà khi dễ người khác, nhìn thái độ không biết sợ cùng ánh mắt hạ lưu của bọn họ hôm nay, nếu không nhẫn tâm xuống tay trước, bản thân có thể trước bị bọn họ hại chết, Lộ Khả tuy rằng thiện lương chính trực, nhưng cũng có nhiều chuyện không thể như ý nguyện của bản thân, nàng thờ dài một hơi nói: "Dưới tình huống có thể không đã thương người thì tận lực không đã thương người, bất quá bọn họ cũng là tử trong thi đàn chạy đến, thực lực hẳn là cũng không kém, không lưu chút máu, sợ là không thể áp chế, trong xe đều là nữ nhân, lão nhân, tiểu hài tử, vạn nhất thời điểm xung đột không khống chế được, có người bị thương nặng liền nguy rồi, chúng ta hiện tại một chút được phẩm cũng không có, hơn nữa nếu không giảm thấp sức chiến đấu của bọn họ, ta sợ bọn họ về sau lại đuổi theo trả thù."

Lộ Khả nhú mày nghĩ nghĩ: "Được rồi... Cứ làm theo lời người nói."

Tiêu Dương gật gật đầu, Tinh Tinh lúc này đã đi tiểu xong, mặc quần vào.

Ba người quay trở lại xe bảy chỗ, dân công gọi là Tiểu Lư kia vẫn luôn không ngủ, dân công lớn tuổi vừa vận cũng tỉnh lại, Tiêu Dương vốn muốn thừa dịp bọn họ còn đang ngủ thử đánh lén, hiện thời một chút cơ hội cũng không có, nàng đành phải lui về góc tối bên trái chỗ ngồi phía trước mà ngủ.

Sau nửa đêm, Tiêu Dương bỗng nhiên cảm giác được có người đang tới gần bản thân, nàng mở to mắt, nhìn thấy đèn trong xe không biết đã bị tắt từ lúc nào, một bóng người phía trước hướng tới bản thân nàng đè xuống, Tiêu Dương lùi về sau, đá trúng đùi phải của cái bóng nọ!

"Ai nha! !" Người đối diện bị đá trúng, phát ra một tiếng kêu.

Là tên dân công lớn tuổi kia, Tiêu Dương sau khi đá trúng người liền lập tức lấy dao nhỏ trong túi ra.

"Tiểu nương tử lại dám đá ta, xem ta thu thập ngươi!" Lão dân công bị đá trúng sau khi đứng vững lại mạnh mẽ nhào tới Tiêu Dương, tay phải ấn bả vai của nàng, tay trái giơ lên chuẩn bị cho Tiêu Dương một bạt tai.

Dị năng tốc độ của Tiêu Dương ở trong không gian nhỏ hẹp vô pháp phát huy tác dụng, bàn tay to của lão dân công không ngừng rơi xuống trên người nàng, Tiêu Dương bị lực lượng cường đại ép xuống chỗ ngồi trong xe, nàng lấy tay bảo vệ đầu, đem dao giấu dưới tay, cánh tay cùng đầu bị đánh rất đau, tim cũng kích động đập loạn nhịp, vốn định ngày mai mới động thủ, không nghĩ tới những người này ngay cả một ngày cơ hội cũng không cấp.

Lộ Khả cũng bị chuyện này làm bừng tỉnh, bởi vì ban ngày mỗi một cùng bị thương, nàng ngủ tương đối sâu, lúc này tỉnh lại cũng mang theo một điểm mơ hồ, nhìn thấy tình huống bên cạnh, nàng liền bật dậy lấy tay mò mẫm thanh thép trên xe.

"Tiểu Lư! Cường Tử! Đứng lên, bọn họ muốn tạo phản!" Lão dân công vừa công kích Tiêu Dương vừa hô to với hai tên đồng lõa.

Hai tên dân công khác nghe được tiếng la đều sợ hãi từ trên chỗ ngồi bắn dậy, mang theo vũ khí chạy tới sau xe, Lộ Khả lúc này vừa vận túm được thanh thép, nàng hô to một tiếng chế trụ hai tên dân công này.

Trong xe tối đen không ngừng truyền ra tiếng thở dốc cùng âm thanh chiến đấu.

Vài người trong xe cũng đều tỉnh lại, nam hài choai choai kia xông lên trước kéo cánh tay của lão dân công, bị lão hung hăng hất ra, lão dân công uy hiếp hô to với vài người còn lại trong xe: "Ai còn dám lộn xộn, ta liền lập tức giết chết!" Nói xong hắn lại cúi đầu đối phó Tiêu Dương, tuy rằng có tâm tư thương hương tiếc ngọc, hắn chỉ sử dụng một nửa lực đạo, nhưng một nửa lực đạo này cũng khiến Tiêu Dương thống khổ không chịu nổi.

Tiêu Dương bất buộc bản thân bình tĩnh lại, trong lúc bị đánh dùng ánh mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm người đối diện, lão dân công lại giơ tay lên, Tiêu Dương bỗng nhiên xoay ngược chuyển động cầm dao trong tay chém ngang một phát, lúc này tay của lão dân công vừa vận hạ xuống, đao phong cùng cốt nhục tiếp xúc, theo quán tính lực lượng, cổ tay của lão dân công bị đao nhỏ cắt đứt một đường dài chừng năm cm, sâu khoảng ba cm, động mạch cổ tay bị cắt đứt, máu tươi trong nháy mắt chảy ra, lão dân công bỗng chốc không phản ứng kịp, kinh hô lấy tay đè chặt miệng vết thương. Tiêu Dương thấy được cơ hội phản công, liền giơ dao nhỏ hung hăng chém lên mặt đối phương, lão dân công phản nộ quát to một tiếng, rút cuộc bắt chấp miệng vết thương trên cổ tay, mồ hôi tay ra bóp cổ Tiêu Dương, trong lòng chỉ nghĩ đem nàng bóp chết.

Lộ Khả lúc này cũng cực kỳ nguy hiểm, khí lực của hai nam nhân trước mắt lớn hơn so với nàng tưởng tượng, Tiểu Lư bỗng nhiên dùng một tay bắt trúng thanh thép đoạt lấy, không có vũ khí, thể lực chống đỡ hết nổi, mắt thấy không có hi vọng, Lộ Khả bỗng nhiên xoay người, từ phía sau ôm lấy cánh tay của lão dân công, hô to với Tiêu Dương: "Tiêu Dương! Ta không được rồi! ! Ngươi chạy mau! Chạy mau!"

Dao trong tay Tiêu Dương hung hăng chém xuống, lão dân công trốn tránh về phía sau, Tiêu Dương thừa lúc này quay người nắm lấy tay vịn xe mở cửa sổ bên cạnh nhảy ra ngoài.

"Lộ Khả! Chờ ta trở về cứu ngươi!" Tiêu Dương sau khi rơi xuống đất quay đầu hô to, nói xong nàng liền đón gió lạnh chạy về phía xa.

Hai tên dân công vội vàng mở cửa xe đuổi theo, Tiêu Dương là dị năng giả tốc độ, hai tên dân công đều là dị năng giả lực lượng mang kháng thể màu trắng, bọn họ đuổi theo nửa ngày cũng không đuổi kịp, đành phải vừa nằng vừa oán phản hồi đường cũ.

Tiêu Dương chạy chừng hai mươi phút, thấy phía sau đã không có người mới dừng lại, hai tay chống đầu gối, miệng thở phì phò, một lát sau nàng dùng

sức xoa xoa gò má lạnh như băng, ý nghĩ lại tỉnh táo, tuy rằng thân thể rất đau, trong lòng cũng không sợ hãi như vậy.

Đứng trên mặt đất nhìn về phía xe bảy chỗ đằng xa, Tiêu Dương cắn chặt môi, mấy người kia muốn lưu lại Lộ Khả lái xe, tạm thời hẳn là sẽ không hại nàng, bằng sức chiến đấu của bản thân mình, muốn cứu người chỉ có thể theo phía sau mai phục đánh lén.

Trên cổ truyền đến cảm giác dính dính, Tiêu Dương lấy tay sờ một cái, nương theo ánh trăng nhìn thấy trên tay có vết máu khô cạn, là của lão dân công kia lúc bóp cổ nàng lưu lại.

Một trận gió tây bắc thổi đến, Tiêu Dương toàn thân rét run, nàng ôm bả vai bật nhảy vài cái trên mặt đất, ánh mắt nhìn xung quanh, trước mắt lại là một mảnh đất trống, trong vùng núi chỉ có một con đường cái kéo dài, bốn phía không có nhà dân, cho nên cũng không có tang thi, chà xát hai tay vài cái, Tiêu Dương đi nhặt một ít nhánh cây khô gần đó, núp sau một tảng đá lớn định nhóm lửa, đáng tiếc nàng là lần đầu làm việc này, vất vả hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nhóm được lửa.

Thân thể ấm áp hơn một chút, Tiêu Dương đem nhánh cây vùi vào trong đống lửa, trong lòng tính toán nên làm thế nào để cứu Lộ Khả, nghĩ nghĩ lại không tự giác nhớ tới Tiêu Diệu, trước sau phóng xạ Tiêu Diệu gọi điện thoại tới đều có vẻ rất quái dị, dạn dỏ kỳ quái, cấp bậc kháng thể kỳ quái, phân loại dị năng kỳ quái, còn có loại giọng điệu quanh quệ đông cứng của nàng, nghe thế nào cũng không giống tiểu muội muội then thùng, đáng yêu kia...

Tiêu Dương thở dài, so với cô chú, nàng càng thích Tiêu Diệu, thượng đế phù hộ bọn họ nhất định phải còn sống, người theo thuyết vô thần như Tiêu Dương không thành kính cầu nguyện.

Giờ phút này Tiêu Diệu bị Tiêu Dương nhắc tới vô cớ từ trong mộng bừng tỉnh, nàng xoa xoa cái trán, mở cửa xe đứng ngẩn đầu nhìn trời đêm. Rạng sáng ba giờ, không khí đã ấm áp hơn rất nhiều so với khi còn ở phương Bắc, quay đầu lại, nàng nhìn thấy xe của Trịnh Khôn đậu cách đó không xa, ngay lúc ánh mắt nàng dừng lại trên xe Jeep, Trịnh Khôn bỗng nhiên đẩy cửa xe đi ra: "Tiêu Diệu, sao cô lại không ngủ?"

Tiêu Diệu trầm mặc hai giây nói: "Ta mơ thấy chị của ta, mơ thấy nàng bị tang thi đuổi theo, rất nguy hiểm..."

Trịnh Khôn nhìn khuôn mặt Tiêu Diệu dưới bầu trời đêm có chút bất đồng so với ngày thường, non nớt, lại mang theo ưu thương. Hắn nhún mày nói: "Ta mấy ngày hôm trước vừa mới biết được, Tây Bộ bị luân hãm... Chuyện này cô có biết không?"

Tiêu Diệu nói: "Biết."

Trịnh Khôn đến gần hai bước, nói: "Ông nội cùng một nhà chú của ta cũng đã đến Tây Bộ, ta không tin bọn họ sẽ dễ dàng chết đi như vậy."

Tiêu Diệu cũng muốn nói những lời này, nàng cũng không tin Tiêu Dương lại sẽ chết đi dễ dàng như vậy, nhưng là...

"Đi thêm nửa ngày nữa sẽ đến tỉnh S, cô chuẩn bị đi vòng qua sao?" Trịnh Khôn đột nhiên hỏi, Tiêu Diệu cũng không có nói trước lộ tuyến với hắn, hắn chỉ có thể căn cứ theo tình hình giao thông mà đoán.

"Àn." Tiêu Diệu gật gật đầu. "Người cũng đã gặp qua tảng đá màu đỏ tại thành phố K đúng không?"

"Đã gặp qua."

"Ta có được một tin tức chuẩn xác, tỉnh S cũng có tảng đá màu đỏ, sau lần phóng xạ thứ hai lại cùng Tây Bộ đại quy mô biến dị, tuy rằng đi qua đó đến Tây Nam càng gần, nhưng một khi rơi vào khu vực tang thi tụ tập, rất có khả năng sẽ lãng phí thêm càng nhiều thời gian, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng." Tiêu Diệu nói, có lẽ là ban đêm nhớ tới người nhà mà ưu thương, có lẽ là đồng dạng đối mặt với thống khổ mất đi thân nhân, nàng khó được cùng Trịnh Khôn nói nhiều hơn mấy câu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Một ngày sau.

Xe bảy chỗ thông thả chạy trên đường, trên mặt đường dần dần xuất hiện tang thi rải rác, xe bảy chỗ dừng lại cách tang thi khoảng mấy trăm thước.

Lộ Khả về mặt mỗi một người ở vị trí điều khiển, nàng quay đầu nói với lão dân công: "Phía trước chính là thôn Tiểu Khang, đi qua thôn này chính là tỉnh S, càng tiếp cận nội thành tang thi sẽ ngày càng nhiều, các người đi xuống thu thập đồ ăn cùng xăng, xe đã sắp hết xăng, bọn nhỏ cũng đói bụng!"

"Đưa nhỏ đói bụng liên quan gì đến chúng ta đánh rắn! Muốn thu thập đồ vật thì tự người đi!" Tên dân công hung hãn nhất hô.

"Các người chẳng lẽ sẽ không ăn gì sao?"

Tên dân công hung hãn hừ một tiếng.

Lộ Khả quay đầu nhìn Lí Tuấn Nghĩa bị thương ngồi sau xe cùng hai đứa nhỏ choai choai, ngồi phía sau Lí Tuấn Nghĩa là lão Vương đã hơn sáu mươi tuổi cùng đứa con gái tinh thần có chút không bình thường của hắn, Lộ Khả bắt đầu thở dài: "Được rồi, ta đi, bắt quá các người phải có một người đi theo ta, một mình ta ứng phó không nổi." Mấy ngày hôm trước thu thập vật tư đều do nàng đi cùng Tiêu Dương, Tiêu Dương chạy nhanh, phụ trách dẫn quái lấy đồ vật, nàng phụ trách đánh quái cùng yểm trợ, sau khi Tiêu Dương đào tẩu, trong lòng nàng thật nhẹ nhàng, nhưng vẫn có chút khó chịu, nàng hai ngày nay luôn suy nghĩ Tiêu Dương hiện tại thế nào, có phải sẽ thật sự trở về cứu nàng hay không, nàng hi vọng Tiêu Dương trở về, lại có chút sợ nàng trở về cứu không được người ngược lại lâm vào nguy hiểm.

Trên cổ tay lão dân công cột băng vải trắng, tuy rằng chảy một chút máu, nhưng cũng không làm giảm thấp sức chiến đấu của hắn, hắn nói với tên dân công gọi là Tiểu Lưu kia: "Người đi với nàng đi."

Tiểu Lưu gật gật đầu.

Theo lão dân công quan sát được thì Lộ Khả là một người trọng tình nghĩa, hắn cảm thấy trên xe này có đứa nhỏ với lão nhân ràng buộc, Lộ Khả sẽ không một mình tự chạy trốn, bắt quá phòng hoạn từ khi chưa xảy ra, hắn vẫn dặn dò Tiểu Lưu phải coi chừng nàng.

Lộ Khả cầm thanh thép dài đi xuống xe, hai ngày nay nhóm dân công chỉ cho nàng ăn một chút đồ ăn, khiến cho thể lực nàng ngày càng kém.

Đi ra mấy chục thước, mấy con tang thi rải rác phía trước vọt tới. "Người tới dẫn quái hay là ta?" Lộ Khả hỏi Tiểu Lưu.

Tiểu Lưu đương nhiên không đồng ý làm chuyện nguy hiểm, hắn nói: "Người dẫn quái!"

"Được!" Lộ Khả gật gật đầu, nàng mang theo thanh thép chạy lên trước đánh về phía mấy con tang thi rải rác trên mặt đường, sau đó liền chạy tới thôn làng phía trước, Tiểu Lưu sợ nàng chạy trốn, cách ba bước đi theo nàng.

Trên xe, lão dân công thấy Lộ Khả đã chạy xa, bỗng nhiên cười nhạo nói: "Nữ nhân này thật ngu ngốc..."

Dân công hung hãn tiến đến bên cạnh hắn, nói: "Thức, ngày hôm qua ta cùng Tiểu Lưu muốn cưỡng nàng, người ngăn lại làm chi... Kháo, từ khi nữ nhân trong công trường kia chết đi, ta liền mỗi ngày đều muốn ôm nữ nhân, nằm mơ cũng muốn."

"Tiểu Lưu ngốc, người cũng ngốc, người không thấy tính tình nàng cứng rắn ra sao ư, vạn nhất cưỡng nàng, nàng không lái xe cho ta thì làm sao bây giờ? Nếu người thích nữ nhân, trong xe này không phải là còn có sao?" Lão dân công nói xong dùng ánh mắt ngắm nghía con gái của lão Vương ngồi sau xe, con gái lão Vương thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, gầy gầy đen, mũi thấp môi dày, nhìn vài lần, lão dân công liền cảm thấy chán ngán. Hắn lại đem tầm mắt chuyển tới lui trên người Tinh Tinh ngồi trong góc, thân thể mềm mại của Tinh Tinh đã bước đầu trưởng thành, tuy rằng thoát nhìn còn thật non nớt, nhưng lại trong veo như nước, càng hấp dẫn người. Lão dân công đánh một ánh mắt với Cường Tử bên cạnh, Cường Tử ngấm hiểu, đi lên phía trước muốn kéo cánh tay Tinh Tinh.

"Các người muốn làm gì! " Nam hài ngồi bên cạnh Tinh Tinh thật tức giận che trước mặt nàng, hắn dùng sức đẩy cánh tay của Cường Tử ra.

"Mau tránh ra!" Cường Tử không kiên nhẫn hất nam hài sang một bên, nam hài rống giận xông vào Cường Tử, lão dân công từ đằng sau xông lên hung hăng đánh lên đầu nam hài, đầu nam hài đập vào cửa kính xe, chảy ra máu tươi, thân thể cũng ngã xuống bên cạnh. Lí Tuấn Nghĩa ngày hôm qua phải chịu rất nhiều đòn hiếp, hiện thời thần chí vẫn còn có chút mơ hồ, lão Vương bản thân là một nhân viên kỹ thuật, lá gan cũng không lớn, hắn ôm con gái tro mắt ở bên cạnh xem, Cường Tử kéo cánh tay hắn kêu: "Các người trước đi ra ngoài! Đều cút đi!"

Lão Vương bất động, Cường Tử đập một cước lên lưng hắn, lão Vương đành phải đỡ con gái quay đầu từng bước một đi xuống xe, con gái hắn biểu cảm chết lặng, tựa hồ đã không còn linh hồn, Lí Tuấn Nghĩa và nam hài đầu bị đá thương bị lão dân công cùng Cường Tử nâng lên ném khỏi xe.

Trong xe chỉ còn lại Tinh Tinh, nữ hài năm nay mười hai tuổi này run rẩy lui về đuôi xe, nàng dự cảm sắp có tai nạn phát sinh trên người mình, nàng dùng thanh âm run run nói: "Các người buông tha ta đi, cha của ta có rất nhiều tiền... Về sau ta sẽ báo cha ta cho các người tiền, cho các người rất nhiều tiền..."

Cường Tử cười hắc hắc: "Chúng ta không cần tiền, đến đây để ca ca yêu thương người..." Hắn nói xong lời này liền dùng bàn tay dơ bẩn tối đen sờ soạng trên ngực Tinh Tinh, Tinh Tinh hét chói tai gãy dũa, lão dân công tiến lên đè đầu nàng lại, hai tay cời quần nàng, Cường Tử đỏ hồng mắt quay đầu lại: "Thức! Người đến trước!"

Lão dân công khuôn mặt vặn vẹo cười quái, được Cường Tử phối hợp ép xuống trên người Tinh Tinh...

Bên ngoài bầu trời âm ảm, gió tây bắc gào thét thổi tới mấy người ngoài xe, bọn họ nghe được tiếng hét chói tai tuyệt vọng cùng âm thanh cầu xin tha thứ của Tinh Tinh từ trong toa xe vọng lại, chỉ chốc lát sau tiếng hét chói tai lại biến thành nỉ non, cuối cùng ngay cả tiếng khóc cũng dần dần biến mất...

Lộ Khả ở xa cũng không biết chuyện phát sinh trên xe, toàn bộ tinh thần của nàng đều đề phòng chạy đến thôn Tiểu Khang, thôn nhỏ chỉ có một chằm trên bản đồ này cuộc sống kỳ thực cũng không tiểu khang, ngược lại, nó rất nghèo, dân cư cũng không nhiều, Lộ Khả có chút kinh ngạc phát hiện trừ bỏ cửa thôn còn lưu lại vài con tang thi thì trong thôn trống rỗng, một con tang thi cũng không có.

Nàng có chút buồn bực đi về phía trước, hộ nhà dân đầu tiên ở phía trước cửa lớn rộng mở, trong sân trống trơn, Tiểu Lưu bỗng nhiên nói: "Người xem đó có phải là thịt khô hay không?"

Lộ Khả theo ngón tay của Tiểu Lư nhìn qua, thấy trên mái hiên của một nhà dân bên trái có treo hai miếng thịt, thật là thịt khô, nàng bước nhanh chạy tới, đá văng cửa lớn bên ngoài, trong sân của hộ gia đình này cũng trống rỗng.

"Kháo! Vận khí thật tốt, ngay cả một con quái vật cũng không có!" Tiểu Lư hưng phấn chạy lên phía trước chuyển qua một cái ghế tròn trên cạnh, đem thịt khô lấy xuống.

Lộ Khả lại cảm thấy có một chút không thích hợp, theo lý thuyết thôn này tuy rằng không lớn, nhưng ít nhất cũng phải có năm trăm dân cư, làm sao có thể ngay cả một con tang thi cũng không gặp... Hơn nữa thịt khô này thoạt nhìn cũng rất sạch sẽ...

"Đi? Nơi này còn có thịt! Kháo! Bẩn quá!" Tiểu Lư đi vào buồng trong lại phát hiện hai khối thịt bẩn, Lộ Khả vừa xem xét chung quanh vừa nói: "Đi tìm chung quanh xem, xem có cái gì ăn được đều cầm về."

Tìm hơn mười phút, Tiểu Lư cùng Lộ Khả lại tìm được nửa túi gạo, một hộp củ cải khô, còn có một ít thực phẩm mốc meo, Tiểu Lư vác lương thực trên lưng đi ra khỏi sân.

"Lại đi những nhà khác tìm xem, còn cần nhiên liệu, tìm xem nhà ai có xe máy hoặc xe nông dùng xăng." Lộ Khả nói.

"Được." Tiểu Lư lên tiếng, Lộ Khả đề nghị phân công nhau tìm, Tiểu Lư lại không chịu, hần đi theo bên cạnh Lộ Khả, hai người lại tìm nửa giờ, chậm rãi góp nhặt được một túi gạo, mấy chục cân lương thực phụ, một ít rau khô. Phía trước rốt cục cũng xuất hiện tang thi, mấy chục con tang thi tụ tập cùng nhau, giống như đã từng có người tận lực hấp dẫn qua, chúng nó thấy Lộ Khả cùng Tiểu Lư liền khàn giọng gào thét xông lên, Tiểu Lư hô to: "Thế quái nào tang thi đều chạy đến nơi này! Chạy mau!" Kêu xong hần liền mang theo lương thực chạy trở về.

.

Lộ Khả có chút do dự, nhiên liệu còn chưa có tìm được, nếu Tiểu Lư ở đây, nhất định sẽ dụ đám tang thi này rời đi, tiếp tục tiến về phía trước tìm tòi... Nhưng Tiểu Lư đã chạy, thể lực bản thân lại không được, nàng khê cần mỗi, cũng chạy theo Tiểu Lư ra ngoài thôn.

"Các người làm sao vậy? Tại sao đều ở ngoài?"

Lộ Khả thờ hồn hèn trở lại xe bảy chỗ, lại nhìn thấy lão Vương ủ rũ ngồi xổm bên ngoài xe, con gái hần tựa vào trên người hần, bên cạnh là Lí Tuấn Nghĩa cùng nam hài Lí Lượng nằm trên mặt đất, trên đầu Lí Lượng đều là máu, hai mắt nhắm nghiền.

Lão Vương tràn đầy tuyệt vọng chỉ vào xe: "Tĩnh Tĩnh... Tĩnh Tĩnh..."

Lộ Khả lập tức minh bạch chuyện gì phát sinh, nàng ném túi lương thực xuống đất, đỏ hồng mắt xông lên trước đập cửa xe: "Khôn khiếp! ! Súc sinh! ! Mở cửa! ! Mau mở cửa ra! !"

Cửa xe bị người từ bên trong mở ra, Cường Từ mở miệng về mặt thích ý nhìn Lộ Khả: "Chuyện gì! Kêu la cái gì chứ! Cứ như quỷ rống quỷ kêu!"

Lộ Khả đẩy hần ra xông lên xe, nhìn thấy Tĩnh Tĩnh cúi đầu nằm trên ghế sau xe, nàng xông lên trước, Tĩnh Tĩnh lửa hạ. Trên thân, trên đùi cùng trên cổ ngồi đều có chất lỏng trắng hồng xen lẫn, mặt nàng trắng bệch, môi tái nhợt, trên người có thật nhiều vết bầm xanh. Lộ Khả chỉ cảm thấy đầu óc giống như muốn nổ mạnh, nàng quay đầu hô to: "Nàng mới mười hai tuổi, các người vẫn còn là con người sao?"

Lão dân công ngồi trên chỗ ngồi phía trước bĩu môi nói: "Có người mười hai tuổi cũng đã cưới vợ rồi, hơn nữa cũng không phải là cường nguoi, nguoi kêu cái gì!"

Lộ Khả trong ánh mắt đều là tơ máu, nàng hung tợn trừng mắt nhìn lão dân công, mắt thấy sắp liều mạng.

Lão dân công nguyên bản tưởng trước khi Lộ Khả trở về liền xong việc, nhưng sắc đảm che trời, hần nhìn không được tiểu cô nương dụ hoặc, hơn nữa tâm lý may mắn, hần cảm thấy cường bạo một tiểu cô nương cũng không tính là đại sự gì, Lộ Khả hần là sẽ không thể nào, hiện tại xem ra Lộ Khả thật sự rất tức giận, hần sợ Lộ Khả không chịu lái xe, nhỏ giọng cả giận nói: "Hiện tại thế đạo đều như vậy, theo ta thấy cùng cổ đại cũng không sai biệt lắm, được làm vua thua làm giặc, ta vừa ngủ với nàng, cùng lắm thì về sau ta cưới nàng, chiếu cố nàng, nguoi xem nguoi một nữ nhân chiếu cố nhiều người già yếu tốn nhiều sức lực như vậy, về sau có nhóm chúng ta giúp nguoi, đánh quái vật tìm lương thực nhóm chúng ta đều đi, nguoi đừng nóng giận, về sau ta cũng chiếu cố nguoi."

"Phi!" Lộ Khả phun một ngụm nước miếng với lão dân công, mang theo vũ khí hướng về phía trước.

Cường Từ vừa vặn ở đằng sau bỗng nhiên hai tay ôm lấy vai nàng, đem nàng áp xuống chỗ ngồi trước, Lộ Khả lúc này cơ hồ không còn lý trí, nàng liều mạng giãy dụa, cuối cùng vẫn bị lão dân công cùng Cường Từ hợp lực chế phục. Cường Từ sau khi cường gian tiểu cô nương trong lòng thật thoải mái, hần chỉ vào Lộ Khả nói: "Nguoi đừng ngang ngược, về sau hảo hảo lái xe, bằng không chúng ta liền cùng nhau cường nguoi!"

Lộ Khả kêu: "Một lát ta liền lái xe chạy vào trong bảy tang thi! Các nguoi cứ chờ xem! !"

Lão dân công nói: "Nguoi sẽ không làm như vậy, trong xe nhiều người như thế, nguoi nhẫn tâm để bọn họ cùng chết với nguoi sao, vừa rồi cho dù nhóm chúng ta không chạm vào tiểu cô nương kia, sau này nàng sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, có lẽ còn chưa đợi được lập gia đình đã chết, hiện tại thế đạo thay đổi... Có nam nhân chiếu cố các nguoi không phải là rất tốt sao? Cứ như vậy đi, về sau nhóm chúng ta cam đoan không chạm vào nguoi, nguoi hảo hảo lái xe, đưa chúng ta đến địa phương an toàn, đến lúc đó ta cưới cô nương kia, còn phụ trách chiếu cố các nguoi, nếu nguoi lái xe chạy vào bảy tang thi, nguoi phải chết, cô nương kia cũng phải chết, chết từ từ dù sao cũng không bằng còn sống... Nguoi tội tình gì phải làm vậy?"

Lộ Khả như cũ hung tợn trừng mắt nhìn lão dân công.

Lão dân công thấy Lộ Khả tạm thời không thể kéo lên chút ngọn sóng gì, trong lòng cân nhắc nghĩ chỉ chốc lát nữa nàng liền hết cái kinh, hấn quay đầu hỏi Tiểu Lư xem có tìm được đồ ăn gì không, Tiểu Lư luôn đứng ở sau xe mê đắm nhìn Tinh Tinh, hấn nghe được lời của lão dân công, đáp: "Tìm được, có gạo có thịt."

"Tốt, ăn cơm trước, chuyện khác sau lại nói." Lão dân công tiếp nhận thịt khô Tiểu Lư đưa qua, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hấn lại quay đầu nhìn Lộ Khả: "Kỳ thực chúng ta cũng không sợ người lái xe chạy vào trong thị trấn, ba người đàn ông chúng ta cùng lắm thì không ngồi xe của người, đi bộ cùng nhau cũng an toàn, đến lúc đó thừa lại các người một đám người già yếu, vậy liền thăm rồi, người nếu có chút thông minh thì đừng nào loạn...Chọc tức nhóm chúng ta, các người cũng không có gì tốt."

Lộ Khả nghe nói như thế trong lòng càng thêm tuyệt vọng, nàng bị trói trên chỗ ngồi trước, nhìn mấy tên dân công đi đến con sông gần đó lấy nước, nhóm lửa, nấu cơm, lão Vương đi lên xe cỡi quần áo đắp lên người Tinh Tinh, Tinh Tinh hai mắt đại ra, vẫn không nhúc nhích.

"Thịt chúng ta ăn, cho bọn hấn chút củ cái khô đi." Lão dân công ra vẻ hiền lành nói.

Sau khi nấu chín cơm, vài tên dân công đun nước nấu thịt khô, chia làm mấy khối, to mồm ăn.

Thời gian thong thả trôi đi, Tinh Tinh thủy chung vẫn nằm trên ghế sau xe, nếu không phải trước ngực vẫn còn đang phập phồng, mọi người nhất định sẽ cho rằng nàng đã chết, Lí Tuấn Nghĩa cùng Lí Lượng nằm ngoài xe, lão Vương đem cho bọn hấn chút đồ ăn, Lộ Khả kiên trì không chịu ăn cái gì.

Ngay lúc Lộ Khả lòng tràn đầy tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng bỗng nhiên nghe được tiếng kêu thống khổ của một tên dân công phát ra, hấn ôm bụng lăn lộn trên mặt đất: "Ai da... Đau quá... Đau bụng quá..."

Lão dân công có cấp bậc kháng thể cao nhất lúc này cũng cảm giác bụng rất đau, hấn ôm bụng kêu: "Tiểu Lư, thịt này người lấy ở đâu về? Hình như không còn tươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Không... Ta không biết..." Tiểu Lư thống khổ đáp lại, cấp bậc kháng thể của hấn không bằng lão dân công, tố chất thân thể tự nhiên cũng kém một ít, đau bụng đến muốn đòi mạng, hấn nghiêng ngả chao đảo chạy xuống xe, muốn tìm chút nước uống ở bên ngoài, ngay trong nháy mắt hấn té xuống xe, một bóng người cấp tốc chạy đến bên người hấn, đầu dao hung hăng chìa trên lưng hấn, đem hấn đè xuống mặt đất.

Tiểu Lư trở mình, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh trước mắt.

"Tiêu Dương!" Lộ Khả nhìn thấy người vừa vọt vào cửa xe, kinh hỉ kêu to.

Tiêu Dương dùng ánh mắt tiếp đón nàng, nâng chân lên đá mạnh vào Cường Tử đang ghé vào cửa nôn mửa, Cường Tử bị đá hét thảm một tiếng, phun đầy nước bắn lên chỗ ngồi bên cạnh.

"Coi trời cho Lộ Khả!" Tiêu Dương sau khi đá trúng Cường Tử lập tức tiến tới lão dân công đang ngồi cạnh ghế lái, lão dân công thoát nhìn trúng độc nhẹ nhất, cũng là người khó đối phó nhất. Hấn đem cơm cùng thịt khô đặt trên xe ném về phía Tiêu Dương, Tiêu Dương vừa trốn tránh vừa gọi lão Vương ngồi đối diện ở sau xe mau coi bỏ dây thừng cho Lộ Khả!

Lão Vương phản ứng cũng coi như mau, hấn vọt tới bên cạnh Lộ Khả, tay và răng cùng lúc sử dụng, rốt cục cũng giải khai được đồng dây thừng trên người Lộ Khả.

Tiêu Dương trước khi lên xe đã đem chuyện trước mắt phải làm ở trong lòng tính toán vô số lần, đã thương người, chém người, đá người, hủy bỏ sức chiến đấu của kẻ địch. Tuy rằng trong lòng đã nghĩ tốt lắm, nhưng chân chính làm lại không giống, xúc cảm khi dao chém vào người sống hết sức ghê tởm, đầu dao dính máu tươi âm áp phun tung tóe làm cho người ta cơ hồ muốn mất đi lý trí, Tiêu Dương cắn răng cố nén ghê tởm cùng kích động, huơ dao nhỏ quyết đoán chém lên người lão dân công!

Máu tươi văng khắp nơi trong toa xe, lão dân công chịu đựng bụng đau đón nỗ lực lấy tay bảo vệ đầu, thấy Tiêu Dương một khắc cũng không chịu thả lỏng công kích, hấn bỗng nhiên ôm đầu lao về phía Tiêu Dương.

Tiêu Dương lắc mình trốn ra sau.

"A! ! ! " Lộ Khả lúc này vừa vận khôi phục tự do, nàng tay trần lao về phía lão dân công. "Ta giết người! ! Giết người! ! Súc sinh! Súc sinh! ! "

Lão dân công ôm chặt đầu lại xông tới chỗ Lộ Khả, Lộ Khả bắt lấy cánh tay của hắn, ở trên bờ vai hung hăng cắn một ngụm, một miếng thịt bị cắn đứt, lão dân công cũng không để ý tới, hắn liều lĩnh chạy ra cửa, bỏ lại Tiểu Lưu và Cường Tử nằm trên mặt đất rên rĩ, điên cuồng chạy về phía xa.

"Tiêu Dương! Tiêu Dương! Tinh Tinh bị bọn họ cường bạo ..." Lộ Khả bỗng nhiên ôm lấy bả vai Tiêu Dương hô lớn.

Tiêu Dương quay đầu nhìn Tinh Tinh đang nằm trên ghế sau ô tô, nàng khẽ cắn môi đuổi theo hướng lão dân công chạy trốn.

Lão dân công là dị năng giả lực lượng, tốc độ chạy trốn xa xa không địch lại Tiêu Dương, nhưng Tiêu Dương vì chạy theo trước khi xe bảy chỗ tới thôn Tiểu Khang thiết lập bố cục, cơ hồ hai ngày không ngủ không nghỉ, sáng sớm hôm nay nàng lại dừng đại lượng tinh lực dẫn dụ tang thi, hiện tại trên cơ bản đang trong trạng thái thể lực cạn kiệt, nàng đuổi theo nửa dặm, thật sự có chút lực bất tòng tâm, bắt buộc đi kéo thân thể mỗi một giây quay trở về xe.

Cường Tử cùng Tiểu Lưu đang nằm ngoài xe ôm bụng rên rĩ, bên miệng Cường Tử không ngừng phun bọt mép, Tiêu Dương tìm được dây thừng trói bọn họ lại.

Lên xe, nàng nhìn thấy Lộ Khả ánh mắt hồng hồng ôm Tinh Tinh ngồi trên ghế sau, Lộ Khả muốn giúp Tinh Tinh mặc quần áo, Tinh Tinh bỗng nhiên hô to : "Bản! Bản quá! ! Đừng đụng vào ta! ! Đừng đụng vào ta! ! A! ! ! " Nàng dường như điên rồi tránh thoát ôm ấp của Lộ Khả lao tới đập đầu vào cửa kính xe bên cạnh, Tiêu Dương tiến lên bắt lấy cánh tay Tinh Tinh ấn nàng ngồi xuống.

"Bản quá, đau quá! Đau quá! Đừng đụng vào ta! Đừng đụng vào ta! !" Tinh Tinh vừa giãy dụa vừa tru lên thất thanh, Lộ Khả tiến lên ôm lấy bả vai Tinh Tinh, bỗng nhiên nhìn đến vết máu cùng vết bầm xanh trên người Tinh Tinh, nàng nhìn không được cũng theo đó ô ô khóc lên.

Tiếng khóc gặng co thật lâu sau, Tiêu Dương cảm giác được tinh thần có chút hoảng hốt, nàng đã hai ngày hai đêm không ngủ, nàng đi xuống xe, hỗ trợ lão Vương đỡ Lí Tuấn Nghĩa cùng Lí Lượng lên xe, Tinh Tinh vẫn còn đang khóc, Lộ Khả thoát nhìn cũng thật tiều tụy, Tiêu Dương thật sự kiên trì không được, nàng tựa đầu vào trên chỗ ngồi trước ngủ mê man, ước chừng mười phút sau nàng lại tỉnh lại, nhìn thấy Tinh Tinh vẫn còn đang khóc...

"Ta muốn giết hắn! !" Đứa nhỏ choai choai tên là Lí Lượng kia rốt cục cũng tỉnh lại, hắn nhìn thấy Tinh Tinh ní non, lại nhìn thấy Cường Tử đang nằm phun bọt mép trên đường, hắn rống giận lao xuống xe dùng tảng đá đánh Cường Tử. Đầu Cường Tử bị đánh đổ máu, hắn ô ô kêu cầu xin tha thứ. Tiêu Dương lại bị đánh thức, nàng tựa đầu vào trên cửa sổ xe nhìn Cường Tử bị đánh, thế đạo thật sự thay đổi, thời điểm Lí Lượng đánh người hoàn toàn không giống một đứa trẻ, tuy rằng hắn còn đang bị thương, khí lực gặp trở ngại, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy Cường Tử nhất định sẽ bị đánh chết... Tiêu Dương lại nhắm mắt lại, vừa rồi thời điểm những người này cường bạo Tinh Tinh nàng còn đang ở trong thôn Tiểu Khang quan sát Lộ Khả, tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng có thể biết được Tinh Tinh rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, nếu loại sự tình này xảy ra trên người bản thân, nàng nhất định cũng không chịu nổi...

Nói đến cùng những người này bị trừng phạt là đúng tội, bị đánh chết cũng xứng đáng...

"Tiêu Dương..." Lộ Khả xoa mắt đi đến bên cạnh Tiêu Dương."Hai ngày nay ngươi đã ở đâu? Sao có thể đuổi kịp chúng ta nhanh như vậy?"

Tiêu Dương xoa xoa gò má, nói: "Sau khi các người rời đi ta cứ luôn chạy về phía thôn Tiểu Khang, ta đoán các người nội trong hai ngày có thể đến đây, cho nên ở phía trước các người làm mai phục, may mắn người lái xe chậm, tranh thủ cho ta không ít thời gian..."

Lộ Khả gật gật đầu: "Uh, ta sợ người đuổi không kịp chúng ta, nói với bọn họ xe hỏng rồi, không chạy nhanh được."

"Ha ha..." Tiêu Dương cười hai tiếng.

Lộ Khả hỏi: "Bọn họ bỗng nhiên đau bụng là do người giờ trò quý? Người hạ độc trong thịt?"

"Đúng vậy, thả nông dược, ta vốn muốn trốn ở trong thôn đánh lén, không nghĩ tới ở trong một hộ gia đình tìm được rất nhiều nông dược... Ta đoán bọn họ nhất định sẽ không chia thịt cho các người, nên đã hạ độc ngay tại trong thịt, vì đề phòng ngựa vạ nhất, ta còn chuẩn bị thêm hai khối thịt bản không hạ độc, vốn muốn tìm cơ hội thông tri cho người, đáng tiếc bên cạnh người vẫn luôn luôn có người, các người không có ăn thịt chứ?"

Lộ Khả lắc đầu: "Không có... Bọn họ làm sao có thể đưa thịt cho chúng ta ăn, lần này ít nhiều cũng nhờ người có biện pháp, đáng tiếc vẫn chậm một chút, Tinh Tinh..."

Tiêu Dương thở dài không nói chuyện, Lộ Khả bỗng nhiên tựa đầu vào trên cửa sổ xe, trong giọng nói của nàng tràn ngập oán giận: "Ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới con người có thể hung ác đến nước này... Đứa bé nhỏ như vậy bọn họ cũng có thể hạ thủ được... Người nói thế đạo có phải đã thật sự thay đổi rồi hay không, trở thành không có nhân tính?"

Tiêu Dương gật gật đầu lại lắc đầu: "Ta cũng không biết, có lẽ cũng không có quan hệ cùng thế đạo, có lẽ bọn họ vốn chính là người xấu, chỉ là trước kia không có cơ hội làm chuyện xấu mà thôi."

"Đúng vậy..." Lộ Khả ảm ảm nói.

Tiêu Dương nhắm mắt lại, tiếp tục mờ mịt ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi Tiêu Dương tỉnh lại liền phát hiện trời đã lờ mờ tối, Lộ Khả lại không ở trên xe, lão Vương cùng con gái hắn đang dùng nước tẩy trừ chất bẩn và vết máu trên xe.

"Lộ Khả đâu?" Tiêu Dương hỏi.

"Tinh Tinh nói trên người rất bẩn, muốn tắm rửa, Lộ Khả bồi nàng đi bờ sông." Lão Vương vừa chà lau vết máu trên sàn xe vừa trả lời, tinh thần của hắn thoát nhìn cũng không quá tốt, mấy ngày nay lo lắng hải hùng, lại đói bụng, ngăn ngừa hai ngày thời gian khiến hắn thoát nhìn như già thêm vài tuổi.

Tiêu Dương xoa xoa bả vai, cảm thấy tinh thần khôi phục rất nhiều, nàng nhảy xuống xe đi về phía thôn Tiểu Khang, buổi sáng nàng đã góp nhặt được một chút xăng giấu ở cửa thôn.

Đi về phía trước mấy trăm thước, Tiêu Dương bỗng nhiên nghe được phía trước truyền đến tiếng tru hoảng sợ của hai nam nhân, nàng cấp tốc chạy tới, phát hiện Lí Lượng đang đứng trước cửa thôn Tiểu Khang, hắn cầm dao trong tay, cách đó không xa có mấy con tang thi đang tụ tập cùng nhau, thanh âm tru lên chính là từ nơi đó truyền đến, Tiêu Dương lập tức minh bạch chuyện gì phát sinh, nàng đi đến bên người Lí Lượng hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Lí Lượng quay đầu, trên mặt mang theo chút phấn khởi: "Chị! Bọn họ hôm nay đối xử với Tinh Tinh như vậy, em giáo huấn bọn họ một chút!"

Trong bảy tang thi phía trước lộ ra một chân của nam nhân, cái chân kia đang không ngừng lay động, trên chân tràn đầy máu tươi, dường như là bị dao cắt, một con tang thi cúi đầu hung hăng cắn xuống miếng vết thương trên chân.

Bên tai truyền đến tiếng quát to thê lương: "Cứu mạng! ! Cứu ta với! Thằng nhóc khốn kiếp ~ nguoi giết ta đi, giết ta đi!"

Lí Lượng nhìn ánh mắt Tiêu Dương, có chút đặc ý nói: "Chị, vừa rồi em đã thăm vấn bọn họ, chị đoán bọn họ trước kia đã từng làm qua chuyện xấu gì?"

"Chuyện xấu gì?"

"Bọn họ mười ngày trước trốn trong ký túc xá công trường, nơi đó có một di nấu cơm, bọn họ luân phiên cưỡng gian đi ấy, cuối cùng còn giết chết nàng sau này bọn họ dùng thi thể của di ấy để dẫn dụ tang thi mới có thể thoát ra, ta cảm thấy bọn họ thật sự rất xấu rồi, nên đã đánh gãy chân bọn họ, đem bọn họ cho tang thi ăn, báo thù cho Tinh Tinh."

Tiêu Dương từ chối cho ý kiến nhìn người phía trước đang bị tang thi cắn xé.

Lộ Khả đỡ Tinh Tinh chậm rãi đi tới, thân thể Tinh Tinh vẫn còn đang run nhè nhẹ, Lí Lượng tiến lên đỡ lấy Tinh Tinh: "Tinh Tinh cậu không có việc gì chứ? Tớ vừa rồi đã đánh gãy chân mấy tên hại cậu, ném chúng cho tang thi ăn, cậu có thấy vui vẻ không?"

Tinh Tinh ánh mắt chết lặng cúi đầu, phảng phất như không nghe thấy lời nói của Lí Lượng.

Tiêu Dương nhìn trạng thái của Tinh Tinh, đáy lòng không khỏi phát sầu, hiện tại trên xe tổng cộng có bảy người, một người bị trọng thương, một lão nhân, hai người tinh thần không được tốt lắm... Còn có một đứa nhỏ tâm ngoan thủ lạt...

Tuy rằng miễn cưỡng tránh được một kiếp, nhưng con đường phía trước thoát nhìn thập phần xa vời, nàng lại nhìn nhìn Lộ Khả, phát hiện trên mặt Lộ Khả cũng đầy vẻ mờ mịt.

Ánh mắt Lộ Khả cứ một lát lại nhìn Tinh Tinh ở bên cạnh, một hồi lại nhìn người đang kêu rên trong bảy tang thi, vẻ mặt trở nên thập phần phức tạp.

Cùng lúc đó Tiêu Diêu lại bởi vì gặp phải một biến cố lâm thời ngoài ý muốn mà cải biến lộ tuyến trước kia, xe của nàng hiện tại đang chạy trên quốc lộ tỉnh S, xa xa ở phía trước có mấy chiếc xe thiết giáp, trên đỉnh xe thiết giáp có gắn trọng hình súng máy, bên trong xe ngồi rất nhiều binh lính.

Buổi sáng hôm nay, Tiêu Diêu cùng Trịnh Khôn đã gặp đội xe thiết giáp này, căn cứ vào giới thiệu của một tiểu binh trong đoàn xe, đoàn xe này là do thủ đô phân đến phụ trách cứu viện người sống sót cùng thanh lý tang thi tại tỉnh S, Tiêu Diêu lại đoán được mục đích chân chính của bọn họ hẳn là đi cướp tâng đá màu đỏ.

Bằng không trong nước hiện tại loạn thành như vậy, quân đội căn bản là sẽ không có ý chỉ đến thanh lý một cái tỉnh S.

Tiêu Diêu nhân cơ hội đi theo sau đoàn xe thiết giáp, liên trường phụ trách lần hành động này nhìn thấy Tiêu Diêu, cuối cùng vì nể mặt mũi của cha Trịnh Khôn mà để Tiêu Diêu đi theo, đoàn xe vừa đi vừa đánh, vất vả cả ngày, rốt cục cũng đi tới trung tâm tỉnh S, Tiêu Diêu lại không biết, giờ phút này Tiêu Dương chỉ cách nàng không tới năm mươi km.

Tiêu Dương đang lái xe, nàng sợ hãi lão dân công chạy trốn ban ngày quay trở lại trả thù, cho nên sau khi mọi người tập hợp đã khởi động xe, xăng cùng lương thực cũng đủ dùng trong mười ngày, nàng không có gì phải lo lắng, nhiệm vụ duy nhất còn thừa lại chính là đánh tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tỉnh S nằm ở vùng biên Tây Bắc, là một tỉnh nhiều núi, không tính giàu có, quân đội đi qua địa vực hẹp dài trong tỉnh, bởi vì lựa chọn lộ tuyến phần nhiều

đều là đi qua đồng ruộng, núi cùng các trấn nhỏ, cho nên cũng không gặp được nhiều tang thi, nhưng đến hơn bảy giờ đêm, đoàn xe rốt cục tảo ngộ đại lượng tang thi tại một tòa thành thị cỡ trung, mấy chục chiếc xe thiết giáp bị tang thi vây khốn, đánh hơn một giờ mới có thể miễn cưỡng thoát vây.

Chín giờ tối, tang thi lao ra từ trong thành thị càng ngày càng nhiều, quân đội bị bắt lui về phía sau hơn mười mét, ở tại một thôn trấn nhỏ cách thành thị gần nhất nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ.

Trịnh Khôn nhảy xuống từ xe Jeep phía sau, gõ cửa sổ xe Tiêu Diêu: "Xe của ta hình như có vấn đề, không chạy được nữa ... Ta ngồi chung xe với cô."

Tiêu Diêu nghĩ nghĩ, mở cửa xe.

Trịnh Khôn ngồi lên xe, có chút ngoài ý muốn nhìn Tiêu Diêu, vốn cho rằng còn phải tốn một phen tài năng giải thích mới có thể lên xe, không nghĩ tới Tiêu Diêu lại dễ dàng đáp ứng cho hắn cùng ngồi chung như vậy.

Qua ánh đèn xe, Trịnh Khôn nhìn sườn mặt nhàn nhạt của Tiêu Diêu, không có biểu cảm gì, mười ngày nay ở chung, hắn cùng Tiêu Diêu nói chuyện không vượt quá ba mươi câu, nếu hỏi Trịnh Khôn ở trong lòng hắn Tiêu Diêu là người thế nào, hắn nhất định sẽ trả lời, Tiêu Diêu giống như người máy, không thích nói chuyện, không cười, không có cảm tình, không tin nhiệm bất kỳ ai.

Nàng không giống một cô gái mười tám, mười chín tuổi, cũng không giống người bình thường, rất khó tưởng tượng loại tính cách này của nàng là ở trong hoàn cảnh nào đường thành.

Bất quá đối với Tiêu Diêu, hắn không có cách nào soi mói, ngày đó chiến đấu cùng tang thi cao cấp tại trấn Hoài Vũ, tinh thần của hắn bị vây trong trạng thái điên cuồng, khi đó hắn cho rằng bản thân đã chết, đau đớn mãnh liệt khiến hắn cho rằng mình đã đến địa ngục, hắn không nghĩ tới mình trong đêm hôm còn có thể tỉnh lại, còn có thể lại nhìn thấy ánh trăng, còn có thể cùng người khác nói chuyện, lúc Tiêu Diêu truyền máu, băng bó, bôi thuốc cho hắn, hắn đều cảm giác được. Sau đó tuy rằng Tiêu Diêu không từ mà biệt, nhưng ở trong lòng hắn, Tiêu Diêu đã cứu hắn từ trong móng vuốt tang thi, còn truyền rất nhiều máu, mất rất nhiều tinh lực trị liệu cho hắn, phần ân tình này thật sự rất nặng, không thể không báo đáp.

Hắn lại không biết, máu Tiêu Diêu truyền cho hắn là của Đường Kim Đồng, trước khi Tiêu Diêu cứu hắn còn định chém đứt tứ chi, khoét đầu óc của hắn...

Lúc mới ra khỏi tỉnh S, Trịnh Khôn còn coi Tiêu Diêu là muội muội mà đối đãi, lòng tràn đầy mong muốn chiều cổ nàng, sau này hắn mới phát hiện Tiêu Diêu đích xác không cần hắn chiều cổ, cho nên chậm rãi hắn lại đem Tiêu Diêu trở thành một người trưởng thành độc lập.

"Người gần đây có liên hệ được với người tỉnh khác không?" Tiêu Diêu đột nhiên hỏi.

"Mười hai ngày trước có thông qua một cuộc điện thoại, là gọi cho cha ta, tín hiệu truyền tin không tốt lắm, chỉ nói được vài câu liền bị ngắt." Trịnh Khôn nói.

"Không biết tình huống các tỉnh khác thế nào..." Tiêu Diêu nhíu mày nhìn bản đồ Trung Quốc trong tay, đã qua hơn hai mươi ngày kể từ lần phóng xạ đầu tiên, kiếp trước khi phóng xạ xảy ra, nàng đều trốn trong trường học, không hề biết được tình huống bên ngoài. Sau này khi nàng tới được căn cứ số bảy, mặt thế đã thành kết cục đã định, tỉ lệ biến dị của tang thi khi đó đã sớm đạt tới 70%, lúc đó hắn là mọi dị năng giả đều đã thức tỉnh, nên tang thi biến dị cũng đều biến dị, nhiều thành phố đều bị tang thi cùng động vật biến dị khủng bố chiếm cứ, hai đại quân khu phương bắc, bộ đội các địa phương cùng với các tổ chức có năng lực y theo điều kiện của bản thân, hợp thành vô số tiểu căn cứ.

Vấn minh nhân loại bỗng chốc lui lại gần trăm năm, điện lực, thủy lợi, máy móc cùng với các sản phẩm khoa học kỹ thuật cao cấp hơn phân nửa không cách nào sử dụng.

Tin tức các nơi không đối xứng, rất nhiều căn cứ tin tức bế tắc, đa số người may mắn còn tồn tại đều không biết rõ về năng lực, số lượng, vị trí phân bố của tang thi, càng không biết gì về kháng thể cùng phân loại dị năng. Bọn họ không biết nơi nào an toàn, nơi nào nguy hiểm, không biết nước trong sông còn có thể uống hay không, động vật không bị biến dị còn có thể ăn hay không, không biết chính phủ có còn tồn tại hay không, thậm chí đến nửa năm sau phóng xạ vẫn còn có người hoang mang không biết bị tang thi cắn trúng đến cùng có bị biến dị hay không.

Đời này, bởi vì thời gian phóng xạ bùng nổ chưa lâu, các căn cứ loại nhỏ vẫn còn chưa hình thành, quân đội cũng đều dùng hình thức chỗ tránh nạn lâm thời thu dụng người sống sót, đi qua hai tỉnh, người sống sót Tiêu Diêu gặp được đều giống như ruồi bọ không đầu chạy trốn toán loạn, bọn họ hoàn cảnh hoàn toàn không biết gì về hoàn cảnh xung quanh, cho nên Tiêu Diêu cũng vô pháp từ trong miệng bọn họ nghe được tình huống cụ thể của tỉnh khác.

"Ta đi tìm binh lính hỏi một chút." Tiêu Diêu nói xong mở cửa xe đi về nơi quân đội đóng quân phía trước.

"Đứng lại!" Khi đến gần nơi hạ trại của bộ đội, một gã binh lính giơ súng ngăn lại Tiêu Diêu: "Nơi này là nơi đóng quân, cấm tùy tiện đi vào, người có việc gì thì qua khu cứu viện bên kia."

Tiêu Diêu lại theo chỉ dẫn của binh lính khu cứu viện, đoàn xe quân đội phái tới lần này có một đội chuyên môn phụ trách cứu viện, chữa bệnh cùng trợ giúp người sống sót, dọc theo đường đi, đội cứu viện chỉ tìm được mười mấy người sống sót bên ngoài tỉnh S, người nơi khác trên cơ bản đều chết hết. Sau khi xâm nhập đoàn xe, một điểm may mắn nguyên bản còn tồn tại dưới đáy lòng Tiêu Diêu cũng chậm rãi tiêu tán, nàng cảm thấy Tiêu Dương hiện tại rất có khả năng đỡ nhiều lạnh lẽo, bất quá nàng không đồng ý thừa nhận chuyện này, lại càng không nguyện ý nghĩ tới.

Người trong khu cứu viện không có dựng lều trại, bọn họ ở tại nhà dân phụ cận, thời điểm Tiêu Diêu đi qua vừa vặn thấy được hai gã bác sĩ mặc áo dài trắng đi ra từ trong khu dân cư, một gã bác sĩ trong đó mang theo bao tay, trên bao tay dính máu, hắn về mặt u sầu nói với binh lính đứng đối diện cửa: "Đã miễn cưỡng khâu lại miệng vết thương, bất quá hiện tại được phẩm chúng ta mang theo không còn nhiều lắm, nếu cho hắn dùng xong, về sau lại có

chiến sĩ bị thương, chỉ sợ..."

"Sinh mệnh của quân chúng rất trọng yếu, cho hắn dùng thuốc đi..." Một lão quan quân hàm thiếu tá mở miệng nói.

Tiêu Diêu đi qua đó, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá đưa cho lão quan quân kia: "Đại thúc, ta muốn hỏi thăm ngài chút chuyện."

Lão quan quân đầu tiên là ngậy ra một lúc, sau đó có chút do dự nhìn thuốc lá trong tay Tiêu Diêu, một lúc lâu sau mới tiếp nhận hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, hắn đem điếu thuốc ghé vào mũi ngửi một chút, thuốc lá còn thừa đều trả lại trong tay Tiêu Diêu: "Hỏi thăm chuyện gì? Ngươi hỏi đi? Đứng rồi, ngươi từ đâu tới đây? Chắc không phải là người địa phương đúng không? Sao lại chạy đến nơi này?" Lão quan quân là một người cẩn thận, không đợi Tiêu Diêu kịp nói chuyện hắn liền hỏi vài vấn đề, Tiêu Diêu mặc quân trang không có quân hàm, bộ dáng sạch sẽ, nhìn thế nào cũng không giống với người sống sót vừa được cứu trở về, hắn bỗng nhiên có chút khó hiểu, trong hoàn cảnh loạn thất bát tao này làm sao có thể có một tiểu cô nương quân áo sạch sẽ bỗng nhiên chạy tới hỏi chuyện hắn, hắn lại hỏi: "Ngươi đi một mình sao? Người trong nhà đâu?"

"Nhà của ta ở Tây Nam, ta hiện tại đang chuẩn bị về nhà, ta muốn hướng ngài hỏi thăm một chút, các ngươi lúc còn ở thủ đô có thu được tin tức ở Tây Nam không? Tình huống biến dị nơi đó thế nào? Có nhiều tang thi không? Quân khu gần đó còn ổn định không?" Tiêu Diêu giúp lão quan quân châm thuốc, mở to hai mắt chờ đợi lão quan quân trả lời.

"Tây Nam a..." Lão quan quân hít một hơi thuốc lá thật sâu, ngẩng đầu nghĩ ngợi: "Có nghe nói qua một chút, hình như cũng không có loạn như phương Bắc, bất quá cũng không được tốt, hiện tại thủ đô cũng rất loạn, bộ đội đều triệt đến các thị trấn nhỏ... Phòng chừng tình huống ở Tây Nam cũng đồng dạng không sai biệt lắm, tiểu đồng chí, trong nhà ngươi còn có người còn sống sao? Gần đây có liên hệ qua sao?" Quan quân trả lời vấn đề của Tiêu Diêu xong, lại bắt đầu hỏi tiếp.

Tiêu Diêu lần trước cùng người trong nhà trò chuyện, biết được lương thực, nước uống trong nhà đều được chuẩn bị sung túc, cha mẹ cũng an toàn, theo lý thuyết lại tiếp tục chống đỡ thêm ba, bốn tuần cũng không thành vấn đề, nhưng năng vẫn thật lo lắng, sợ gia hương nơi đó sau khi trải qua phóng xạ lần thứ hai và thứ ba, tỉ lệ biến dị tang thi tăng cao, sợ có tang thi xông vào trong nhà thương hại cha mẹ, cho nên năng hiện tại chỉ cần gặp được người liên tục lực hỏi thăm tình huống Tây Nam, lời nói của lão quan quân có một chút trợ giúp với năng, nhưng cũng không lớn, năng lại hỏi: "Quân khu tại Tây Nam hiện giờ thế nào? Chỗ tránh nạn vẫn có thể công tác bình thường sao?"

Lão quan quân gật gật đầu: "Tin tức là từ quân khu truyền đến, quân khu vẫn còn an ổn, ít nhất là năm ngày trước, nơi đó vẫn còn chưa có tin tức gì quá xấu truyền ra."

Tâm Tiêu Diêu buông xuống được một chút, năng lại hỏi: "Vậy còn tình huống ở Tây Bộ hiện tại thế nào?"

"Tây Bộ... Tây Bộ... Ha ha..." Lão quan quân bỗng nhiên cười vài tiếng, lộ ra vẻ mặt có chút bi ai: "Tây Bộ từ mười ngày trước đã không còn tin tức, một chút tin tức cũng không có, hai mươi ngày trước ta còn tham dự hội tổng một đám khoa học gia đến Tây Bộ, vốn cho rằng có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh gì đó, kết quả còn chưa tới mười ngày đã chết hết toàn bộ... Ai..."

Lão quan quân thở dài nói tiếp: "Ngươi là chuẩn bị từ nơi này qua tới Tây Nam phải không? Ngày mai sau khi chúng ta ra khỏi thành phố này phải tiếp tục đi về phía Tây, đến lúc đó cũng không giúp được gì cho ngươi, nếu không ngươi cứ đi theo đoàn xe của chúng ta, hiện tại thế đạo như vậy, có thể gặp được chúng ta ngươi cũng tính là may mắn, sau này lại còn muốn gặp đội cứu hộ cũng không dễ dàng."

"Không cần, xin cảm ơn." Tiêu Diêu thật lễ phép nói lời cảm tạ, quay đầu lại liền nhìn thấy Trịnh Khôn cũng đang đứng phía sau cách đó không xa, đồng dạng nghe được tin tức thân nhân có khả năng lâm nạn, khóe miệng của hắn gắt gao nín lại.

"Tiêu Dương sẽ không chết ..." Trịnh Khôn bỗng nhiên mở miệng khuyên giải an ủi, biểu cảm của Tiêu Diêu thoát nhìn rất khổ sở, hắn phát hiện chỉ có khi nhắc tới Tiêu Dương, Tiêu Diêu mới giống một người bình thường, loại tương phản này mạnh mẽ đến mức làm cho người ta vô pháp bỏ qua.

"Ân." Tiêu Diêu lừa mình dối người ân một tiếng.

Thời điểm bọn họ nói chuyện với nhau, Tiêu Dương đang ở mấy chục dặm ngoài hoang dã, nâng nồi cơm nửa sống nửa chín ăn...

Xe bảy chỗ đậu tại ven đường, bên cạnh xe nằm mấy cỗ thi thể tang thi, Tiêu Dương cùng người sống sót trong xe ngồi bên dưới một khối núi đá phía ngoài cách mấy trăm thước ăn cơm, trên xe bảy chỗ nguyên lai có hai cái nồi ba cái bát, ban ngày chiến đấu cùng nhóm dân công đã đánh hồng mắt một phần, hiện tại Tiêu Dương cùng những người khác chỉ có thể xài chung bộ đồ ăn, bảy người ba đôi đũa, một cái nồi, ai cũng bất chấp vệ sinh, người một ngụm ta một ngụm, Lì Lượng đôi bụng đến nóng này cuối cùng trực tiếp lấy tay bốc cơm nhét vào miệng.

Nhiệt độ chênh lệch giữa buổi sáng và buổi tối quá lớn, mọi người vừa ăn cơm vừa phát run, Lộ Khả ném thêm vài nhánh cây vào trong đống lửa, bỗng nhiên nói: "Ta cảm thấy chúng ta đều sắp biến thành dã nhân rồi, lại thêm vài ngày nữa chắc sẽ ăn tươi nuốt sống ... Không biết tình huống bên ngoài thế nào, đi mấy ngày nay cũng chưa nhìn thấy được vài người sống... Ta thực sợ các tình khác cũng như vậy, Tiêu Dương, ngươi nói nhân loại có phải đều đã chết sạch rồi hay không." Năng trời sinh tính cách lạc quan, trải qua ban ngày điều chỉnh, rốt cục cũng khôi phục lại bình thường một chút, nhưng đề nén trong ánh mắt thế nào cũng đều không thể lau đi.

Tiêu Dương xoa xoa khóe miệng nói: "Tình huống Tây Bộ bên này quá cực đoan, nhưng khả năng nhân loại đã bị diệt sạch vẫn rất nhỏ, bên ngoài nhất định vẫn còn có người sống sót, qua ngọn núi này sẽ tới được thành phố, ta chuẩn bị đi Tây Nam, về gia hương, các ngươi định thế nào?" Ánh mắt Tiêu Dương nhìn thẳng vào Lộ Khả.

Lộ Khả lại ngơ ngác nhìn Tiêu Dương, nàng nguyên bản muốn đi về hướng Đông, nơi đó là thủ đô, tính an toàn rất cao, nhưng Tiêu Dương lại muốn đi Tây Nam, điều này có ý nghĩa là sau khi ra khỏi thành phố phía trước, các nàng sẽ mỗi người đi một ngã, trải qua ở chung mười ngày nay, nàng đã thật ý lại Tiêu Dương, nghĩ đến đường về sau không có Tiêu Dương chống đỡ, nàng bỗng chốc cảm thấy thật mê mang.

Nàng cắn chặt răng nói: "Ta cũng đi Tây Nam, dù sao hiện tại nơi nơi đều là tang thi, đến chỗ nào cũng đều nguy hiểm giống nhau."

"Như vậy không tốt đâu... Tây Bộ đã biến thành như vậy, tình huống Tây Nam cũng không tất hảo, chúng ta vẫn là nên đi thủ đô cho an toàn..." Lão Vương bỗng nhiên mở miệng nói, Lí Tuấn Nghĩa cũng mở miệng phản đối Lộ Khả đi Tây Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Nhân loại dùng võ số năm để thành lập nên trật tự và an toàn, là cuộc sống an toàn trong trí nhớ mà mọi người dựa vào, nhưng một khi vách tường an toàn tán loạn, thế giới liền khôi phục lại trạng thái nguyên thủy nhất, lực lượng chủng quân hết thấy, một mặt tàn bạo cùng âm u của nhân loại cũng bắt đầu hiển lộ.

Hành vi cuồng bạo Tinh Tinh của nhóm dân công làm đảo điên thế giới quan của Lộ Khả, nghe lão Vương cùng Lí Tuấn Nghĩa phản đối, nàng đột nhiên cảm thấy thật phiền chán.

Nàng rũ mắt nói: "Ta cùng Tiêu Dương đi Tây Nam, nếu các người không muốn đi, ngày mai chúng ta liền tách ra, xe và đồ ăn cho các người, ta cùng Tiêu Dương sẽ nghĩ biện pháp khác."

Lí Tuấn Nghĩa cùng lão Vương nghe được lời nói của Lộ Khả, liền nhìn thoáng qua nhau, Lí Tuấn Nghĩa đánh một ánh mắt tới lão Vương, lão Vương há miệng thờ đốc, nhìn thấy sắc mặt âm trầm rõ rệt của Lộ Khả lại ngậm miệng, qua nửa phút, hần bất đắc dĩ nói: "Vậy đi Tây Nam đi." Nói xong liền cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Lí Tuấn Nghĩa bất mãn liếc mắt nhìn Tiêu Dương một cái, cũng cúi đầu.

Ban đêm, bảy người quay lại xe ngủ, vì an toàn, trong xe mỗi ngày đều phải người gác đêm, hôm nay lão Vương gác đêm trước, Lộ Khả gác nửa đêm về sáng.

Rạng sáng hai giờ, Lộ Khả bị một trận tiếng thở dài làm bừng tỉnh, nàng mở to mắt, nhìn thấy lão Vương vẻ mặt sầu khổ tựa vào bên cạnh xe, lão Vương quay đầu nhìn Lộ Khả, đột nhiên chảy ra hai hàng nước mắt, hần giữ chặt tay Lộ Khả, có chút kích động nói: "Lộ Khả, ta biết con là cô nương tốt... Ta... Ta van cầu con, con trai ta tham gia quân ngũ ngay tại thủ đô, ta muốn đi tìm nó, con có thể dẫn chúng ta đi hay không, con cũng biết, ta cùng con gái của ta không có chút khí lực, thế đạo này lại... Không có con chúng ta đều sống không nổi, van cầu con theo chúng ta cùng đi thủ đô đi, chỉ cần có thể đưa con gái ta đến địa phương an toàn, về sau ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho con."

Tìm Lộ Khả bỗng chốc chua xót, nàng nhớ tới người cha đã mất của mình, nếu cha còn sống, không biết có phải cũng sẽ vì nàng mà tạm nhân nhượng lợi ích chung, đi năn nỉ người khác hay không, quyết tâm thật vất vả mới có thể hạ định lại dần dần tán loạn, Lộ Khả nâng tay lên xoa mắt, nói: "Vương bá bá... Người để con nghĩ lại một chút."

"Tốt... Tốt... Lộ Khả, Vương bá bá tin tưởng con, ta chờ tin tức của con." Lão Vương nói xong lại lôi kéo tay Lộ Khả, chảy ra hai hàng nước mắt, Lộ Khả diu hần đến ghế sau xe nghỉ ngơi, bản thân lại đứng bên cửa xe ngăn người.

"Lộ Khả, người không sao chứ?"

Không biết qua bao lâu, Lộ Khả đang nhìn bầu trời ngẩn người bị âm thanh từ phía sau truyền đến dọa phát hoảng, nàng quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Dương đang đứng ở phía sau.

"Không có việc gì..." Lộ Khả tựa đầu vào cạnh cửa sổ xe, nói.

Tiêu Dương mở cửa xe, nhặt lấy vài nhánh cây khô dưới một khối núi đá, nhóm một đống lửa, Lộ Khả đi lại ngồi xuống bên người nàng, bỗng nhiên nói: "Nếu đến Tây Nam vẫn tìm không thấy thân nhân của người, người định làm sao bây giờ?"

"Tiếp tục tìm, tìm cho được mới thôi, ta tin tưởng em gái của ta tuyệt đối còn sống."

Lộ Khả không yên lòng gật gật đầu, lại mím môi quay đầu nhìn về phía xe bảy chỗ, muốn nói lại thôi.

Tiêu Dương nhìn thấy biểu cảm của nàng, hỏi: "Có gì muốn nói sao?"

"Àn... Vừa rồi lão Vương nói với ta, con trai hần hiện tại tham gia quân ngũ ở thủ đô, hần muốn đi thủ đô, lại sợ trên đường nguy hiểm, cho nên cầu ta đi

cùng hấn..."

Tiêu Dương gật đầu: "Ta vừa rồi cũng có nghe thấy, người định đi cùng hấn?"

"Ta không biết, người cũng biết ta đã không còn thân nhân, hiện tại ta đi nơi nào cũng đều giống nhau, mấy ngày nay đã phát sinh rất nhiều chuyện, ta hiện tại thật sợ hãi chỉ có một mình... Ta không muốn cùng người tách ra đi."

Tiêu Dương lại gật đầu, Lộ Khả tạm dừng một chút tiếp tục nói: "Nhưng ta cũng không thể bỏ lại bọn họ mặc kệ... Mỗi lần nhìn lão Vương, ta đều nhớ đến cha của ta, nhớ đến bộ dáng cha vì bảo hộ ta mà bị tang thi cắn chết... Ta thật sự không có biện pháp bỏ lại bọn họ." Nàng nói tới đây bỗng nhiên dúi đầu mình vào hai đầu gối, lấy tay che mặt: "Nhưng... Ta hiện tại lại thật sợ hãi... thời điểm Tinh Tinh gặp chuyện không may, ta phát hiện bản thân chẳng làm được gì, người nhìn ta bình thường trông thật dũng cảm, kỳ thực ta cũng rất sợ chết... Ngày hôm qua đám dân công đó cũng muốn cưỡng bạo ta, tuy rằng trong lòng ta nghĩ rằng chết cũng không muốn bị vũ nhục, nhưng ta biết, cho dù bị cưỡng bạo ta vẫn sẽ sống sót, so với bị cưỡng bạo ta lại càng sợ hãi tử vong, nhất là sau khi thấy nhiều người như vậy biến thành tang thi, ta lại càng muốn sống sót, sống lâu thêm một ngày cũng tốt..."

Tiêu Dương có chút động dung nhìn Lộ Khả, chính nàng làm sao cũng không như vậy, cho dù trên thế giới đều là quái vật, cũng muốn sống lâu thêm được một ngày.

"Lão Vương cùng con gái hấn căn bản là không có sức chiến đấu, Lí Tuấn Nghĩa bị trọng thương, Tinh Tinh cùng Lí Lượng vẫn chỉ là đứa nhỏ, bọn họ cũng không thể giúp gì được cho ta, ta sợ đi cùng bọn họ, bản thân mình cũng sẽ chết ở giữa đường." Thời điểm Lộ Khả nói những lời này, ánh mắt nàng mang theo kỳ vọng nhìn Tiêu Dương, nhưng khi nhìn đến biểu cảm của Tiêu Dương, nàng lại đem lời muốn nói nuốt trở vào, tuy rằng chỉ ở chung mười ngày nay, nhưng nàng biết Tiêu Dương không phải là người dễ mềm lòng, cho nên lời thỉnh cầu Tiêu Dương cùng đi thủ đô đến cùng cũng không có nói ra miệng.

Xa xa truyền đến một trận tiếng gầm rú, sắc trời cũng dần dần sáng lên, Tiêu Dương đập tắt đồng hồ lửa, quay đầu nhìn Lộ Khả, nói: "Đi thôi, đến thành phố phía trước, chúng ta liền tách ra đi, về sau có thể sẽ không gặp lại nữa, chính người tự mình cẩn thận."

Buổi sáng 9 giờ rưỡi, theo xe bảy chỗ đi trước, tiếng gầm rú truyền đến từ phía Nam càng lúc càng lớn.

"Hình như là pháo thanh! Là thanh âm đạn pháo oanh tạc! Quân đội đến, quân đội tới cứu chúng ta, chúng ta được cứu rồi!" Lão Vương bỗng nhiên ghé vào trên cửa sổ xe, hưng phấn kêu.

"Đứng vậy! Đứng vậy, các người nhìn xem còn có khói mù... Nhất định là quân đội đã đến!" Lí Tuấn Nghĩa cũng hưng phấn kêu lên.

Tiếp cận thành phố, mặt đường cũng dần rộng rãi hơn, bên cạnh ngọn núi phía trước xuất hiện vài kiến trúc thấp bé, bóng dáng tang thi cũng bắt đầu hiển hiện ra giữa các hộ nhà dân, số lượng từ hi hi lạc lạc hai ba con biến thành mười mấy con... Tiêu Dương dừng xe lại, ngẩng đầu nhìn về phương xa: "Hình như có chút không thích hợp..."

"Chạy qua đó nhanh lên, chúng ta phải gia nhập cùng quân đội!" Lão Vương thúc giục nói, Tiêu Dương nhìn nhìn tình hình giao thông phía trước, bỗng nhiên quay đầu hỏi Lộ Khả: "Anh mất người tốt hơn ta, người nhìn xem đằng sau ngọn núi phía trước có phải đang tụ tập thứ gì đó hay không?"

Lộ Khả phát hiện dị thường, nàng mở to hai mắt: "Nhích về phía trước thêm một chút, ta không thấy rõ..." Xe lại chạy chậm chậm về phía trước thêm mấy chục thước, Lộ Khả bỗng nhiên quát to một tiếng: "Là trâu! Rất nhiều trâu biến bị! Còn có tang thi!"

Tiêu Dương vội vàng dừng xe, quay đầu xe lại, nàng cũng thấy được, thấp thoáng dưới núi đá cùng cỏ cây phía trước là một mảnh hắc hồng, là rất nhiều trâu biến bị bị tróc da... Chúng nó cách đường cái chỉ có mấy trăm thước, con đường này thông đến đầu kia thành phố, cũng thông hướng thủ đô, lão Vương thấy Tiêu Dương quay đầu xe, gấp gáp hô to: "Tiến lên đi! Bên kia có quân đội, chúng ta đi ngang qua cạnh đám tang thi này liền an toàn!"

Tiêu Dương vừa quay xe vừa nói: "Không được, đám trâu này đã biến dị, chúng nó hẳn là phải bị pháo thanh hấp dẫn chạy về hướng đông, làm sao lại có thể tụ tập ở đây, khẳng định là có vấn đề!"

"Vậy phải làm sao bây giờ!" Lộ Khả sốt ruột, đám trâu màu đỏ kia khiến nàng thật bất an.

"Các người chờ ở đây, nhìn thử xem quân đội có thể đánh tới hay không." Tiêu Dương nói xong dừng xe lại, rời khỏi tay lái, lấy ra bản đồ, thành phố này là đầu mối then chốt của tỉnh S, vô luận muốn đi hướng nam hay là hướng đông đến thủ đô đều phải đi qua nó, nàng cẩn thận xem bản đồ, nói: "Ta hiện tại xuống xe, đi bộ về hướng nam, xem có thể vòng qua một đoạn này hay không."

Lộ Khả giữ chặt cánh tay nàng: "Rất nguy hiểm... Hay là cùng nhau chờ xem, có lẽ một hồi quân đội liền sẽ đem con đường này khơi thông." Nàng đang nói chuyện, xa xa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu kỳ dị, tiếng kêu kia bén nhọn làm cho màng tai người ta phát run, bảy tang thi bị núi đá ngăn cách bỗng nhiên xôn xao, một con tang thi tốc độ cao lớn đứng thẳng lên giữa đàn trâu biến dị, đầu hướng về phía tảng đá màu đỏ phía trước khe thét dài.

Bên kia thành phố, quân đội đang tiến hành sống mái cùng mấy vạn con tang thi, Tiêu Diêu đứng trên xe việt dã, nhìn bảy tang thi chỉ chít như dòng lũ phía trước cùng đoàn xe thiết giáp đang không ngừng nổ súng, lần này thủ đô phải tới ít nhất hai đoàn binh lực, âm thanh nổ súng vang lên không gián đoạn, trên mặt đường chống chất không biết bao nhiêu thi thể.

Tiêu Diêu nhảy xuống xe: "Bọn họ hình như muốn thanh lý tất cả đám tang thi này."

Trịnh Khôn cũng nhìn phía trước, hiện tại bộ đội vẫn còn đang đánh tại phía ngoài thành phố, thêm nữa giờ là có thể đánh vào thành khu, hấn hỏi Tiêu

Diệu: "Cô cũng đã từng gặp qua khối cự thạch màu đỏ tại thành phố K đúng không? Ta xem theo tình huống tụ tập của tang thi hiện tại, phía trước hẳn là cũng có loại tảng đá mây đỏ giống như ở thành phố K."

Tiêu Diệu đã sớm đoán được, nàng mở cửa xe ngồi trên làn xe: "Đêm qua ta thấy bọn hắn đã góp nhặt được một khối đá, thể tích của tảng đá phía trước kia hẳn là còn lớn hơn nữa, một lát đến thành nội chúng ta tìm cơ hội đi về phía không có tảng đá, thừa dịp tang thi đều bị tảng đá cùng quân đội hấp dẫn, chúng ta mau chóng chạy tới quốc lộ phía nam."

Quân đội phía trước rốt cục cũng vọt được vào thành nội, xe việt dã của Tiêu Diệu đi theo từ rất xa phía sau, rốt cục tìm được một con đường có thể đi, nàng từ đường nhỏ trong thành nội vòng một vòng lớn, hướng về phía quốc lộ, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một bầy tang thi cùng trâu, số lượng trâu chừng mấy trăm con...Xung quanh chúng nó tràn đầy thi thể bị cắn chỉ còn lại bạch cốt.

Quy mô tụ tập động vật biến dị lớn như vậy, ba năm sau cũng không gặp được nhiều...

"Rống rống! ! !" Phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói tai của tang thi cao cấp.

Ngay sau đó một xe bảy chỗ cũ kỹ từ mặt đường phía trước xông lại, sau xe có một con tang thi tốc độ rất nhanh đang đuổi theo.

Tiêu Diệu trừng lớn mắt, nhìn thấy đuổi theo xe bảy chỗ là một con tang thi cấp ba màu lam, tốc độ hình biến dị.

Khoảng cách giữa xe bảy chỗ và xe việt dã của Tiêu Diệu vẫn còn khá xa, Tiêu Diệu không do dự quay đầu xe lại, chạy về hướng nam, con tang thi tốc độ cấp ba rốt cục đuổi kịp đuôi xe bảy chỗ, nó nhảy lên bám vào đỉnh xe, móng vuốt bén nhọn cào xuống nóc xe, ma sát cùng sắt thép phát ra thanh âm chói tai.

"A! ! Nó ở trên đỉnh xe! ! Nó muốn vào trong! !" Con gái lão Vương trong xe bỗng nhiên kêu to lên, từ lúc Lộ Khả cứu được nàng cùng lão Vương trong một thành phố bên cạnh khu khai phá Tây Bộ, nàng liền luôn luôn mang một bộ dáng ngờ ngác, lão Vương nói nàng là do lần đầu tiên nhìn thấy tang thi bị dọa sợ, hiện thời tai nạn bỗng nhiên bùng nổ lại một lần nữa dọa phá lá gan của nàng, cũng khiến nàng khôi phục thần chí.

Tiếng thét chói tai khơi dậy nỗi sợ hãi của mọi người trong xe, xe bảy chỗ bỗng nhiên không khống chế được, đâm về phía một căn nhà trệt bên cạnh, Lộ Khả vội vàng đạp thắng lại, nhưng vẫn chậm, xe bảy chỗ đâm sập một góc nhà trệt, đầu xe cũng bị biến hình, Lộ Khả quay đầu hô to: "Các người tìm địa phương trốn đi, đừng kêu nữa!"

Tiêu Dương đã xuống xe bảy chỗ trước khi nó khởi động, nàng dựa vào thân thủ linh hoạt trèo lên núi, lại ở trên đỉnh núi nhìn thấy vụ đụng xe, bên trong xe bảy chỗ, tinh thần của con gái lão Vương lại hồng mắt, nàng điên cuồng quát to, tang thi trên đỉnh xe bò xuống cửa sổ, đầu nó cúi xuống, hai cái móng vuốt lại bắt đầu mãnh liệt đánh vào cửa kính xe, cửa kính chấn gió phía trước bởi vì đụng xe mà xuất hiện vết nứt rất nhanh bị nó khuỷa vỡ, móng vuốt của nó theo lỗ hồng vọt vào trong...

"Chạy ra bên ngoài!" Lộ Khả mang theo thanh thép chạy ra cửa xe, Tinh Tinh cũng chạy xuống xe, Lí Lượng đỡ Lí Tuấn Nghĩa, lão Vương túm lấy con gái đang không ngừng quát to cũng nhảy xuống xe, con tang thi cấp ba sau khi nhảy vào trong xe lại chạy đến cửa xe, lúc này đám người Lộ Khả đã chạy ra xa hơn mười thước, con tang thi đối mặt với đồ ăn mỹ vị trước mắt, điên cuồng hét lên vài tiếng, Tiêu Dương bỗng nhiên ở trên đỉnh núi hô to: "Lộ Khả chạy mau! ! !"

Lúc này con gái lão Vương cùng Lộ Khả cách tang thi cấp ba gần nhất, bởi vì trạng thái của con gái có chút điên cuồng, lão Vương dùng sức cũng không kéo nổi nàng, con tang thi cấp ba bỗng nhiên bỏ nhào về phía con gái lão Vương, lão Vương mất thấy con gái sắp gặp nguy hiểm, sắc mặt bỗng nhiên trở nên thật dữ tợn, hần mạnh mẽ vươn tay đẩy bả vai Lộ Khả, lực chú ý của Lộ Khả hiện tại đều đặt trên người con tang thi, không nghĩ tới phía sau lại có người hạ độc thủ, thân thể của nàng không tự chủ được nhào về hướng con tang thi cấp ba.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Xe của Tiêu Diệu lúc này cách Lộ Khả càng ngày càng xa, trong lúc xe chạy Tiêu Diệu mơ hồ nghe được một giọng nữ kêu: "Lộ Khả chạy mau!"

Thanh âm rất xa, cũng rất mơ hồ, nhưng vẫn khiến Tiêu Diệu không tự chủ được quay đầu lại.

Nàng không có nhìn thấy Tiêu Dương, lại thấy được Lộ Khả bị lão Vương đẩy về phía tang thi cấp ba.

"A! !" Con gái lão Vương lại phát ra một trận tiếng thét chói tai, lão Vương sau khi đẩy Lộ Khả ra liền lôi kéo con gái liều mạng chạy về phía có tiếng súng, quân đội ở ngay bên kia, chỉ cần đến được đó con gái liền an toàn, nghe tiếng con tang thi phía sau điên cuồng hô, trên khuôn mặt vận vẹo của lão Vương xuất hiện nước mắt, hẳn biết bản thân rất có lỗi với Lộ Khả, nhưng nếu không đẩy Lộ Khả đi, con gái hẳn nhất định sẽ là người đầu tiên bị tang thi cắn chết, người làm cha như hắn thà rằng bản thân xuống địa ngục cũng không nguyện ý nhìn con gái mình chết, cảm giác tội ác mãnh liệt cắn rứt lương tâm của hắn, hắn cắn chặt hàm răng, không quay đầu lại liều mạng chạy về phía trước.

Lộ Khả trong nháy mắt bị đẩy ra kia bị dọa ngã người, tuy rằng nàng phản ứng lại rất nhanh, muốn né tránh, nhưng bởi vì quán tính thân thể mà không thể không lao về phía trước, mắt thấy miệng rộng của tang thi càng ngày càng gần, nàng giờ ngang thanh thép trong tay lên ngăn trở đầu tang thi.

Miệng của tang thi cắm lên thanh thép, răng nanh bén nhọn hung hăng cắn kéo, thân thể Lộ Khả theo thanh thép bị kéo sang hướng bên cạnh, nàng vội vã nói thanh thép ra, thân thể té trên mặt đất lăn một vòng, còn chưa kịp đứng lên, con tang thi cấp ba đã lại đánh tới.

Tốc độ của tang thi còn nhanh hơn so với báo, Lộ Khả lăn hai vòng liên tiếp trên mặt đất, vẫn bị móng vuốt tang thi cào ra một đường vết thương, vết thương ở trên vai, tuy rằng không sâu nhưng lại chảy rất nhiều máu, hương vị máu tươi càng kích phát cuồng tính của tang thi, nó rít gào liều lĩnh bỏ nhào tới Lộ Khả.

Lộ Khả lấy ra một con dao nhỏ từ trong giày, dao nhỏ chém ra một vết thương trên cánh tay tang thi, nhưng chính nàng cũng lại trúng thêm một vuốt, tốc độ của con tang thi này thật sự quá nhanh, Lộ Khả phát hiện không địch lại nó, chỉ có thể tận lực chạy sang bên cạnh, nhưng thế nào cũng đều không thể thoát khỏi tang thi truy kích.

"Lộ Khả!" Tinh Tinh ở phía sau kêu một tiếng, Lí Lượng đỡ Lí Tuấn Nghĩa đã chạy ra mấy chục thước, quay đầu lại nhìn thấy Tinh Tinh đứng bất động bên cạnh Lộ Khả cùng tang thi, hần khe cắn môi quay người lại, nhặt mấy tảng đá trên đất ném về phía tang thi, đáng tiếc hần chỉ có kháng thể lục sắc, lại còn là đứa nhỏ bị thương, tảng đá ném ra căn bản vô pháp gây thương hại thực chất đến con tang thi cấp ba.

Tiêu Dương lúc này cũng chạy tới giữa sườn núi, nàng nhìn thấy bụng Lộ Khả lại bị tang thi cào ra một đường vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống từ trên miệng vết thương, Tiêu Dương không chút do dự ném đi ba lô trên người, cấp tốc chạy xuống núi.

"Hai người các người chạy mau! Đừng đánh nữa!" Tiêu Dương vừa chạy vừa kêu lên với Lí Lượng cùng Tinh Tinh, tiếng la này lại truyền vào tai Tiêu Diệu, Tiêu Diệu run tay một chút, "Hình như là chị của ta..." Tiêu Diệu có chút không tự tin nói, vừa nói vừa đánh tay lái, cho xe vòng một vòng trên mặt đường, lớp xe phát ra âm thanh ma sát chói tai, trong khoảnh khắc lại chạy trở về.

Nhĩ lực Trịnh Khôn không bằng Tiêu Diệu đã hấp thu qua hai lần tinh hạch cao cấp, hần tập trung tinh thần nhìn về phía trước, theo xe chạy lại gần, hần nhìn thấy một bóng dáng yếu đuối, tóc cột đuôi ngựa đang dùng tốc độ cực nhanh chạy xuống núi, hướng về phía tang thi cấp ba.

Tiêu Diệu sau khi nhìn thấy bóng dáng kia càng đẩy nhanh tốc độ xe.

Thời điểm Tiêu Dương đến Lộ Khả đã sắp chống đỡ không được, phương thức công kích của con tang thi tốc độ cấp ba là vây quanh con mồi không ngừng đánh lén, thừa dịp dùng móng vuốt cào trúng chỗ yếu hại của con mồi, lại dùng răng nanh cắn chết con mồi.

Con tang thi này thủy chung không bắt được Lộ Khả, chỉ có thể không ngừng cào ra miệng vết thương trên người nàng, Lộ Khả theo bản năng tiếp tục trốn tránh, miệng vết thương trên người gia tăng đến năm đường, trên đất cũng lưu lại rất nhiều dấu chân màu đỏ...

Đàn trâu biến dị phía xa lại bắt đầu phát sinh xôn xao, ba con trâu biến dị đứng phía ngoài tảng đá màu đỏ mơ hồ nghĩ thấy được mùi máu tươi trên người Lộ Khả, chúng nó thông thả hoạt động thân hình, cái đầu xấu xí dơ bẩn chuyển hướng nhìn chằm chằm Lộ Khả.

Con tang thi lại đuổi móng vuốt cào Lộ Khả, Tiêu Dương xông lên trước nâng chân đá lên lưng nó, tang thi cấp ba nhảy sang hướng bên cạnh, bởi vì lực chú ý của nó đều đặt trên người Lộ Khả, cho nên cũng không có quay đầu công kích Tiêu Dương, Tiêu Dương nhân cơ hội kêu: "Có thể chạy được không?"

Lộ Khả ôm miệng vết thương lác đầu.

Dị năng của Tiêu Dương là tốc độ, thích hợp chạy trốn, không am hiểu cận chiến, đầu óc nàng chuyển động, một bên vòng ra phía sau tang thi, một bên kêu: "Tìm cái gì đó cho nó cắn, ta nhân cơ hội giết nó!"

Lộ Khả hiểu ý, nhưng bên người căn bản tìm không thấy thứ gì có thể để cho tang thi cắn, ba con trâu biến dị lúc này bỗng nhiên điên cuồng gào thét, chúng nó đã xác nhận được ngọn nguồn huyết tính, chạy nhanh lao về phía Lộ Khả.

Chân trâu đạp trên mặt đất phát ra tiếng vang vĩ đại, Tiêu Dương quay đầu lại nhìn thấy mấy con quái vật càng chạy càng gần này, trong lòng lóe ra một trận tuyệt vọng, nàng định bỏ Lộ Khả chạy trốn, lại trong nháy mắt sau đó nghĩ đến Lộ Khả hai lần đối mặt với sống chết cũng không có bỏ lại nàng, nàng cắn răng kêu: "Giết con tang thi này trước, rồi chạy lên núi!"

Lộ Khả cũng bất chấp hết thấy vụn tay về phía con tang thi cấp ba, con tang thi cắn cánh tay của nàng, một cái móng vuốt cũng bắt lấy bờ vai của nàng, thân thể của Lộ Khả đổ về phía sau, mặt nàng đau vặn vẹo, đầu đầy mồ hôi. Trong nháy mắt con tang thi ngã xuống theo nàng, Tiêu Dương xông lên trước dùng dao chặt đầu tang thi, bởi vì khản trương, tinh thần của nàng tập trung cực độ, đầu dao phi thường trùng hợp chém vào huyết thái dương bên phải của con tang thi, thẳng tắp cắm vào trong óc nó, con tang thi run rẩy hai cái liền bất động.

Tiêu Dương vội đẩy con tang thi ra, kéo cánh tay Lộ Khả ra khỏi răng nanh của tang thi, Lộ Khả đau đến sắp hôn mê, ba con trâu biến dị lại chỉ còn cách các nàng không xa, Tiêu Dương khoát tay Lộ Khả lên vai, bắt lấy chút thời gian cuối cùng chạy lên vách núi bên cạnh.

"Đoàng! ! Đoàng! !" Hai tiếng sấm vang lên phía sau hai người, Tiêu Dương không kịp quay đầu lại, chỉ nghe thấy một người kêu: "Tiêu Dương! Chị! ! ! Mau năm sắp xuống! !"

Tiếng động cơ truyền vào bên tai, "Đoàng! ! !" Phía sau lại truyền đến một tiếng nổ điếc tai, Tiêu Dương gục trên mặt đất, quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe việt dã đâm vào lưng một con trâu biến dị, trâu biến dị bị đụng văng sang bên cạnh, xe việt dã biến hình, đầu xe bốc khói.

Tiêu Diệu từ trong xe nhảy xuống, lập tức lao tới bắn con trâu biển dị bên cạnh Tiêu Dương.

"Đoàng! Đoàng!" Trong tiếng nổ lớn, con trâu biển dị cuối cùng cũng ngã xuống.

Thân thể con trâu biển dị sau khi rơi xuống đất bởi vì quán tính lại bắn tới trước mấy thước, theo một góc vừa vặn vọt tới trước mặt Tiêu Dương, Tiêu Dương không kịp né tránh, cái trán bị quẹt ra một đường vết thương thật dài, nàng ngây ngốc nhìn con trâu biển dị ngã xuống đất, lại nhìn Tiêu Diệu, có chút không dám tin kêu lên: "Tiêu Diệu?"

Tiêu Diệu chạy đến quỳ trên mặt đất phía trước Tiêu Dương, sắc mặt tái nhợt, hai tay phát run, nàng bỗng nhiên cúi người ôm chặt lấy cổ Tiêu Dương: "Chị.. Chị.."

Vừa rồi cách Tiêu Dương quá xa, sau khi nghe được tiếng quát to thứ hai tuy rằng nàng cấp tốc chạy trở về, vẫn không thể đến chỗ tang thi trước Tiêu Dương, may mắn vẫn chạy tới kịp lúc khẩn yếu quan đầu, Tiêu Diệu không dám tưởng tượng nếu bản thân lại muộn vài giây Tiêu Dương sẽ thế nào, nàng gắt gao ôm chặt cổ Tiêu Dương, sợ đến hai tay phát run.

"Đừng khóc... Đừng khóc..." Tiêu Dương nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Diệu, trong lòng cảm thấy bản thân đang nằm mơ, nàng bỗng nhiên kéo Tiêu Diệu ra, ánh mắt nhìn về phía Lộ Khả bên cạnh, Lộ Khả giờ phút này đã hôn mê, vài vết thương trên người nàng đang không ngừng đổ máu, nặng nhất là một đường vết thương ở trên bụng, trong miệng vết thương cơ hồ lộ ra cả ruột.

Trịnh Khôn lúc này cũng từ trong xe nhảy ra, bởi vì đụng xe đầu của hắn còn có chút choáng váng hoa mắt, hắn nhìn thấy thương thế của Lộ Khả, bỗng nhiên nói: "Trở lại đội cứu viện đi, ở đó có bác sĩ, hẳn là cứu sống được!"

Hai giờ sau, tại đội cứu viện quân doanh lâm thời.

Một bác sĩ từ trong phòng đi ra, Tiêu Dương vội xông lên trước hỏi: "Thế nào, nàng có sao không?"

Bác sĩ nhú mày lắc đầu: "Bị thương rất nặng, mất máu quá nhiều, cần đại lượng truyền máu."

Tiêu Dương vội nói: "Rút của ta đi."

Bác sĩ gật gù đầu đưa nàng đến phòng phẫu thuật lâm thời trong nhà dân, Lộ Khả sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, vẫn còn đang được phẫu thuật.

Tiêu Dương chưa kịp vươn tay ra đã bị Tiêu Diệu ngăn lại. "Trên đầu chị còn có thương tích, cứ rút máu của em đi..."

Tiêu Dương cười nói: "Rút không bao nhiêu..." Nàng nói xong lời này bỗng nhiên lấy tay sờ mặt Tiêu Diệu, hỏi: "Mới hai tháng không gặp, chị thế nào lại cảm thấy em thay đổi thật nhiều?"

Tiêu Diệu sững sốt, hỏi: "Thay đổi gì?"

"Điện mạo thay đổi, khí chất cũng thay đổi..." Tiêu Dương cau mày bỗng nhiên lấy tay niết mặt Tiêu Diệu, vừa định nói chuyện, bác sĩ lại đi tới kiểm tra nhóm máu cho nàng, nàng dùng ánh mắt thật nghi hoặc nhìn Tiêu Diệu, hơi vui đùa nói: "Cứu Lộ Khả trước, sau lại hỏi em." Từ ngày phóng xạ đó nhận được cú điện thoại kỳ quái của Tiêu Diệu, lòng của nàng liên tục đầy nghi vấn, sau này lại nhận được rất nhiều tin nhắn về tang thi, kháng thể cùng cách thức sinh tồn, trong lòng nàng vẫn luôn nghi hoặc, hiện thời gấp gáp, nàng phát hiện Tiêu Diệu từ đầu đến chân đều giống như đã thay đổi thành một người khác, nghi vấn trong lòng càng lớn, đầu óc rối loạn khiến nàng không ngừng nhìn chăm chăm Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Dương, bỗng nhiên nhìn thấy chị khiến nàng cứ tưởng bản thân đang nằm mơ, ba năm không gặp, người mà mình cho rằng đã chết lại xuất hiện trước mặt bản thân, trên mặt của nàng tuy rằng không biểu hiện gì, trong lòng lại nổi sóng mãnh liệt, nàng ngồi bên cạnh giữ chặt tay Tiêu Dương, gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, một khắc cũng không muốn rời ra.

Lộ Khả mất máu đích xác nghiêm trọng, ca phẫu thuật vẫn còn đang tiến hành, sắc mặt của Tiêu Dương lại dần dần tái nhợt, Tiêu Diệu muốn thay thế vị trí của nàng, lại bị Tiêu Dương cự tuyệt, nàng nói: "Nàng là ân nhân cứu mạng của chị, trước sau tổng cộng đã cứu chị hai lần, lần này chị cứu nàng, về sau sẽ không còn thiếu nàng nữa."

Tiêu Diệu biết Tiêu Dương không thích nhất là thiếu nợ nhân tình của người khác, nàng bỗng nhiên nghĩ đến máu của Đường Kim Đồng và Tôn Âm Âm trong ba lô, sau khi rời khỏi phương bắc độ ẩm bên ngoài có chút tăng lên, vì chạy về nhà, nàng cũng không có cơ hội đi tìm thiết bị chữa bệnh cùng máy phát điện, số máu đó về sau sẽ càng khó bảo tồn, nếu chúng nó vốn chính là chuẩn bị để cấp cho cha mẹ cùng chị, hiện tại dùng cũng thích hợp, Tiêu Diệu đem túi máu đóng băng giao cho bác sĩ, các bác sĩ đương nhiên sẽ không giống Tiêu Diệu tùy tiện rút máu người khác, càng không thể đem nhóm máu bất đồng truyền cho bệnh nhân, tuy rằng tình huống hiện tại đặc thù, chỉ có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, nhưng bọn hắn vẫn kiên trì làm kiểm tra, làm tan máu, một bác sĩ bỗng nhiên kinh ngạc nói tình huống của máu không thích hợp.

Không có thuốc chống đông, không được bảo quản cẩn thận, thậm chí túi máu còn là sử dụng lại, Tiêu Diệu đương nhiên sẽ không nói ra, sau khi phóng xạ thân thể con người phát sinh rất nhiều biến hóa, việc này ngay cả sở nghiên cứu căn cứ cũng không thể đưa ra đáp án chính xác, Tiêu Diệu càng không có cách nào giải thích, nàng chỉ có thể xác định mình nghe được phương pháp này đã từng được dân chúng bình thường trong khu căn cứ sử dụng qua, cho dù không có lợi, cũng tuyệt đối sẽ không gây ảnh hưởng xấu đến thân thể con người.

Máu được truyền từng chút vào thân thể Lộ Khả, bởi vì nhóm máu sai biệt, máu của Đường Kim Đồng bị bác sĩ cự tuyệt sử dụng.

Tiêu Diệu nghĩ nghĩ, dùng đồ ăn đổi với bác sĩ một bộ thiết bị truyền máu, lôi kéo Tiêu Dương đến một gian phòng trống không có người.

"Truyền máu cho chị." Tiêu Diệu lại giữ chặt cánh tay Tiêu Dương: "Chị có kháng thể màu lam, túi máu này mang kháng thể màu tím cấp bốn, có lẽ sẽ có lợi đối với chị."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Gió tây bắc vẫn đang gào thét ngoài cửa sổ, nhiệt độ không khí bên trong càng ngày càng thấp, Tiêu Diệu cẩn thận đâm kim tiêm vào mạch máu Tiêu Dương, Tiêu Dương nhìn sườn mặt của Tiêu Diệu, phát hiện mặt của nàng giống như tượng đá, không có chút biểu tình.

"Tiêu Diệu... Em rốt cục là làm sao vậy? Đã phát sinh chuyện gì sao?" Tiêu Dương bỗng nhiên giữ chặt cánh tay Tiêu Diệu, từ lúc gặp mặt nàng liền cảm thấy Tiêu Diệu cho người ta một cảm giác thật dễ nín, sau ba giờ gặp mặt nàng còn không cười lấy một lần, nếu không phải nàng đối với Tiêu Diệu có cảm giác rất quen thuộc, cơ hồ sẽ nghĩ rằng em gái của mình đã bị đổi thành người khác: "Nói cho chị biết, chuyện về tang thi cùng phóng xạ em rốt cục là nghe được từ chỗ nào?" Trải qua hai mươi mấy ngày xác minh, tin tức liên quan đến tang thi cùng dị năng mà Tiêu Diệu cung cấp hoàn toàn là thật, chuyện đại lượng nhân loại biến thành tang thi sau phóng xạ phi thường không thể tưởng tượng, Tiêu Diệu lại giống như đã biết từ trước, hết thấy tiên đoán không sai chút nào, điều này không khỏi khiến nàng nghĩ đến Tiêu Diệu từng trải qua sự việc đặc thù gì đó, cho nên mới tạo thành thay đổi khác nhau một trời một vực của nàng hiện tại.

Tiêu Diệu biết Tiêu Dương sớm muộn gì cũng sẽ hỏi việc này, nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt Tiêu Dương: "Chị... Chị có tin rằng con người sẽ luân hồi chuyển thế không?"

Tiêu Dương sững sốt một chút, trong lòng dâng lên một loại dự cảm kì lạ, nàng ra vẻ thoải mái nói: "Vốn không tin, bắt quá trải qua những việc gần đây, cho dù hiện tại em nói với chị em từng bị người ngoài hành tinh bắt cóc qua, chị cũng đều tin."

Tiêu Diệu treo túi máu lên giá áo bên cạnh, ngồi xuống cạnh Tiêu Dương, nói: "Nếu em nói em đã từng mơ thấy một giấc mơ, ở trong mơ em sống đến năm 2015, ở trong mơ em đã nhìn thấy rất nhiều tang thi, gặp qua rất nhiều tử vong... Chị sẽ tin tưởng sao?"

Tiêu Dương trầm mặc, ánh mắt thật nghiêm túc nhìn Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu mỉm cười, nàng cảm thấy mình hẳn là có thể đem chuyện trước khi trọng sinh kể cho Tiêu Dương, Tiêu Dương không giống với cha mẹ, năng lực nhận thức của nàng rất mạnh mẽ, lại kín miệng, đáng giá tin cậy. Từ sau khi trốn ra khỏi trường học, đáy lòng nàng luôn nổi lên một ít kế hoạch, nếu đem tình hình thực tế nói cho Tiêu Dương, về sau cũng có hơn một người thương lượng cùng hiệp trợ, Tiêu Diệu sửa sang lại ý nghĩ một chút, nói: "Chị... Em có chuyện muốn nói cho chị biết, chị không được nói cho người khác..."

Tiêu Dương gật gật đầu.

Gió tây bắc vẫn còn đang thổi, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Diệu dùng ngữ điệu hết sức bình thản đem chuyện mà mình đã trải qua từ năm 2012 đến năm 2015 kể lại, Tiêu Dương lúc bắt đầu lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được, dần dần biểu cảm trở nên thật nghiêm túc, cuối cùng lại chuyển thành khiếp sợ, nàng luôn luôn tập trung tinh thần lắng nghe, khi nàng nghe được Tiêu Diệu nói nàng bởi vì kháng thể cùng dị năng hi hữu mà bị phòng thí nghiệm căn cứ bắt lại thực hiện chuyển dời dị năng, sắc mặt bỗng chốc trở nên rất khó xem.

Máu lúc này đã được truyền xong, mu bàn tay của Tiêu Dương bởi vì dùng sức quá độ mà chảy ra máu, Tiêu Diệu trấn an vỗ vỗ mu bàn tay Tiêu Dương, nhẹ nhàng rút kim tiêm ra: "Đừng lo lắng, tất cả đều đã qua đi, chị xem em hiện tại tốt lắm, nếu không phải những chuyện này quá mức rõ ràng, em có đôi khi cũng hoài nghi bản thân chỉ là nằm mơ một giấc về tương lai. . . ."

"Ba năm này rất khó khăn có phải không?" Tiêu Dương hỏi, trải qua Tiêu Diệu giảng thuật, nàng đã hoàn toàn tiếp nhận lời nói của Tiêu Diệu, nghĩ đến những chuyện Tiêu Diệu đã trải qua, sắc mặt của nàng lại khó coi vài phần.

Tiêu Diệu lắc đầu: "Mỗi người trong căn cứ đều khổ... Rất nhiều người đói bụng, không có nước, không có đồ ăn, không có tôn nghiêm, không an toàn, so với bọn họ, chuyện của em cũng không tính là gì, chị, hiện tại thế đạo vừa mới bắt đầu loạn, cuộc sống của nhân loại sau này so với hiện tại sẽ càng khó khăn gấp bội..."

"Đúng vậy..." Tiêu Dương tựa người vào ghế dựa phía sau, mười ngày trước còn có thể nhìn thấy được rất nhiều người sống, hiện tại lọt vào trong tầm mắt nơi nơi tất cả đều là tang thi, người sống thật sự càng ngày càng ít.

"Sau khi tìm được cha mẹ, em muốn tìm một cái sơn thôn an toàn, xây dựng một tiểu căn cứ." Tiêu Diệu bỗng nhiên nói.

Tiêu Dương quay đầu nhìn Tiêu Diệu: "Cũng tốt... Một cái căn cứ tự mình xây dựng đích xác an toàn hơn so với ở lại đại căn cứ... Nếu căn cứ chỗ em có thể sử dụng ba năm thời gian nghiên cứu ra phương pháp chuyển dời dị năng, tin tưởng các căn cứ khác trong nước cũng sẽ nghiên cứu đến phương diện này, đến lúc đó người có dị năng cao cấp nhưng lại khuyết thiếu năng lực tự bảo vệ mình rất có khả năng bị đoàn thể cầm quyền chộp tới làm thí

nghiệm. Tự xây dựng căn cứ cho mình tuy rằng gian nan, nhưng cũng là cách an toàn nhất, bất quá so với xây dựng căn cứ, chị cảm thấy tận lực tăng lên thực lực của em còn quan trọng hơn, Tiểu Diệu, em nói rõ một chút cho chị biết về dị năng của em, còn có chi tiết cùng xác xuất thành công chuyển dời dị năng, quy luật phát triển của tang thi trong tương lai, tỉ lệ biến dị động vật."

Tiểu Diệu cúi đầu sửa sang lại ý nghĩ, nói: "Em có hai loại dị năng, loại thứ nhất là không gian dị năng, dựa theo công tác thống kê của căn cứ, không gian của em ít nhất lớn gấp đôi so với những người khác, nó có thể chứa đựng vật thể không phát ra sóng điện não, diện tích hiện tại ước chừng một sân bóng rổ, mỗi ngày sẽ tự tích tụ khoảng một mét khối nước sạch, nước này có thể uống, bất quá hương vị rất chất... Nhưng không có ảnh hưởng tới sức khỏe, loại dị năng thứ hai của em là dị năng tốc độ, đạt được khi hấp thu tinh hạch màu lam đầu tiên, dị năng này trước mắt đã tăng lên tới cấp hai, tốc độ chạy của em nhanh hơn so với người bình thường gấp ba lần, kháng thể của em sau khi trọng sinh đã biến thành màu vàng nhạt, cao cấp hơn màu đỏ, bởi vì kháng thể thay đổi, hiện tại tổ chất thân thể của em tương đương với một con tang thi tốc độ cấp hai, ở trạng thái tốt nhất em có thể dùng vũ khí lạnh một mình giết chết 100 con tang thi phổ thông không thức tỉnh dị năng hoặc là 10 con tang thi dị năng cấp một, với thực lực trước mắt của em, nếu đem người sống sót trên địa cầu chia làm năm nhóm, em nắm chắc bản thân có thể xếp được vị trí cao trong nhóm thứ nhất."

Tiểu Diệu nói tới đây tạm dừng lại một chút, thấy Tiêu Dương vẫn đang chuyên chú lắng nghe, nàng lại nói tiếp: "Phương pháp chuyển dời dị năng trong căn cứ em chỉ hiểu biết một phần, cũng chính là một phần được dân gian truyền lưu, lần đầu tiên phát sinh chuyển dời dị năng là vào năm 2013, khi đó em còn chưa đến được căn cứ số bảy, chuyện này là sau này em nghe được người khác nói qua, bọn họ nói lần đầu tiên sinh ra chuyển dời dị năng là một người nhà của dị năng giả cao cấp, nàng lúc đó bị thương rất nặng, vì thế được thân nhân truyền máu, sau đó nàng phát sốt, toàn thân đau đớn, loại bệnh trạng này giằng co một tuần, sau khi bệnh trạng biến mất, tổ chất thân thể của nàng đề cao không ít... Dị năng cũng từ dị năng lực lượng vốn có thay đổi thành dị năng tốc độ, sau chuyện này, căn cứ liền thành lập tổ nghiên cứu chuyên môn, sau hơn hai năm bọn họ tổng cộng đã làm 38 cuộc thí nghiệm đề cao kháng thể cùng chuyển dời dị năng, thời kì này, có chút cao tầng trong căn cứ cũng dùng các loại thủ đoạn thu thập máu của dị năng giả cao cấp, bất quá trải qua vô số lần chuyển máu, tỉ lệ thành công cũng chỉ có bốn phần... Trong đó tỉ lệ phát sinh chuyển dời dị năng chỉ có 1 phần, đều là dựa vào đại lượng truyền máu tích lũy mà thành, thẳng đến đầu năm 2015, xác suất thành công của phương pháp chuyển dời dị năng mà phòng nghiên cứu căn cứ thí nghiệm được bị nghiên cứu viên tiết lộ ra, người trong căn cứ liền bắt đầu noi theo, đây cũng là phương pháp mà Vương tướng quân dùng để đối phó em..."

Tiêu Dương đánh gãy lời của Tiểu Diệu, nói: "Dị năng chỉ có thể dời đi, không thể đồng thời có được, thời điểm đạt được loại mới dị năng cũ sẽ biến mất, vậy song hệ dị năng của em là vì nguyên nhân gì tạo thành?"

"Tình huống của em tương đối đặc thù, em cảm thấy việc này cùng khối đá màu đỏ em hấp thu có liên quan." Tiểu Diệu nói xong lại đưa tay trái của mình cho Tiêu Dương xem, đồng thời giảng giải kỹ càng quá trình giết chết con tang thi cấp hai đầu tiên cùng hấp thu tinh hạch màu lam.

Tiêu Dương lâm vào trầm tư, sau một lúc lâu mới nói: "Tảng đá màu đỏ này có thể hấp dẫn tang thi, tăng nhanh tốc độ biến dị của tang thi, đồng thời khiến thân thể của dị năng giả sinh ra biến hóa đặc thù hơn nữa cấp tốc tăng lên thực lực... Em có cảm thấy hay không, có khả năng căn cứ của em đã sớm tìm được loại tảng đá này hơn nữa đem nó gia nhập vào thí nghiệm chuyển dời dị năng, cho nên xác suất thành công chuyển dời dị năng của người thường trong căn cứ xa xa thấp hơn phòng thí nghiệm."

"Rất có khả năng, nhớ được thời điểm em bị thí nghiệm từng bị tiêm qua một loại thuốc được gọi là linh hào huyết thanh, có lẽ cùng tảng đá màu đỏ có liên quan." Tiểu Diệu nói xong mở ra không gian, đem tảng đá nàng tìm được trong miệng của nữ nhân biến dị tại trấn Hoài Vũ lấy ra, đưa tới trong tay Tiêu Dương: "Căn cứ theo miêu tả của bọn Trần Hạo, em nghĩ mấy con tang thi cao cấp chính là bởi vì nuốt tảng đá màu đỏ này mới sinh ra cấp tốc biến dị, bằng không dựa theo quy luật bình thường, chúng nó ít nhất phải một năm sau mới đạt tới trình độ biến dị hiện tại, hơn nữa em hoài nghi Trịnh Khôn cũng từng giống em tại thời điểm hấp thu tinh hạch có cắn nuốt qua loại tảng đá màu đỏ này, hẳn cũng rất có khả năng có được song hệ dị năng."

Tiêu Dương cẩn thận nắm hòn đá nhỏ phát ra ánh sáng đỏ kia, xoay vòng cẩn thận nhìn: "Đây có thể là vẫn thạch... Cùng với phóng xạ rớt xuống địa cầu, bản thân nó nhất định cũng có thể phát ra xạ tuyến hoặc năng lượng khiến gen của loài người gen thay đổi, khiến cho tang thi ở phụ cận nó gia tốc biến dị, bất quá việc này vẫn không thể giải thích tình huống tại Tây Bộ, thời điểm chị tới Tây Bộ nơi đó đích xác một con tang thi cũng không có, hơn nữa khi đó Tây Bộ có rất nhiều người đã thức tỉnh dị năng..." Tiêu Dương nói tới đây bỗng nhiên nhăn mày: "Sau khi đến Tây Bộ chị ở lại khu vực tương đối nhiều dị năng giả, ngày đó phóng xạ phát sinh toàn bộ dị năng giả gần chị đều biến dị, lúc đó bên người chị còn có hai người sống sót mới đến từ tỉnh ngoài, bọn họ không có biến dị... Sau này chị lại gặp được Lộ Khả cùng lão Vương... Bọn họ cũng không có biến dị, người sống sót sau đó chị gặp được đều là trốn ra từ tỉnh ngoài trong vòng 3 ngày, không có một ai là nguyên dân Tây Bộ hoặc là nhân viên đến từ lúc đầu."

"Ý của chị là... Người ở Tây Bộ tương đối lâu trải qua phóng xạ lần đầu tiên chẳng những không có bất luận kẻ nào biến thành tang thi, hơn nữa rất nhiều người còn thức tỉnh dị năng, nhưng thời điểm phóng xạ lần thứ hai tất cả bọn họ đều đồng nhất thời gian, đại diện tích biến dị... Vậy chị ở Tây Bộ có từng gặp qua loại tảng đá màu đỏ này không? Hoặc là đã từng gặp qua tình huống tang thi đại diện tích tụ tập không?"

"Không có... Ở Tây Bộ chị chưa bao giờ gặp qua tang thi tụ tập gì đó, cũng chưa thấy qua tảng đá màu đỏ..."

Tiểu Diệu nghe nói như thế cũng lâm vào trầm mặc, nếu Tây Bộ không có tảng đá màu đỏ, vậy tình huống giai đoạn trước không có biến dị, hậu kỳ lại toàn bộ biến dị thật sự có vẻ rất không hợp với lẽ thường, bất quá ngoại trừ Tây Bộ, trước mắt quy luật biến dị tại rất nhiều tỉnh đã phi thường sáng tỏ, Tiểu Diệu tổng kết lại nói: "Ồ phương bác, phóng xạ lần đầu tiên ước chừng hơn 20% nhân loại biến dị, phóng xạ lần thứ hai lại thêm một phần động vật cùng càng nhiều nhân loại biến dị, phóng xạ lần thứ ba từ trường Trái Đất bị quấy nhiễu nghiêm trọng, máy bay, thiết bị thông tin, cùng một bộ phận sản phẩm công nghệ cao không cách nào sử dụng... Ba năm sau, tỉ lệ biến dị tang thi sẽ đạt tới 80% đến 85%, khi đó dị năng của nhân loại đã tiến hóa, cho nên lực lượng miễn cưỡng cùng tang thi ngang hàng, bất quá tang thi lại không mệt, không dễ dàng từ vong, cho nên nhân loại thùy chung vẫn ở hoàn cảnh xấu."

"Ba năm sau tỉ lệ cùng năng lực của động vật biến dị sẽ thế nào?" Tiêu Dương lại hỏi, đây cũng là vấn đề nàng quan tâm nhất, bởi vì nàng con chó biến dị nàng đã gặp qua kia còn đáng sợ gấp mấy lần so với tang thi, dựa theo cách nói của Tiểu Diệu, nàng không dám tưởng tượng sau khi chó biến dị tiến hóa sẽ thành cái bộ dáng gì.

Tiêu Diệu nhìn ra Tiêu Dương lo lắng, an ủi nói: "Động vật biến dị cùng nhân loại bất đồng, tốc độ tiến hóa của chúng nó tương đối chậm, hơn nữa càng là loại động vật nhỏ tỉ lệ phát sinh biến dị lại càng thấp, em ở phương bắc ba năm biến dị động vật gặp ít nhất chính là chuột biến dị, căn cứ từng có giả thiết, động vật biến dị cùng nhân loại cơ bản tương tự, phóng xạ cũng sẽ thay đổi gen của động vật, khiến não bộ cùng tuỷ sống của chúng nó sinh ra kháng thể cùng bệnh độc, điểm này cùng nhân loại không sai biệt lắm, nhưng là bởi vì dung lượng não của chúng nó nhỏ cho nên ảnh hưởng nhận được cũng thấp hơn so với nhân loại, cho nên thực vật không có đầu óc cùng côn trùng hình thể nhỏ đều không thể biến dị, nếu không phải tình huống đặc thù, tuyệt đại đa số tang thi sẽ mỗi nửa năm tiến hóa một lần, tốc độ tiến hóa của động vật đại khái chậm gấp đôi so với tang thi, bất quá em đoán tỉ lệ tang thi tại các tỉnh có tầng đá màu đỏ hẳn là sao hơn nhiều so với tỉnh khác, tốc độ biến dị cũng nhất định nhanh hơn, hiện tại em biết được tỉnh H phương bắc, tỉnh S phía trước, vùng duyên hải tỉnh G là có tầng đá màu đỏ, về sau chúng ta hẳn là cũng không có cơ hội đến ba tỉnh này, cho nên không cần lo lắng chúng nó."

Tiêu Dương gật gù đầu, thở ra một hơi thật sâu: "Em phỏng chừng hiện tại trên thế giới còn có bao nhiêu người sống..."

Tiêu Diệu nói: "Người còn sống hẳn là không ít, ít nhất mười triệu... Chỉ là bọn hắn không biết cách tự bảo vệ mình, hơn nữa trong số người sống sót ít nhất có tám phần là kháng thể màu trắng, bọn họ bị cắn trúng sẽ thật dễ dàng biến thành tang thi, cho nên trong vòng nửa năm số lượng nhân loại còn có thể giảm mạnh, thức tỉnh cùng sử dụng dị năng là một vách ngăn, chờ đợi bộ phận người đều thức tỉnh dị năng, lại hiểu được phương pháp đối phó tang thi, tỉ lệ biến dị mới có thể tạm thời ổn định xuống."

Tiêu Diệu nói tới đây bỗng nhiên có chút hưng phấn mà nói: "Em ở tỉnh H trộm được rất nhiều súng, đợi khi tìm được cha mẹ, em sẽ dạy mọi người học bắn, đối phó tang thi cấp ba cùng động vật biến dị cấp một trở xuống, súng vẫn có thể dùng được hiệu quả!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Súng ống không thể đối phó với tang thi cao cấp sao?" Tiêu Dương hỏi.

Tiêu Diệu gật gù đầu: "Tang thi sau khi tiến hóa, xương cốt cũng sẽ trở nên cứng rắn hơn, nhất là đầu lâu, ở cự li gần súng lục thông thường có thể bắn xuyên qua đầu lâu tang thi cấp ba cùng động vật biến dị cấp một... Nhưng không có cách nào đối phó tang thi cao cấp hơn, nhất là tang thi lực lượng, cường độ xương cốt cùng cơ bắp của chúng nó đều cao hơn so với những con tang thi khác, cho nên về sau chị nếu nhìn thấy tang thi có mắt màu lục sắc hoặc màu lam, màu tím thì nhất định phải chạy trốn trước tiên, ngàn vạn lần không thể chậm trễ, giống như hôm nay... Rất nguy hiểm."

Tiêu Diệu nói xong về mặt nghĩ mà sợ dùng ngón tay bắn miếng băng gạc trên trán Tiêu Dương, lại từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục: "Đây là em trộm được từ thành phố K, trong không gian còn có mấy chục khẩu, khẩu này chị cầm trước phòng thân, chủ yếu là đề phòng một số nhân loại, thể đạo hiện tại, người bị đối bụng chuyện xấu gì cũng làm được, có cây súng lục ít nhất cũng có thể tạo được tác dụng uy hiếp, thời điểm em không có ở bên cạnh, nếu gặp phải người xấu, chị cứ trước tiên nổ súng, không được mềm lòng, miễn cho người khác cướp đi khẩu súng quay lại đối phó chị."

"Uh, chị biết." Tiêu Dương có chút hưng phấn tiếp nhận súng lục, thân súng đen nhánh cầm trong tay nặng hơn nhiều so với trong tưởng tượng, trừ bỏ quân huấn đây là lần đầu tiên nâng được chạm vào một cây súng thật, nắm một khẩu súng ống có vẻ rất nặng như vậy, trong lòng nàng không tự giác dâng lên cảm giác tức sát*, trừ bỏ tức sát còn có một loại cảm giác nguy cơ, Tiêu Diệu lại lấp đầy hai băng đạn đưa cho Tiêu Dương: "Trước khi nổ súng nhớ phải lên đạn, bình thường khóa chốt bảo hiểm, tránh cho súng cướp cò, chờ đến lúc về nhà chúng ta sẽ tìm một chỗ để luyện súng, nhanh chóng đề cao độ chính xác khi bắn của chị." Nàng nói xong lại dùng một khẩu súng lục khác làm mẫu hai lần: "Chị chưa từng dùng qua súng lục, vừa mới bắt đầu có lẽ sẽ không chịu nổi sức giật khi bắn, trước dùng hai tay cầm súng, như vậy... Như vậy... Lên đạn như thế này, mở chốt bảo hiểm như thế này, đúng rồi." Tiêu Diệu vừa sửa chữa tư thế bắn của Tiêu Dương vừa nói.

"Không có ống ngắm thanh sao?"

Tiêu Diệu lắc đầu: "Không có tìm được ống ngắm thanh, về sau lại nghĩ biện pháp làm vậy, đúng rồi, em nơi này còn có áo chống đạn." Tiêu Diệu nói xong lại mở ra cửa không gian, trở lại không gian cầm một bộ trang phục rằn ri cùng áo chống đạn, đồng thời lấy ra mấy bịch sữa cùng một khối lớn thịt bò đông lạnh, Tiêu Dương nhìn thấy Tiêu Diệu hư không tiêu thất, lại mang theo rất nhiều vật phẩm bỗng nhiên xuất hiện, không khỏi thốt thốt: "Trước đây, chị chưa từng nghĩ tới nhân loại sẽ có loại dị năng không gian thần kỳ như vậy, một không gian độc lập trống rỗng không thuộc thế giới trước mắt, thật sự bất khả tư nghị."

Tiêu Diệu gật gù đầu, trên mặt lộ ra một điểm ngạo khí: "Không gian dị năng là dị năng rất hi hữu, dựa theo tỉ lệ tại căn cứ số bảy, người có được không gian trên khắp thế giới không vượt quá năm ngàn, không gian lớn như của em lại càng ít, kỳ thực sử dụng không gian vài năm nay, em thật sự cảm thấy không gian này không thuộc địa cầu, có đôi khi em thậm chí hoài nghi nó tồn tại ở một vũ trụ khác."

Tiêu Dương thấy trên mặt Tiêu Diệu rất cực xuất hiện một chút biểu cảm không nghiêm túc, trong lòng cũng nhẹ nhõm một chút, nàng cười hỏi: "Nói cho chị biết xem trong không gian của em có chứa cái gì?"

Tiêu Diệu mở bịch sữa trong tay đưa tới trước mặt Tiêu Dương: "Mấy ngày nay luôn luôn bồn chồn, cũng không có thời gian thu thập đồ vật, trong không

gian hiện tại có ba mươi mấy túi gạo, hai mươi mấy túi bột mì, một chiếc xe Jeep quân dụng, một chiếc xe hơi, một chiếc xe vận tải, mấy trăm thùng sữa, hai thùng xăng, mấy chục khẩu súng lục, năm khẩu súng ngắn, năm khẩu súng tự động, ước chừng bắn được mười ngàn phát, còn có một ít trang phục tác chiến, cảnh giới, còn có một tảng đá màu đỏ lớn nhất được ở thành phố K, trừ bỏ mấy thứ này còn thừa lại chính là nồi niêu xoong chảo, đồ ăn vặt ước chừng đủ ăn mười ngày, mấy chục hộp mì ăn liền, đồ dùng vệ sinh, dầu, muối, tương, dấm chua, chần đậm, đồ điện, còn có chút thịt đông lạnh cùng thực phẩm cấp đông, hiện tại không gian không còn chỗ nào để chứa đồ, về sau gặp được thứ tốt khác, em sẽ mang xe ra, tranh thủ nhét vào nhiều đồ ăn một chút." Nàng nói xong liền đưa khối thịt bò đông lạnh kia cho Tiêu Dương xem "Đây là em lấy được từ trong căn tin trường học, nguyên bản là cấp đông, nhưng sau khi bỏ vào không gian sẽ hòa tan, bất quá tốc độ hòa tan chậm hơn so với ở bên ngoài, thứ này sắp không bảo tồn được, như thế này, chúng ta lấy những thực phẩm cấp đông đối với người trong quân đội lấy bánh quy áp súc cùng thiết bị chiếu sáng sử dụng năng lượng mặt trời, bọn họ hẳn là đều có mang theo dụng cụ lọc nước cùng đèn pin, cũng đói một chút, chúng ta về sau có lẽ phải dùng đến." Từ khi gặp được Tiêu Dương, tâm tình của Tiêu Diệu liền thoải mái không ít, cảm giác áp lực cùng nôn nóng đều bị chị mình phân tán, cũng có một chút nhân tâm đi suy xét về sau nên thu thập vật tư cùng người nhà sinh tồn như thế nào.

"Được." Tiêu Dương vui tươi hơn hờ gật đầu, nàng cởi áo khoác, lại lấy từ trong túi quần ra mấy vật thể trông giống thủy tinh cầu đặt lên bàn.

"Tình hạch? Chị đã gặp qua rất nhiều tang thi lợi hại?" Tiêu Diệu trong nháy mắt nhìn thấy tình hạch sắc mặt liền âm trầm, trong lòng lại sợ hãi một lúc, tang thi có thể sinh ra tình hạch đa số đều đã tiến hóa hoặc là tang thi đã thức tỉnh dị năng cấp một, có thể đánh chết nhiều như vậy, thuyết minh Tiêu Dương cũng từng gặp qua rất nhiều nguy hiểm.

Tiêu Dương cầm lấy trang phục rằn ri thay đổi với quần áo bản trên người, vừa thay vừa nói: "Tốc độ tiến hóa của tang thi tại Tây Bộ nhanh hơn so với tình khác, tang thi cao cấp cũng nhiều hơn một chút, những thứ này đa số là do Lộ Khả đánh chết, chị chỉ phụ trách dẫn quái, không gặp phải nguy hiểm gì, em đừng nhảm nhí như vậy, chị thật sự không có việc gì, em xem chị hiện tại không phải tốt lắm sao, hơn nữa kháng thể của chị là màu lam, không có yếu ớt như em nghĩ đâu."

Tiêu Diệu bĩu môi, cầm lấy một viên tình hạch, phát hiện đầu của nó nhỏ hơn những viên tình hạch khác rất nhiều, nhưng vỏ ngoài lại càng cứng rắn, chất lỏng bên trong tình hạch thoát nhìn cũng đặc hơn.

Tiêu Dương nói: "Viên đó hẳn là tình hạch của chó biến dị, mấy ngày hôm trước vừa mới lấy được, tốc độ của con chó biến dị này rất nhanh, khó đối phó hơn nhiều so với tang thi, chẳng lẽ tất cả động vật biến dị đều như vậy sao?"

Tiêu Diệu nói: "Không sai biệt lắm, động vật biến dị sơ kỳ động tác cứng nhắc, tứ chi không phối hợp, đến cấp một mới có thể triệt để tiến hóa, chúng nó không có dị năng, chỉ là không ngừng cường hóa cường độ xương cốt cùng cơ bắp, con chó biến dị chị đụng phải này hẳn là còn chưa đến cấp một, cho nên thể tích của viên tình hạch này thật nhỏ, kỳ thực động vật biến dị trừ bỏ không sợ đau không sợ mệt, thì cùng động vật bình thường cũng không có gì khác nhau, hiện tại động vật còn sống trên Trái Đất đều có miễn dịch kháng thể đối kháng bệnh độc, cho nên chúng nó về sau cũng sẽ trở nên mạnh mẽ, về sau muốn ăn thịt, hẳn rất khó khăn."

Tiêu Dương chấp nhận gật gật đầu: "Gần đây trên đường rất ít khi nhìn thấy động vật, chị cứ luôn cho rằng chúng nó đều biến thành tang thi rồi chứ."

Tiêu Diệu lắc đầu: "Tỉ lệ biến dị động vật thấp hơn nhiều so với nhân loại, đại đa số động vật bị tang thi cắn trúng sẽ bị ăn sạch, nhưng cũng không biến dị, bất quá trải qua nhiều ngày như vậy, động vật không tự tìm được đồ ăn cho dù không bị tang thi ăn cũng hẳn là đều chết đói, đợi khi tìm được cha mẹ chúng ta phải đi tìm một ít động vật nuôi dưỡng, chỉ cần không biến dị, không bị cắn qua, nuôi lớn là vẫn có thể ăn bình thường."

"Được." Tiêu Dương mặc áo chống đạn, giắt súng lục ở bên hông, sau đó cầm lấy khối thịt bò đông lạnh ở trên bàn, nói: "Chúng ta đi đổi đồ."

Tiêu Diệu về không gian đem thực phẩm cấp đông bên trong sữa sang lại, để lại một phần nhỏ thịt gà cùng tôm đông lạnh đóng gói, còn thừa dùng túi bọc lại mang ra không gian, sau đó đem hòn đá nhỏ màu đỏ kia cẩn thận thu hồi không gian: "Tảng đá này có cường lực hấp dẫn đối với tang thi, về sau không thể tùy tiện lấy ra, hòn đá nhỏ em vùi trên tay ở cách khoảng hai ba trăm mét là có thể hấp dẫn tang thi từ cấp ba trở lên, ở tình H có hai con tang thi cấp ba, vừa nhìn thấy em là lao vào giống như nhìn thấy thịt béo, thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu."

Tiêu Dương hỗ trợ đem thực phẩm cấp đông nhấc tới cửa: "Hẳn là tự thân chúng nó có cảm ứng với loại tảng đá màu đỏ này, hoặc là bởi vì chúng nó cũng cần nuốt qua loại tảng đá này, cho nên sinh ra lực hấp dẫn, em dọc theo đường đi đã gặp mấy con tang thi cao cấp nuốt qua tảng đá này?"

"Gặp qua năm con ở tình H, ban ngày ở trung tâm thành phố nhìn thấy ba con, vừa rồi lại gặp được con bị chị giết chết kia, tổng cộng chín con, bất quá em phỏng chừng ở địa phương có tảng đá màu đỏ, loại tang thi đã nuốt qua tảng đá này hẳn là không ít, ít nhất có mấy trăm con." Nói xong lời này, Tiêu Diệu lại lấy tình hạch từ trong túi áo quân đội ra: "Viên này là tình hạch của con tang thi cấp ba vừa này, màu lam, trong không gian của em còn có một viên màu đỏ, năm viên màu trắng, thêm năm viên của chị, tổng cộng có mười viên trắng, một viên lam, một viên hồng, chị tìm thời gian hấp thu mấy viên tình hạch màu trắng, cùng cố tổ chất thân thể tốt một chút, lại hấp thu màu lam, em vốn có một viên tình hạch màu tím, nhưng đã hấp thu ở tình H, sớm biết vậy đã giữ lại cho chị." Trên mặt Tiêu Diệu lộ ra một chút ảo não.

Tiêu Dương cười vỗ vỗ đầu Tiêu Diệu: "Chị biết em có lòng là được rồi, tình hạch cứ giữ lại cho cô chú."

Tiêu Diệu ân một tiếng: "Về sau sẽ có cơ hội lấy được càng nhiều tình hạch cao cấp hơn, không sao cả."

Thời gian đã đến buổi tối sáu giờ, lúc Tiêu Diệu đẩy cửa ra liền nhìn thấy Trịnh Khôn đang khoanh tay tựa bên cạnh xe, hẳn nhìn thấy Tiêu Dương cũng chạy tới, gặp Tiêu Diệu cùng Tiêu Dương cầm trong tay ba cái túi vĩ đại, hẳn bước lên phía trước đoạt lấy hai túi, một túi khiêng trên vai, một túi xách trong tay, đồng thời quay đầu hỏi Tiêu Dương: "Tình huống ở Tây Bộ thật sự tệ như vậy sao? Tỉ lệ người may mắn còn sống sót nhỏ như vậy? Thời điểm chị cùng anh của em tách ra có biết được tình huống cảnh giác ở phụ cận anh ấy không?"

Vừa rồi Trịnh Khôn nhìn thấy Tiêu Dương liền hỏi mấy vấn đề này, bất quá lúc đó Tiêu Dương chuyên tâm chiếu cố Lộ Khả, cho nên chỉ trả lời ngắn

lược, sau này Tiêu Diêu lại lôi kéo Tiêu Dương đi băng bó, truyền máu, Trịnh Khôn cũng không có cơ hội nói chuyện cùng Tiêu Dương, hiện thời nhìn thấy, hẳn lại đem chuyện đáy lòng quan tâm nhất lập lại hỏi một lần.

Tiêu Dương nói: "Chị vừa rồi có cùng Tiểu Diêu nghiên cứu qua, đám người phát sinh biến dị tại Tây Bộ đều là dân bản địa cùng người đến từ lúc đầu, tỉ lệ biến dị của người đến Tây Bộ sau cũng không lớn, cho nên chị phỏng chừng anh cùng ông của em bây giờ vẫn còn sống, bọn họ ở tại ký túc xá quân khu Tây Bộ, độ an toàn ở nơi đó cao hơn so với khu dân cư, có lẽ bọn họ cũng trốn được, cha em làm quan ở quân khu Tây Nam, dựa theo lộ tuyến bình thường, sau khi bọn họ trốn được nhất định sẽ đến Tây Nam."

Hai hàng lông mày của Trịnh Khôn giấu dưới vành nón gất gao nhăn lại, trong lòng cũng hi vọng điều Tiêu Dương nói là thật.

Tiêu Dương nâng tay vỗ vỗ bả vai Trịnh Khôn, bày tỏ an ủi, trong lòng lại suy nghĩ, năng lực trước sở dĩ có thể trốn được là vì chỗ ở không có nhiều người, vị trí lại nằm ngoài thành phố, người nhà Trịnh Khôn lại ở tại trung tâm khu khai phá, cơ hội chạy trốn nói thật không lớn.

Tiêu Diêu cũng không quan tâm tới việc người nhà Trịnh Khôn có trốn được hay không, năng đi đầu phía trước, trong lòng tính toán mình nên giải thích thế nào về đồng thực phẩm cấp đông trên tay, nên dùng mấy thứ này đổi lấy bao nhiêu bánh quy áp súc, bao nhiêu thiết bị, không biết lần này quân đội mang theo cái gì, nếu có thể, tốt nhất cũng nên đổi một chút vũ khí, quốc gia không tiếc vốn trên phương diện quân sự cùng chữa trị, nếu chỉ bộ đội này được trang bị hoàn mỹ, có lẽ còn có thể đổi được một chút thiết bị quân dụng không thu thập được ở bên ngoài.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, Tiêu Dương cùng Trịnh Khôn ở phía sau nói chuyện, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc của một nữ nhân cùng tiếng mắng của nam nhân và đứa nhỏ, Tiêu Diêu dừng bước, nghe thấy phía trước có một nam nhân đang cao giọng mắng: "Người chính là một lão khốn khiếp vong ân phụ nghĩa! Con gái của người là người! Lộ Khả thì không phải sao? Nếu không phải Tinh Tinh nói chính mắt nàng nhìn thấy người đẩy Lộ Khả thì ta cũng không tin được, người làm vậy là hành động của người sao? Người đã quên lúc trước Lộ Khả cứu các người như thế nào sao, nàng còn tiết kiệm cơm cho đứa con gái ngu ngốc nhà người ăn! Người lại đẩy nàng cho tang thi! Người cũng thật có lương tâm! Cái lão khốn khiếp hắc tâm này!!"

Tiêu Dương nghe thấy tiếng mắng cũng bước nhanh đến phía trước, đi qua chỗ rẽ trước mặt, nàng nhìn thấy Lí Tuấn Nghĩa đang đứng trước một nhà dân mù chặt cỏ áo một lão nhân tóc bạc, hẳn vừa mắng vừa lay, trên mặt tràn đầy thần sắc dữ tợn.

Lão nhân bị túm cổ áo đúng là lão Vương, Lí Lượng đứng bên cạnh Lí Tuấn Nghĩa lấy tay đỡ Lí Tuấn Nghĩa khiến cho hắn không đến mức ngã sấp xuống, đồng thời hắn cũng có khi dùng chân đá vào chân lão Vương, lão Vương lắp bắp nhưng cũng không trốn tránh, con gái của hắn ôm cánh tay Lí Tuấn Nghĩa ô ô khóc, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

*Túc sát: giết người hàng loạt

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

"Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, ta thật sự không còn cách nào... Ta..." Lão Vương còn chưa nói xong, đã bị Lí Tuấn Nghĩa cho một bạt tai, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống.

"Nếu Lộ Khả đã chết ta nhất định khiến người đền mạng cho nàng, còn có đứa con gái ngu ngốc này của người nữa, các người cùng đi chết đi!!" Lí Tuấn Nghĩa vừa mắng vừa mạnh mẽ đánh vài cái.

Thời điểm Tiêu Diêu dẫn Lộ Khả quay trở lại nơi quân đội đóng quân cũng không có mang theo Lí Tuấn Nghĩa cùng hai đứa nhỏ, cho nên Lí Tuấn Nghĩa tới nơi đóng quân trễ hơn so với Lộ Khả, hẳn vừa đến nơi đóng quân liền biết Lộ Khả đang trong tình huống nguy hiểm, tùy thời có thể mất mạng. Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước Lộ Khả cả người đầy máu tươi, ruột cũng muốn rớt ra ngoài, Lí Tuấn Nghĩa hận nghiền răng nghiền lợi, hắn chạy theo con đường Tiêu Diêu cùng Trịnh Khôn mở ra mà đến, trên đường không có nhìn thấy lão Vương, liền đoán được lão Vương cũng nhất định còn sống chạy trốn tới nơi này, cho nên đi chung quanh hỏi thăm, lại dò xét mấy gian nhà dân ở phụ cận, không nghĩ tới thật sự túm được lão Vương xấu hổ trong lòng không dám thò đầu ra ngoài...

Thời điểm đối mặt tang thi cấp ba, Lí Tuấn Nghĩa bị dọa không dám xông lên trước cứu Lộ Khả, điểm này hẳn luôn luôn thật tự trách, hắn đem loại cảm xúc này gia tăng trút xuống đầu lão Vương, càng tự trách bản thân lại càng hận lão Vương, cảm xúc mãnh liệt giúp hắn chống đỡ, một bàn tay hắn gất gao giữ chặt cổ áo lão Vương, tay kia thì nắm thành quyền không ngừng đập lên mặt lão, một con mắt của lão Vương bị đánh đến không mở ra được, máu mũi phun ra như suối, bắn tung tóe đầy tay Lí Tuấn Nghĩa.

"Đủ rồi! Làm gì vậy! Lão nhân lớn tuổi như vậy mà người cũng đánh!" Một tiểu binh bỗng nhiên từ đằng sau đi tới, một bàn tay giữ chặt lão Vương, tay kia thì đẩy Lí Tuấn Nghĩa lui về sau mấy bước.

Lí Tuấn Nghĩa té ngã trên mặt đất, run rẩy vài cái không có đứng lên.

"Hắn không phải là người! Hắn đẩy người khác ra cho tang thi ăn, bình đại ca, anh đừng che chở hắn!" Lí Lượng ở bên cạnh kêu.

Tiểu binh ánh mắt tròn trừng, phóng xạ bùng nổ hơn hai mươi ngày, mọi người đều dưới tình huống không hề chuẩn bị tâm lý bị đẩy lên một kỷ nguyên mới đầy khủng bố, nguy cơ mỗi ngày đều có thể chết khiến tinh thần của đám binh lính ngày càng khản trương, hận ý cùng sợ hãi của bọn họ đối với tang thi càng cao đến tột đỉnh, tiểu binh trước mắt nghe được lão Vương đẩy người về phía tang thi, mạnh mẽ buông lão Vương ra: "Ta hận nhất là loại người như vậy, nếu ở trong doanh chúng ta người phải bị bắn chết!"

Lão Vương ôm lấy tiểu binh chân: "Là ta không đúng, ta không đúng, nhưng ta không thể chết được... Ta là nghiên cứu viên thuộc Sở nghiên cứu tân năng nguyên ở Tây Bộ, ta là nhân tài, người nói cho trưởng quan của các người, cứu ta với, ta... Ta về sau sẽ lập công chuộc tội, ta sẽ vì quốc gia cống hiến, thế giới này không thể không có người tài giỏi như ta, người đừng để cho hắn đánh chết ta!"

Tiểu binh nghe nói như thế, chỉ vào Lí Tuấn Nghĩa: "Đánh cũng đã đánh rồi, hấn cũng lớn tuổi như vậy, ngại về sau đừng tìm hấn gây phiền toái nữa!"

Lí Tuấn Nghĩa vẫn như cũ đỏ hồng mặt, Tiêu Dương đứng ở bên cạnh xem, nàng phát hiện Lí Tuấn Nghĩa gần đây biểu hiện ra thật đặc biệt nhiệt tình cùng quan tâm Lộ Khả, hẳn hẳn là thật sự thích Lộ Khả, là loại thích của tình yêu nam nữ, nàng vỗ vỗ bả vai Lí Tuấn Nghĩa: "Lộ Khả hẳn là có thể cứu được, đừng nôn nóng, vạn nhất nàng chết rồi, ngươi có thể giết con gái của hắn đền mạng, một mạng đổi một mạng, ngươi hiện tại đánh hắn cũng vô dụng."

Thanh âm Tiêu Dương nói chuyện không lớn, lão Vương cùng con gái hắn cũng không nghe được, Tiêu Diệu cùng Trịnh Khôn lại nghe thấy.

Tiêu Diệu nhìn chằm chằm lão Vương, trong lòng đối với cái loại nghiên cứu tân năng nguyên hắc nói có chút tò mò, Trịnh Khôn khi nghe thấy nghiên cứu tân năng nguyên cũng giật giật môi, hắc nhìn về phía Tiêu Diệu, vừa vặn Tiêu Diệu cũng nhìn về phía hắn, hắn đi lại thấp giọng nói: "Người này hữu dụng, khoảng thời gian trước ta có gọi điện thoại cho cha, ông ấy nói những nhà khoa học hàng đầu trong nước sau phóng xạ đều được hộ tống đến Tây Bộ, hiện tại có thể sống sót không được mấy người, cô khuyên nhủ Tiêu Dương, về sau đừng tìm cha con bọn họ gây phiền toái, nhân viên nghiên cứu khoa học về sau cũng không dễ tìm."

Tiêu Diệu từ chối cho ý kiến chau chau mày, hỏi tiểu binh phía trước: "Doanh trường của các người ở đâu?"

"Doanh trường vừa rồi ở tiền tuyến giúp đỡ người bị thương, cũng sắp trở về rồi." Tiểu binh vừa đi vào Vương ngồi xuống bên cạnh vừa trả lời vấn đề của Tiêu Diêu.

Doanh trường hấn nói chính là lão quan quân phụ trách đội cứu viện này, chính là vị thiếu tá ngày hôm qua cùng Tiêu Diêu tán gẫu hơn nửa hút một điếu thuốc của Tiêu Diêu, trừ bỏ cứu viện cùng chữa bệnh hấn cũng phụ trách vận chuyển xăng dầu trong bộ đội, duy tu* cùng tiếp viện, tiếp tế hậu cần.

Tiểu Diệu từ trong túi lấy ra một bình sữa đưa cho tiểu binh: "Các người lần này mang theo nhiều đồ tiếp tế, tiếp viện lắm sao? Từng binh lính đều được trang bị vũ khí gì?"

Tiểu binh kinh hi tiếp nhận sữa, nhanh chóng mở ra đưa tới bên miệng, vừa uống vừa nói: "Trang bị của chúng ta là tốt nhất hiện tại, từng binh sĩ đều được trang bị theo tiêu chuẩn quốc tế..." Hãn còn chưa nói xong, trên lưng liền vang lên một trận tạp âm sần sật, Tiêu Diệu nhìn thấy tiểu binh lấy xuống một cái bộ đàm từ trên lưng nói nói mấy câu.

Tiểu binh xoay người định đi, Tiểu Diệu vội vàng kéo hắn lại: "Loại bộ đàm này các người mỗi người đều có trang bị sao? Có hiệu quả chống nhiễu tốt không?" Nàng ngày hôm qua liền chú ý tới quân đội có người sử dụng bộ đàm, khi đó nàng chính là kinh ngạc vì nghiên cứu khoa học ở thủ đô phát đạt hơn nhiều so với phương Bắc, bởi vì ở căn cứ phương Bắc phải mấy tháng sau mới có thể nghiên cứu ra thiết bị vô tuyến trò chuyện trong khoảng cách ngắn, bởi vì nàng ngày hôm qua tương đối lo âu, cũng vô tâm nghĩ tới, hiện thời gặp được chị, nàng cảm thấy loại bộ đàm này nhất định phải có hai bộ.

Tiểu binh vội vàng nói: "Bộ đàm này thiết bị điện tử chống quấy nhiễu vừa mới được nghiên cứu ra, hiệu quả truyền tin cũng ổn, lúc chúng ta xuất phát vừa được trang bị mấy chục cái... Cái này của ta là vừa mới được chú ta cho." Hắn nói xong lời này liền bỏ chạy.

Xa xa truyền đến tiếng động cơ ô tô, hai chiếc xe quân đội chạy trong bóng đêm mờ nhạt đến gần nơi đóng quân của đội cứu viện, xe dừng lại, vài cái cẳng được người nâng từ trên xe xuống, tiểu binh vội vàng đón đỡ, Tiểu Diệu nhìn thấy người bị nâng xuống xe đều là quan quân, hai người trong đó thương thế khá nặng, máu tươi từ trên cẳng nhỏ xuống mặt đất... Xem hình dạng của miệng vết thương không giống như bị cắn, mà như là bị xé ra, Tiểu Dương đi tới hỏi: "Đây là bị tang thi gì cắn? Sao miệng vết thương lại lớn như vậy?"

"Hắn là tang thi lực lượng cao trùng, tang thi cao cấp thích bắt lấy người trước rồi mới cắn, em thấy bọn họ hắn là lại gặp phải tang thi cấp ba, bằng không sẽ không bị tang thi cận thân cao trùng." Nàng sợ người khác nghe được, khẽ nói bên tai Tiêu Dương.

Nơi đóng quân bắt đầu hỗn loạn, Tiểu Diệu cùng Tiêu Dương đợi đến 7 giờ tối mới nhìn thấy lão quan quân phụ trách hậu cần, trong lúc chờ đợi Tiểu Diệu nghe được rất nhiều tin tức mới, binh lính phía trước thật sự lại gặp tang thi cao cấp, hơn nữa không chỉ có một con, chúng nó vọt tới giữa bộ đội, giết gần năm mươi người...

Thời điểm Tiêu Diêu nhìn thấy lão quan quân phát hiện trên mặt của hắn tràn ngập phần nộ, hắn vừa thấy được Tiêu Diêu liền chủ động hô: "Có còn thuốc lá không? Cho ta hai điếu."

Tiêu Diệu đưa hộp thuốc cho lão quan quân, lão quan quân rút ra một điều đưa đến bên miệng, lại lấy ra bật lửa trên người, tay hẩn không ngừng phát run, lay nửa ngày cũng đốt không cháy, Tiêu Diệu lấy ra bật lửa của bản thân giúp lão quan quân đốt thuốc, lão quan quân cau mày hút một hơi thật sâu, lại đem khói thuốc ngậm ở trong miệng hơn nửa ngày mới nhỏ ra, sắc mặt của hắn đẹp hơn một ít, giờ giờ thuốc lá ở trong tay lên: "Thuốc lá này cho ta đi, ta cho ngươi hai bao bánh quy áp súc."

Tiêu Diệu lắc đầu: "Không cần, nửa bao thuốc lá mà thôi, tặng cho người." Nàng nói xong liền đặt mấy cái túi xuống dưới chân lão quan quân: "Ta hôm nay tìm được rất nhiều thực phẩm cấp đông, mấy thứ này không dễ bảo tồn, chúng ta cũng ăn không hết, bộ đội các người mỗi ngày đều tiêu hao rất nhiều đồ ăn, binh lính lại cần nhiệt lượng, số thịt này ta muốn dùng để đổi thực phẩm áp súc cùng quân bị của các người."

Lão quan quân có chút kinh ngạc mở túi ra, nhìn đến bên trong chứa đầy thịt heo, thịt bò, còn có chút thịt gà và tôm được đóng gói chân không, hắn cầm lấy một miếng thịt ngửi ngửi, tuy rằng không còn tươi, nhưng được bảo tồn phi thường tốt, hoàn toàn không thay đổi chất, hắn từ sau khi phóng xạ xảy ra vẫn chưa được ăn đồ ăn cùng thịt, gần đây mỗi ngày đều ăn bánh quy, uống nước lạnh, ngẫu nhiên ăn mấy ngụm cơm quân dụng, miệng đều sắp nhạt như mỏ chim rồi, hắn có chút kích động hỏi: "Số thịt này người tìm được ở đâu?"

"Chúng ta ở trên đường gặp được một chiếc xe vận chuyển thực phẩm." Tiêu Dương từ sau đi lên nói, lão quan quân lảng lảng nhìn Tiêu Dương, lại nhìn Tiêu Diệu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì lại hỏi Tiêu Diệu: "Người buổi sáng không phải là đã đi rồi sao, thế nào lại trở lại? Còn có ai đây? Là người mới được quân doanh chúng ta cứu về sao?" Ánh mắt hắn nhìn Tiêu Dương.

Tiêu Dương lộ ra một khuôn mặt tươi cười: "Ta ở bên kia thành phố gặp phải tang thi, vừa vận được Tiêu Diệu cứu, một người bạn của ta bị trọng thương, đưa tới nơi này cứu trị, tại thời điểm nguy hiểm này lại gặp được quân giải phóng, thật sự là may mắn của chúng ta."

Lão quan quân nghe thấy lời nói của Tiêu Dương, sắc mặt lại thư hoãn: "Đương nhiên rồi, quốc gia bồi dưỡng chúng ta là vì..." Hắn nói tới đây bỗng nhiên nghĩ đến tang thi phía xa cùng với binh lính vừa mới chết, lời nói phía sau rốt cuộc lại không nói được, hắn mở cả ba cái túi ra, theo thứ tự kiểm tra một chút, hỏi: "Số thịt này được giữ trong xe container sao? Có chắc chắn không? Có bị tang thi đi vào không?"

Tiêu Dương nói: "Không có... Nếu quả có tang thi chúng ta cũng không dám chạm vào, container rất chắc chắn, người xem hình dạng số thịt này là biết, đều rất sạch sẽ."

Lão quan quân gật gù đầu, bỗng nhiên cầm lấy một khối thịt tươi dùng miệng cắn một miếng nhỏ, nhai mấy cái, nói: "Như vậy đi, số thịt này chúng ta thu, ta cũng không chiếm tiện nghi của các người, cho các người mười thùng bánh quy áp súc lớn, lại cho các người mấy thùng nước, thế nào?"

"Nước chúng ta không cần, bánh quy áp súc ít một chút cũng được, chúng ta muốn phần quân dụng cho mười người, máy lọc nước, cục sạc năng lượng mặt trời hoặc là đèn pin sạc điện cầm tay, còn muốn mấy phát điện cầm tay, một cái kính hồng ngoại nhìn được trong đêm, hai cây nỏ, ta còn muốn hai bộ thiết bị thông tin các người vừa mới nghiên cứu ra."

"Há? Người muốn cái đó làm gì?" Lão quan quân đầu tiên là kinh ngạc, theo sau lại nói: "Loại bộ đàm này chỉ có thể trò chuyện nội trong một km, cách xa hơn liền vô dụng, đối với người phòng chừng cũng không có chỗ dùng."

Tiêu Diệu lắc đầu: "Sẽ có, nếu người đồng ý cho chúng ta hai bộ, chúng ta có thể bớt đi hai thùng bánh quy áp súc."

Lão quan quân nghĩ nghĩ, tự bản thân mạng theo thiết bị cũng đủ dùng, vừa rồi lại chết đi vài quan quân có trang bị, theo lý thuyết hiện tại thế giới này đồ ăn so với cái gì cũng đều trọng yếu hơn, bộ đàm này trở lại thủ đồ còn có rất nhiều, ánh mắt hắn đảo vài vòng: "Được! Đổi cho người hai bộ, bất quá bánh quy sẽ không thể cho các người tám thùng, chỉ có thể cho các người bốn thùng, đây đã là cực hạn."

"Sáu thùng bánh quy áp súc." Tiêu Diệu nói.

"Được rồi..." Lão quan quân gật đầu đồng ý: "Máy lọc nước cùng đèn pin chúng ta có rất nhiều, bất quá không có cục sạc năng lượng mặt trời, hai loại này có thể cho các người hai mươi cái, máy phát điện cầm tay cho người hai cái, thứ này chỉ có thể dùng để chiếu sáng, nỏ cho người một cây, tên chỉ có thể đưa năm mươi mũi, quân doanh chúng ta có một cái máy phát điện loại nhỏ chạy bằng xăng để đó không dùng người có muốn không? Công suất 800W."

"Muốn!" Tiêu Diệu trong lòng vui vẻ, đồ ăn rất dễ tìm, máy phát điện tạm thời lại không dễ dàng tìm được.

Lão quan quân không nghĩ tới Tiêu Diệu thật sự muốn máy phát điện, hắn nói: "Vậy sẽ không thể cho các người bánh quy."

Tiêu Diệu quay đầu nhìn về phía nơi đóng quân: "Không cần bánh quy, số thịt này ta sẽ lấy lại ba phần, thịt còn thừa đổi bốn bộ đàm của người, một máy phát điện bằng xăng, hai cái đèn trại quân dụng, cộng thêm hai cái kính hồng ngoại nhìn trong đêm, hai cây nỏ tám mươi mũi tên, ba cái kính viễn vọng, mười cái máy lọc nước, hai mươi cái đèn pin, hai cái máy phát điện cầm tay." Trịnh Khôn nghe được lời nàng nhin không được ở phía sau cười rộ lên, hắn không nghĩ tới Tiêu Diệu bình thường không nói chuyện, thời điểm trả giá với người khác lại sắc bén như vậy.

Kỳ thực trải qua ba năm sống tại mặt thế, rất nhiều tài nguyên đều là quý giá khó cầu, Tiêu Diệu dưới tình huống có điều kiện cũng hi vọng thu thập được nhiều hơn một chút, nàng lại cùng lão quan quân có kẻ mặc cả, nhường một điểm lợi, rốt cục đem toàn bộ thứ mình muốn trở về.

Trong không gian có tủ lạnh, lưu lại mấy chục kí thịt đóng gói chân không để ăn, mấy tháng sau đều có thể ăn thịt, Tiêu Diệu nghĩ như vậy, trong lòng lại nhẹ nhàng một ít, nàng vốn định sáng sớm ngày thứ hai liền cùng Tiêu Dương khởi hành về nhà, không nghĩ tới buổi sáng ngày thứ hai thời điểm vừa mới chuẩn bị khởi hành, nơi đóng quân lại đón tiếp một vị khách không mời mà đến...

Người này đã đến khiến Tiêu Dương quyết định tạm hoãn hành trình.

Duy tu: sửa chữa, tu bổ để duy trì hoạt động, thường dùng để nói về máy móc, công trình lớn

Chương 57

Khi nhìn thấy vị khách không mời mà đến kia, Tiêu Dương đang từ trong phòng bệnh lâm thời của Lộ Khả đi ra, Lộ Khả vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh, Tiêu Dương đợi hai giờ, cuối cùng bất đắc dĩ nói với Tinh Tinh: "Chị đi trước, nếu Lộ Khả tỉnh lại, em báo chính nàng hãy tự báo trọng."

Mới vừa ra khỏi cửa, phía đối diện liền có một người xông tới, người kia nhìn thấy Tiêu Dương đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó lại dùng cổ họng thô thiển chửi ầm lên: "Tiện nữ nhân! Thì ra mày ở trong này! !"

Tiêu Dương ngẩng đầu, nhìn thấy đối diện là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, thân thể người đàn ông này vừa to vừa lùn, trên người mặc một bộ quân trang màu lam đậm, để râu quai nón, thoạt nhìn dơ bẩn không chịu nổi.

"Là người..." Tiêu Dương sau khi thấy rõ người đối diện mày cũng nhăn lại, là lão dân công đã cường bức Tinh Tinh... Nàng còn chưa có phản ứng, lão dân công liền giờ nắm tay cực đại đánh về phía nàng: "Thối biểu tử, lão tử xem chút nữa bị mày hại chết, rốt cục cũng tìm được mày, tao đánh chết mày! !"

"Làm gì đó!" Xa xa Tiêu Diệu đang ở trên xe thụ thập vật tư liền ném tất cả chạy tới, một bàn tay vuốt dài lưng mang theo súng, Tiêu Dương vội làm một dấu hiệu đối với nàng, nàng có chút chật vật chạy sang bên cạnh, hất cảm ý bảo bên cạnh còn có quân đội, tốt nhất không nên lộ ra súng.

Thời gian hiện tại vẫn còn là buổi sáng, bộ đội đều ở trong doanh địa, vài người trung niên mặc quân trang cùng màu với lão dân công đang đứng ở cách đó không xa lớn tiếng nói chuyện cùng vài binh lính mặc quân trang màu lục, bọn họ vây quanh hai lão nhân tuổi hơi lớn mặc áo dài màu lam, trên mặt nhóm người này đều mang theo vẻ phong trần mệt mỏi, có một số người trên người còn dính máu, nghe thấy bên cạnh ồn ào, vài người trung niên mặc quân trang màu lam quay đầu lại, nhìn thấy lão dân công đuổi theo đánh Tiêu Dương không khỏi đứng dậy gầm lên, bọn họ xông lên che trước mặt lão dân công: "Làm gì vậy! Người điên rồi sao, lại đi đánh nữ nhân!"

"Nó không phải là thứ tốt, nó giết hai người huynh đệ của ta, đồng chí, các người mau kéo nó ra ngoài bắn chết." Lão dân công hô lớn.

Một người trung niên mặc quân trang màu lam dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Tiêu Dương một cái, Tiêu Dương cũng nhìn người trước mắt, nàng phát hiện vài người này đều có gương mặt thật mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là quân nhân thân kinh bách chiến, chẳng những thân thể phi thường cường tráng, hơn nữa khí chất lãnh ngạnh cương nghị, chắc là vừa mới trốn được đến chỗ người sống sót, nàng đoán rằng lão dân công này hẳn cũng được bọn họ mang tới, nghĩ tới loại tai họa tiềm sát nữ nhân này cư nhiên có thể sống sót hơn nữa lại còn được cứu đến đây, Tiêu Dương cảm môi, lão dân công lại chỉ vào nàng mắng to: "Biểu tử! Tiện nữ nhân!"

Tiêu Dương lộ ra một nụ cười: "Huynh đệ của người là bị tang thi cắn chết, người tiêm sát một phụ nữ, lại luân phiên cường bức một thiếu nữ vị thành niên, người mới đáng bị bắn chết!"

Vài người trung niên nghe thấy lão dân công cường bức thiếu nữ vị thành niên quả nhiên trợn mắt nhìn hắn, một người trung niên bộ dạng rất cao, làn da đen vuron cánh tay trắng kiện đề bà vai lão dân công lôi kéo cánh tay của hắn ra sau lưng, lão dân công hô to: "Ta không có giết người, ta không có cường bức, oan uổng ta, đồng chí! Các người đừng nghe lời nó!"

Vài tên quan quân cách đó không xa lại chạy tới, bọn họ vây quanh lão nhân mặc áo dài màu lam ở bên cạnh, người trung niên nắm lấy lão dân công thấy thế vội nói tay, trong miệng uy hiếp nói: "Người trước thành thật chờ tại đây, không được gây chuyện, chúng ta trở về lại xử lý người!"

Lão dân công được nói ra, vài người trung niên cấp tốc rời đi, Tiêu Dương nhìn thấy bọn họ vây quanh hai lão nhân hướng tới nơi đóng quân của quan binh phía xa.

Hiện trường chỉ còn lại hai binh lính đang trong phiên trực cùng ba dân chúng bình thường được cứu về.

Lão dân công vẫn như cũ cảm tức nhìn Tiêu Dương.

"Người muốn chết?" Tiêu Diệu híp mắt nhìn lão dân công, nàng cùng Trịnh Khôn che phía trước Tiêu Dương, y phục bảo vệ của Trịnh Khôn lúc này đã đổi thành quân trang, hắn không biết tìm ở đâu ra được một cái mũ lưỡi trai đội trên đầu, vành nón áp sát, chặn nửa gương mặt, lộ ra nửa phần mặt vẫn như cũ tái nhợt.

Lão dân công tự cao khí lực lớn cũng không đem Tiêu Diệu loại tiểu cô nương này để vào mắt, hắn tà tà liếc mắt nhìn Trịnh Khôn một cái, lại quay đầu nhìn hai binh lính mang theo súng đang tuần tra ở phụ cận, bỗng nhiên quay đầu nhỏ một bãi nước bọt với Tiêu Dương, hung tợn mắng: "Mày cứ chờ đó! Lão tử về sau lại thu thập mày!" Một ngụm đàm bị phun ở dưới chân Tiêu Dương, Tiêu Dương lui ra phía sau một bước, mắt thấy lão dân công hăm hừ đi tới một gian phòng ở bên cạnh.

Tiêu Diệu cũng nhìn theo bóng lưng lão dân công, nàng quay đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy sát ý lóe lên trong mắt Tiêu Dương.

"Hắn là ai vậy? Có cừu oán với chị sao?"

"Hắn mấy ngày hôm trước định cưỡng bức chị, bị chị hạ độc, lại đâm mấy dao, không nghĩ tới hắn mệnh lớn như vậy, cứ nhiên chạy được đến nơi đây." Tiêu Dương giận lườm đem ân oán của nàng cùng lão dân công trong lúc đó nói ra.

"Hắn là mười phút trước được những quân nhân kia mang tới, bọn họ mới từ Tây Bộ trốn được đến đây." Trịnh Khôn nói.

Tiêu Diệu ánh mắt chuyển vòng, Trịnh Khôn lại nói tiếp: "Vừa rồi mấy người kia nói có mang theo tư liệu rất trọng yếu, ta đi hỏi thăm một chút xem có thông tin về biến dị tại Tây Bộ hay không, các người trước chờ đi, ở đây chờ ta."

Tiêu Diệu nói được, nhưng khi Trịnh Khôn vừa đi xa nàng liền dắt tay Tiêu Dương, nói: "Chúng ta đi mau, nhân cơ hội bỏ rơi hắn."

Tiêu Dương kéo lấy tay Tiêu Diệu: "Trước không thể đi, phải xử lý người kia đã, bằng không Lộ Khả sẽ bị hắn hại chết."

Tiêu Diệu bĩu môi, nàng thật sự rất muốn mau chóng bỏ rơi Trịnh Khôn, hiện tại trong xe chứa rất nhiều vật tư, nhưng có Trịnh Khôn tại đây nàng liền không có biện pháp cất vào không gian, có không gian lại không thể dùng khiến cho người ta thật buồn bực, nàng ngày hôm qua lại lấy ra nhiều thực phẩm đông lạnh như vậy, Trịnh Khôn trong lòng nhất định sẽ hoài nghi, vạn nhất hắn đoán ra manh mối gì đó lại đi nói cho quân đội, vậy sẽ lớn chuyện. Tiêu Dương minh bạch tâm tư của Tiêu Diệu, nàng lôi kéo tay Tiêu Diệu đi đến bên cạnh xe: "Chị biết em sợ chuyện không gian bị bại lộ, bất quá chị cũng quen biết Trịnh Khôn, nhân phẩm của hắn cũng không tệ, em lại từng cứu mạng hắn, cho dù hắn biết cũng sẽ không bán đứng em, huống chi chuyện này chỉ cần em không thừa nhận hắn liền không có biện pháp xác định, em hiện tại chỉ có đi nâng tốc độ, trở về Tây Nam đường xá xa xôi, chúng ta cùng nhau đi sẽ an toàn hơn một chút, huống hồ nói thật, chị cảm thấy chuyện không gian cứ như vậy giấu diếm xuống cũng không phải là biện pháp tốt, muốn phòng ngừa người khác mơ ước không gian của em, biện pháp tốt nhất là mau chóng tăng lên thực lực của em, chỉ cần lực lượng của em đủ mạnh, không ai có thể hại được em"

Tiêu Diệu cũng cảm thấy lời nói của Tiêu Dương có đạo lý, chuyện đời trước bị hại đã lưu lại bóng ma rất sâu trong lòng của nàng, nàng xuất phát từ bản năng không muốn bị người khác biết bản thân có không gian, cho nên luôn luôn tận lực che giấu. Nghĩ đến Tiêu Dương nói về vấn đề tăng lên thực lực, nàng lại muốn dī năng của bản thân lên tới tầng cao nhất, không biết khi lên tới tầng cao nhất thật sự có thể đối kháng cùng cao tầng quốc gia hay không.

Vào chỗ điều khiển, Tiêu Dương nhìn thấy trên chỗ ngồi đặt rất nhiều tạp vật, có dao, có băng đạn rỗng, viên đạn, còn có rất nhiều hộp nàng chưa thấy qua, nàng nhất thời ngây ngẩn cả người.

Tiêu Diệu vừa đem những thứ này thu hồi vừa nói: "Vừa rồi lúc chờ chị em cùng binh lính trao đổi riêng một ít quân bị, đều là tiểu linh kiện, về sau dùng đến."

Xe việt dã ngày hôm qua đã bị đụng hư, các nàng hiện tại thay bằng một chiếc xe vận tải nhỏ nửa đường tìm được, Tiêu Dương thấy Tiêu Diệu đã thu xong mọi vật liền tiến đến trước mặt Tiêu Diệu, nói: "Như thế này, chị đem lão dân công kia dẫn tới địa phương không có người, em.. giúp chị giết hắn..."

Thời điểm Tiêu Dương nói ra giết người giọng điệu còn có điểm không được tự nhiên, biểu cảm cũng thật miễn cưỡng, Tiêu Diệu nhìn ra nàng do dự, hỏi: "Hắn thật sự tiếm sát qua phụ nữ lại cưỡng bức tiểu cô nương?"

Tiêu Dương gật đầu.

Tiêu Diệu nói: "Vậy hắn chính là chết cũng chưa hết tội, nếu là trước kia cũng đủ phán tử hình, chị đây là vì dân trừ hại, không cần phải mềm lòng, chị hiện tại không giết hắn về sau cũng sẽ giết người khác..." Nàng nói đến đây bỗng nhiên ánh mắt chớp động, biểu cảm có chút quý dī nói: "Em nhìn thấy hắn là dī năng giả lực lượng, không bằng chúng ta lấy hắn làm thí nghiệm..."

"Thí nghiệm?" Tiêu Dương đầu tiên là ngây người một chút, sau đó phản ứng lại: "Em muốn dùng hắn làm thí nghiệm chuyển dời dī năng?"

"Đúng vậy!" Tiêu Diệu gật đầu, rừ mắt xuống thấp giọng nói: "Chị, kỳ thực em từ lúc vừa trọng sinh đã luôn muốn bắt một ít dī năng giả lực lượng làm thí nghiệm chuyển dời dī năng, em khi đó cảm thấy toàn thế giới đều là người xấu, không có ai đáng giá để tín nhiệm, có thể là quan hệ tới lúc trước bị tiếm qua máu tang thi, kháng thể của em đã sinh ra biến hóa rất lớn, đoạn thời gian đó cảm xúc của em đặc biệt không ổn định, mỗi thời khắc đều muốn giết người... Sau này khi em chạy về nhà, trên đường lại gặp được rất nhiều người, rất nhiều việc, em phát hiện trên thế giới này không có thiện ác tuyệt đối, em cũng không có biện pháp làm một ác nhân thuần túy không có nguyên tắc, cho nên em không thể bắt những người cùng em không cừu không oán làm thí nghiệm chuyển dời dī năng... Nhưng người này thì khác..."

"Đúng vậy! Tên trướng thối này thì khác, dù sao hắn cũng đáng để phán tử hình, chúng ta hãy dùng hắn làm thí nghiệm, cứ như vậy đi." Tiêu Dương bỗng nhiên đánh gãy lời nói của Tiêu Diệu, về mặt của nàng có chút kích động, mỗi khi nghe thấy Tiêu Diệu từng bị người khác bắt lại rút máu hơn nữa còn bị tiếm máu của tang thi nàng liền đau lòng tột đỉnh, nàng không dám tưởng tượng đến trường hợp kia, trong lòng chỉ cảm thấy về sau cho dù hại chết ngàn vạn người, cũng phải để cho Tiêu Diệu có được dī năng tốt nhất, chỉ cần Tiêu Diệu rời xa nguy hiểm, nàng tình nguyện làm ác nhân.

Tiêu Diệu thấy rõ đau đớn kịch liệt trong ánh mắt Tiêu Dương, nắm tay nàng: "Em trước tìm một bãi đất trống lấy xe vận tải ra, sau đó chị lừa hắn đến, em đánh hắn ngã xiù, rồi chúng ta nâng hắn vào thùng xe, cho hắn ăn tảng đá màu đỏ, chém đứt tay chân của hắn, dựa theo miêu tả của Trịnh Khôn cùng tình huống em thấy được tại trấn Hoài Vũ, người thường nuốt tảng đá màu đỏ sẽ biến dị, nếu hắn có thể biến dị, vậy tình hạch hắn sản xuất ra hẳn là có khả năng mang theo dī năng lực lượng... Nếu không mang theo dī năng ít nhất chúng ta cũng có thể đạt được một viên tinh hạch màu lam, bất quá có khả năng tình hạch cần một đoạn thời gian để sinh ra, chúng ta không thể đi cùng Trịnh Khôn, bị hắn biết được rất phiền toái."

Tiêu Dương nghe thấy Tiêu Diệu nói muốn chém đứt tứ chi của người khác, biểu cảm dôi dãi, nhưng biểu cảm của nàng chỉ buông lỏng một chút liền trở

nên càng kiên nghị, nàng quay người nhảy xuống xe: "Đi thôi... Chiếc này xe đưa cho Trịnh Khôn, về sau chúng ta cùng hấn tách ra."

Tiêu Diệu thấy chị ủng hộ hành động của mình, trên mặt lộ ra một loại cảm kích, nàng chọn một địa điểm vắng vẻ lấy ra xe vận tải lớn đã đổ đầy dầu, container của xe vận tải rất kín, nhưng Tiêu Diệu bỗng nhiên nghĩ đến chặt tay chân ở trong container rất bẩn hơn nữa dễ hấp dẫn tang thi, nàng lại đem địa điểm hành động sửa thành tại nhà dân phụ cận, Tiêu Dương lái xe vận tải nhỏ chứa vật tư quân bị chạy đến bên cạnh xe vận tải lớn của Tiêu Diệu, Tiêu Diệu đem máy phát điện cùng quân bị tạm thời không dùng đến thu vào không gian.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, Tiêu Diệu gật đầu đối với Tiêu Dương, Tiêu Dương mở cửa xe chạy tới nhà dân mà lão dân công nghi ngại, Tiêu Diệu trốn đằng sau xe vận tải lớn, cầm trong tay thư kích nổ.

Hơn mười phút sau, nàng nhìn thấy Tiêu Dương cấp tốc chạy về phía mình, có một người đuổi theo phía sau nàng, đúng là cái tên trứng thối kia, Tiêu Diệu thông qua ống kính của nó ngắm ngay đuôi lão dân công, Tiêu Dương chạy rất nhanh, nàng còn chưa chạy đến phụ cận xe vận tải, Tiêu Diệu liền bóp cò, mũi tên bén nhọn cắt qua không khí, chuẩn xác bắn trúng chân của lão dân công, lão dân công hét thảm một tiếng, Tiêu Diệu vội vàng chạy lên phía trước, trước khi hấn phát ra tiếng kêu lớn hơn nữa liền dùng nổ đánh hôn mê hấn.

Đem người nâng vào sân, lại chuyển đến phòng ở bỏ trống, Tiêu Diệu lấy ra tảng đá màu đỏ, Tiêu Dương bỗng nhiên nói: "Hòn đá em vùi vào trong tay chỉ nhỏ bằng mũi kim tiêm, có lẽ không cần tảng đá quá lớn cũng có thể khiến hấn biến dị, tảng đá có thể cắt ra không? Trước cắt nhỏ một chút thử xem..."

Tiêu Diệu cảm thấy có đạo lý, nàng dùng dao thử cắt một chút trên tảng đá màu đỏ, phát hiện tảng đá cứng rắn hoàn toàn vô pháp cắt được, nàng lại nghĩ tới tảng đá màu đỏ có thể tích lớn hơn đặt trong không gian, đó là tảng đá tại lần phóng xạ thứ hai từ trên trời rơi xuống bị nàng thu vào không gian, nàng trước kia không có tâm tư đi nghiên cứu, cho nên luôn không để ý đến nó ... Nàng phản hồi không gian thử cắt một chút tại góc cạnh tảng đá màu đỏ lớn, phát hiện tảng đá kia cư nhiên cũng không phải rất cứng rắn, khuynh hướng cảm xúc có chút giống với vàng, nàng vội cắt xuống một khối nhỏ.

Ra khỏi không gian, tâm tư của nàng vòng vo chuyển, lại dùng dao cắt một chút tại tảng đá nàng vừa mới cắt được kia, phát hiện tảng đá đã trở nên cứng rắn, lại vô pháp cắt, nàng đem hai khối đá một lớn một nhỏ đưa cho Tiêu Dương nói: "Tảng đá này để trong không gian sẽ mềm lại... Chị xem tảng đá màu đỏ em tìm được tại lần phóng xạ thứ hai năng lượng tựa hồ càng mạnh... Chúng ta cho hấn ăn khối nào đây?"

Tiêu Dương nhìn hai khối tảng đá, khối đá Tiêu Diệu vừa lấy ra kia quả nhiên tương đối nặng hơn, nàng đem khối đá nhỏ nhét vào miệng lão dân công: "Cho hấn ăn khối nhỏ đi, chênh lệch 1% thể tích, tạm thời thí nghiệm trước."

Lão dân công vẫn như cũ hôn mê, cho hấn ăn tảng đá, lại cột chắc tứ chi hấn lại, nhét giẻ vào trong miệng, đợi hơn mười phút, thân thể hấn không có biến hóa gì rõ ràng, Tiêu Diệu cùng Tiêu Dương ôm đầu gối ngồi trên một cái ghế dựa bên cạnh, Tiêu Dương sắc mặt thật không đẹp mắt, nàng bỗng nhiên nói: "Chị cảm thấy bản thân giống như một nhà khoa học, đang làm một thí nghiệm vĩ đại nhất."

Tiêu Diệu nở nụ cười: "Cho ăn tảng đá đã gọi là thí nghiệm vĩ đại rồi sao?"

Tiêu Dương cố ý khoa trương nói: "Chị cảm thấy tuy những thử vắn thạch này chính là đầu sỏ khiến nhân loại biến thành tang thi, nhưng không chừng chúng nó cũng chính là hi vọng giải cứu nhân loại."

Tiêu Diệu gật gật đầu: "Chị nói những lời này đúng là rất giống một nhà khoa học." Ngữ khí của nàng cũng tận lực tỏ vẻ thoải mái, nàng biết Tiêu Dương giờ phút này tâm tình nhất định không dễ chịu, chính tay mình đem người khác biến thành tang thi, lại trở mắt nhìn người khác biến dị, loại sự tình này trải qua ba năm mệt thể nàng có thể thừa nhận, nhưng Tiêu Dương lại không thể, dù sao Tiêu Dương một tháng trước vẫn là một người bình thường sống trong thế giới hòa bình, nàng nói: "Nếu không chị về trong xe nghỉ ngơi trước đi, em ở đây nhìn xem, dù sao một người cũng đủ rồi."

Tiêu Dương búng đầu Tiêu Diệu: "Cùng nhau ở đây, dù sao chị cũng muốn xem quá trình hấn biến dị, đúng rồi, em có giấy bút không? Chị muốn ghi lại tư liệu."

Tiêu Diệu nghĩ nghĩ, trong không gian đích xác có giấy bút, nàng trở về cầm ra một cái laptop cùng bút bi, xem Tiêu Dương vẻ mặt thật nghiêm cẩn nhìn chăm chăm lão dân công nằm trên mặt đất, nửa giờ sau, Tiêu Dương bỗng nhiên cúi đầu viết gì đó trên giấy, Tiêu Diệu nhìn qua, thấy trên giấy viết: "Căn nuốt vắn thạch đường kính khoảng năm mm, một giờ sau làn da bắt đầu xuất hiện lục sắc ban hình dạng bất quy tắc."

Tiêu Diệu thân thủ sờ sờ cái trán lão dân công, nói: "Phát sốt, khoảng bốn mươi độ, hấn hấn là đã bắt đầu biến dị."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Tiêu Diệu lấy dao ra, thấy Tiêu Dương ở bên cạnh thật nghiêm cẩn nhìn, nàng lại buông dao xuống.

"Chị, chị vẫn nên đi ra ngoài đi, chị ở bên cạnh em không hạ thủ được..." Nàng nguyên bản có tâm muốn Tiêu Dương hiểu biết tương lai thế giới tàn khốc, bởi vì trong căn cứ nếu muốn được đến tân kỳ cao tầng sẽ tuyệt đối không chút thương hại đối với người khác, không đến một năm phòng thí

nghiệm quốc nội sẽ chính thức vận hành, chặt tay chân của người khác, rút máu của người khác, lấy óc của người khác... Loại sự tình này trong tương lai đều có khả năng xuất hiện, nàng không làm vậy đối với người khác, người khác cũng sẽ làm vậy đối với nàng.

Nhưng trước mặt chị mình chặt tay chân của người khác thì...

Tiêu Dương nghiêm mặt: "Em chặt đi..."

Một giờ sau, tang thi bị chuyển dời đến phía sau trong xe vận tải lớn.

"Nuôi một đoạn thời gian, chờ nó sản xuất ra tinh hạch thì đào ra là được, chị không cần cảm thấy tội lỗi, nó hiện tại không có gì khác với tang thi bên ngoài cả, chị ra ngoài trước đi."

Tiêu Dương lắc đầu: "Chị muốn ghi lại một chút quá trình biến dị của nó."

Tiêu Diệu cảm thấy cũng không có gì nguy hiểm liền đồng ý, nàng một mình trở lại chỗ điều khiển khởi động xe.

"A!!!! A!!!! Rống!!!!"

Gần chạng vạng, tang thi biến dị thủy chung bất động nằm trong toa xe bỗng nhiên mở mắt, miếng giẻ trong miệng nó giống như không có thể tích bị nó điên cuồng nhai vằm cái nuốt vào bụng, ngay sau đó thanh âm khàn khàn từ trong cái miệng đang lớn dần của nó bắt đầu trở thành la hét dữ dội, Tiêu Dương đang ở bên cạnh ghi chú cũng bị nó làm cho hoảng hốt, nàng nhìn thấy làn da của nó lấy tốc độ cực nhanh bành trướng bong tróc, lộ ra cơ bắp màu đỏ, xương cốt phát ra âm thanh, mặt bắt đầu biến hình...

Mấy cái răng nanh chậm rãi lòi ra từ trong miệng của nó.

Tiêu Diệu cũng nghe thấy thanh âm, lòng bàn tay trái của nàng lại kịch liệt nóng lên, nàng vội vàng dừng xe lại, đem Tiêu Dương từ trong xe kéo ra ngoài.

"Tiêu Diệu!" Tiêu Dương bị kéo trở tay không kịp, nàng vội đập toa xe hô to: "Diệu! Mau mở cửa ra!"

Bên trong truyền đến tiếng dao chặt thịt, theo sau là tiếng súng... Sau vài giây lại truyền đến âm thanh bang bang khi vật thể rơi xuống cùng tiếng va chạm vĩ đại.

Xe vận tải lớn không chịu nổi gánh nặng mà lung lay.

Oành! Lại một trận tiếng động quỷ dị truyền tới, xe vận tải dừng yên lại, cửa toa xe rốt cục được mở ra, Tiêu Dương nhìn thấy Tiêu Diệu cả người đều là máu ngổ xổm bên trong một đồng xương cốt cùng thịt vụn mờ hồ không rõ màu đen đỏ tìm kiếm gì đó, trên vách container tùy ý có thể nhìn thấy được máu đen cùng thịt vụn không ra hình dạng dính lên.

"Qe..." Tiêu Dương bỗng nhiên ngồi xổm trên đất nôn mửa.

"Qe... Qe..." Đồ ăn trong bụng đã nôn hết, lại nôn ra chính là mật vàng, Tiêu Dương khó chịu chảy nước mắt, Tiêu Diệu rốt cục đứng lên, phía sau lưng của nàng đều là máu, phía trước coi như sạch sẽ được một chút, nàng đưa tới trước mặt Tiêu Dương một viên tinh hạch màu lam sáng rõ cùng một khối đá màu đỏ dính máu.

"Em đi tắm rửa một chút..." Tiêu Diệu sắc mặt cũng rất khó coi.

"Em bị thương?"

"Không có." Tiêu Diệu né tránh Tiêu Dương lời kéo cấp tốc đi vào không gian, khi xuất hiện trở lại, quân trang trên người nàng đã đổi thành y phục rằn ri, tóc và gò má cũng được rửa thật sạch sẽ.

Nước bẩn màu đỏ đen bị Tiêu Diệu mang ra ngoài không gian đổ bỏ.

Tiêu Dương cẩn thận kiểm tra khắp người Tiêu Diệu, phát hiện nàng quả thật không có bị thương.

"Làm sao vậy, toa xe... Làm sao lại... biến thành như vậy?" Tiêu Dương nhớ tới vừa rồi toa xe chứa đầy máu cùng thịt vụn, che miệng lại muốn nôn.

Tiêu Diệu biểu cảm trở nên có chút cổ quái: "Xem ra ý tưởng lúc trước của em đều sai lầm rồi, về sau không thể lại tùy tiện cho người khác ăn loại tảng đá này, rất nguy hiểm, lần thí nghiệm này của chúng ta cũng thật qua loa."

Tiêu Dương gật gật đầu, lại lắc đầu, nàng lúc trước nói bản thân đang làm một thí nghiệm vĩ đại kỳ thực chính là một loại tự giễu, cũng vì để giảm bớt cảm giác tội lỗi cùng áp lực trong lòng. Bất quá trong mấy giờ ghi lại quá trình biến dị nàng mới phát hiện bản thân làm những chuyện như vậy chẳng phải là hoàn toàn vô tình, nàng nói: "Em nói kỹ càng một chút vừa rồi đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Đây là tư liệu trực tiếp, có lẽ tương lai sẽ cần dùng đến." Tiêu Dương lại lấy ra laptop.

"Lên xe trước đã." Tiêu Diệu vốn định tiếp tục chạy xe vận tải lớn, nhưng thấy những thứ trong xe thật sự rất ghê tởm, nàng lại ném xe vận tải đi, từ trong không gian lấy ra một chiếc xe quân đội.

"Đến cùng sao lại thế này? Em nói mau." Tiêu Dương lại hỏi.

Tiêu Diệu nói: "Nó vừa rồi tự bạo ..."

"A?"

"Nếu em không đoán sai, tảng đá kia ẩn chứa năng lượng mạnh hơn so với chúng ta tưởng tượng ít nhất một ngàn lần, chị xem thể tích còn thừa lại của nó đi."

Tiêu Dương nhìn xem, hòn đá nhỏ nguyên bản chỉ lớn bằng hạt đậu đã có chút khác biệt: "Hình như nhỏ lại một chút, ánh sáng cũng tối hơn..."

"Đúng vậy, chỉ là một chút năng lượng như vậy đã khiến cho tốc độ biến dị của con tang thi vừa rồi tăng nhanh gấp mấy trăm lần, nữ nhân mà lần trước em nhìn thấy trong trong trấn Hoài Vũ, xương cốt của nàng bởi vì nuốt tảng đá mà biến thành đặc biệt cứng rắn, ngay cả đạn cũng không thể phá được, em vốn tưởng rằng nàng là dị năng giả có kháng thể cao cấp, hiện thời xem ra kỳ thực nàng chỉ có kháng thể bình thường, tảng đá màu đỏ thúc đẩy nàng biến dị, khiến nàng chỉ trong vòng mấy chục phút thời gian đã hoàn thành quá trình biến dị từ cấp một đến cấp bốn, khi đó nếu em không giết chết nàng, nàng hẳn là sẽ biến dị đến cấp năm, sau đó tự bạo, vừa rồi người nọ có kháng thể cao, cho nên thời gian kiên trì dài hơn so với nàng."

"..." Tiêu Dương có chút khiếp sợ nhìn Tiêu Diệu. "Vừa rồi nó biến thành cấp năm?"

"Đúng vậy, cũng may là nó đã không còn bao nhiêu lực công kích, hơn nữa cuối cùng lại tự bạo ... Về sau thật không thể tiếp tục lỗ mãng như vậy ... Hoàn toàn thoát ra ngoài dự kiến của em."

"Đúng vậy..." Tiêu Dương gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại viết xuống vài dòng trên vở.

Nàng vừa viết vừa nói với Tiêu Diệu: "Chị trước làm giả thiết, người chưa cảm nhiễm nuốt vào tảng đá màu đỏ vượt qua cực hạn bản thân có thể thừa nhận sẽ phát sinh biến dị, tảng đá màu đỏ có lực thúc đẩy rất mạnh, nó có thể khiến tang thi chưa có cấp bậc tiến hành biến dị, bất quá kết quả biến dị cuối cùng của nó là tự bạo, hơn nữa sinh ra tinh hạch không có siêu việt cấp bậc bệnh độc của bản thân tang thi... Điều này chứng minh rằng lực thúc đẩy này chính là một loại giả tượng. Nếu nuốt vào lượng tảng đá thích hợp, hẳn là sẽ có thể đạt được cân bằng tiến hóa."

"Vâng."

"Muốn biết lượng đá nuốt vào bao nhiêu mới là thích hợp nhất, trước hết phải nghiên cứu tảng đá này đến cùng ẩn chứa bao nhiêu năng lượng, được tạo ra từ thành phần nào, có cần vật chất khác gia nhập hay không, có khả năng phải trải qua trăm ngàn vạn lần thí nghiệm mới có thể đạt đến kết quả chuẩn xác, có lẽ quốc gia đã làm nghiên cứu tại phương diện này."

Tiêu Diệu gật đầu: "Căn cứ tình hình cùng thủ đồ đều muốn cướp tảng đá màu đỏ này... Thứ này thật sự rất trọng yếu."

"Ít nhất chúng ta cũng lấy được một viên tinh hạch màu lam, hơn nữa trong không gian của em còn có một khối đá màu đỏ lớn như vậy, đây chính là bảo bối." Tiêu Dương nở nụ cười.

"Buổi tối tìm một địa phương an toàn, chị hấp thu tinh hạch màu trắng trước, khi đạt được cấp hai lại hấp thu khóa màu lam này." Tiêu Diệu quay đầu nói với Tiêu Dương.

"Nhưng tinh hạch màu lam này là tinh hạch lực lượng, em nên hấp thu mới đúng."

Tiêu Diệu nghĩ nghĩ cũng đồng ý, sắc trời lúc này đã hơi tối, xe của nàng cũng đang chạy trên quốc lộ thông hướng Tây Nam.

"Ở phía trước tìm một ngọn núi hoang đóng quân dã ngoại đi." Sau phóng xạ nhiều ngày như vậy, Tiêu Dương lần đầu tiên cảm thấy an tâm, biến cố cùng kinh hãi của buổi chiều hôm nay rốt cục bị nàng tiêu hóa hoàn toàn, cùng Tiêu Diệu lái xe đến núi hoang, kiên định trước nay chưa từng có.

Xe lại chạy thêm một giờ, trời đã hoàn toàn về đêm, Tiêu Diệu đem xe thu hồi lại không gian, đi bộ thêm nửa dặm tìm một khối đá lớn trên núi hoang, ngồi xuống địa phương cần gió.

"Chị đói không?"

"Đói, vừa rồi ăn được gì đều ỏi ra." Tiêu Dương ôm bụng, lại nghĩ tới cảnh tượng trong toa xe vận tải, trong lòng lại một trận ghê tởm, nàng mang theo cảm khái nói với Tiêu Diệu: "Năng lực thừa nhận của con người cũng thật mạnh mẽ, chị vừa rồi nhìn thấy những thứ đó còn tưởng rằng bản thân sẽ bị ghê tởm đến chết, hiện tại nghĩ thêm mấy lần bỗng nhiên liền cảm thấy cũng không ghê tởm như vậy."

"Vậy chị còn có thể ăn thịt nướng không?" Tiêu Diệu về không gian cầm một miếng thịt cùng một lọ muối ra.

"Không... Đề chị uống nước đi..." Tiêu Dương sắc mặt nhăn nhó.

Tiêu Diệu ở phụ cận tìm mấy nhánh cây khô, châm lửa, lại dùng dao nhỏ cắt thịt đặt ở trên lửa nướng: "Chị đừng xem nhẹ những thứ thịt này, qua thêm một năm, muốn ăn một miếng thịt có khả năng phải đi ra ngoài tìm hơn ba ngày, có một lần em tham gia hành động của căn cứ, cướp về được mấy trăm cân gạo, bọn họ mới phát cho em một hai miếng thịt ăn."

Tiêu Dương đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được xa xa truyền đến một trận tiếng động cơ ô tô, tạp âm dừng lại ở cách đó không xa, Tiêu Diệu

đứng lên, nương theo tảng đá che khuất nhìn thấy xa xa trên đường cái dừng lại hai chiếc xe, một chiếc xe du lịch lớn, sau xe du lịch là một chiếc xe bồn.

Trên hai chiếc xe lục tục đi xuống bảy tám người, có nam có nữ, hai nam nhân trong đó còn cầm súng lục, hai người khác mang theo đèn soi khắp nơi, bọn họ nhìn chung quanh, dường như đang tìm một địa điểm đóng quân dã ngoại.

Một phút sau, nam nhân cầm súng kia rõ ràng cũng hướng đến địa điểm tránh gió mà Tiêu Diêu lựa chọn, đi đến phía sau chỗ tảng đá của nàng.

"Này... Ta hình như ngửi thấy có mùi... Giống như mùi thịt nướng." Một người trẻ tuổi tóc nhuộm vàng bộ dáng trông như lưu manh nói.

"Sao ta lại không ngửi thấy, mũi của người đứng là thính như chó." Một nam nhân đầu đinh cầm theo súng lục thử ngửi ngửi khắp nơi nhưng lại chẳng thấy gì.

Tiêu Diêu lúc này đã dập tắt đồng lửa, đem thịt nướng thu hồi không gian, nàng đang muốn lôi kéo Tiêu Dương đi ra xa, bỗng nhiên nghe được người đằng xa hô to: "Ai đó, mau ra đây!"

Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương liếc nhìn nhau, Tiêu Dương nâng nâng cằm: "Đi thôi, bọn họ hình như là đến từ phía Tây Nam, vừa vặn hỏi thăm bọn họ một chút tình huống bên kia."

"Chị đứng ở phía sau em, cẩn thận hấn bắn lên." Tiêu Diêu nói.

"Chị có mặc áo chống đạn mà." Tiêu Dương kéo Tiêu Diêu ra dẫn đầu đi tới phía trước.

"Đứng lại! Hai tay giơ lên đặt ở trên đầu!" Nam nhân đầu đinh nhìn thấy có người đi ra từ phía sau tảng đá lập tức khăn trương hô to, người phía sau hấn lấy đèn pin chiếu Tiêu Dương, đội thấy rõ đi ra là hai nữ sinh, sắc mặt người cầm súng lại hòa hoãn xuống, nhưng súng trong tay cũng không có buông: "Hai tay giơ lên, đặt ở trên đầu!"

Tiêu Dương bị ánh đèn pin đối diện chiếu qua không mở mắt được.

"Ngồi xổm xuống! Ngồi xổm xuống! Ngồi xổm trên đất!" Tên lưu manh nhuộm tóc vàng tiến lên hô.

Trên đường bỗng nhiên lại có một chiếc xe chạy đến, Tiêu Dương cảm thấy chiếc xe kia trông thật quen mắt, quay đầu cùng Tiêu Diêu liếc nhìn nhau, đó là một chiếc xe vận tải nhỏ, lái xe vận tải từ trên chỗ điều khiển nhảy xuống, rõ ràng là Trịnh Khôn đội mũ lưỡi trai.

Trịnh Khôn ngẩng đầu, liếc mắt ngắm về phía Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương, cấp tốc chạy lên núi hoang.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Đứng lại! Không được nhúc nhích! Lại đi qua ta liền nổ súng!"

Phanh! ! !

Nam tử đầu đinh thấy Trịnh Khôn không nghe lời cảnh cáo, nâng tay lên nã cho hắn một phát súng, tiếng vang vĩ đại quanh quẩn trong trời đêm, Trịnh Khôn lấy bộ pháp cực kỳ nhanh nhẹn tà tà chạy vài bước sang bên cạnh, tránh thoát viên đạn tập kích.

Tên nam tử kia còn định bắn tiếp, nhưng lo lắng viên đạn trân quý lại buông tay xuống, Trịnh Khôn vọt tới trước mặt nhóm người này, hung hăng đá một cước vào gối nam nhân đang cầm đèn pin, người này ai u một tiếng đổ về phía sau, vừa vặn té xuống trước cánh tay của một nam nhân cầm súng khác, nam nhân kia sợ hãi lạc đạn liền vội vàng chuyển hòng súng sang phương hướng khác, Trịnh Khôn lại bổ thêm một cước, hai người đối diện lúc này lẫn lộn với nhau thành một đoàn.

Tên lưu manh tóc nhuộm vàng thét chói tai bỏ nhào qua phía Trịnh Khôn.

"Ai u! Ai nha!"

Năm nam nhân rất nhanh bị Trịnh Khôn lược ngã hai người, nhưng nam tử đầu đinh kia vừa thấy chính là một người đã từng luyện qua công phu, hấn thu hồi súng lục, nhắc côn bông hô to đánh tới Trịnh Khôn, tiếng kêu đau cùng tiếng hô phẫn nộ của nam nhân không ngừng vang lên, mũi của Trịnh Khôn mũi trong lúc đánh nhau không cẩn thận bị hất lên rơi trên mặt đất, Tiêu Diêu trong nháy mắt này nhìn thấy ánh mắt của Trịnh Khôn tựa hồ lóe lên ánh đỏ.

Trịnh Khôn liêu lĩnh lăn sang bên cạnh nhặt mũ lên đội ở trên đầu.

"Hây! !" Nam nhân đầu đinh giọng cao thiết côn đánh xuống đầu Trịnh Khôn, Trịnh Khôn nâng một cánh tay lên đón đỡ.

Tiêu Dương muốn tiến lên hỗ trợ, bị Tiêu Diêu ngăn lại: "Đề tự hấn đánh."

Hơn mười phút sau, nam nhân đầu đỉnh kia rốt cục không địch lại, bị Trịnh Khôn một quyền đánh ngã trên mặt đất.

Trên núi hoang trừ bỏ Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương, cũng chỉ còn thừa lại ba người có thể đứng được, đều là nữ nhân.

Trịnh Khôn cho tới bây giờ chưa từng đánh nữ nhân, nhưng ba nữ nhân rõ ràng không nhận tình của hắn, một nữ thanh niên tóc ngắn ngắn vừa nắng vừa cảm dao bỏ về phía Trịnh Khôn, Trịnh Khôn tránh sang bên cạnh.

"Dừng tay! Tất cả không được động đây!" Tiêu Dương rốt cục lấy ra súng lục, giơ lên cao nhắm ngay nữ nhân còn đang tập kích Trịnh Khôn.

Nữ nhân kia do dự một chút, buông con dao đang nắm trong tay xuống.

"Chị hai... Chúng ta biết sai rồi, người đừng nổi súng!" Tên lưu manh tóc vàng bỗng nhiên kêu lên.

"Hai tay ôm đầu ngồi xổm trên đất!" Tiêu Diêu tiến lên cướp súng của một nam nhân, nam nhân kia phản kháng, bị Tiêu Diêu hung hăng đá vào xương mắt cá, hắn thống khổ ôm chân, Tiêu Diêu túm lấy khẩu súng bên hông của hắn, hòng súng chỉ vào đầu của hắn, Trịnh Khôn lúc này cũng cướp súng của một người khác.

"Đều bắt tay đặt ở trên đầu, ngồi xổm xuống!" Tiêu Dương cũng học theo bộ dáng của Tiêu Diêu, hô.

Các nàng hiện tại chiếm thượng phong, đối diện tám người đại thế đã mất, tất cả đều ôm đầu thành thật ngồi xổm xuống.

Trịnh Khôn xoay người kiểm tra thân thể vài người đối diện, lại tìm ra một khẩu súng không có đạn, ba con dao cùng với mấy chục viên đạn súng lục, giờ phút này Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương mỗi người phía sau lưng đều mang theo một cây thư kích nổ cùng túi tên, Tiêu Diêu lưng mang một cái bao, những thứ khác đều không có mang theo, Trịnh Khôn quay đầu nhìn về bốn phía, phát hiện phụ cận trừ bỏ hai chiếc xe ngừng hướng trái ngược, không có thiết bị vận chuyển nào khác, hắn bỗng nhiên quay đầu hỏi Tiêu Diêu: "Các người chạy xe gì tới đây? Đồ đồ được trừ trong quân đội đâu? Bị bọn họ đoạt?"

"Chúng ta không có cướp! Chúng ta không có cướp đồ của các nàng!" Người ngồi trên đất lập tức hô.

Tiêu Diêu nghe thấy Trịnh Khôn hỏi vật tư, cùng Tiêu Dương liếc nhìn nhau, khẩu khí không kiên nhẫn nói: "Sao người cũng đến đây?"

"Ta nói ta cũng phải đi Tây Nam, là cùng đi một con đường, muốn không gặp mặt cũng không khả năng, giữa trưa không phải là đã báo các người chờ ta sao? Sao người lại đi trước?" Trịnh Khôn trong giọng nói lộ ra bất mãn.

Tiêu Diêu phiên nhất là người khác hỏi nàng chuyện có liên quan tới không gian, Trịnh Khôn từ phương bắc một đường theo tới nơi này, vô số lần chậm trễ nàng sử dụng không gian, nàng cũng thật bất mãn, nàng quay đi chỗ khác dứt khoát không nói chuyện, nhưng lại lập tức nghĩ đến ánh mắt của Trịnh Khôn vừa rồi lộ ra khỏi mũi, nàng quay đầu lại gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt Trịnh Khôn, Trịnh Khôn bị nàng trừng trừng quay mặt sang hướng khác.

Trên núi hoang nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Tên lưu manh ngồi trên mặt đất mang theo nịnh nọt tươi cười nói: "Anh hai... Chị hai... Đùi ta ngồi đã tê rần rồi, các người trước để chúng ta đứng lên đi, người xem chúng ta không có vũ khí gì hết, nếu không ngại giờ cao đánh khẽ thả chúng ta đi... Coi như nhóm chúng ta là cái rắm..."

"Ai là chị hai của người, ta hỏi người, từ đâu tới đây?" Tiêu Dương khoanh hai tay trước ngực, nhìn xuống tên lưu manh trên đất.

Tên lưu manh nhìn trái phải, thấy đại ca của mình cũng đang ngồi với tư thế thật túng quẫn, hắn về mặt đau khổ nói: "Chúng ta từ Tây Nam đến, huyện vàng ngọc tỉnh Tây Nam, chúng ta nơi đó sản xuất vàng ngọc, trước kia rất giàu có, rất nổi tiếng."

Tiêu Diêu nghe được bọn họ quả nhiên từ Tây Nam đến, ánh mắt sáng lên: "Tây Nam bên kia tình huống thế nào? Tang thi nhiều không?"

"Đương nhiên nhiều, nơi nơi đều là tang thi!" Ngữ khí của tên lưu manh trở nên kích động.

"Cẩn thận nói rõ một chút tang thi đến cùng nhiều tới cỡ nào? Chúng nó có lợi hại không? Đã biến dị đến tình trạng nào rồi, chỗ tránh nạn quân khu lớn nhất Tây Nam còn đang vận hành không?" Câu hỏi lần này là của Trịnh Khôn.

"Chúng ta không có đi qua chỗ tránh nạn quân khu, chúng ta nghe nói chạy đi đâu cũng không an toàn, lại nói tiếp lúc vừa mới bắt đầu tang thi trong huyện của chúng ta cũng không nhiều, sau này mới chậm rãi tăng lên, bất quá chúng ta cũng không sợ chúng nó, ta nói các người nghe, huyện của chúng ta vậy mà là địa phương tốt lắm, lưng sơn mặt thủy, bốn mùa như xuân, giống như nông trường nước ngoài nơi nơi đều là màu xanh, muốn cái gì có cái đó, nếu không phải sau này bị đám tội phạm đang cải tạo kia đoạt lấy địa bàn của chúng ta, chúng ta mới không xa xứ chạy đến bên này đâu..." Tên lưu manh nói được một chút liền bắt đầu lạc đề.

Trịnh Khôn đánh gãy hắn hồ ngôn loạn ngữ, nói: "Người nói một chút xem các người như thế nào trốn được đến đây, trên đường gặp qua bao nhiêu tang thi, những tang thi này thân thể có phát sinh biến hóa hay không, có phải biến thành rất cao rất to hay không, hoặc là chân biến dài lên chạy rất nhanh!"

"Hả? Không có... Người nói là tang thi sao? Chúng nó còn có thể biến hóa? Ta chỉ nhìn thấy da của chúng nó càng ngày càng thiếu, thật sự ghê tởm chết

người."

Trịnh Khôn nghe đến đó tâm tình vừa thả lỏng một chút, lại nghe thấy tên côn đồ nói: "Đám tội phạm đang cải tạo kia chính là từ thành thị trung tâm Tây Nam chạy tới, bọn họ nói vài thành thị bên cạnh chỗ tránh nạn quân khu tất cả đều là tang thi, cho nên bọn họ mới chạy, chúng ta cũng không chạy qua bên đó. A! Các người là từ đâu đến, phía trước có an toàn không? Tang thi nhiều không? Có quân đội không? Ta vừa nghe được người nói tới quân đội!"

Tiêu Diệu nắm lên một nữ nhân thoát nhìn tương đối nhất gan hỏi lại vấn đề đồng dạng, nữ nhân kia trả lời cùng tên lưu manh cơ bản nhất trí, nàng nói đoàn người bọn họ từ Tây Nam trốn tới đã bảy ngày, trên đường nhìn thấy không ít tang thi, thị trấn bọn họ vốn chiếm cứ bị một đám người từ trung tâm tỉnh Tây Nam chiếm lĩnh, nhóm người này lấy tội phạm đang cải tạo cùng cai ngục làm chủ, sức chiến đấu rất mạnh, nhóm người này đều nói vài cái thành thị bọn họ đi qua có rất nhiều tang thi, người ở nơi đó không còn cách nào để sống.

Tiêu Dương lại cùng Tiêu Diệu liếc nhìn nhau, nhà các nàng nằm ngay tại trung tâm tỉnh Tây Nam, đám người kia muốn đến huyện vàng ngọc nhất định sẽ đi ngang qua, Tiêu Dương nhìn ra bất an trong mắt Tiêu Diệu, an ủi nói: "Lần trước em gọi điện thoại, cô chú vẫn còn an toàn ở lại trong nhà, tang thi bên ngoài cho dù nhiều cũng không thể làm bọn họ bị thương, chúng ta lại đi thêm mười ngày nữa sẽ về được đến nhà, đừng lo lắng."

Tiêu Diệu gật gật đầu, khóe mắt dư quang phát hiện Trịnh Khôn đang dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn bản thân.

Trịnh Khôn ý bảo vài người trên đất tiếp tục ngồi không được nhúc nhích, chính hắn mang theo vũ khí đi xuống núi hoang, đến bên cạnh xe du lịch lớn cùng xe bồn, hắn cẩn thận kiểm tra hai chiếc xe, phát hiện không có đám vật tư Tiêu Diệu đổi lấy tại quân đội.

Hắn quay đầu hỏi Tiêu Diệu đi theo phía sau: "Đồ vật các người đổi tại quân đội đâu?"

Tiêu Diệu khoanh hai tay trước ngực: "Người tháo mũ xuống để ta nhìn xem mắt của người, ta liền nói cho người biết."

Trịnh Khôn thân thể rõ ràng cương cứng một chút, hắn dùng tay vịn chặt vành nón: "Nếu người không muốn nói ta sẽ không hỏi, bất quá về sau người cũng đừng nhắc lại chuyện mắt của ta, mọi người đều có quyền có bí mật của bản thân." Hắn nói tới đây lại nói với Tiêu Dương: "Lúc ta rời khỏi nơi đóng quân, người gọi là Lộ Khả được người cứu trở về đã tỉnh lại, nàng muốn đi cùng ta, nhưng bởi vì thương thế quá nặng bị ta cự tuyệt, nàng nói chờ nàng dưỡng thương tốt sẽ đi Tây Nam tìm người, lại nói tiếp cũng thật khéo, ta bị nàng níu kéo hơn một giờ, bằng không có khả năng đã đi trước các người, cùng các người bỏ lỡ."

Tiêu Dương gật gật đầu tỏ vẻ bản thân đã biết, nàng vừa rồi cũng không có nhìn thấy mắt của Trịnh Khôn, hiện tại nghe được Tiêu Diệu nhắc tới, lại thấy bộ dáng thật trịnh trọng của Trịnh Khôn, không khỏi cũng đối với mắt của hắn sinh ra tò mò.

Trịnh Khôn từ trong xe bồn lấy ra một thùng dầu, lấy tay đề nặng vành nón ngồi lên ghế lái xe vận tải, Tiêu Dương cùng Tiêu Diệu đánh mắt nhìn nhau, cùng nhau nhảy lên xe vận tải.

Tiêu Dương hạ giọng hỏi: "Mắt hắn như thế nào?"

Tiêu Diệu từ trong bao lấy ra giấy bút, viết một hàng chữ, lại dùng đèn pin chiếu vào đưa Tiêu Dương xem, Tiêu Dương nhìn thấy trên giấy viết: 【 Nhị lực của hắn tốt lắm, có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, em vừa rồi nhìn thấy mắt của hắn lóe lên ánh đỏ, không phải là loại phản quang đồng tử của kháng thể, là con mắt phát ra ánh sáng đỏ. 】

Tiêu Dương có chút giật mình, nàng tiếp nhận bút viết rằng: 【 Sao lại thế này? Em trước kia đã từng gặp qua sao? 】

Tiêu Diệu viết: 【 Không có. 】

Tiêu Dương lại viết: 【 Sẽ là vì nguyên nhân gì tạo thành? 】

Ngày đó Tiêu Diệu cùng Tiêu Dương hội họp, chỉ nói đơn giản quá trình nàng cùng Trịnh Khôn gặp nhau, khi đó Tiêu Dương muốn hỏi rất nhiều chuyện, liền không kìm lòng hỏi thăm chuyện của Trịnh Khôn, Tiêu Diệu nghĩ nghĩ, dùng bút viết rằng: 【 Trịnh Khôn đi thành phố K trước, sau này lại mang theo tảng đá màu đỏ từ thành phố K chạy đến, dẫn theo hai con tang thi cấp ba, lại nuốt tinh hạch tang thi không biết cấp bậc, sau lại bị thương nhiều chỗ, có khả năng bị máu của tang thi cao cấp nhiễm đến miệng vết thương, cũng có khả năng bị tảng đá màu đỏ lấy dính qua miệng vết thương, hoặc là chính hắn cũng nuốt qua một mảnh nhỏ của tảng đá màu đỏ, sau lại được truyền máu của dị năng giả cao cấp, có rất nhiều khả năng, em không phân tích ra được nguyên nhân cụ thể, bất quá em hoài nghi hắn hóa tang thi hoặc là thân thể phát sinh biến dị đặc thù, giống như kháng thể màu vàng của em. 】

Nàng viết đến đây lại bổ sung một câu: 【 Tảng đá màu đỏ xuất hiện đánh nghiêng toàn bộ nhận thức trước kia của em, em hiện tại không có biện pháp dùng kinh nghiệm trước kia để phán đoán, nếu hắn thật sự hóa tang thi, chúng ta đi cùng hắn sẽ rất nguy hiểm. 】

Tiêu Dương viết: 【 Không sao đâu, hắn hiện tại thoát nhìn rất bình thường, ngày mai nghĩ biện pháp rút chút máu của hắn, người kia thật sự rất không sai, lần trước nếu không phải là sợ hãi em gặp nguy hiểm, chị cũng sẽ cố vũ em đi khu du lịch cứu hắn, may là hiện tại hai người đều còn sống, em về sau đừng hung dữ với hắn như vậy, nếu hắn hóa tang thi, cũng là một người đáng thương. 】

Tiêu Diệu viết: 【 Tang thi đầy đất kia đều là người đáng thương, nếu hắn hóa tang thi em nhất định sẽ chém đứt tay chân của hắn, lấy tinh hạch. 】

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60

Xe vận tải nhỏ chạy bằng tốc độ nhanh nhất, bởi vì tỉnh S nhiều núi, cho nên mặt đường phía trước vẫn luôn rất ngoằn ngoèo, xe chạy qua một tòa thôn trang nhỏ, trên đường bắt đầu xuất hiện tang thi, đều là tang thi phổ thông không thức tỉnh dị năng, có con còn thiếu tay thiếu chân, Trịnh Khôn lái xe thô bạo đâm ngã bọn nó nghiền nát, ban đêm 10 giờ rưỡi, Trịnh Khôn rốt cục dừng xe lại tại một mảnh địa thể dưới triền núi, Tiêu Diêu nhảy xuống xe, ánh mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm gương mặt Trịnh Khôn.

Trịnh Khôn cúi đầu, ở phụ cận tìm được địa điểm thích hợp đóng quân đã ngoại dụng lên một cái lều trại nhỏ giản dị.

Động tác của hắn thập phần thuần thực lưu loát, nếu không phải là đã từng nhìn thấy mặt của hắn thật sự phát ra ánh sáng đỏ, còn có thái độ rất dễ ý vừa rồi của hắn, Tiêu Diêu thật sự vô pháp liên tưởng hắn cùng với tang thi, nàng lại hồi tưởng một chút trạng thái cùng biểu hiện gần nhất của Trịnh Khôn, nhớ tới hắn mười ngày nay căn bản cũng không bị tang thi cao cấp cắn qua, nếu hắn hóa tang thi, nguyên nhân nhất định là vì con tang thi cấp ba tại Hoài Vũ trấn kia, theo lý thuyết đã qua một thời gian dài như vậy, nếu hắn biến dị hẳn là đã sớm thay đổi, không có khả năng kéo dài tới hiện tại.

Sau khi trọng sinh xuất hiện liên tiếp rất nhiều tình huống chưa thấy qua, đều là câu đố khó giải, Tiêu Diêu lắc đầu, quyết định tạm thời coi như Trịnh Khôn là biến dị giả đặc thù, trước quan sát.

Trịnh Khôn lại từ trong xe lấy ra một cái ba lô lớn, bên trong chứa đồ ăn, hắn đem xúc xích, nước khoáng cùng bánh quy áp súc giao đến trong tay Tiêu Dương: "Ta ban ngày có hỏi thăm qua, vài quân nhân mặc quân trang màu lam kia đều là từ sở nghiên cứu khoa học Tây Bộ chạy đến, bọn họ nói lực lượng vũ trang bên trong vùng cao mới giải phóng rất mạnh, có khả năng tồn tại người may mắn còn sống, bất quá bộ đội tiền phương nói phía thủ đô tạm thời không thể phái ra nhiều binh lực đến nghĩ cách cứu viện, bọn họ đem hi vọng gửi gắm ở đại quân khu Tây Nam... Trước khi Tây Bộ luân hãm anh cùng ông nội của ta đều ở tại vùng cao mới giải phóng đúng không?"

Tiêu Dương gật gật đầu: "Đúng vậy, một nhà các người đều ở tại trung tâm vùng cao mới giải phóng, bất quá ta lúc đó ở tại bên ngoài, cho nên khi phóng xạ lần thứ hai ta mới không biết tình huống cụ thể bên trong vùng cao mới giải phóng." Tiêu Dương nói xong câu đó bỗng nhiên nhìn Tiêu Diêu: "Chị mới nhớ tới, em ba năm trước đã từng gặp qua Trịnh Khôn, em có nhớ không?"

Tiêu Diêu sững sốt một chút.

"Ba năm trước lúc em đi thành phố S thăm chị, Trịnh Khôn lái xe đến đón em..."

Tiêu Diêu lắc đầu, hoàn toàn không có ấn tượng, Trịnh Khôn cũng đối Tiêu Dương nhún nhún vai.

Hơn mười phút sau, Trịnh Khôn đốt một đồng lửa bên cạnh lều trại, ba người ăn qua cơm chiều, Tiêu Diêu đem Tiêu Dương kéo vào lều trại nhỏ, viết lên giấy: 【 Em về không gian hấp thu tinh hạch màu lam, chị cảm sung, cảnh giới. 】

Tiêu Dương đành phải cảm sung ngồi thẳng tắp, Trịnh Khôn thấy chị em Tiêu Dương đều vào trong lều trại, hắn lại đi đến bên cạnh lều trại thêm chút củi vào trong đồng lửa, tự mình quay trở về bên cạnh xe, ngồi trong chỗ điều khiển chợp mắt.

Tiêu Diêu xuyên thấu qua khe hở lều trại nhìn thấy Trịnh Khôn tựa vào chỗ điều khiển trong xe vận tải, nàng làm một thủ thế với Tiêu Dương, mở ra cửa không gian biến mất ở trước mắt Tiêu Dương.

Trở lại không gian, Tiêu Diêu dựa theo phương pháp cũ cắt một đường trên tay, đem tinh hạch đặt vào trong lòng bàn tay đang chảy máu của mình.

Lần trước lúc hấp thu tinh hạch màu tím, nàng đã trải qua một lần quá trình thống khổ, lúc này đây cảm giác dễ chịu hơn, toàn thân cũng không cảm thấy đau đớn, nàng vốn tưởng rằng có thể vô kinh vô hiểm đem khóa tinh hạch này hấp thu, không nghĩ tới nàng vừa mới thả lỏng một chút, đau đớn xảy ra thành linh giống như liệt hỏa lan tràn khắp hệ thần kinh của nàng, mồ hôi nháy mắt từ trán nàng theo thái dương chảy xuống, Tiêu Diêu cắn chặt hàm răng, móng tay kềm chút nữa đâm vào trong lòng bàn tay...

"Ngô... Ách..." Tiêu Diêu hai tay ôm bụng té trên mặt đất miệng nhin không được phát ra rên rỉ, đau đớn lần này cũng không giống với hai lần hấp thu tinh hạch trước, Tiêu Diêu cảm thấy từng tế bào trong thân thể của chính mình đều bị ngâm trong nham thạch nóng chảy, đau đớn bén nhọn nóng rực giống như hàng tỉ kim châm đồng thời chui vào thân thể của nàng, đầu của nàng muốn nổ mạnh, trong lòng dâng lên dự cảm, có lẽ chuyện dị năng lực lượng thật sự có thể thành ...

Đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, Tiêu Diêu nhin không được bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, trán của nàng bạo khởi gân xanh, toàn thân co rút, miệng há hốc không thở nổi, trong lúc hoảng hốt nàng không ngừng nói với chính mình, nhẫn nại đi, nhẫn nại đi, muốn có được thu hoạch đều phải trả giá đại giới, nhẫn nại một chút là tốt rồi.

Mồ hôi ướt sũng quần áo trên người, tinh hạch trong lòng bàn tay đang chậm rãi nhỏ đi...

Nửa đêm 3 giờ rưỡi, Tiêu Diêu bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện tại bên người Tiêu Dương, Tiêu Dương trừng to mắt, lông tơ bỗng chốc dựng thẳng lên, tuy rằng sớm biết Tiêu Diêu sẽ xuất hiện ở trước mặt, nhưng trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một người sống, nàng thật đúng là có chút không thích ứng, nàng vừa muốn nói chuyện đã bị Tiêu Diêu bịt kín miệng, Tiêu Diêu mở ra đèn pin, viết lên giấy: 【 Thành. 】

Nàng viết xong chữ này liền dùng lực xoa bóp cánh tay Tiêu Dương một chút, Tiêu Dương đau kém chút chảy cả nước mắt, Tiêu Diêu lại có chút hưng phấn quay đầu tìm kiếm một vòng, bỗng nhiên từ trong giày rút ra một thanh dao găm, hai tay dùng sức bẻ dao găm quân dụng rắn chắc thành hai đoạn.

"Thành! Thành!" Tiêu Dương nhìn dao găm bị bẻ gãy cũng cảm thấy hưng phấn.

Giọng nói của nàng kinh động Trịnh Khôn ở trong xe phía xa, hần mở cửa xe hướng lầu trại đi tới hai bước, vừa đi vừa hỏi: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Diêu vội kêu: "Không có gì!"

Nàng lấy đèn pin chiếu xuống lòng bàn tay, nơi đó đã được băng bó kỹ lưỡng, nàng muốn nói gì đó, lại nhin xuống, viết lên giấy: 【 Lần này lại phát hiện hòn đá nhỏ màu đỏ, vẫn lớn cỡ đầu kim tiêm, em chôn ở bên trong miệng vết thương. 】

Tiêu Dương gật đầu, lấy bút qua muốn viết chữ, Tiêu Diêu thấy trên mặt nàng lộ ra thần thái mệt mỏi, vội nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi tiếp, có việc gì ngày mai lại nói."

Hai chị em sóng vai nằm xuống.

Ngày thứ hai buổi sáng 8 giờ, Tiêu Diêu mở to mắt, phát hiện Tiêu Dương đang ngồi ở bên cạnh dùng một loại ánh mắt rất quái dị mãnh liệt nhìn chăm chăm gương mặt mình.

"Sao vậy?" Tiêu Diêu hỏi, đồng thời nàng lấy tay sờ sờ mặt mình.

"Em có vẻ lại đẹp hơn..." Tiêu Dương có chút nghi hoặc nhìn mặt Tiêu Diêu, nàng lúc mới vừa cùng Tiêu Diêu gặp lại liền cảm thấy mặt của Tiêu Diêu trở nên xinh đẹp hơn so với trước kia, mấy tháng trước gặp mặt còn có chút mũm mĩm trẻ con, hiện thời hoàn toàn là mặt trái xoan, tuy rằng chính thể vừa thấy vẫn là đứa em nhà mình, nhưng kết cấu gương mặt lại có chút khác biệt, cụ thể nơi nào có biến hóa thì nàng lại không nói được... Theo lý thuyết Tiêu Diêu trọng sinh là linh hồn, thân thể hẳn là vẫn nguyên bản mười tám tuổi mới đúng.

"Là tác dụng của thay đổi gen... Không thể tránh khỏi, chị về sau cũng sẽ trở nên hấp dẫn hơn nhiều." Tiêu Diêu nói xong ngồi dậy, đối với bề ngoài bản thân biến hóa biểu hiện thiếu hứng thú, so với dung mạo nàng càng coi trọng kháng thể cải tạo tổ chất thân thể hơn, trải qua ba lần hấp thu tinh hạch cùng thức tinh dị năng, nàng giờ phút này thập phần xác nhận kháng thể màu vàng của bản thân cao cấp hơn so với kháng thể màu đỏ đời trước, theo cường độ thay đổi gen, ít nhất cũng cao cấp gấp đôi.

Nàng kéo cửa lầu trại, nhìn thấy Trịnh Khôn đang đứng bên cạnh xe vận tải xem bản đồ, trên đất có hai khối thi thể tang thi, hẳn là trong đêm hôm mờ tới lại bị Trịnh Khôn giết chết.

Tiêu Diêu đi qua, Trịnh Khôn chỉ vào bản đồ nói: "Lại đi thêm một giờ sẽ tới thành phố, chiếc xe này sợ là không chịu nổi, chúng ta phải nghĩ biện pháp đổi một chiếc xe rắn chắc hơn."

"Được." Tiêu Diêu gật đầu, mở cửa xe ngồi lên chỗ điều khiển.

Mười ngày sau.

Thành phố K, trung tâm Tây Nam.

"Rống... Rống... Rống... Rống..." Một trận lại một trận tiếng hô điên cuồng phát ra từ trong bảy tang thi phía trước, Tiêu Diêu mạnh mẽ thắng xe đem xe chặn ngang trên mặt đường, sau khi dừng xe nàng hô to: "Tang thi nhiều lắm, ta muốn lái xe chằng qua, hai người nỏ súng yểm trợ, chú ý an toàn!"

"Két... Két..." Tiếng thắng xe cùng với bụi đất bay lên vang ở trong không khí, lớp xe điên cuồng ma sát cùng mặt đường phát ra thanh âm chói tai, Tiêu Diêu đạp mạnh chân ga hướng tới tang thi đổ đầy đường tiến lên.

"Bang bang phanh... Đòang đòang đòang đòang đòang..." Tiếng súng vang lên, Trịnh Khôn hết sức chăm chú giờ súng, lại bắn vỡ một cái đầu tang thi, Tiêu Dương ngồi tại vị trí phó điều khiển cầm súng tự động không ngừng bắn phá, tuy rằng thương pháp của nàng không tinh, nhưng tang thi phụ cận chen vai nhích cánh một con kề bên một con, ít nhất có hai thành viên đạn vẫn có thể bắn trúng đầu chúng nó.

Trải qua mười ngày gian khổ chạy xe, các nàng rốt cục trở lại gia hương thành phố K tại trung tâm Tây Nam, liền cùng với miêu tả của đám người gặp được lúc trước giống nhau, càng đi tới trung tâm Tây Nam tang thi lại càng nhiều, Tiêu Diêu hoảng sợ phát hiện gia hương của nàng cư nhiên cũng xuất hiện tảng đá màu đỏ, ngay tại mấy trăm mét phía trước, một tảng đá màu đỏ phát ra ánh sáng nhạt được khảm trên vách tường, chung quanh nó vây đầy tang thi, ngăn chặn cửa khẩu Tiêu Diêu nhất định phải qua nếu muốn về nhà, nơi này chính là bên cạnh thành phố, thật không biết bên trong thành phố còn có bao nhiêu tảng đá, trán Tiêu Diêu toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng lo sợ bất an, nàng liều lĩnh đem xe đâm vào trong bảy tang thi, xe không ngừng va chạm, chóp lên, một khối lại một khối thi thể ngã xuống bên cạnh bánh xe, thi thể tàn phá của chúng nó mang theo máu, da thịt phân tán cùng nội tạng rớt xuống mặt đường, chậm rãi chất đầy bên cạnh xe.

Oành! Tốc độ xe càng ngày càng chậm, rốt cục kiên trì không được dừng lại, Tiêu Diêu đạp thắng lại đem xe xoay ngang nghiền nửa vòng, đầu xe cùng thân xe đều là máu cùng vết lõm, một con tang thi bị đụng vào cánh tay vận vẹo men theo thân xe đứng lên bước về phía cửa sổ xe đang hé mở, ý đồ đem móng vuốt vói vào trong xe bắt người, "Phách! Phách! Phanh!" Trịnh Khôn dùng súng bắn vỡ đầu con tang thi này, máu đen cùng óc nháy mắt nhiễm đầy thân xe, cũng bắn lên mặt Trịnh Khôn, ở góc độ Tiêu Diêu nhìn không tới, ánh mắt Trịnh Khôn đang hung hăng phát ra ánh sáng đỏ, răng nghiến chặt, hai khóa răng nanh mơ hồ lộ ra.

"Xuống xe, chạy, Trịnh Khôn mở đường, chị, chị đi cùng hần, em yểm trợ!" Tiêu Diêu hô to đá văng cửa xe ra, đem tang thi ngoài cửa đá đổ sang bên cạnh, trên mặt đường nơi nơi đều là niềm dịch cùng máu màu đỏ đen, rất nhiều tang thi bị đâm ngã phủ phục trên mặt đất điên cuồng bò tới bên chân Tiêu Diêu, Trịnh Khôn thu hồi súng lục, từ sau lưng túm ra gậy sắt: "Đi!"

"Oành! Oành!" Tiếng gậy sắt va chạm đầu lâu vang lên, Trịnh Khôn đánh vỡ đầu hai con tang thi nằm trước mặt, động tác của hần cực kỳ bạo lực, mỗi lần huy động phía trước đều sẽ phát ra âm thanh nặng nề của gậy sắt va chạm cùng xương cốt.

"Chị! Đừng nổ súng, phía sau giao cho em, chị chú ý bảo hộ bản thân, ngàn vạn lần đừng để bị thương!" Tiêu Diêu kêu, súng trong tay nàng đang không ngừng bắn, Tiêu Dương tinh thần khẩn trương chú ý chung quanh cùng mặt đường, dưới chân có rất nhiều thi thể, không cẩn thận là sẽ đạp trúng, cái loại xúc cảm dính dính này thật sự làm cho người ta không thoải mái.

Phía trước lộ ra một khe hở, xa xa chính là ngã tư đường có ít tang thi hơn, bỗng nhiên một con tang thi cao cấp từ bên cạnh tảng đá màu đỏ nhảy lên, khàn giọng gào thét chạy về phía Tiêu Diêu bên này, phía sau nó vang lên tiếng hô lớn hơn nữa, trong bầy tang thi xuất hiện một cái khe, hai con tang thi khuyến thể trạng cường tráng theo sát bộ pháp của tang thi cao cấp lao ra khỏi thi đàn.

"Ngao... Rống... Ngao..." Tiếng hô của tang thi khuyến cùng tang thi cao cấp hỗn tạp cùng nhau, quanh quẩn khắp những gian nhà phụ cận, chúng nó cấp tốc vọt tới phía trước Trịnh Khôn.

"Đánh!" Trịnh Khôn hét lớn một tiếng giơ lên gậy sắt nghênh hướng tang thi khuyến đang nhe răng đánh tới bản thân, miệng rộng của tang thi khuyến mang theo máu loãng ở trước mắt vô hạn phóng đại, Trịnh Khôn xoay tròn gậy sắt không chút trốn tránh đánh xuống đầu tang thi khuyến, Tiêu Diêu giơ súng ngắm tới tang thi cao cấp, đồng thời nhắc chân đá lăn con tang thi từ bên cạnh đi tới, lại một cái móng vuốt hướng tới đuôi nàng, nàng dùng quần ủng hung hăng đập đoạn móng vuốt kia, nhiệt lượng trong lòng bàn tay giống như thiết bị cảm ứng nhắc nhở nàng nguy hiểm tồn tại, vẫn thạch màu đỏ ở cách đó không xa phát ra hấp dẫn trí mạng đối với nàng.

"Trịnh Khôn kéo theo hai con chó kia, chị! Chị đừng động thủ! Chú ý tránh né, chúng ta không sợ bị cắn, nhưng chị lại không thể bị thương!" Tiêu Diêu trong miệng hô, trong tay khẩu động cò súng, phịch một tiếng nổ, viên đạn bắn vào bên cạnh gò má tang thi đối diện, bởi vì vừa chạy vừa bắn nên có chút trật, nàng điều chỉnh lại hòng súng, liên tiếp bắn hai phát, rốt cục bắn vỡ đầu con tang thi đã tiến hóa đến cấp hai này, Tiêu Dương xông lên trước lấy tinh hạch tang thi, tang thi có cơ hội nuốt vào tảng đá màu đỏ cũng không nhiều, trong đầu chúng nó sản xuất mỗi một khóa tinh hạch đều là bảo bối.

Tiêu Diêu ở một bên yểm trợ, thấy tinh hạch đã được đào ra, nàng lại quay súng nhắm ngay tang thi khuyến đang vây quanh tập kích Trịnh Khôn, đạn đã bắn hết, nàng hươ đao cắn răng xông lên phía trước.

"Ngao... Rống... A! ! !" Trong lúc chiến đấu, Tiêu Diêu nghe thấy tiếng hô của Trịnh Khôn thấp phần điên cuồng, cùng tiếng kêu của tang thi xen lẫn, phảng phất như đều không có lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Hai con tang thi khuyến rất nhanh bị đập nát đầu dưới sự phối hợp của hai người.

Trịnh Khôn lại hô to nhằm về phía khu vực dày đặc tang thi.

"Trịnh Khôn! Đừng đánh nữa! Chạy về phía ít tang thi! Nắm chặt thời gian tiến lên!" Tiêu Diêu gọi Trịnh Khôn, nhà nàng chỉ còn cách hơn mười dặm, cha mẹ đang ở đó chờ nàng, đã hơn ba năm, nàng rất khẩn cấp, một giây cũng không muốn trì hoãn.

"Rống... Rống..." Tang thi bên ngoài tảng đá màu đỏ điên cuồng hét lên đuổi theo ba người, số lượng từ mấy trăm con tụ tập đến hơn một ngàn con, đây là một thành phố lớn có gần sáu mươi vạn nhân khẩu, mỗi góc ngã tư đường tùy thời đều có thể lao ra mấy chục con tang thi, chúng nó vây truy chặn đường ba khối đồ ăn vui vẻ tươi mới, dường như muốn đuổi các nàng tới tận chân trời góc biển, đem các nàng đuổi tới tình trạng kiệt sức.

Thể năng của Tiêu Dương nhanh chóng tiến đến cực hạn, nàng vừa chạy vừa thở dốc, bước chân dần dần thả chậm.

"Ngay ở phía trước rồi, chị kiên trì thêm một chút!" Tiêu Diêu lời kéo cánh tay Tiêu Dương, tuy rằng đã thật lâu không có về nhà, nhưng nàng đối với hoàn cảnh gần nhà quen thuộc đến tận xương tủy, ở phía trước xuất hiện vài căn chung cư màu xanh, Tiêu Diêu tâm tình cũng càng ngày càng kích động, Tiêu Dương bỗng nhiên chỉ xuống mặt đất kêu: "Hình như có chút không thích hợp, thi thể tang thi nơi này càng ngày càng nhiều."

Trên mặt đất đích xác nằm rải rác rất nhiều thi thể, nhưng càng dễ thấy hơn so với đồng thi thể ngã xuống này là tang thi đang đứng thẳng, chung quanh tiểu khu nhà Tiêu Diêu tụ tập ít nhất năm trăm con tang thi, đáy lòng Tiêu Diêu chộp động bất an, nàng cấp tốc chạy đến cửa chung cư, nhìn thấy trước cửa loạn thất bát tao chồng chất rất nhiều bàn ghế cùng đồ điện, thoạt nhìn là bị người có ý ném ở trong này làm chướng ngại vật ngăn trở tang thi đi tới.

"Rống rống..." Tang thi phía trước dãy chung cư xông về phía Tiêu Diêu, Tiêu Diêu đoạt lấy súng tự động trong tay Tiêu Dương điên cuồng bắn phá

những con tang thi trước mắt, đát đát đát đát đát... Trong tiếng súng, tang thi một con tiếp một con ngã xuống.

"Ngao... Ngao..." Lại một trận tiếng thét của tang thi cao cấp ở cách đó không xa vang lên.

"Diệu, xem bên kia!"

Tiêu Diệu quay đầu, nhìn thấy bên cạnh tầng mười hai cao nhất khu chung cư chớp lên một bóng dáng hẹp dài, nó đang dùng móng vuốt bám vào vòi nước bên cạnh mau lẹ bò xuống.

"Là tang thi cao cấp, nơi đó nhất định cũng có tảng đá màu đỏ!" Trịnh Khôn nói.

Tiêu Diệu có chút tuyệt vọng, tình huống trong nhà hoàn toàn thoát ra ngoài dự kiến của nàng, thi đàn, tảng đá màu đỏ, còn có thi thể tang thi đầy đát... Nơi này có lẽ đã từng phát sinh huyết chiến, có lẽ cha mẹ đã mất...

Tiêu Diệu không dám tưởng tượng tiếp, nàng hô to: "Giết sạch chúng nó, giết sạch chúng nó!"

Trịnh Khôn giờ gây sát diện cuồng hét lên vọt vào trong thi đàn, con tang thi cao cấp tầng mười hai kia cũng vọt tới, lại là tang thi cấp hai, Tiêu Diệu thấp thòm nôn nóng giờ súng nhắm vào nó, bỗng nhiên nàng táo bạo ném súng đi, cầm theo dao tiến về phía tang thi.

"A! ! ! Rống! ! ! ! " Tiếng hô của người cùng tang thi đan vào nhau, lại một hồi huyết chiến được trình diễn tại trung tâm tiểu khu.

Thi thể trên đất càng ngày càng nhiều, Tiêu Diệu chân đạp lên máu tươi cùng thi thể, dao trong tay không ngừng chém xuống đầu tang thi cấp hai.

Một cánh tay của tang thi cấp hai bị chém đứt, Tiêu Diệu bỗng nhiên nhảy lên cao, đem dao hung hăng chém xuống ót của tang thi, tang thi cấp hai xụi lơ trên mặt đất, nửa gương mặt ung ục chảy ra niềm dịch đỏ đen cùng ốc màu trắng.

Giết sạch tang thi phụ cận, bên ngoài tiểu khu lại có tang thi mới vọt vào.

"Mau vào trong." Tiêu Dương kêu, Trịnh Khôn đi đầu chạy vào khu chung cư, tình huống bên trong càng tệ hơn so với tưởng tượng, trên cầu thang bởi hồi hơn mười con tang thi, trên đất cũng có thi thể tang thi, càng lên cao thi thể càng ít, khi chạy đến tầng năm, Tiêu Diệu nhìn thấy cửa nhà mình rộng mở, trong phòng khách trống trơn đằng đằng cái gì cũng không có, nàng vọt vào cửa, trái tim kinh hoàng: "Cha! Mẹ!"

Không có người đáp lại, trên mặt loạn thất bát tao bày đầy bát đĩa cùng túi rác, phòng khách không có người, phòng ngủ lớn không có người, phòng ngủ nhỏ không có người, phòng bếp không có người, toilet không có người, Tiêu Diệu giống như rối gỗ cấp tốc chạy khắp mọi nơi trong nhà.

"Cha! Mẹ!" Nàng vừa chạy vừa hô to.

"Diệu! Mau tới!" Tiếng la của Tiêu Dương vang lên ở bên ngoài, Tiêu Diệu chạy ra cửa thang lầu, nàng nhìn đến Tiêu Dương đứng ở cầu thang giữa tầng năm và tầng sáu, dưới chân nàng nằm hai cỗ thi thể, một khối là thi thể nhân loại bị đánh vỡ đầu, độ ẩm tại thành phố K cao hơn rất nhiều so với phương bắc, khối thi thể này đã thối rữa bốc mùi, ruồi cùng giòi bọ không ngừng bò ra từ trong thịt, bất quá thịt trên người khối thi thể này cũng chỉ còn lại có một nửa, một nửa kia đã bị con tang thi nằm bên cạnh ăn, con tang thi kia vừa rồi cũng đã bị Tiêu Dương đánh chết.

"Diệu, chúng ta đi... tránh... nạn..." Tiêu Dương gian nan đọc từng chữ viết trên vách tường, Tiêu Diệu đi qua, nhìn thấy trên vách tường viết ngoáy vài chữ to màu đen đỏ: "Diệu chúng ta đi tí nạn..." Chữ còn chưa viết xong, tựa hồ là viết trong tình trạng vội vàng khẩn cấp.

Đây là lưu lại tin tức cho Tiêu Diệu.

"Đây hình như là dùng máu viết ..." Tiêu Diệu vuốt vài chữ kia, sắc mặt tái nhợt, chữ viết trên tường tuy rằng viết ngoáy, nhưng rất giống chữ của cha.

"Hẳn là máu của người nằm trên đất kia, cô chú nhất định là bị tang thi bên ngoài này tập kích, cho nên trong khi chạy trốn liền vội vàng lưu lại những chữ này, bọn họ nhất định còn sống, đừng lo lắng." Tiêu Dương phát hiện thân thể Tiêu Diệu đang run, nàng sờ sờ đầu Tiêu Diệu: "Chúng ta ở trong đây cẩn thận tìm xem, nhìn xem có manh mối gì khác hay không, có lẽ chú còn để lại tin tức khác."

Vì thế, Tiêu Diệu cùng Tiêu Dương, Trịnh Khôn tìm tòi từng phòng một trong chung cư, trong chung cư tổng cộng có hai mươi một hộ gia đình, đại đa số cửa nhà đều rộng mở, Tiêu Diệu phát hiện bên trong đều không có đồ ăn, nhưng đều dự trữ nước, ở phòng khách nhà nàng, nàng phát hiện bộ đồ ăn dành cho mười mấy người sử dụng, đồng thời phòng bếp cùng trong toilet còn có đại lượng nước dự trữ, trên sàn phòng khách và phòng ngủ đều trải thảm lông cùng chăn bông, trong phòng ngủ của nàng chứa thật nhiều đồ dùng trẻ em, thậm chí còn có vài món đồ chơi con nít, trong phòng tản ra mùi vị tanh tươi của cứt đái trẻ nhỏ.

"Cô chú hình như đã cùng rất nhiều người sinh hoạt tại nơi này, chị xem nơi này ít nhất có dấu vết cuộc sống của hai mươi người, còn có nhà cách vách kia, trên đất cũng trải thảm, chị ở nhà đó tìm được mấy túi gạo, còn có nước dự trữ cùng đồ ăn vặt, còn có chút đồ dùng trẻ em, hẳn là bọn họ tìm được sau này." Tiêu Dương nói.

Tiêu Diệu bỗng nhiên đá mạnh một cước ở trên bàn: "Nơi này có vết máu, nhất định là có người bị thương, lần trước em gọi điện thoại hết thầy còn rất tốt, chỉ có thể là trong vòng mười ngày nay, mới mười ngày mà người đã không thấy tăm hơi! Em đã nhắc với họ không cần lộn xộn, em nhắc họ khóa chặt cửa chờ ở nhà, bọn họ vì sao không nghe! Vì sao lại để cho hai mươi mấy người ở trong này! Còn có trẻ con! Trẻ con thích khóc náo tại thời điểm này dễ dẫn dụ tang thi nhất!"

"Có lẽ là có người đến tìm nơi nương tựa, cho nên chú liền cho bọn họ vào cùng trốn, sau này tảng đá màu đỏ rơi xuống phụ cận hấp dẫn rất nhiều tang thi, cho nên cô chú không có biện pháp mới lựa chọn đào tẩu."

"Bọn họ căn bản là không có trốn tránh, nếu trốn tránh bên ngoài căn bản sẽ không có nhiều thi thể như vậy, cửa chung cư cũng sẽ không thể chất đống nhiều thứ được, em lần trước gọi điện thoại đã cảm thấy không thích hợp, cha trước kia nhất định đã xuất môn, cha nhất định đi ra ngoài cứu người khác trở về, cho nên mới dẫn tang thi đến đây, bằng không nhà chúng ta ở tầng cao như vậy, cho dù bên ngoài có tang thi chúng nó cũng không tìm thấy nơi này, nhất định là người ở đây rất nhiều rất loạn, khiến cho tang thi vậy công, cho nên bọn họ mới không thể không chạy! Nhưng bọn họ chạy đi đâu! Có thể chạy đi đâu được!" Tiêu Diêu càng nói càng không khống chế được, nàng trông ngóng hơn ba năm, đã chết đi lại sống lại, vốn tưởng rằng cuối cùng cũng được như ý nguyện, rốt cục có thể đoàn tụ cùng cha mẹ, không nghĩ tới nàng phong trần mệt mỏi gấp rút trở về nhìn thấy lại là cảnh tượng này.

Huyết thư trên tường kia làm cho người ta hoảng hốt, nó không nói lên chính xác thời điểm lưu lại, có lẽ là một tuần, có lẽ là năm ngày, nàng không biết cha mẹ nói tị nạn là chạy tới nơi nào, bên ngoài nhiều tang thi như vậy, đi ra ngoài tùy thời đều có khả năng sẽ chết, bọn họ có khả năng sẽ chết ở một góc thành phố nào đó, bị tang thi cắn hoàn toàn thay đổi, ngay cả con gái ruột của họ cũng không nhận ra được.

"Bọn họ vì sao lại không thể chờ em thêm vài ngày!" Tiêu Diêu mạnh mẽ giơ tay lên nên xuống một cái bát com trên bàn trước mặt, nàng dùng chân đá bay thảm lông cùng chăn bông xung quanh, trong phòng không có dấu vết chiến đấu cùng tang thi, thuyết minh tang thi không có đi vào trong phòng, thuyết minh phòng ở này thật an toàn, chỉ cần bọn họ khóa cửa lại chờ thêm vài ngày, một nhà liền đoàn tụ, nhưng bọn họ lại cố tình đi tị nạn, bên ngoài loạn như vậy, có lẽ trốn đi lần này liền vĩnh viễn không gặp được nhau!

Tiêu Dương ôm lấy bà vai Tiêu Diêu, ngăn cản hành động của nàng: "Diêu, đừng như vậy, bình tĩnh một chút, có lẽ trong nhà phát sinh chuyện chúng ta không biết, có lẽ bọn họ bây giờ vẫn còn an toàn, em bình tĩnh một chút, em như vậy không giải quyết được vấn đề."

Tiêu Diêu cảm thấy hi vọng của bản thân đều bị đoạn tuyệt, nàng không bình tĩnh được, Trịnh Khôn bỗng nhiên ở bên cạnh nói: "Nơi này cách đại quân khu không xa, có lẽ bọn họ chạy đến chỗ tránh nạn quân khu, chữ trên tường kia có thể là trong lúc vội vàng không viết xong, bọn họ muốn biểu đạt là, bọn họ đến chỗ tránh nạn, để người sau khi trở về đến đó tìm bọn họ, vừa vặn ta cũng đi quân khu, chúng ta đi cùng nhau."

Tiêu Diêu hít sâu mấy hơi thở, trên mặt cũng không có biểu cảm: "Bên ngoài có mấy trăm con tang thi, lại đi xa hơn ước chừng cũng có hơn mười vạn con, chúng ta ba dị năng giả cao cấp có súng mới miễn cưỡng xông tới được, người cảm thấy tị lệ cha mẹ ta mang theo hai mươi mấy người an toàn chạy tới chỗ tránh nạn có bao lớn?"

Trịnh Khôn không nói chuyện, Tiêu Diêu ngồi trên sofa, ánh mắt mê mang nhìn chằm chằm ngăn tù phía trước, ở đó bày ba khung ảnh lớn, bên trong là ảnh chụp chung của một nhà nàng, nàng nhìn ảnh chụp một lát, bỗng nhiên đứng lên đem ảnh chụp trong phòng đều thu hết vào ba lô: "Chúng ta trước tiên ở phụ cận tìm xem, nhìn xem có thể tìm được lộ tuyến chạy trốn của bọn họ hay không, nếu phụ cận không có người, chúng ta lại đến chỗ tránh nạn quân khu."

Tiêu Dương gật đầu.

Ba người đơn giản nghỉ ngơi nửa giờ, ăn chút gì, sau khi bình ổn tâm tình lại bắt đầu xử lý trình mới, đi đến trên đường bên ngoài tiểu khu mấy trăm thước, Tiêu Dương bỗng nhiên ngồi xổm xuống kiểm tra hai khối thi thể tang thi nằm trên đất: "Đây là bị đạn bắn chết ..."

"Mấy con này cũng vậy." Trịnh Khôn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Ba ngày sau.

Phương xa đại quân khu Tây Nam lâm thời di chuyển, gần mười vạn người sống sót bị an trí ở một thôn trấn lớn trong một tỉnh cách đó hơn một trăm dặm, phía ngoài thôn trấn là một con sông lớn hơn mười thước, nó đem thành thị cùng thôn trang chia làm hai thế giới, con sông phía nam vốn là địa phương cuối cùng trong tỉnh, bởi vì cuối cùng, cho nên ít người, bởi vì ít người, tình hình bệnh dịch nơi này nhẹ nhất, cho nên khi các thành phố phụ cận đều luân hãm, nơi này ngược lại trở thành chỗ tránh nạn mà người sống sót dễ dàng sinh tồn nhất.

Sau lần phóng xạ thứ ba, binh lính quân khu liền mang theo người sống sót lui lại đến nơi này, bọn họ thanh lý hai tòa trấn nhỏ ở phụ cận, tổng bộ lâm thời của quân đội được thiết lập tại phần sông gần Bát Lý trấn nhất, hơn phân nửa binh lính đóng quân tại Bát Lý trấn, Thạch gia trấn xa xa chứa những người thân cường thể tráng từ trong thành trốn tới, hai tòa trấn nhỏ khoảng cách không tính xa, xung quanh đều là đồng ruộng.

Tiêu Diêu giờ phút này đang đứng ở trên cầu thông hướng Bát Lý trấn, trước mặt nàng là một bức tường cao đang được xây dựng, trên tường có chòi canh, trong từng cái chòi canh đều đứng một gã binh lính tay cầm súng ngắm, nhiệm vụ của bọn họ là phòng ngừa tang thi từ trong sông bơi tới chỗ tránh nạn, đồng thời trông coi khu cách ly lâm thời phía ngoài tường cao.

"Đem vũ khí sở hữu trên người giao ra đây, ta mang bọn người đi kiểm tra sức khoẻ." Một binh lính mặt đen dùng giọng điệu công thức hoá nói với đoàn

người Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu lấy ra dao găm trên người, lúc trước nàng chỉ biết tiến vào căn cứ phải nộp vũ khí lên trên, cho nên súng cùng thư kích nổ đã được nàng thu vào không gian từ sớm, từ khi nhìn thấy ánh mắt Trịnh Khôn, nàng cùng Trịnh Khôn trong lúc đó liền hình thành ấn ý trong lòng hiểu mà không nói, bọn họ đều ngậm miệng không nói đến chuyện của nhau.

"Người! Cởi mũ xuống!" Binh lính chỉ vào Trịnh Khôn nói, Trịnh Khôn đội mũ cúi đầu, thoát nhìn âm trầm không giống người tốt.

Trịnh Khôn lắc đầu: "Mặt ta có thương tích, khó coi, ta là con của Trịnh Lập đội trưởng quân khu đã chiến của các người, người có thể báo cho cha ta biết được không, để ông ấy ra đón ta?"

Binh lính nghe thấy lời nói của Trịnh Khôn sững sốt hai giây, tuy rằng thật chán ghét loại đặc quyền giai cấp này, nhưng hắn biết bản thân chỉ là một tiểu binh không đắc tội nổi với người có quân hàm cao hơn hắn, hắn lạnh mặt nói với Trịnh Khôn: "Người nói người là con của đội trưởng là được sao? Có chứng cứ gì, tiểu tử, loạn nhận thân thích cẩn thận bị đánh." Hiện tại không có điện thoại, muốn thông tri chỉ có thể lái xe hoặc là chạy tới, tuy rằng Trịnh Khôn nói ra tên của đội trưởng, nhưng binh lính vẫn phải cẩn thận xác nhận lại.

Trịnh Khôn lấy xuống đồng hồ trên cổ tay: "Người đem thứ này giao cho cha ta."

Binh lính bắt mắt trông mắt liếc Trịnh Khôn một cái, quay đầu lại nói với hai gã binh lính phía sau: "Người mang hai cô gái này đi kiểm tra sức khỏe trước, ta đi truyền tin!"

Hai gã binh lính dẫn Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương vào khu cách ly, khu cách ly Tây Nam chính quy hơn so với tỉnh H không biết bao nhiêu lần, phía trong tường vừa mới xây có mấy căn phòng lớn dùng để kiểm tra sức khỏe, phòng ở phía sau là mấy chục kiến trúc giống như ngục giam được xây dựng bằng gạch cùng xi măng, phía trên kiến trúc không có nóc nhà, điều này khiến người đang tập kích phía trên chòi canh cách đó không xa tùy thời đều có thể quan sát thấy tình huống cách ly, phòng ngừa có người đột nhiên biến đi.

Nữ binh phụ trách kiểm tra sức khỏe điều tra túi quần áo cùng ba lô của Tiêu Diêu và Tiêu Dương, xác nhận trên người các nàng không có mang theo vật phẩm bị quản chế khác, sau đó các nàng đơn giản xem xét vùng cổ và cánh tay của Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương: "Không có ban khối, không có miệng vết thương, các người đi vào khu cách ly số 1 cách ly ba ngày, mang một phần mười đồ ăn nộp lên trên, thừa lại các người lưu trữ bản thân ăn, ở trong đây không được gây chuyện." Thời điểm nữ binh nói những lời này Tiêu Dương cảm thấy bản thân đã biến thành tội phạm đang cải tạo sắp bị bỏ tù, nàng hỏi nữ binh trước mắt: "Gần nhất nơi này có người sống sót trốn được từ thành phố K không? Mười mấy người mang theo trẻ nhỏ."

"Không biết, nơi này mỗi ngày đều đến rất nhiều người, chúng ta làm thế nào nhớ được bọn họ là từ chỗ nào đến." Một nữ binh khẩu khí không tốt nói, nói xong nàng liền đẩy hai chị em bọn họ vào sau cửa kiểm tra, nơi đó xây dựng ba đạo cửa sắt, đi qua cửa sắt, Tiêu Diêu cùng Tiêu Dương chính thức tiến nhập khu cách ly.

Trong khu cách ly có giường giản dị cùng toilet công cộng, Tiêu Diêu tìm một cái giường ngồi xuống, híp mắt, trên mặt không có biểu cảm gì.

Tiêu Dương vỗ vỗ tay nàng: "Sao vậy? Hai ngày nay luôn trầm mặt xuống, em không được bi quan như vậy, cô chú nhất định không có việc gì."

Tiêu Diêu nhìn Tiêu Dương: "Trên đường đến đây tang thi nhiều như vậy, có lẽ cha mẹ không có biện pháp từ nơi đó xông ra... Không... Em sợ bọn họ vòng đường khác đến chỗ tránh nạn." Trước khi đến đây nàng đã tìm tòi một vòng ở các kiến trúc gần nhà, trên đường đến chỗ tránh nạn các nàng lại gặp rất nhiều tang thi, trong lòng nàng đã mơ hồ cảm thấy tỉ lệ sống sót của cha mẹ phi thường xa vời, nhưng nàng lại không đồng ý thừa nhận loại khả năng này, cho nên nói đến một nửa nàng lại vội đem lời chuyển tới phương hướng khác, cùng cha mẹ cùng nhau còn sống là mục tiêu lớn nhất của nàng kiếp này, nàng tuyệt đối không tin bọn họ sẽ chết đi.

Tiêu Dương lắc đầu: "Vài thành phố gần đây chỉ có chỗ tránh nạn này cách nhà chúng ta gần nhất, hơn nữa môn quy lớn nhất, nếu cô chú nói muốn đi tị nạn, nhất định sẽ chọn nơi này, bọn họ hẳn là xuất phát sớm hơn chúng ta rất nhiều ngày, khi đó tang thi không nhiều như hiện tại, hơn nữa em xem phụ cận tiểu khu của chúng ta có dấu vết tang thi bị sát bắn chết, không chừng đã có quân đội hoặc cảnh sát từng đi qua đó, cô chú nếu ở cùng bọn họ nhất định có thể an toàn đến nơi này, em đừng lo lắng, mấy ngày nay em cũng chưa được ngủ ngon, thừa dịp hiện tại nghỉ ngơi một chút đi."

Tiêu Diêu tinh thần đích xác có chút uể oải, nàng nghiêng thân nằm ở trên đùi Tiêu Dương, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, vùng ngoại thành phương xa, một chiếc xe hơi màu xám bạc đang chạy trên đường, lái xe cẩn thận vòng qua thi thể tang thi nằm rải rác, chúng nó có con bị đập nát đầu, có con bị cán nát thân hình, bộ dáng không chút nào đẹp mắt.

Hai bên đường đều là cây cối, trung tâm đường bắt chợt có chương ngại xuất hiện, tinh thần lái xe thật tập trung, bỗng nhiên trong lúc đó một nữ nhân từ ven đường lao tới, giơ cánh tay chạy tới gần xe hơi.

"Oa!" Nam nhân trẻ tuổi ngồi trên vị trí phó điều khiển xe hơi trừng lớn mắt kính hô một tiếng, hắn nhìn thấy nữ nhân chặn đường này cư nhiên chỉ mặc một cái váy ngắn chỉ có thể miễn cưỡng che khuất phần thân dưới, thân trên cùng hai chân của nàng xích lõa, chân bị xích đứng ở trên đường, thân thể tái nhợt phản quang dưới ánh mặt trời, bộ ngực đầy đặn dưới cánh tay che lấp không ngừng chớp lên, tư thế đứng thẳng của nàng thật mỹ nhân, dung mạo cũng xinh đẹp.

"Dừng xe! Dừng xe! Cứu ta với!" Nữ nhân vừa vẫy tay vừa hô to.

"Đừng dừng xe, nàng có chút không thích hợp!" Một nữ nhân ngồi trên ghế sau xe hơi kêu.

Lái xe do dự một chút, cuối cùng vẫn không có dừng xe.

"À!" Nữ nhân lửa thân thấy xe hơi chạy xa, nhẹ giọng kêu lên một tiếng, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi cùng thất vọng, nàng run run rẩy rẩy chạy đến mặt sau một thân cây ven đường, nơi đó có ba nam nhân thân thể cường tráng đang đứng, một nam nhân về mặt dữ tợn diện mạo thật hung ác nâng tay lên hung hăng đánh lên bộ ngực nữ nhân: "Sao lại vô dụng như vậy, ngăn đón chiếc xe cũng ngăn không được!"

"Ta ngăn cản, bọn họ căn bản không để ý ta, ngươi đừng đánh ta, ta thật sự đã tận lực!" Nữ nhân nhỏ giọng tranh cãi.

"Tiểu Vĩ, ta đã thấy lái xe là một lão nhân, chiều này của ngươi căn bản là không hữu hiệu." Một nam nhân khác diện mạo thật phổ thông ở phía sau nói.

"Mẹ nó! Tiếp tục chờ, lần này nếu lại có xe đi lại, ngươi liền vọt tới trước xe ngăn đón, thật sự không được thì coi luôn món đồ cuối cùng trên người, ta nói cho ngươi biết, hôm nay nếu lại không ngăn được xe, lão tử trở về báo Đại Đông ca đem ngươi băm nát cho chó ăn."

Nữ nhân nghe thấy đem mình cho chó ăn, sợ tới mức cả người run rẩy, nàng ôm hai tay trước ngực, kếm chút quỹ trên mặt đất, hai ngày nay người từ trong thành trốn tới càng ngày càng ít, tâm cũng càng ngày càng ngoan, hôm kia nàng thiếu chút nữa bị một chiếc xe trực tiếp nghiền qua người, nàng kéo dài hơi tàn cho tới hôm nay không biết đã phải trả giá bao nhiêu đại giới, vì chồng của nàng vẫn còn đang chờ, nàng thật sự không thể chết được, càng không thể bị băm nát cho chó ăn.

Chiếc xe hơi màu xám bạc phía trước kia bỗng nhiên lại quay trở về, mấy nam nhân thấy thế vội vàng đẩy nữ nhân lửa thân: "Bọn họ mắc câu, ngươi đi mau, đem người kéo về được Đại Đông ca có thưởng!" Nam nhân nói xong lại quay về trốn sau lưng cây, nữ nhân lửa thân đem hai tay mở ra dùng sức vẫy, trong miệng hô to: "Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu ta với!"

Xe hơi màu xám bạc dừng lại trước mặt nàng, cửa sổ xe hơi hạ xuống, lái xe hơi nhìn thấy nữ nhân lửa thân cả người bộ dáng run run, đến cùng cảm thấy không đành lòng, hần nói: "Ngươi lên xe đi, chúng ta đến chỗ tránh nạn, mạng ngươi qua đó."

"Không... Không... Ta không đến chỗ tránh nạn, ta chính là từ nơi đó trốn về, nơi đó đều là tang thi..."

"Cái gì?" Lái xe hơi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: "Ngươi nói thật sao? Mấy tuần trước ta nghe radio nói nơi đó thật an toàn!"

"Đó là mấy tuần trước, nơi đó đã sớm không còn an toàn, ta cùng em gái của ta chính là từ đó chạy đến, chúng ta... Chúng ta..." Nữ nhân nói xong khóc lên, nàng ngồi xổm trên đất càng khóc càng thương tâm, nam nhân trẻ tuổi ngồi kế bên tay lái sốt ruột mở cửa xe từ trên xe nhảy xuống, hần giữ chặt bà vai nữ nhân, lớn tiếng hỏi: "Ngươi đừng khóc, ngươi mau nói cho ta biết, chỗ tránh nạn đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Nữ nhân lửa thân ngẩng đầu, nàng nhìn thấy nam nhân không có mang theo súng ống các loại vũ khí, nàng đưa tay ra sau người làm một thủ thế, khóc nói: "Nơi đó nhiều tang thi lắm, chúng nó phá tan phòng tuyến, cắn chết rất nhiều người, các ngươi đừng đi, nơi đó thật sự không an toàn, ta cùng em gái của ta thật vất vả mới trốn ra được, sau khi chúng ta trốn được ở một thôn trang gần đó tìm được thật nhiều lương thực, nhưng chúng ta lại gặp phải người xấu, hần muốn cưỡng bức chúng ta, em gái của ta vì cứu ta, ô ô ô... Ta van cầu các ngươi theo ta trở về cứu em gái của ta, nàng mới mười tám tuổi, chỉ cần cứu nàng, lương thực chúng ta tìm được đều cho các ngươi, cũng có mấy chục túi gạo, đủ cho các ngươi ăn một năm a, van cầu các ngươi giúp ta cứu em gái đi..." Nữ nhân nói năng có chút lộn xộn, tay nàng bắt lấy cánh tay của nam nhân trẻ tuổi.

Nam nhân trẻ tuổi lắc đầu: "Không..."

Nữ nhân ngồi trên xe thủy chung không lộ diện nói: "Chúng ta cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, không giúp được ngươi." Trong lòng nàng tổng cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, đáng tiếc còn chưa có kịp nghĩ lại, chỉ thấy nữ nhân lửa thân trên đất bỗng nhiên ôm lấy nam nhân trẻ tuổi trước mặt, giẫy tiếp theo, ba nam nhân cường tráng lao ra từ sau cái cây ven đường, một nam nhân giờ giây sát hung hăng đánh lên ót nam nhân trẻ tuổi.

Lái xe hơi sợ hãi kêu lên một tiếng, hần bị một nam nhân khác kéo cổ áo lôi ra khỏi xe, nữ nhân ngồi sau xe nhìn thấy tình huống này rốt cục mình bạch chuyện gì phát sinh, đáng tiếc là đã quá chậm, nàng đẩy cửa xe chuẩn bị phản kháng, cách đó không xa bỗng nhiên có một con chó ngao hình thể vĩ đại lao tới, nó xông lên trước, cắn một chân nữ nhân, hung hăng đem nàng kéo ngã trên mặt đất, nữ nhân bị kéo trở tay không kịp, nàng té ngã trên mặt đất, bị người dùng giây sắt đánh vào đầu...

"Soát xe! Soát xe! Xem bọn hần có mang theo đồ ăn gì không! Ngoan Verney... Đến ăn thịt!" Nam nhân tướng mạo hung ác đem lái xe hơi cùng nữ nhân đều đánh ngất xỉu, lại dùng dây thừng trói ba người đã ngất xỉu lại, hần hưng phấn vuốt đầu con chó ngao kia, từ trong túi lấy ra một khối thịt lớn ném tới miệng chó ngao.

Con chó ngao chớp lấy khối thịt chỉ mới nấu chín nửa phần vẫn còn mang theo tơ máu kia quỳ rạp trên mặt đất cắn nuốt.

Một nam nhân khuôn mặt phổ thông mở cửa xe hơi màu xám bạc ra, hô to: "Thật tốt quá, lần này thu hoạch không ít, Tiểu Vĩ, ngươi mau đến xem! Nơi này có rất nhiều gạo, còn có mì ăn liền!"

Nam nhân gọi là Tiểu Vĩ đi qua, nhìn thấy trong cửa xe chứa đầy vật phẩm, trên ghế sau xe hơi cũng chất đồ ăn, đếm sơ, tổng cộng có 5 túi gạo, 8 thùng mì ăn liền vẫn chưa mở ra, còn có mấy chục bao bánh bích quy, hần vui vẻ hô to: "Tốt lắm! Ha ha ha! Thật tốt quá! Chúng ta trở về thôi, lần này lại là khai hoàn mà về! Người ăn cũng có, chó ăn cũng có! Hơn nữa còn lương thực lần trước đám ngốc kia mang đến, chúng ta ít nhất có thể tiêu dao bốn năm tháng, ha ha ha ha!"

Xe hơi bị bọn họ chạy đến trên đồng ruộng ven đường, ba người ngất xỉu bị bọn họ vác trên vai cấp tốc trở về hang ổ của bọn họ, một trại nuôi chó tên là Giai Giai.

Trong trại nuôi chó đường năm mươi mẩy giống chó lớn khác nhau, những con chó đó giờ phút này đều được nuôi thả ở một viện được bao bọc bởi song sắt cùng lưới sắt, trong viện có một cái lồng sắt vĩ đại, giờ phút này trong lồng có hai mươi mẩy người sống đang ngồi, bọn họ nhìn những con chó bên ngoài lồng như hồ rình mồi, lộ ra vẻ mặt hoặc tuyệt vọng, hoặc sợ hãi, hoặc chết lặng, những người này có nam có nữ, có già có trẻ, thậm chí còn có trẻ con cùng đứa nhỏ bảy tám tuổi.

Một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi khuôn mặt tiêu tụy đang sợ hãi ôm lấy đứa trẻ trong lòng, nàng nhìn những con chó vui vẻ trong viện, chúng nó đang ăn thịt, ở trong cái bồn bị chúng nó vây quanh có rất nhiều thịt vừa mới nấu chín, nếu quan sát cẩn thận, còn có thể nhìn thấy trong đó có hai đoạn cánh tay chưa bị băm nát, là cánh tay mảnh khảnh của nữ nhân.

Ngồi bên cạnh nữ nhân là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, hắc nhếch môi, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt tinh lạnh giống như người chết, hắc bổng nhiên nói với nữ nhân đang ôm đứa trẻ bên cạnh: "Duong Vân, ngày mai bọn họ lại đến bắt người, tôi nghĩ biện pháp kéo theo mấy con chó lợi hại nhất kia, bà nhân cơ hội chạy đi, chúng ta hai người sống được một người tính một người."

"Lão Tiêu, đừng nói nữa, nếu muốn chạy tôi đã sớm chạy, chúng ta có chết cũng phải chết cùng một chỗ, tôi không thể bỏ ông lại chạy đi một mình, lại nói với thể đạo hiện tại này, tôi có thể chạy đi nơi đâu? Ở đâu cũng chết, còn không bằng cùng ông chết chung một chỗ."

"Không... Không... Bà có thể về nhà đi tìm con gái, nó có lẽ đã về đến nhà ... Tôi thực hối hận... Thực hối hận..." Nam nhân trung niên nói xong liền hung hăng cắn răng, gương mặt có chút vận vẹo.

"Con gái... Con gái..." Nữ nhân trung niên nghe được hai chữ con gái, vẻ mặt càng bi thống, nàng thì thào lầm bầm: "Tiểu Diệu... Thật hy vọng nó còn sống..." Mười ngày trước, lúc cùng Tiểu Diệu nói chuyện điện thoại lần cuối, nàng còn tưởng rằng thế giới y hệt như lời con gái nói, bên ngoài thật an toàn, con gái cũng thật an toàn, nhưng một ngày sau lần phóng xạ thứ ba phát sinh, bên ngoài liền khản trương, quái vật nhiều đến mức đêm không hết, chúng nó thậm chí vọt vào trong nhà, đem nàng bức đến cùng đường, từ một khắc kia nàng liền bắt đầu cảm thấy con gái đang lừa nàng, con gái có lẽ cũng không an toàn, bên ngoài quái vật có lẽ càng nhiều, tuy rằng hiện tại chính nàng đang kề cận cái chết, nhưng tràn đầy trong lòng nàng vẫn là an nguy của con gái, nàng gắt gao ôm lấy đứa nhỏ trong lòng, mẹ của đứa nhỏ giờ phút này đã biến thành thức ăn cho chó trong bồn, hôm nay tên ác ma kia vốn định đem đứa nhỏ này cho chó ăn, là mẹ nàng thay thế nàng đi, nàng tin tưởng nếu Tiểu Diệu đối mặt với loại nguy hiểm này, nàng cũng có thể không chút do dự vì con mà chết, nhưng con gái của nàng hiện tại ở nơi đâu, nó còn sống không?

Một bàn tay của Tiêu Cảnh Dương bị người chém đứt tận gốc ba ngón tay, tuy rằng đã được băng bó, nhưng vẫn còn đang không ngừng đổ máu, nếu không phải tổ chất thân thể của hắc tốt, kháng thể lại cao, hắc hiện tại đã chống đỡ không được mà ngã xuống, hắc bổng nhiên dùng một tay còn thừa lại nắm thành quyền, Dương Vân nhìn ra tâm tư của hắc, an ủi nói: "Chúng ta rơi xuống tình trạng này căn bản không thể trách ông, đó là em trai ruột của ông, ông có quyền cứu trợ bọn họ... Nếu cha mẹ tôi ở gần tôi cũng sẽ liều lĩnh đi cứu bọn họ, những chuyện sau này đều là không nghĩ tới, ông cũng đừng tự trách, ai có thể nghĩ đến thế giới bỗng nhiên biến thành như vậy... Lão Tiêu, hiện tại tôi có thể sống lâu một ngày chính là may mắn, ông đừng nghĩ nhiều."

"Không! Chúng ta chạy đi!" Tiêu Cảnh Dương bỗng nhiên nói: "Chúng ta cùng nhau chạy đi!"

Dương Vân nhìn bàn tay bị thương của Tiêu Cảnh Dương, tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong đầu nàng dần hiện ra những chuyện đã trải qua gần đây, một chuyện lại một chuyện xảy đến, tuy rằng đều thiết thực trải qua, nhưng nàng vẫn không thể tin được, ngăn ngui trong thời gian mấy tuần thế giới sẽ biến thành như vậy.

Sau phóng xạ không được vài ngày, Tiêu Cảnh Dương liền nhận được điện thoại xin giúp đỡ của mẹ và em trai hắc, bọn họ bị nhốt trong nhà, quái vật vây quanh ngoài cửa, bọn họ sắp chết đói.

Nhiều năm trước bởi vì vấn đề nuôi nấng Tiêu Dương, Tiêu Cảnh Dương đã náo một trận rất lớn với mẹ và em trai, bọn họ sau này ít lui tới, cho nên Tiêu Diệu cùng Tiêu Dương đối với bà nội cùng chú ruột căn bản không có cảm tình, nhưng tuy rằng không thường liên hệ, quan hệ huyết thống cũng không dễ dàng cắt đứt, sau khi nhận được điện thoại, Tiêu Cảnh Dương không chút do dự đi ra ngoài cứu mẹ và em trai mình, khi đó tang thi ở Tây Nam còn không nhiều, hắc bị một chút thương tích, nhưng vẫn có thể mang theo mẹ cùng người một nhà em trai an toàn trốn về, lần hành động đó khiến hắc có được nhận thức mới đối với thế giới hiện tại, trong lòng hắc sinh ra cảm giác nguy cơ rất mạnh, vì tính toán lâu dài hắc bắt đầu thu thập lương thực tại phụ cận, hắc tính toán cuộc sống của người một nhà cần bao nhiêu gạo, bao nhiêu đồ ăn, bao nhiêu nước, vì để con gái sau khi trở về không đến mức phải đối mặt với đói khát cùng nguy cơ, hắc bắt đầu thanh lý quái vật trong chung cư, sau đó lại dự trữ nước, dự trữ lương thực, thu thập nhiên liệu, ở phía ngoài chung cư thiết trí chướng ngại vật, hắc còn lấy được một khẩu súng tại cục cảnh sát phụ cận, trong lúc này trong nhà hắc cũng dần dần tụ lại đến ba mươi người sống sót.

Tiêu Cảnh Dương là người biết nhìn xa trông rộng, hắc đương nhiên sẽ không giống Tiêu Diệu hoài nghi hết thảy không tin nhiệm bất luận kẻ nào, ở trong lòng hắc, khi đối mặt với nguy cơ người càng nhiều phiêu lưu càng ít, hơn nữa có người làm thuộc hạ, rất nhiều việc làm cũng tiện hơn, hắc ở trong đám người tranh thủ địa vị lãnh đạo, chỉ huy mọi người cộng đồng tiến thoái, chỉ là hắc không nghĩ tới tốc độ lan tràn của quái vật sẽ nhanh như vậy, hắc dùng toàn bộ thời gian thật vất vả mới có thể thanh lý hết quái vật trong chung cư cùng tiểu khu phụ cận, quái vật bên ngoài lại càng ngày càng nhiều, tốc độ chết đi của chúng nó vĩnh viễn không đuổi kịp tốc độ sản sinh.

Khi đó bọn họ còn có thể nghe đài quân khu tuyên bố triệu tập người sống sót qua radio, vì chờ đợi con gái về nhà, Tiêu Cảnh Dương cự tuyệt đến chỗ tránh nạn, lúc đó hắc cùng người sống sót khác nổi lên tranh chấp, bọn họ chia làm hai nhóm, mười mẩy người sống sót mang theo người nhà ly khai tiểu khu, lưu lại một nhà Tiêu Cảnh Dương cùng với vài người trẻ tuổi từng được hắc cứu mạng.

Sau lần phóng xạ thứ ba, tiểu khu không biết xuất phát từ nguyên nhân gì bỗng nhiên hấp dẫn càng ngày càng nhiều quái vật, chúng nó ngăn chặn đường trong tiểu khu, buổi tối mỗi ngày đều không ngừng tru lên, em trai của hắc khi được cứu về đã mang theo đứa con gái nhỏ một tuổi, đứa nhỏ kia luôn luôn khiến Tiêu Cảnh Dương bất an, bởi vì nó luôn không ngừng khóc náo, tùy thời đều có khả năng dẫn đến quái vật, nhưng ai lại có thể đi trách cứ một đứa trẻ không hiểu chuyện, hắc tổng không thể bởi vì tiếng khóc của trẻ con có thể đưa tới quái vật mà giết chết hoặc vứt bỏ nó, người sống sót còn

thừa lại cũng đều là người tốt bụng thiện lương, bọn họ tận lực bảo hộ đứa nhỏ này, vừa mới bắt đầu vẫn còn hoàn hảo, quái vật bị tiếng khóc của đứa nhỏ dẫn tới chỉ có linh tính mấy con, nhưng sau này có một ngày tầng cao nhất cách vách bỗng nhiên xuất hiện một con quái vật cực kỳ lợi hại, nó mang theo rất nhiều quái vật phá tan chướng ngại, đánh vỡ cửa, vọt vào trong chung cư.

Tiêu Cảnh Dương bị đánh trở tay không kịp, đành phải mang theo người chạy đến tầng cao nhất, giữa đường hắn chỉ kịp miễn cưỡng lưu lại trên tường mấy chữ bằng máu, sau khi bọn họ chạy trốn tới tầng cao nhất lại dùng dây thừng tụt xuống dưới lầu, chờ đến khi chạy ra khỏi tiểu khu, bên cạnh hắn chỉ còn lại có 6 người.

Em trai của hắn vì cứu vợ con mình mà dùng thân thể cản trở tang thi, mẹ của hắn ở nửa đường cũng đã chết, sau này bọn họ thật vất vả mới tìm được xe chạy ra nội thành, lại ở giữa đường bị một nữ nhân ngăn lại, vì sau mặt thể hắn liền đem quái vật trở thành địch nhân, chưa từng nghĩ tới nhân loại cũng sẽ ở trong một tháng ngắn ngủi mà phát rõ, hắn đang nói chuyện với người khác thì bị một đám chó vây quanh, bị chém đứt ba ngón tay, hơn nữa bị trở thành lương thực nuôi nhốt cho chó, đây cũng là nguyên nhân hắn tự trách trong lòng, hắn một phương diện tự trách vì lúc trước không nghe lời con gái nói, nếu hắn không đi ra ngoài cứu một nhà em trai, liền sẽ không có chuyện tiếng khóc của trẻ con đưa tới quái vật, hắn tin tưởng hắn cùng Dương Văn Vượng trốn ở trong chung cư nhất định có thể sống thật lâu thật lâu, về phương diện khác hắn tự trách tính cảnh giác của bản thân không cao, cư nhiên hại vợ mình lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng như thế, vài ngày nay hắn trở mắt nhìn hai người bị kéo ra ngoài băm nát nấu chín cho chó ăn, cái đồ điên tên là Đại Đông kia thậm chí trước mặt hắn đem một ngón tay bị chém đứt của hắn nhét vào miệng chó.

Bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, toàn bộ chó trong trại đối với cửa cuồng khiêu, Tiêu Cảnh Dương ngẩng đầu, nhìn thấy ba nam nhân buổi sáng xuất môn mỗi người lưng vác một người sống đi vào cửa, nam nhân đi ở phía trước vừa đi vừa kêu: "Đại Đông ca, chúng em mang theo hàng mới trở lại!"

Trong một loạt nhà trệt bên cạnh ổ chó chui ra một người trung niên mặc áo bông màu đen, người này vừa lộ diện liền lập tức làm cho người ta cảm giác thật thân thiết, mặt hắn cười tủm tỉm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy hắn đem người giết chết chém nát, Tiêu Cảnh Dương nhất định sẽ cảm thấy tên ục ịch kêu Đại Đông này là một người hiền lành nhất gan.

Trên thực tế, Đại Đông trước kia thật là một người hiền lành, hơn nữa còn là một người hiền lành mà mọi người đều có thể khi dễ, nhưng sau mặt thể hắn đã thay đổi, trong một đêm liền thay đổi, hắn trở nên rất khoái nhạc, thật như cá gặp nước.

Đại Đông nguyên bản là một người không nghề nghiệp ở tại phụ cận, bởi vì nhà nghèo, mặt mũi xấu, vóc người lùn, hắn từ nhỏ đã bị người trong thôn khinh thường, cho nên hắn từ nhỏ đã không có bằng hữu, trong nhà hắn có nuôi một con chó cò thật đáng yêu, hắn đặc biệt thích chó, cũng rất am hiểu cùng chó khai thông, hắn cảm thấy chó vĩnh viễn có thể hiểu hắn, là bằng hữu trung thành nhất, sau này sự tình thông của hắn được một lão bản trại chó đến từ thủ đô thương thức, hắn được cam kết đến làm công nhân nuôi chó, trại chó này nguyên lai có hơn một trăm con chó, đều là bằng hữu của hắn.

Bởi vì vị trí của trại chó hẻo lánh, cho nên bình thường đều dự trữ rất nhiều lương thực, nguồn nước phụ cận cũng sung túc, lương thực của chó cũng dự trữ không ít, để tiện lợi, lão bản trại chó đã mua một cái máy phát điện 3000W dùng để tự phát điện ướp lạnh đồ ăn cùng duy trì vận hành trại chó, khi phóng xạ bùng nổ lần đầu tiên, Đại Đông cùng vài công nhân trại chó khác bị đồng sự biến dị dọa chạy ra bên ngoài, đến trong thành phố mới phát hiện tang thi nơi đó lại càng nhiều hơn, bọn họ sau này lại chạy về trại chó giết chết đồng sự biến dị, sau đó bọn họ liền canh giữ ở trong nhà trệt dựa vào lương thực dự trữ duy trì cuộc sống, khi đó Đại Đông vẫn như cũ ai cũng có thể khi dễ, thẳng đến lần phóng xạ thứ hai, Đại Đông phát hiện bản thân chiếm được một loại siêu năng lực, năng lực khai thông cùng chó của hắn ngày càng mạnh, hắn thậm chí có thể dựa vào ý niệm trực tiếp khống chế hành động của chó, khi đó trong trại chó có hơn mười con chó phát sinh biến dị, hắn dựa vào siêu năng lực chỉ huy những con chó còn thừa lại chiến đấu cùng chó biến dị, cuối cùng hắn lại dựa vào tình hữu nghị cùng chó mà trở thành tân chủ nhân của trại chó, hắn nghe qua căn cứ phát ra lệnh triệu tập người sống sót, nhưng hắn lại không muốn đến căn cứ, hắn cảm thấy hiện tại bản thân trải qua mỗi ngày đều tiêu dao nhất vui vẻ nhất, ít nhất so với trước mặt thể vui vẻ gấp một trăm lần, hắn muốn vĩnh viễn trải qua những ngày như vậy.

Tiểu Vĩ đem nữ nhân khiêng trên vai ném xuống dưới chân Đại Đông: "Đại Đông ca, hàng tốt, anh xem nữ nhân này còn xinh đẹp hơn Vương Nguyệt Mai."

Đại Đông đầu tiên là cười ngênh đón con chó ngao đang phóng về phía hắn, yêu thương sờ sờ đầu của nó, sau đó lại khinh thường liếc mắt nhìn nữ nhân trên đất một cái, nữ nhân kia vừa vận ăn ăn tỉnh lại, ánh mắt nàng đầu tiên là lộ ra mê hoặc, sau đó lại chuyển thành phẫn nộ, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn chằm chằm Đại Đông, Đại Đông mặt vận vẹo một chút, hắn bỗng nhiên cười rộ lên, hắn dùng ngón tay chỉ chỉ nữ nhân lửa thể đi theo phía sau Tiểu Vĩ: "Vương Nguyệt Mai, người đến đây."

Vương Nguyệt Mai vẻ mặt khiếp sợ đi đến trước mặt Đại Đông.

Đại Đông nói: "Quỳ xuống!"

Vương Nguyệt Mai quỳ xuống.

"Giày của ta dơ rồi, liếm sạch đi."

Mặt của Vương Nguyệt Mai trở nên trắng bệch, trên giày của Đại Đông dính đầy nước miếng chó ngao, trong lúc Vương Nguyệt Mai còn đang do dự Đại Đông đã hung hăng đá nàng một cước: "Bảo người liếm thì liếm, chó của ta còn nghe lời hơn người, người con tiện nhân này!" Tại giờ phút này địa vị của Vương Nguyệt Mai trong lòng Đại Đông so ra kém xa chó của hắn.

Vương Nguyệt Mai bị đá té ngã, nàng quay đầu nhìn chồng mình bị nhốt trong lồng phía xa, mạnh mẽ nằm sấp trên đất vườn đầu lưỡi, theo động tác của đầu lưỡi, nàng cảm thấy bản thân tựa hồ đã biến thành một con chó, vì có thể cùng chồng sống sót, tự tôn của nàng sớm đã bị giẫm nát, nàng càng liếm càng chết lặng, muốn khóc cũng không khóc nổi, chồng nàng bị nhốt trong lồng phía xa cũng trừng lớn mắt xem một màn này, hắn bỗng nhiên bùm mặt ô ô khóc lên.

Nữ nhân bị dây thừng trói buộc nằm trên mặt đất cũng mở to hai mắt xem hình ảnh trước mắt, ánh mắt nàng trừng lớn, trong lòng có dự cảm bất hảo mãnh liệt.

Đại Đông đá văng Vương Nguyệt Mai đang ghé vào bên chân ra, hấn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống nữ nhân nằm trên mặt đất, nói: "Ngươi về sau liền giống nàng làm chó cho ta."

Tiêu Cảnh Dương ở trong lồng xem hình ảnh này, hấn bỗng nhiên mắng nam nhân đang bụm mặt khóc bên cạnh: "Phế vật! Chỉ biết khóc! Vợ của ngươi là vì ngươi mới trở thành thế này, ngươi sao lại không có cốt khí như vậy, sao không biết nghĩ cách đi cứu nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Chồng của Vương Nguyệt Mai ngẩng đầu, trên mặt của hấn tràn đầy nước mũi cùng nước mắt, gương mặt nguyên bản anh tuấn giờ phút này bởi vì nỉ non mà vụn vỡ, xấu xí khó coi.

Nhìn bộ dáng của hấn, Tiêu Cảnh Dương nuốt xuống lời vốn muốn nói, bởi vì trong mắt chồng của Vương Nguyệt Mai hấn thấy được sự đờ đẫn cùng trống rỗng của người chết, kia hoàn toàn là ánh mắt nhận mệnh. Mấy ngày trước, Đại Đông từng ở trước mặt hấn ra lệnh một đám chó cắn nát thân thể một lão nhân có ý đồ chạy trốn, hơn nữa đem lão nhân kia ném vào trong nồi nấu, máu cùng tiếng kêu của lão nhân dọa hấn sợ choáng váng, không dám phản kháng nữa.

Tiêu Cảnh Dương minh bạch thóa mạ đã vô pháp gọi lên tâm huyết của nam nhân này.

Hấn quay đầu lại nhìn những người khác bị nhốt trong lồng, rất nhiều người ánh mắt đều là đại ra, bọn họ tựa vào cạnh lồng hoặc là nằm trên mặt đất, mặt xám như tro tàn nhìn đám chó bên ngoài, tựa như heo bị con người nuôi nhốt ở trong lồng chờ đợi giết thịt.

Tiêu Cảnh Dương nhủ mảy lại, hấn biết muốn thuận lợi chạy thoát chỉ có thể dựa vào chính mình cùng Dương Văn, người trong lồng đều không thể trông cậy được.

Phía ngoài trại chó, nữ nhân bị trói nằm trên mặt đất phun một ngụm trước mặt Đại Đông: "Ai muốn làm chó của ngươi, ngươi bị tang thi cắn trúng não dần độn rồi sao?"

"Gâu! Gâu!" Con chó ngao bên cạnh cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, đối với nữ nhân nằm trên mặt đất điên tiết sủa hai tiếng.

Ánh mắt của Đại Đông biến thành phần nộ, nhưng khi hấn nhìn đến gương mặt cùng dáng người của nữ nhân, lại áp chế tức giận nơi đáy lòng, hấn nắm tóc của nữ nhân: "Ngươi đừng tưởng rằng muốn ngươi làm chó là vũ nhục ngươi, ai kêu ngươi là nữ nhân, ai kêu ngươi là kẻ yếu chứ... Ngươi xem, thế giới này đã thay đổi, mọi quy tắc trước kia đều đã chết, hiện tại cả lớn nuốt cả bé, ngươi ngay cả chó của ta cũng đánh không lại, so với chó dê tiện có cái gì không đúng, ngươi yên tâm, sau khi làm chó của ta, được bao cơm, còn bao ngươi an toàn, ta hiện tại đặc biệt muốn có con trai, nếu bụng của ngươi không chịu thua kém, ngươi về sau chính là nữ chủ nhân của nơi này, bọn họ đều là nô lệ của ngươi, về sau ta muốn ở trong này sáng tạo một tân vương quốc, bất kể về thật nhiều nô lệ, ngươi từ trong thành đến, ngươi hấn là biết trong thành đã biến thành cái dạng gì, trên thế giới đã không thể nào tìm thấy được địa phương an toàn hoàn mỹ như vậy, nơi này có thể trồng trọt, có thể chăn nuôi, có nước uống, có thịt ăn, có cơm ăn, còn có người tôn trọng ngươi, mỗi ngày quý trên mặt đất gọi ngươi là chủ nhân, ngươi còn có cái gì không vừa lòng, hả?"

"Cút mẹ ngươi đi!" Nữ nhân mắng.

"Mẹ nó!" Đại Đông đem nữ nhân ném xuống đất, hung hăng đạp một cước lên bụng nàng, nữ nhân bị đá cuộn lại thành hình con tôm, trán của nàng chảy ra thật nhiều mồ hôi, nhưng không có rên rỉ ra thành tiếng.

"Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, Tiểu Vĩ, đem Nhạc Nhạc kéo qua đây, để chúng nó đánh nhau một hồi!"

Tiểu Vĩ từ trong trại chó lôi ra một con chó Sibir màu đen.

"Ta cho ngươi cùng chó của ta đánh một hồi, nếu ngươi chết, ta sẽ đem ngươi cắt nát, làm thức ăn cho chó, nếu ngươi giết được chó của ta, ta sẽ lưu lại cho ngươi một mệnh, ta tôn trọng nhất là người có lực lượng, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, ta sẽ cho ngươi sống lâu thêm một đoạn thời gian." Đại Đông nói xong túm lấy nữ nhân nằm trên đất, cởi bỏ dây trói của nàng, đem nàng đẩy vào trong một cái chuồng chó nhỏ bên cạnh, lại thả chó Sibir vào.

"Đánh a đánh a đánh a!" Tiểu Vĩ giờ còn gố quất, biểu cảm của Đại Đông cũng thật hưng phấn.

Nữ nhân ôm bụng từ trên đất đứng lên, để phòng nhìn chó Sibir, trong mắt chó Sibir mạo hiểm hung quang, nó nằm trên đất đối nữ nhân nhe răng gầm nhẹ.

Trong đàn chó này hình thể của nó không tính lớn nhất, nhưng lại là một trong những con chó hung dữ nhất.

"Nhạc Nhạc! Lên! Lên!" Đại Đông ở bên cạnh kêu.

"Ngao ô!" Chó Sibir bỏ nhào về phía nữ nhân, nữ nhân ôm lấy vết thương, nằng chịu đau tránh né đòn tấn công của chó Sibir, chó Sibir nhát kích không trúng, bắt đầu vây quanh nữ nhân đi vòng vèo, Đại Đông dùng dị năng kích phát cường tính của chó Sibir, nó bỗng nhiên đỏ hồng mắt phục thấp người tấp tới chân của nữ nhân, nữ nhân về lui phía sau, nhưng tốc độ lại không nhanh bằng bốn chân chó, cẳng chân của nàng bị cắn trúng, răng nanh chó cắn xuyên qua ủng da của nữ nhân, nàng bị chó kéo té trên mặt đất, bỗng nhiên túm ra một con dao găm bên hông giày, hung hăng chém tới mắt con chó, chó Sibir bị Đại Đông khống chế, không có theo bản năng né tránh nguy hiểm, một con mắt của nó bị dao găm chém ra máu tươi, ánh mắt toàn bộ vỡ tan, nữ nhân cũng phát ngao, nằng không để ý đến chó cắn xé, đem đầu dao hung hăng đâm mạnh xuống đầu chó, Đại Đông thấy chó Sibir sắp bị chém giết, tức giận oa oa kêu to.

"Phé vật! Phé vật, lằng phí ta mỗi ngày cho người ăn nhiều thịt như vậy!" Đại Đông kêu.

Chó Sibir té trên mặt đất, nữ nhân nắm chân mình kéo ra khỏi miệng chó, trên người nàng vốn còn bị trọng thương, hiện thời lại đi nửa cái mạng, nếu Đại Đông lại cho một con chó đến cắn nàng hoặc là trực tiếp giết nàng, nàng liền thật sự chết không có chỗ chôn, bất quá muốn nàng quý trên mặt đất làm chó cho người khác, nàng cũng không nguyện ý, nàng hô to với Đại Đông: "Ta đã giết chết chó của người! Nói chuyện phải giữ lời, người mau thả ta đi!"

"Ai nói ta muốn thả người đi, ta chỉ nói tạm thời lưu lại cho người một mệnh! Tiểu Vĩ, Bắc Thảo, kéo nàng ra đây!" Đại Đông phần nộ kêu.

"Được rồi!" Tiểu Vĩ đáp ứng một tiếng, hắn đem nữ nhân từ trong chuồng chó kéo ra, nữ nhân phản kháng, bị đánh một cái tát, Đại Đông túm ra một cây dao từ sau thắt lưng, Tiểu Vĩ cùng một thanh niên khác không chớp mắt đem nữ nhân ấn xuống một mặt thót lớn nhiễm đầy máu tươi, trên mặt thót kia tùy ý có thể thấy được vết dao cùng máu thịt đỏ tươi... Loang lổ thập phần dọa người.

Tiểu Vĩ bẻ một cái cánh tay của nữ nhân về phía sau lưng, từ phía sau ngăn chặn thân thể của nàng, đem tay kia của nàng ấn lên cái thót trước mặt Đại Đông.

Tay của nữ nhân tiếp xúc với máu trên thót, cảm giác dính dấp làm xương sống của nàng nhin không được phát lạnh một trận.

"Người muốn làm gì!" Nàng vừa mới nhìn thấy trên thót cư nhiên có hai đoạn ngón tay người, thanh âm không khỏi có chút biến đổi.

"Người thấy rồi à, cái đó trước kia chúng ta đã chặt qua, hiện tại tới lượt người, không chết đâu, người cứ yên tâm!" Đại Đông mỗi lần bắt được nam nhân hoặc là nữ nhân thể lực tốt sẽ trước chém đứt mấy ngón tay của bọn họ, tay đứt ruột xót, người bị chém đứt ngón tay tạm thời không chết được, nhưng cũng hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, hơn nữa hắn thích trước mặt người bị chém đem ngón tay của bọn họ cho chó ăn, hắn cảm thấy như vậy có thể gây ra đã kích lớn nhất đến dũng khí cùng niềm tin của người bị bắt, trên thực tế cũng đích xác như vậy, mỗi lần những người đó nhìn thấy ngón tay của bản thân bị nhét vào trong miệng chó, thật sự sợ hãi vô cùng, hắn rất thích những ánh mắt sợ hãi đó, tuy rằng vừa mới bắt đầu là gan của hắn cũng thật nhỏ, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy người khác đầy sợ hãi nhìn hắn, hắn liền cảm thấy bản thân trở nên rất cường đại, hắn dần dần yêu thích cảm giác được người khác sợ hãi nhìn hắn, đó là một loại cảm giác thành tựu nắm trong tay vận mệnh của người khác, khiến hắn cảm thấy bản thân là một cường giả, là đế vương, cho nên gần đây hắn đặc biệt thích trước mặt những người bị nhốt trong lồng tự tay đem người chém nát rồi nấu chín, những người đó càng sợ hãi, hắn càng cảm thấy hưng phấn, ngay cả chém người cũng biến thành lạc thú.

"Lại cho người thêm một cơ hội nữa, người muốn làm thức ăn cho chó, hay là muốn làm chó của ta?"

"Ta muốn làm người!" Nữ nhân nói.

"Được! Có cốt khí!" Đại Đông giơ tay chém xuống, dao chém vào tay phải nữ nhân, đem hai ngón tay của nàng chém đứt.

"A!" Nữ nhân đau đớn hô một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Đại Đông phân phó thủ hạ dùng nước lạnh hắt tỉnh nữ nhân này, trước mặt nàng đem ngón tay của nàng cho chó ăn, nhưng khiến hắn thất vọng là trong ánh mắt nữ nhân này trừ bỏ phần nộ cũng chỉ có hận, không có chút sợ hãi, Đại Đông khó chịu lại đá nữ nhân một cước, đem nàng đẩy vào bên trong lồng chó lớn.

Bởi vì ổ chó đều làm từ song sắt cùng thanh sắt, cho nên Tiêu Cảnh Dương nhìn thấy rất rõ nữ nhân này, nữ nhân vừa bị đẩy vào lồng hắn liền đi qua xé quần áo xuống giúp nàng băng bó miệng vết thương trên tay, thời điểm băng bó vết thương của nàng Tiêu Cảnh Dương phát hiện nữ nhân này trừ bỏ chân bị thương, trên bụng cũng có máu, hắn đem quần áo của nữ nhân kéo ra một chút, phát hiện trên bụng nàng quần rất nhiều băng vải.

"Tĩnh tĩnh... Tĩnh tĩnh..." Tiêu Cảnh Dương nhẹ nhàng lay động nữ nhân.

Nữ nhân chậm chậm mở to mắt, nàng cắn răng nhìn bản tay bị thương của mình, lại sờ sờ cái chân bị chó cắn, nơi đó có mấy cái lỗ nhỏ, thương thế không tính nghiêm trọng, bên ngoài ổ chó, Đại Đông tức giận xử lý hai người khác nằm trên mặt đất, vài phút sau, hai người kia cũng bị chém đứt ngón tay quăng vào lồng.

Đại Đông đem con chó Sibir đã chết nâng đến trên thót, phân phó Tiểu Vĩ mổ chó, ăn thịt.

Tiểu Vĩ không dám chém người, nhưng chặt chó cũng không chùn tay, hắn thuần thục bóc da chó, lại chặt nó thành vài đoạn.

"Đại Đông ca, anh đừng đau lòng, không có việc gì, lát nữa em giúp anh giáo huấn nữ nhân kia." Tiểu Vĩ thấy Đại Đông mặt trầm xuống ở bên cạnh, lấy

lòng nói.

Đại Đông hừ một tiếng: "Khôn sống mong chết, vô luận là người hay là chó, chỉ có cường giả mới có tư cách sống còn, về sau đem chó chia làm hai, một nửa mạnh làm chiến sĩ, một nửa kia làm thịt, chờ đến đầu xuân, có thu hoạch, chúng ta sẽ nuôi nhiều chó con một chút, hiện tại trong trại chó không có hạt giống, ngày nào đó chúng ta vào thành phố cướp chút lương thực trở về, thuận tiện cướp chút gạo, bột mì, thế nào cũng phải tồn trữ lương thực đủ ba năm ta mới có thể phóng tâm được."

Tiểu Vĩ bội phục gật gật đầu với Đại Đông, Đại Đông trước kia tuy rằng không suy nghĩ nhiều nhưng đầu óc vẫn tốt hơn so với người khác, hiện tại đã vì kế sinh tồn của mọi người về sau mà quyết định.

Trong ổ chó, Tiểu Cảnh Dương hỏi nữ nhân bị thương: "Cô tên là gì? Là người thành phố K sao?"

Nữ nhân kia lắc đầu: "Tôi không phải là người thành phố K, tôi tên là Lộ Khả."

"A..." Tiểu Cảnh Dương gật gật đầu, thấp giọng nói: "Tôi thấy thương thế của cô rất nặng, có thể chịu nổi không?"

Lộ Khả gật gật đầu, bởi vì kháng thể cao, trụ cột thân thể tốt, cấp bậc dị năng cao, hơn nữa còn được Tôn Âm Âm dị năng giả cường hóa làn da truyền máu, tốc độ khép miệng vết thương của nàng nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường, tám ngày trước, bộ đội phái xe đi quân khu Tây Nam điều lệnh, cầu cứu binh đến Tây Bộ tiếp viện, nàng liền đi theo xe bộ đội đến chỗ tránh nạn quân khu Tây Nam muốn tìm Tiểu Dương hội hợp, không nghĩ tới quân xe ở thành phố K bỗng nhiên không hiểu tình hình chỉ hành động lại chuyển đường trở về Tây Bộ, nàng vì thế lại đón xe của hai người sống sót khác, chạy đến chỗ tránh nạn quân khu, không nghĩ tới mới đi không được bao lâu đã bị lừa đến trại chó này, trở thành lương thực cho chó.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc, Tiểu Cảnh Dương quay đầu lại, nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng Dương Vân đang mở to miệng oa oa khóc lớn, mẹ nó trước khi chết có cho nó bú sữa, hiện thời nó lại đói bụng. Đại Đông ở phía ngoài ổ chó nghe được tiếng trẻ con khóc, hô: "Âm ỉ muốn chết! Âm ỉ muốn chết! Tiểu Vĩ, đi bắt đứa nhỏ chết toi kia ra cho chó ăn!"

Tiểu Vĩ cùng thanh niên gọi là Bắc Thảo mỗi người mang theo một cây đao cùng một thanh trường côn tiến vào ổ chó, Dương Vân nhìn thấy bọn họ hùng hổ đi tới, sắc mặt trở nên tái nhợt, nàng theo bản năng ôm chặt đứa nhỏ, Tiểu Cảnh Dương bỗng nhiên đoạt lấy đứa nhỏ trong lòng nàng, cúi đầu dùng sức nhìn vài lần đứa nhỏ đang khóc đến nhăn nhu cả mặt, nước mắt hần chảy ra: "Bé con, bác hai thực xin lỗi con." Hắn nói xong lấy tay gặt gạo bóp cổ đứa nhỏ, Dương Vân nghe thấy tiếng khóc của đứa bé càng ngày càng nhỏ, xông lên trước muốn cướp đứa nhỏ: "Ông làm gì vậy! Ông muốn làm gì!"

Tiểu Cảnh Dương ngẩng đầu, trên mặt tất cả đều là thống khổ: "Dương Vân, mẹ của đứa nhỏ này ngày hôm qua đã vì nó đã chết, mệnh của nó không tốt, lại sinh ra trong thế đạo này... Chúng ta không cứu được nó, ít nhất cũng để nó ra đi thoải mái một chút." Hắn nói xong câu đó, đứa nhỏ trong tay đã không còn hô hấp, Dương Vân ngờ ngác nhìn Tiểu Cảnh Dương, thì thảo nói: "Ông không phải nói đứa nhỏ là hi vọng tương lai sao? Lưu lại đứa nhỏ, nhân loại về sau mới có căn cơ a..."

Tiểu Vĩ mở lồng ra đứng ở bên ngoài kêu: "Đưa đứa nhỏ kia cho ta, âm ỉ muốn chết!"

Tiểu Cảnh Dương đưa đứa trẻ cầm trong tay qua: "Nó đã chết, đứa nhỏ này có bệnh truyền nhiễm, luôn gắng gượng, rốt cục cũng không chịu đựng được."

Tiểu Vĩ nghe nói như thế sững sờ một chút, một tay túm tã lót trẻ con, quay đầu lại kêu: "Đại Đông ca, bọn họ nói đứa nhỏ này có bệnh truyền nhiễm, cho chó ăn có được không?"

Đại Đông không hề nghĩ ngợi nói: "Ném đi, dù sao cũng không có bao nhiêu thịt."

"Có thể chôn không? Đừng ném bừa, đưa tới quái vật sẽ không tốt lắm..." Tiểu Cảnh Dương nói với Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ cười nhạo một tiếng, mang theo đứa nhỏ xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.